

JG

КРАЛЯТ НА ИСКОВЕТЕ

2003

ДЖОН ГРИШАМ

ОБСИДИАН

ДЖОН ГРИШАМ КРАЛЯТ НА ИСКОВЕТЕ

Превод: Боян Дамянов

chitanka.info

Пукотът от оръжието, изстреляло петте куршума, които се забиха в главата на Тиквата, бе чул от поне осем души. Трима от тях инстинктивно захлопнаха прозорците си, провериха дали са заключени входните врати и се оттеглиха в безопасността, или поне в относителното усамотение, на малките си апартаменти. Други двама, с опит в подобни инциденти, напуснаха района едва ли не по-бързо от самия стрелец. Шестият — местният събирач на вторични суровини — тъкмо ровеше за алуминиеви кутии от бира в контейнера, когато чу опасно близо до себе си острите звуци от поредната квартална престрелка. Той се просна по корем зад една купчина кашони и когато канонадата престана, се шмугна в тясната странична уличка, където се натъкна на онова, което бе останало от Тиквата.

Последните двама видяха почти всичко. Те седяха върху пластмасовите каси от прясно мляко пред магазина за алкохол на ъгъла на „Джорджа“ и „Ламонт“, полузакрити от една паркирана кола, така че стрелецът, макар да се озърна за миг, преди да проследи Тиквата в страничната уличка, не ги забеляза. По-късно двамата щяха да кажат в полицията, че са видели момчето да бърка в джоба си и да вади пистолет; сигурни бяха, че са видели и пистолета — малък и черен. Секунда по-късно бяха чули изстрелите, макар от мястото им да не се виждаше, че Тиквата е получил два куршума право в главата. След още секунда младежът с пистолета бе изхвъркнал от уличката и по някаква необяснима причина бе побягнал право към тях. Тичаше, превит на две. Приличаше на подплашено псе, цялата му стойка излъчваше гузност. Беше с жълто-червени баскетболни обувки, които изглеждаха с четири номера по-големи и шляпаха по тротоара.

Когато стигна до тях, младежът все още стискаше в ръка пистолета, най-вероятно 38-калибров. Забеляза ги и се сепна, явно осъзна, че са видели прекалено много. В продължение на една ужасяваща секунда той сякаш се канеше да вдигне оръжието, за да премахне свидетелите, но и двамата успяха да се праметнат през глава

заднишком от касите за мляко и да побегнат, размахвайки ръце и крака като два подгонени плъха. После младежът изчезна.

Единият свидетел отвори вратата на магазина за алкохол и изкрещя на продавача да извика полиция, защото отвън се стреля.

След трийсет минути в полицията постъпи сигнал, че млад мъж, отговарящ на описанието на нападателя, очистил Тиквата, е бил засечен на два пъти да размахва пистолет и да се държи твърде странно дори за минувачите по Девета улица. Бил се опитал да подмами поне още едно лице в изоставеното пространство между две сгради, но набелязаната жертва се била усетила навреме и после съобщила за инцидента.

Полицията го откри час по-късно. Казваше се Текила Уотсън, чернокож, двайсетгодишен, с обичайното полицейско досие за притежание и пласиране на дрога. Без родители и роднини. Без постоянно местожителство. Последният му известен адрес бе центърът за рехабилитация на наркомани на Дабъл Ю Стрийт. Междувременно бе успял да се отърве от пистолета, а ако изобщо бе обрал Тиквата, бе захвърлил също и парите или наркотиците, или каквото там бе задигнал. В джобовете му нямаше нищо, в очите също. Полицаяте бяха убедени, че при арестуването си Текила не беше под въздействие на каквото и да било. Още на улицата бе проведен бърз, но подробен разпит, после му сложиха белезници и го натикаха на задната седалка на патрулната кола.

Закараха го обратно на Ламонт Стрийт, където му направиха импровизирана очна ставка с двамата свидетели. Първо го заведоха в страничната уличка, където бе оставил Тиквата.

— Бил ли си някога тук? — запита единият от полицаите.

Текила не отговори, просто гледаше със зяпнала уста локвата прясна кръв върху мръсния бетон. Двамата свидетели бяха доведени тихомълком в уличката на безопасно разстояние от него.

— Той е — казаха в един глас те.

— Същите дрехи, същите обувки, само дето патлакът липсва.

— Той е!

— Няма никакво съмнение...

Текила бе набутан повторно в патрулката и откаран в ареста. Там го затвориха в една килия по обвинение в убийство, без никаква непосредствена възможност за парична гаранция. Дали от опит или от

страх, но Текила не каза нито дума на полицаите, колкото и да го разпитваха, увещаваха кротко или заплашваха. Нищо, с което да им подхвърли някаква улика или да им помогне да стигнат до истината. Нито следа от мотив да убие Тиквата. Нито намек за някогашни взаимоотношения между тях двамата. Един стар и опитен детектив отбеляза отстрани в протокола, че това убийство му се струва малко по-безпричинно от повечето останали.

Арестуваният не помоли да проведе полагащия му се телефонен разговор. Не направи опит да се свърже с адвокат, не поиска да бъде пуснат под гаранция. Текила Уотсън изглеждаше объркан, но не и нещастен. Седеше в претъпканата килия и гледаше тъпо в стената.

Бащата на Тиквата беше неизвестен и неподлежащ на идентифициране, но майка му работеше като охрана в сутерена на голяма административна сграда на Ню Йорк Авеню. На полицията ѝ бяха нужни три часа, за да установи истинското име на сина ѝ — Рамон Тико, да намери адреса му, както и да открие съсед, готов да съобщи, че младежът има майка.

Аделфа Тико седеше зад голямо бюро малко навътре от входа и си даваше вид, че наблюдава една редица монитори. Беше едра, месеста жена с плътно прилепнала униформа в цвят каки, пистолет в кобур на кръста и абсолютно безизразно лице. Полицаите, които пристъпиха към нея, бяха извършвали стотици пъти това действие. Те първо ѝ съобщиха новината, после тръгнаха да търсят прекия ѝ началник.

В град като Вашингтон, където млади хора се избиват ежедневно, несекващата кървава вакханалия е направила хората коравосърдечни. Кожата им е дебела, а всяка майка познава много жени, които са загубили децата си. С всяка загуба на дете усещането за неизбежна насилствена смърт се засилва и всяка майка свиква с мисълта, че и за нейния собствен син следващият ден може да е последен. Майките се наблюдават една друга как преживяват ужаса на страшната загуба. Докато Аделфа Тико седеше на бюрото си, заровила лице в длани, пред очите ѝ се яви нейният син, по-скоро безжизненото му тяло, проснато някъде в недрата на града, опипвано и оглеждано от непознати.

Тя се закле да отмъсти на убиеца.

Прокле бащата на сина си, задето го бе изоставил.

Разплака се за детето си.

И в този момент вече знаеше, че ще го преживее. Все някак щеше да го преживее.

Аделфа отиде в съдебната зала, за да наблюдава предявяването на обвинението. От полицията ѝ бяха казали, че хлапакът, убил сина ѝ, днес ще се яви за пръв път пред съда — бърза и напълно рутинна процедура, при която извършителят нямаше да се признае за виновен и щеше да поиска адвокат. Тя седеше на задния ред; от едната ѝ страна беше брат ѝ, от другата — един съсед. От очите ѝ капеха сълзи в подгизналата вече кърпичка. Тя искаше да види младежа. Искеше да го залита защо, но съзнаваше, че няма да има тази възможност.

Приставите вкарваха престъпниците в залата на групички по няколко, като добитък на търг. Всичките бяха чернокожи, всичките с оранжеви арестантски костюми и белезници; всичките млади. Какво разхищение на човешки материал!

Поради особената тежест на извършеното престъпление в допълнение към белезниците си Текила беше издокаран с вериги между китките и глезените, макар че когато го довлякоха в залата с поредната група арестанти, във вида му нямаше нищо заплашително. Той се огледа крадешком за познати лица, сякаш се надяваше някой от публиката да е дошъл да му стиска палци. Накараха го да седне на първата редица, като за по-сигурно един от приставите се наведе и му прошепна:

— Майката на младежа, когото уби, е ей там, отзад.

Навел глава, Текила бавно се извърна и погледът му срещна подпухналите, мокри от сълзи очи на въпросната майка, но се задържа там само миг. На свой ред Аделфа се взираше в кльощавия хлапак с прекалено широката арестантска униформа и се питаше къде ли е сега неговата майка и как ли го бе възпитавала, и дали имаше баща, и — най-важното — как така животът бе изправил тъкмо нейното момче на пътя му. И двамата, жертва и убиец, бяха горе-долу на една възраст, на възрастта на всички останали осемнайсет, дваисет, дваисет и една-две годишни. Полицайте ѝ бяха разказали, че — поне засега — нямало данни в убийството да са намесени наркотици. Но тя не беше глупава. Наркотиците бяха просмукали във всяка пора от уличния живот. Аделфа не си правеше никакви илюзии. Тиквата беше пушил марихуана, беше взимал крек и имаше един арест зад гърба си, но само

за притежание. Никога не се бе замесвал в тежки престъпления. Както казваше брат й, всички улични убийства бяха случайни, но за всяко си имаше причина.

От едната страна на съдебната зала имаше голяма маса, около която бяха насядали представителите на властта. Полицайте шепнеха нещо на прокурорите, които прелистваха папки и доклади и доблестно се опитваха да бъдат в крак с реда на явяване на обвиняемите. Отсреща имаше друга маса, където се изреждаха защитниците, докато конвейерът на задържаните се низеше покрай тях. С припрян, насечен глас съдията редеше обвинения: наркотици, въоръжен грабеж, сексуално насилие, още наркотици, множество нарушения на условията за пускане под гаранция. При извикване на имената им обвиняемите биваха избутвани напред към съдийската банка, пред която заставаха мълчаливо. Прощумоляваха хартии, после обвиняемите биваха извеждани от залата и поемаха обратно към ареста.

— Текила Уотсън — обяви един от приставите.

Друг пристав изправи младежа на крака. Той се затътри напред; при всяка крачка веригите му подрънкваха.

— Мистър Уотсън, вие сте обвинен в убийство — заяви на висок глас съдията. — На колко години сте?

— На двайсет — отвърна Текила, свел поглед.

Обвинението отекна в залата и за няколко секунди се възцари тишина. Останалите обвиняеми в оранжевите си костюми изгледаха Текила с възхищение, адвокатите и полицайте — с любопитство.

— Можете ли да си позволите адвокат?

— Не.

— И аз така си помислих — промърмори съдията и погледна към масата на защитата. Плодородната почва на Наказателния съд на окръг Колумбия се ореше и тореше ежедневно от хората на Служба „Обществени защитници“ — СОЗ, последната предпазна мрежа за всички неплатежоспособни престъпници. Седемдесет процента от подсъдимите се представляваха от назначена от съда защита, като по всяко време поне половин дузина обществени защитници, или ОЗ-та, както им викаха, се мотаеха наоколо с евтините си костюми и охлузени обувки. От куфарчетата в ръцете им стърчаха съдебни дела. В този конкретен момент обаче на сцената присъстваше само едно ОЗ,

почитаемият Клей Картър II, който и без това се бе отбил, колкото да направи справка по две много по-незначителни дела, а изведнъж се бе оказал съвсем сам и обзет от неистово желание да побегне от залата. Но един бърз поглед наоколо му бе достатъчен, за да разбере, че освен него други няма и че съдията го е забелязал. И го гледа. Къде ли изведнъж се бяха дянали всички ОЗ-та?

Само седмица преди това мистър Картър бе приключил дело за убийство, което се бе проточило близо три години и накрая бе завършило с изпращането на неговия клиент в затвора, откъдето никога повече нямаше да излезе, поне през главния вход. Не че Клей особено страдаше, че извършителят е на топло; напротив — радваше се, че поне временно на бюрото му няма други убийства.

Очевидно обаче това бе на път да се промени.

— Мистър Картър! — каза съдията. Не беше заповед, а покана към него да се нагърби с професионалния дълг на всяко ОЗ — да защитава неплатежоспособния независимо от престъплението, което е извършил. Мистър Картър нямаше право да показва слабост, особено сега, пред погледа на полицаи и прокурори. Той преглътна на сухо и без да му мигне окото, пристъпи към съдийската банка с такава самоувереност, сякаш току-що официално бе изискал съд със съдебни заседатели. Пое от съдията папката с делото, прегледа набързо оскъдното ѝ съдържание, без да обръща внимание на жалния умолителен поглед на Текила Уотсън, и накрая заяви:

— Ще пледираме, че обвиняемият не се признава за виновен, ваша светлост.

— Благодаря, мистър Картър. Да разбирам ли, че сте готов да поемете защитата като назначен от съда адвокат?

— Засега, да. — Още докато казваше това, мистър Картър обмисляше как най-безболезнено да тръсне въпросното дело на някой свой колега от СОЗ.

— Много добре, благодаря ви — каза съдията, докато ръката му вече посягаше към следващото дело.

Адвокат и клиент се съвещаваха няколко минути на масата на защитата. Картър внимателно попиваше оскъдната информация, която Текила беше склонен да му отпусне. Обеща да се отбие в ареста на следващия ден, за да поговорят по-подробно. Докато си шепнеха,

около масата изведнъж се събра тълпа от млади адвокати от СОЗ, все колеги на Картър, които сякаш изникнаха от нищото.

Дали не му бяха устроили засада? Дали не бяха изчезнали умишлено в решителния момент, когато беше дошъл редът на обвинен в убийство нещастник? Самият Картър бе погаждал подобни номера на колегите си през последните пет години. Клинченето от гадни, неблагоприятни дела беше издигнато в изкуство от служителите в СОЗ.

Той грабна куфарчето си и забързано закрачи по централната пътека, покрай редиците столове, където бяха насядали разтревожени роднини, покрай Аделфа Тико и групичката нейни близки поддръжници и излезе в коридора, претъпкан с чакащи обвиняеми, с техните любещи майчици, приятелки и адвокати. Сред служителите в СОЗ имаше и такива, които се кълняха, че смисълът на живота им е хаосът в съдебната зала — вечното напрежение от заплетените процеси, усещането за смътна опасност, породено от досега със закоравели престъпници, болезненият конфликт между жертвите и техните нападатели, безнадеждно дългите списъци с обвиняеми, чиито дела чакаха да им бъде даден ход, професионалното призвание да се защитават бедните и да им се осигури справедливо отношение от страна на полицията и съдебната система.

Ако изобщо някога се бе чувствал привлечен от кариерата на обществен защитник, Клей Картър отдавна вече не помнеше защо. След седмица щяха да се навършат пет години от назначението му в СОЗ — юбилей, който се надяваше да мине незабелязано, без церемонии и, за предпочитане, без изобщо някой да се сети за него. На трийсет и една години Клей Картър вече беше напълно изхабен, сврян в кабинет, който се срамуваше да покаже на приятелите си, търсещ изход, който водеше незнайно къде. А сега изведнъж се бе оказал затиснат от поредното безсмислено дело за убийство, което с всяка минута му тежеше все повече.

В асансьора той се наруга мислено, задето толкова глупаво се бе оставил да му го нахлузят на шията. Беше направил типичната грешка на новобранеца, а би трябвало след пет години да е достатъчно опитен, за да избегне подобен капан, особено при такива ясни обстоятелства. Е, сега вече напускам, зарече се за пореден път той — клетва, която си повтаряше всеки ден през последната година.

В кабината имаше още двама души: някаква секретарка, нарамила куп папки, и мъж на четирийсет и нещо, с бутикови черни джинси, черна тениска, черно кожено яке и ботуши от крокодилска кожа. В ръката си държеше вестник и си даваше вид, че чете през малките очила, закрепени на източения му изящен нос; всъщност изучаваше внимателно Клей, който не забелязваше нищо. Защо ли някой би проявил внимание към другия в този асансьор в тази сграда?

Ако сетивата на Клей Картър бяха нащрек, ако не беше така улисан в мрачни мисли, той вероятно щеше да забележи, че господинът в асансьора е твърде добре облечен, за да е обвиняем, а същевременно твърде спортно, за да е адвокат. В ръцете си държеше само вестник, което също беше странно, тъй като съдебната зала беше всичко друго, но не и читалня. Така че въпросният господин нямаше вид нито на съдия, нито на обвиняем, нито на прокурор или на защитник, а Клей Картър така и не го забеляза.

2

В град като Вашингтон, където има 76 000 адвокати, много от тях съсредоточени в огромни юридически фирми на един хвърлей от Капитолия — все могъщи, богати сдружения, където най-способните сътрудници получават неприлично големи премии, най-глупавите конгресмени — изгодни лобистки сделки, а прочулите се с най-много победи в съдебната зала адвокати си имат собствени агенти; с други думи, в един град като Вашингтон СОЗ се намира някъде на долните етажи на правната йерархия. Или направо в мазето.

В СОЗ действително работят и адвокати, посветили живота си на защитата на бедните и онеправданите, за които тази професия не е просто стъпало към друга кариера. Колкото и мизерно да е заплащането, колкото и ограничен да е техният бюджет, те се радват на самотната независимост на своите усилия и на възможността да бъдат на страната на по-слабия.

Други обществени защитници си казват, че тази работа е временна, че тя представлява само досаден, но необходим период на обучение преди истинската кариера. Възможност да поизцапат ръцете си, да се научат да плуват в дълбокото, да видят, пипнат и свършат неща, за които никой млад юрист в голяма компания не е и чувал, докато един ден някоя истински далновидна фирма не ги възнагради за положените усилия. Огромен опит във водене на съдебни дела, неограничени лични познанства със съдии, съдебни чиновници и полицаи, способност за разпределяне на натоварването, умение да се справят и с най-трудния клиент — това са само някои от предимствата, които добре обученият обществен защитник може да предложи на бъдещия си работодател след няколко години, прекарани в СОЗ.

Там работеха осемдесет защитници, натъпкани на два задушни етажа в сградата на социалните служби на окръг Колумбия — една невзрачна, квадратна бетонна постройка, известна като „Куба“, на Мас Авеню в близост до Томас Съркъл. Освен тях имаше около четирийсет зле платени секретарки и три дузини стажанти, разпръснати из

лабиринта от кутийки, минаващи за офиси. Директор на службата беше една жена на име Гленда, която прекарваше почти цялото си време, затворена в собствения си кабинет, където явно ѝ харесваше.

Стартовата заплата за адвокатите в СОЗ беше 36 000 долара годишно. Повишенията бяха микроскопични и редки. Най-старшият адвокат — убит от живота старец на четирийсет и три — изкарваше 57 600 долара годишно и вече деветнайсет години заплашваше с оставка. Натоварването беше невероятно, понеже градът бавно губеше битката с престъпността, а това се изразяваше в практически неограничен приток на неплатежоспособни престъпници. Всяка от последните осем години Гленда бе представляла за одобрение проектобюджет, с който се настояваше за още десет адвокати и дванайсет стажанти, а във всеки от последните четири одобрени бюджета парите бяха по-малко, отколкото в предходния. В момента основната ѝ грижа беше да реши кои стажанти да уволни и кои адвокати да принуди да минат на половин работен ден.

Подобно на повечето други обществени защитници, Клей не бе записал право с намерението да прекара кариерата си, или дори малка част от нея, защитавайки неплатежоспособни престъпници. Не, само това не. Когато Клей Картър II беше студент в колежа, а по-късно и в Юридическия факултет на Джорджтаунския университет, баща му притежаваше адвокатска кантора във Вашингтон. Няколко години Клей бе работил там на хонорар, докато накрая бе получил свой собствен кабинет. По онова време мечтите му не знаеха граници, баща и син се готвеха да водят безкрайни дела в съда и да правят големи пари.

Но по времето, когато Клей беше студент последна година във факултета, фирмата фалира и баща му бе принуден да напусне града. Тогава нещата рязко се промениха. Клей Картър стана обществен защитник, защото в последния момент не му бе останала никаква друга възможност.

Бяха му нужни три години на маневриране и дребни хитрости, преди да получи самостоятелен кабинет, който да не дели с друг адвокат или стажант. Кабинетът му с размерите на килер на къща в предградията нямаше прозорци, а само бюрото заемаше половината от цялото налично място. За сравнение кабинетът в някогашната фирма на баща му беше четири пъти по-голям, с изглед към Уошингтън

Монюмънт, и колкото и да се опитваше, той не можеше да го изтрие от съзнанието си. Пет години по-късно, докато седеше на бюрото и гледаше в стената срещу себе си, която с всеки изминал месец му се струваше все по-близко, Клей продължаваше да си задава въпроса как се случи така, че от онзи кабинет попадна в този. Той хвърли папката с делото на Текила Уотсън върху своето чисто, идеално подредено бюро и свали сакото си. В такава нерадостна обстановка би било много лесно да се откаже от всякакво подобие на ред, да остави бюрото да потъне под купичка папки, а кабинетът да се задръсти от боклук, като се оправдае с огромното натоварване или с липсата на персонал. Но баща му бе вярвал, че подреденото бюро показва подреден мозък. Ако не си в състояние да откриеш за 30 секунди това, което ти трябва, губиш пари, казваше стария адвокат. Друго правило, което синът се бе научил да спазва, бе веднага да се обажда на онези, които са го търсили по телефона, в негово отсъствие. Така че Клей Картър беше много стриктен в подреждането на бюрото и малкия си кабинет — нещо, с което вечно бързащите му колеги се шегуваха. Дипломата му от „Джорджтаун“ висеше в изискана рамка точно по средата на една от стените. През първите две години от работата си в СОЗ той се бе въздържал да я изложи на публично място от страх, че мнозина от колегите му ще се запитат как така един възпитаник на „Джорджтаун“ се е съгласил да работи на минимална заплата. Заради опита, отговаряше си сам той, тук съм заради опита. Всеки месец по едно дело — все трудни дела пред трудни съдии и срещу трудни прокурори. Тук съм заради мръсната, черна, неблагодарна, разраняваща кокалчетата работа, заради убийствения стаж, който нито една голяма фирма не може да ми предостави. Парите щяха да дойдат по-късно, когато той, още млад, се утвърдеше като закален в съдебни битки правен лъв.

Очите му гледаха втренчено тънката папчица на Текила Уотсън в средата на бюрото. Чудеше се как да хързулне задачката другиму. Беше му писнало от трудни дела, от цялата тази помия, която беше принуден да сърба като нископлатен обществен защитник.

На бюрото му имаше шест розови бележници със записани телефонни обаждания. Едното беше от Ребека, приятелката му. Той позвъни първо на нея.

— Много съм заета — информира го тя след обичайната размяна на любезности.

— Търсила си ме — напомни ѝ той.

— Да, но мога да ти отделя около минута. — Ребека работеше като личен асистент на никому неизвестен конгресмен, който се падаше и председател на някаква абсолютно излишна подкомисия. Но тъкмо като председател той имаше право на допълнителни помещения, които трябваше да запълни с персонал като Ребека, а тя на свой ред по цял ден трескаво го подготвяше за следващия кръг от изслушвания, които, така или иначе, никой нямаше интерес да чуе. Лично баща ѝ се бе потрудил да я уреди на тази служба.

— Аз също съм затрупан с работа — каза Клей. — Току-що ми тръснаха още едно дело за убийство. — Той се опита да придаде на гласа си известна гордост, сякаш за него беше особена чест да бъде адвокат на Текила Уотсън.

Между тях имаше негласно обявено състезание: кой е по-зает? Кой е по-важен? Кой работи повече? Кой издържа на по-голямо напрежение?

— Утре мама има рожден ден — заяви тя и замълча, сякаш очакваше Клей да я прекъсне, защото и сам се е сетил. Но той не се бе сетил. Нито пък го интересуваше. Не си падаше особено по майка ѝ. — Така че сме канени на вечеря в клуба.

Един зле започнал ден беше на път да завърши катастрофално. Единственото, което му хрумна да каже, беше:

— Разбира се. — Кратко и ясно.

— Около седем. С костюм и вратовръзка.

— Разбира се — повтори Клей. По-скоро бих вечерял с Текила Уотсън в пандиза, добави наум той.

— Е, аз трябва да бързам — каза тя. — До по-късно, скъпи.

— Чао, скъпа.

Типичен разговор между двамата — няколко набързо разменени думи, преди всеки да тръгне по своя път да спасява света. Той погледна снимката ѝ на бюрото си. Тяхната връзка бе започнала с достатъчно плитчини и подводни камъни, за да се разбият и десет брака. Навремето неговият баща бе съдил нейния; кой бе спечелил и кой загубил делото, така и не се изясни. Нейното семейство твърдеше, че родословното им дърво започвало от старата вирджинска

буржоазия, докато той не познаваше предците си. Те бяха консервативни републиканци, той не. Баща ѝ беше известен като Бенет Булдозера заради безмилостната последователност, с която разрушаваше, изсичаше и опожаряваше всичко по пътя си, за да отвори място за новите си строежи в предградията на Северна Вирджиния, по границите на окръг Колумбия. Самият Клей ненавиждаше проектите на баща ѝ и тайно изпращаше чекове на две природозащитни организации, които се опитваха да спрат по-нататъшната му строителна експанзия. Майката на Ребека беше безогледно парвеню, решена да покори светския елит, която държеше и двете ѝ дъщери да си намерят богати съпрузи, докато Клей не беше виждал собствената си майка от единайсет години и нямаше никакви светски амбиции. Както и пари.

В продължение на близо четири години бяха преживяна ни по един сериозен скандал месечно, повечето от които съзнателно предизвикани от майка ѝ. Връзката им се крепеше на любов и страст, и на не малка доза инат. Но Клей мече долавяше у Ребека признаци, че всичко това е започнало да ѝ писва, някаква пълзяща умора, която идваше с възрастта и с несекващия натиск от страна на нейното семейство. Тя беше вече на двацет и осем. Нямаше амбиции за кариера. Искаше съпруг и семейство, искаше да прекарва безкрайни дни в клуба, в глезене на децата, в игра на тенис, в обеда с майка ѝ по заведенията.

Изневиделица пред него се материализира Полет Тълос и го извади от мислите му.

Какво, нахлузиха ли ти го? — запита тя с иронична усмивка. — Делото за убийство имам предвид.

— Ти беше там, така ли? — запита Клей.

— Видях всичко. Знаех какво ти се готви, но не можех да ти помогна, приятелю.

— Благодаря. Много съм ти задължен.

Би могъл да ѝ предложи да седне, но в кабинета му нямаше място дори за стол. Всъщност нямаше и нужда от столове, защото всичките му клиенти бяха в затвора. Седенето на приказки не се вписваше в ежедневното разписание на СОЗ.

— Какви са шансовете да го прехвърля на някого? — запита той.

— Малки, клонящи към нула. На кого мислеше да го прехвърлиш?

— На теб например.

— Съжалявам. Аз самата имам вече две убийства. Гленда няма да ти помогне да се отървеш така лесно.

Полет беше най-близката му приятелка в службата. Рожба на един от по-трудните за живеене квартали на Вашингтон, тя бе издрапала някак през колежа, бе завършила вечерно Юридическия факултет и се бе устремила към средната класа, когато се бе запознала с един доста възрастен господин — грък, със слабост към млади чернокожи момичета.

Той се бе оженил за нея и ѝ бе купил хубаво жилище в Северозападен Вашингтон, после в един момент бе решил да се върне в Европа, където му било по-приятно да живее. Полет подозираше, че гръкът има и там една-две съпруги, но това не я притесняваше особено. Беше осигурена материално и рядко оставаше сама. След десет години брак негласното им споразумение ѝ вършеше чудесна работа.

— Чух какво си говорят прокурорите — каза тя. — Поредното улично убийство, но с доста спорен мотив.

— Няма да е първият подобен случай в историята на Вашингтон.

— Този път обаче няма видим мотив — повтори Полет.

— Мотив винаги има. Пари, дрога, секс, чифт нови маратонки...

— Но момчето е кротко, няма предишни присъди, нали?

— Първите впечатления рядко се оказват верни. Ти поне го знаеш, Полет...

— Само преди два дни Джърмейн получи подобно дело. Убийство без видим мотив.

— Не бях чул.

— Пробвай да говориш с него. Той е нов и амбициозен и, който знае, може да успееш да му прехвърлиш случая.

— Веднага ще го направя.

Джърмейн не беше в кабинета си, но пък вратата на Гленда се оказа откритата. Клей потропа с кокалчетата на пръстите си и влезе.

— Имаш ли една минута? — запита той, знаейки, че Гленда мрази да отделя дори по минута за когото и да било от подчинените си. Тя беше добър администратор, разпределяше работата, скърпваше

бюджета и което беше най-важното, оправяше се с политиците и градските власти. Само дето не обичаше хората. Предпочиташе да си върши работата при затворени врати.

— Разбира се — каза тя малко рязко и не особено убедено. Явно не ѝ беше приятно да нахълтват така в кабинета ѝ, но Клей не бе и очаквал друго.

— Тази сутрин попаднах в съда по неподходящо време и ми натресоха дело за убийство, което с радост бих прехвърлил на някой колега. Току-що приключих делото „Трексъл“, което, както знаеш, се влачи от три години. Искам малко да се откъсна от тези убийства. Какво ще кажеш да го дадем на някой от младоците?

— Опитваш се да се измъкнеш ли, мистър Картър? — повдигна вежди тя.

— И още как! Един месец искам да се позанимавам с дрога и домашни обири. Само това те моля.

— И на кого предлагаш да възложим случая на... ъъ, как му беше името?

— Текила Уотсън.

— Текила Уотсън. На кого да го възложим според теб, мистър Картър?

— Не ме интересува. Просто искам почивка.

Тя се облегна на стола си като някакъв стар, мъдър шеф на голяма компания и загриза върха на писалката си.

— Кой не иска почивка, мистър Картър? Всички искаме почивка, не е ли така?

— Да или не?

— Тук работят около осемдесет адвокати, мистър Картър, едва половината от които са квалифицирани да водят дела за убийство. А в момента всеки има поне по две. Бутай го там колкото можеш, но нямам намерение да го възлагам на друг.

На излизане от кабинета ѝ Клей подхвърли:

— Честно казано, едно повишение на заплатата би ми се отразило добре. Какво ще кажеш?

— Догодина, мистър Картър, догодина.

— Трябва ми и стажант.

— Догодина!

Папката на Текила Уотсън така си и остана да лежи на идеално разтребеното бюро в чистия и подреден кабинет на Джарет Клей Картър II, обществен защитник.

3

В края на краищата сградата беше затвор. Макар да бе строена сравнително неотдавна и поне при откриването си да се бе превърнала в извор на законна гордост за шепа местни велможи, тя си оставаше затвор, и толкова. Проектиран от авангарден екип консултанти по гражданска защита и обилно гарниран с най-модерните охранителни изобретения, наистина, но все пак затвор. Ефикасен, безопасен, хуманен и построен за нуждите на следващия век, което не му пречеше от първия ден на откриването да е все претъпкан. Отвън изглеждаше като голяма червена тухла, изправена върху едната си тясна страна, без прозорци, без надежда, изпълнена до краен предел с престъпници и с безчет служители, натоварени да ги пазят. При това, за да е чиста някому съвестта, тя се именуваше Изправителен център — модерен евфемизъм, широко използван от архитектите на подобни съоръжения. Което не ѝ пречеше да си бъде затвор и нищо друго.

Тази сграда беше едно от местата, където Клей Картър се чувстваше като у дома си. Тук той се срещаше с почти всичките си клиенти във времето между арестуването им и пускането им под парична гаранция, ако изобщо можеха да си я позволят. Много не можеха. И макар голяма част от тях да бяха арестувани за твърде дребни провинения, независимо дали бяха виновни или невинни, те си оставаха в затвора, докато съдът се произнесеше окончателно по случая. Тигър Банкс бе прекарал близо осем месеца в същия този затвор по обвинение за обир на банка, който не бе извършил. Междувременно го бяха изхвърлили и от двете места, където работеше на час. Загубил бе апартамента си. Загубил бе достойнството си. Последното му обаждане до Клей беше сърцераздирателна молба за пари. Отново беше на улицата, отново бе минал на крек и си търсеше белята.

Всеки адвокат по наказателни дела в столицата можеше да разкаже по някоя история като тази на Тигър Банкс, всяка с нещастен край, за който никой с нищо не можеше да помогне. Издръжката на

един затворник струваше 41 000 долара годишно. Защо ли държавата толкова държеше да прахосва пари?

На Клей отдавна му беше писнало да си задава тези въпроси, писнало му беше от всичките Тигър Банковци в кариерата му, писнало му беше от този затвор и от вечно намусените пазачи, които го посрещаха на входа към подземиято, през който минаваха повечето адвокати. Писнало му беше от вонята на това място, писнало му беше от идиотската процедура на пропуски, измислена от дебилен бюрократ, прочел някакъв наръчник по охрана и безопасност на изправителни центрове. Беше девет сутринта, сряда, макар за Клей дните от седмицата да не се различаваха. Той се приближи до гишето с плъзгащо се встрани стъкло и надпис АДВОКАТИ и когато служителката от другата страна прецени, че е чакал достатъчно, отвори гишето, без да каже дума. Нямаше нищо за казване; двамата — тя и Клей — се гледаха така, намръщено мълчаливо, вече близо пет години. Той се разписа в книгата за посетители и ѝ я подаде. Жената захлопна гишето под носа му. Стъклото положително беше бронирано — сигурна защита срещу някой побеснял адвокат.

От две години насам Гленда безуспешно се опитваше да въведе опростена система за предизвестяване, при която защитниците от СОЗ да се обаждат един час предварително, за да може клиентите им да ги чакат в близост до залата за свиждания. Една съвсем проста молба, която поради самата си простота беше осъдена на гибел в бюрократичния лабиринт.

До стената имаше редица столове, на които адвокатите да чакат, докато молбата им за свиждане се придвижи със скоростта на охлюв до нечие бюро на горния етаж. В девет сутринта обикновено винаги имаше неколцина насядали адвокати, които нервно разлистваха папки, шепнеха в мобилни телефони и си даваха вид, че не се забелязват помежду си. В началото на своята кариера Клей имаше навик да носи със себе си дебели книги по право, по които все си подчертаваше нещо с жълт маркер с мисълта, че така впечатлява колегите със задълбочеността си. Сега още със сядането вадеше „Уошингтън Поуст“ и се зачиташе в спортната страница. Както обикновено, и този път той погледна часовника си, за да види колко време ще загубят, докато му доведат Текила Уотсън.

Двайсет и четири минути. Не беше зле.

Един надзирател го поведе по коридора към продълговатото помещение, разделено на две с дебел плексиглас. Той му посочи четвъртата кабинка от края на редицата и Клей седна на стола. През стъклото се виждаше, че отсреща няма никой. Имаше още да чака. Извади книжата от куфарчето си и започна да обмисля въпросите си към Текила. Кабинката вдясно от него беше заета от някакъв адвокат, потънал в напрегнат, приглушен разговор с клиента си, когото Клей не виждаше.

Надзирателят се върна и прошепна на Клей, сякаш му беше забранено да разговаря с него:

— Твоят човек е имал тежка нощ.

Докато казваше това, служителят се бе навел над рамото му и крадешком поглеждаше към охранителните камери.

— А, така ли? — каза Клей.

— Около два часа сутринта скочил на някакъв младеж и го смлял от бой. Трябвало шестима да ги разтърват. Сега не е много добре.

— Кой, Текила ли?

— Същият, Уотсън. Другият младеж е в болница. Можеш да очакваш допълнителни обвинения.

— Сигурен ли си? — запита Клей, като поглеждаше през рамо.

— Всичко е записано на касета. — Край на разговора.

Те вдигнаха погледи напред в момента, в който Текила Уотсън бе въведен в кабинката от двама надзиратели, които го стискаха яко за лактите. Беше с белезници и макар на повечето затворници да им ги сваляха, когато разговаряха с адвокатите си, белезниците на Текила си останаха на китките му. Той седна. Надзирателите се дръпнаха встрани, но не много.

Лявото му око беше толкова подуто, че се бе затворило; в ъглите имаше засъхнала кръв. Дясното беше отвореното — зеницата му беше червена. В средата на челото имаше превръзка от марля, залепена с пластир; върху брадичката — още два пластира, кръстосани във формата на пеперуда. Устните и челюстите му бяха подпухнали и деформирани до такава степен, че отначало Клей се запита дали това наистина е неговият клиент. Някой някъде си бе дал труда здравата да пребие младежа, който сега седеше на метър от него зад плексигласовата преграда.

Клей вдигна черната телефонна слушалка и направи знак на Текила да стори същото. Той я хвана несръчно с двете си ръце.

— Ти ли си Текила Уотсън? — запита Клей, като се опитваше, доколкото бе възможно, да го гледа в очите.

Младежът потвърди с кимване — много бавно, сякаш в черепа му се търкаляха отломки от кости.

— Беше ли на лекар?

Повторно кимване.

— Полицаите ли те подредиха така?

Главата без колебание се поклати встрани: не.

— Тогава другите арестанти в килията ти?

Главата кимна: да.

Не беше лесно да си представи човек как Текила Уотсън, с цялата си 70-килограмова физика, се нахвърля да се бие с околните в претъпкана килия във вашингтонски затвор.

— Познаваше ли момчето?

Движение встрани на главата: не.

Засега младежът изобщо не прибегваше до черната слушалка. Клей усети как го обзема раздражение.

— Защо всъщност ти трябваше да биеш момчето?

Подутите устни най-после се размърдаха с усилие.

— Не знам — изпъшка бавно арестантът, сякаш всяка дума му причиняваше болка.

— Прекрасно, Текила. Много ми помагаш, наистина. Кажй поне, че е било при самозащита! Той ли те нападна? Той ли те удари пръв?

— Не.

— Да не е бил пиян или надрусан?

— Не.

— Да те е псувал или заплашвал?

— Той спеше.

— Спеше ли?

— Аха.

— Да не е хъркал случайно? Остави, не ми отговаряй.

Пръв адвокатът отклони поглед, за да запише нещо в жълтия си бележник. Нанесе датата, точния час, мястото, името на клиента, после набързо нахвърля по-важните опорни точки, върху които по-късно щеше да оформи бележките си. В паметта си бе съставил дълъг списък

от въпроси — за начало поне стотина, а след това още толкова. При първоначалните събеседвания въпросите обикновено биваха едни и същи, като всички опираха до фактите от живота на клиента или до подробности, свързани с повода за срещата им. Истината се пазеше като рядка скъпоценност, от която през дебелия плексиглас минават по някое малко лъскаво камъче само когато клиентът му не се чувстваше пряко заплашен. На въпросите за семеен произход, училище, приятели и работа обикновено се отговаряше с достатъчна доза правдивост. Ала всякакви въпроси, отнасящи се до самото престъпление, си бяха чист хазарт. Затова един адвокат по наказателни дела много внимаваше при първоначалните събеседвания да не засяга твърде често тази тема. Рови за подробности другаде. Не се оставял клиентът да ти влияе при установяване на обстоятелствата. Истината може и да изплува, но по-късно.

Само че с Текила като че ли не беше точно така. Засега той не проявяваше никакъв страх от истината. Затова Клей реши да си спести часове от скъпоценното време; той се наведе напред и понижи глас:

— Казват, че си убил някакво момче. Застрелял си го с пет куршума в главата.

Подутата глава кимна едва забележимо.

— Някой си Рамон Тико, по прякор Тиквата. Познаваше ли го?

Кимване: да.

— Застреля ли го наистина? — Клей бе понижил гласа си до шепот. Надзирателите дремеха, но все пак не беше редно да се задават такива въпроси, във всеки случай не от адвокат и не в ареста.

— Да — отвърна тихо Текила.

— С пет куршума?

— Аз си мислех, че са шест.

Е, няма що. То отсега всичко е ясно, помисли си Клей. До шейсет дни делото ще приключи. Най-много, което мога да направя за него, е да уговоря да се признае за виновен срещу обещание, за доживотен затвор.

— С дрога ли търгувахте? — запита той.

— Не.

— Обра ли го?

— Не.

— Помогни ми, Текила! Все някаква причина си имал да го гръмнеш, не е ли така?

— Познавах го.

— А, така ли? Познавал си го значи. И това ти е оправданието да го убиеш?

Текила кимна, без да отговори.

— Заради момиче може би? Спипал си го с гаджето си, така ли? Ти нали си имаш гадже?

Младежът поклати глава: не.

— Убийството има ли някаква връзка със секс?

Поклащане на глава: не.

— Говори, Текила! Аз съм твойт защитник. Единственият човек на този свят, който в момента се опитва да ти помогне. Но и ти трябва да ми помогнеш, като ми дадеш нещо, на което да стъпя!

— Навремето купувах дрога от Тиквата.

— Ето, това е приказка! Преди колко време?

— Преди две години.

— Така... Да ти е дължал пари? Или може би стока? Ти да си му дължал нещо?

— Не.

Клей си пое дълбоко дъх и в този миг за пръв път забеляза ръцете на Текила. Бяха целите в дребни белези, а дланите и пръстите му бяха толкова подпухнали, че не се виждаха кокалчетата.

— Ти обичаш ли да се биеш?

Движението на главата можеше да бъде както кимване, така и поклащане.

— Вече не.

— Но някога си обичал, така ли?

— Детски истории. Веднъж се бихме с Тиквата.

Най-после! Клей отново си пое дъх и вдигна писалката.

— Благодаря ви, сър, за помощта. Та кога точно, казваш, си се бил с Тиквата?

— Отдавна.

— На колко години беше?

Вдигане на рамене като при глупав въпрос. Клей знаеше от собствен опит, че клиентите му нямат представа за времето. Наистина помнеха, ако са ги обрели вчера или ако миналия месец са били

арестувани, но за периоди над трийсет дни назад всичко се сливаше в едно. Животът на улицата беше една непрестанна борба за оцеляване сега и днес, така че не им оставаше много време за спомени, а и в миналото им нямаше нищо, за което да си спомнят с носталгия. Не виждаха и някакво бъдеще пред себе си, така че и това понятие им беше чуждо, дори като отправна точка.

— Като деца — каза Текила. Той си падаше по късите отговори или може би с разбити челюсти не му се говореше много.

— На колко години беше тогава?

— Май на дванайсет.

— В училище ли бяхте?

— Играехме баскетбол.

— Лошо ли се сбихте? Имаше ли кръв, счупени кости, такива неща?

— Не. По-големите ни разтърваха.

Клей остави за момент слушалката и обобщи наум защитата си. Дами и господа съдебни заседатели, моят клиент е застрелял мистър Тико (който е бил невъоръжен) пет или шест пъти в упор, с откраднат пистолет и в тясна, мръсна уличка, по две причини: първо, защото го е познавал, и второ, защото преди около осем години веднъж са се съдърпали на игрището. Може да не ви се струва убедително, дами и господа, но както всички знаем, в град като Вашингтон тези две причини са точно толкова уважителни, колкото и всички останали.

Той отново вдигна слушалката.

— Виждахте ли се често с Тиквата?

— Не.

— Кога се видяхте за последен път, преди да го застреляш?

Вдигане на рамене. Отново проблемът с времето.

— По веднъж на седмица виждахте ли се?

— Не.

— По веднъж в месеца?

— Не.

— Два пъти годишно?

— Може би.

— Когато се видяхте преди два дни, скарахте ли се за нещо? Помогни ми, Текила! Нужни са ми подробности.

— Не сме се карали.

— Защо влязохте в страничната уличка?

Текила остави слушалката и заклати глава напред-назад, много бавно, сякаш да раздвижи схванатия си врат. Очевидно изпитваше силни болки. Белезниците му се бяха врязали в кожата. После отново вдигна слушалката.

— Ще ти кажа истината. Имах пистолет и ми се прищя да гръмна някого. Който и да е, няма значение. Излязох от лагера и тръгнах из улиците, ей така, напосоки, като се оглеждах кого да гръмна. За малко щях да опукам един кореец пред магазина му, наоколо обаче имаше хора. После видях Тиквата. Познавахме се. Поприказвахме си минута — две. Казах му, че ако иска да се надрусва, имам малко прах. Влязохме в уличката и аз го гръмнах. Не знам защо. Така ми дойде, отвътре.

Когато стана ясно, че разказът е приключил, Клей запита:

— Какъв е този лагер?

— Център за наркомани. Където живеех.

— Колко време си живял там?

Пак ще се запъне с времето, помисли си Клей. Ала отговорът го изненада.

— Сто и петнайсет дни.

— Бил си чист сто и петнайсет дни?

— Аха.

— Беше ли чист, когато гръмна Тиквата?

— Аха. Още съм чист. Сто и шестнайсет дни.

— Убивал ли си човек преди?

— Не.

— Откъде взе пистолета?

— Задигнах го от къщата на братовчед ми.

— Лагерът заключва ли се?

— Да.

— Ти избяга ли?

— Пуснаха ме за два часа. След сто дни може да излизаш по за два часа на ден. После се връщаш.

— Така значи. Излезе от лагера, отиде в дома на братовчед си, открадна пистолета, после тръгна по улиците да търсиш кого да гръмнеш и срещна Тиквата.

Към края на изречението Текила вече кимаше.

— Тъй си беше. Не ме питай защо. Не мога да ти кажа. И аз не знам.

В червеното от кръв око на Текила сякаш изби влага. Дали от чувство за вина или от разкаяние, Клей не можеше да определи със сигурност. Той извади някакви книжа от куфарчето и ги плъзна през процепа в плексигласа.

— Подпиши се, където има червено кръстче. След два дни ще дойда пак.

Текила не обърна внимание на книжата.

— Какво ще стане с мен? — запита той.

— Ще говорим за това после.

— Кога ще ме пуснат да си ходя?

— Може да мине доста време дотогава.

Управата на лагер „Спасение“ считаше за ненужно да бяга от проблемите. Хората, които ръководеха центъра за рехабилитация на наркомани, не се и опитваха да напуснат полесражението, откъдето набираха своя контингент жертви за лечение. И през ум не им бе минало да наемат някоя тиха сграда в провинцията. Лагерниците им идваха направо от улицата и един ден се връщаха отново на нея.

Лагерът се намирал на Дабъл Ю Стрийт в Северозападен Вашингтон. От прозорците му се виждаха редица изоставени къщи със заковани прозорци, някога свърталища на дребни пласъори на крек. А също и обвеяният със зловеща слава терен на някогашна бензиностанция, където се срещаха пласъори и дистрибутори и сключваха сделките си, без да се интересуват кой ги гледа. Според неофициалната полицейска статистика на този празен участък бяха открити повече надупчени от куршуми човешки трупове от което и да било друго парче земя във федералния окръг Колумбия.

Със заключени врати и стиснал здраво с две ръце волана, Клей мина бавно по цялата дължина на Дабъл Ю Стрийт, като се оглеждаше напрегнато и се заслушваше за неизбежния пукот на изстрели. Бял младеж като него беше доста примамлива мишена по всяко време на деня в такова гето.

Лагер „Спасение“ представляваше някогашен склад, отдавна изоставен от първоначалния си собственик, определен за събаряне от градската управа, после продаден на търг за шепа долари на благотворителна организация, които бе съзряла в него някакъв потенциал. Импозантната страда, някога от червени тухли, впоследствие беше боядисана в ръждиво кафяво от тротоара до покрива, като долните етажи бяха покрити с графити от местните художници. Беше толкова голяма, че заемаше цялото разстояние между две преки. Всички прозорци и врати по дължината на улицата бяха зазидани и боядисани в цвета на фасадата, а да не се налага да слагат

ограда от бодлива тел. Ако някой много държеше да избяга, щяха да са му нужни чук и длето и поне един цял ден, за да се справи.

Клей спря своята „Хонда Акорд“ точно пред сградата и се замисли дали да слезе, или да натисне газта и да избяга. Над дебелата двойна врата имаше малка табелка с надпис: ЛАГЕР „СПАСЕНИЕ“. ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН. Сякаш някой би могъл да влезе по погрешка или по собствено желание. Наоколо се навърташе обичайната улична тайфа от млади бичета, очевидно пласъори, като нищо притежаващи достатъчно автоматично оръжие, за да отблъснат полицейска атака, плюс двама пияници, които се кандилкаха в синхрон по тротоара, и малка група хора, вероятно роднини на питомците на лагера, които бяха дошли на свиждане. Професията на Клей го бе отвеждала до някои от най-неприятните места във Вашингтон и с течение на времето той си бе изработил начин да крие страха. Аз съм адвокат. Тук съм по работа. Разкарай се от пътя ми. Не ме заговаряй. Вече пет години работя в СОЗ, а още никой не е стрелял по мен.

Клей спря до бордюра и заключи хондата. С известна тъга си призна, че едва ли някой от местните гангстери би обърнал внимание на скромната му количка. Беше на дванайсет години и поне на триста хиляди километра. Вземете я, какво чакате, помисли си той.

Пое си дъх и се опита да не обръща внимание на любопитните погледи, с които го удостои тротоарната компания. Аз съм единственият бял човек в радиус от поне три километра, каза си той. Натисна бутона до вратата; в домофона се чу припукване и после човешки глас:

— Кой е?

— Казвам се Клей Картър и съм адвокат. Имам уговорена среща в единайсет с мистър Талмидж Екс. — Произнесе името отчетливо, като почти беше убеден, че е грешка.

По телефона изрично бе попитал секретарката как се пише фамилното име на мистър Екс, на което тя му бе отговорила, и то доста грубо, че това изобщо не е фамилно име. Че какво е тогава? Ами Екс. Както обичате. Няма сега да го променяме заради вас я!

— Изчакайте малко — каза гласът и Клей зачака. Той гледаше втренчено двойната врата, като отчаяно се опитваше да изключи от съзнанието си всичко останало. Смътно усети откъм лявата си страна движение; някой се бе приближил.

— Ей, приятел, ти адвокат ли си? — чу той въпроса, изречен с характерния писклив глас на чернокож младеж, достатъчно силно и ясно, за да го разберат всички.

Клей се извърна и храбро погледна своя мъчител право в модните дизайнерски слънчеви очила.

— Да — отвърна той колкото можеше по-безразлично.

— Никакъв адвокат не си ти! — заяви младежът. Зад него се бе събрала малка тълпа от зяпачи.

— Боя се, че съм — каза Клей.

— Няма начин да си адвокат, приятел!

— Изключено — добави друг от тайфата.

— Сигурен ли си, че си адвокат?

— Аха — кимна Клей, влизайки в тона им.

— Че ако си адвокат, как можеш да караш такава кола?

Клей не беше сигурен от кое го заболя повече — от смеха на околните или от истинността на забележката. Той каза нещо, с което само усложни положението си:

— Мерцедеса го кара жена ми.

— Ти нямаш жена, бе! Къде ти е халката?

Какво ли още бяха забелязали? — запита се Клей. Смехът продължаваше, когато едното крило на двойната врата прищрака и се отвори. С усилие на волята той успя да пристъпи небрежно вътре, вместо да се шмугне бързешката и да им покаже колко го е страх. Фоайето беше нещо като бункер — с циментов под, метални врати, нисък таван, оскъдно осветление; липсваха само чували с пясък и оръжие. Зад дълга метална маса с два телефона седеше секретарка. Без да вдига поглед от масата пред себе си, тя каза:

— Ей сега идва.

Талмидж Екс беше жилест, напрегнат като навита пружина мъж на около четирийсет, без капка тлъстина по източеното тяло, без намек за усмивка на сбръчканото, преждевременно състарено лице. Очите му бяха големи и тъжни, в тях се отразяваха няколко десетилетия, прекарани на улицата. Беше много черен, а дрехите му много бели: колосана памучна риза и дочен панталон. Черните му военни ботуши бяха лъснати до блясък. Главата му също лъщеше, без нито един косъм.

Мистър Екс посочи единствения стол в импровизирания си офис и затвори вратата.

— Носите ли книгата? — запита без предисловия той. Явно размяната на светски любезности не беше между силните му страни.

Клей му подаде необходимите документи, върху всеки от които се различаваше нечетливият подпис на Текила Уотсън. Клей забеляза, че домакинът му не носи часовник; в помещението нямаше никакви други часовници. Времето бе оставено отвън, пред прага.

— Кога ги подписа?

— Подписани са с днешна дата. Бях при него в ареста преди около два часа.

— Вие негов адвокат ли сте? — запита Талмидж Екс. — Официално назначен от съда?

Човекът явно не за пръв път се сблъскваше със системата на наказателното правораздаване.

— Да. Назначен от съда и зачислен по делото от СОЗ.

— Гленда още ли е там?

— Да.

— С нея се знаем отдавна. — Тази кратка забележка щеше да си остане единствената светска любезност в целия разговор.

— Чухте ли тук за убийството? — запита Клей, като извади жълт адвокатски бележник от куфарчето и се приготви да записва.

— Научихме едва преди час, когато се обадохте. Знаехме, че във вторник е излязъл и не се е върнал, усещахме, че нещо не е наред, но при нас всеки ден по нещо не е наред. — Той говореше бавно и отчетливо, подбирайки внимателно думите, примигвайки често, но без да отделя поглед от Клей. — Разкажете ми какво всъщност е станало.

— Но между нас да си остане.

— Аз съм негов възпитател. Освен това съм и пастор. Вие сте му адвокат. Всичко, изречено в тази стая, си остава в тази стая. Нали така?

— Така.

Клей му разправи подробностите, които бе успял да събере до момента, включително версията на Текила за случилото се. Професионално и етично погледнато, той нямаше право да разкрива пред трети лица показанията на клиента си. Но какво пък? Талмидж Екс знаеше за Текила Уотсън повече, отколкото Клей изобщо се надяваше някога да научи.

Докато траеше разказът, Талмидж Екс най-после извърна поглед встрани и затвори очи. После вдигна глава, към тавана, сякаш питаше Бог защо се случва всичко това. Беше видимо обезпокоен; мислите му го отнесоха нанякъде.

Когато Клей привърши, Талмидж Екс запитва:

— С какво мога да ви помогна?

— Бих желал да видя личното му досие. Той ме е упълномощил.

Досието вече лежеше върху бюрото на Талмидж Екс, но той каза:

— После. Първо да поговорим. Какво точно ви интересува?

— Да започнем от Текила. Откъде дойде той?

Талмидж Екс отново гледаше Клей в очите. Явно беше готов да помогне.

— От улицата. Откъдето и всички останали. От социалните служби го бяха насочили към нас като безнадежден. Няма семейство. Никога не е познавал баща си. Майка му умряла от СПИН, когато бил на три години. Отгледан бил от някакви лели, прехвърляли си го една на друга, давали го в сиропиталища, имал няколко ареста като малолетен, бил и в дом за непълнолетни престъпници. Напуснал училище. Типичен случай. Вие знаете ли какво представлява лагер „С“?

— Не.

— При нас идват най-тежките случаи, тези, които са постоянно зависими от дрога. Заклучваме ги няколко месеца, третираме ги като новобранци в казарма. Тук сме осем души възпитатели, всички сме наркомани, не бивши, а сегашни, защото един наркоман никога не е напълно излекуван, трябва да знаете това. Четирима от нас са и пастори. Аз съм лежал тринайсет години за наркотици и грабеж, после се обърнах към Бога. Тъй или иначе, ние се занимаваме с младите наркомани, зависими от крек, на които никой друг не може да помогне.

— Само от крек ли?

— В крека е истината, мой човек. Евтин е, има го в изобилие, помага ти да забравиш живота за няколко минути. А започнеш ли веднъж, няма отърване.

— Текила не можа да ми разкаже много за полицейското си досие.

Талмидж Екс отвори папката и прехвърли няколко страници.

— Вероятно защото самият той не си спомня много. Години наред е бил все надрусан. Ето го досието му: разни дреболии като малък, обири, кражби на коли, обичайните неща, колкото да има пари за дрога. На осемнайсет години е лежал четири месеца за кражба от магазин. Три месеца по-късно, вече миналата година, го прибират за притежание на наркотици. За такъв като нас досието му не е толкова лошо. Нито един случай на насилие.

— Колко тежки престъпления има?

— Аз лично не виждам нито едно.

— Е, това все ще помогне някак — заяви Клей.

— На мен ми се струва, че нищо няма да му помогне.

— Чух, че е имало поне двама свидетели. Не съм оптимист.

— Той признал ли си е пред ченгетата?

— Не. Те самите ми казаха, че когато са го прибрали, млъкнал и не им казал нищо.

— Това не е обичайно.

— Така е — съгласи се Клей.

— На мен ми мирише на доживотна без възможност за условно освобождаване — заяви Талмидж Екс, човек с опит в тия неща.

— Вероятно.

— Но за такива като нас това не е край на света, мистър Картър. В известен смисъл животът зад решетките е по-добър от този на улицата. Аз имам много приятели, на които там им е по-добре. Тъжното е, че Текила е от онези, които няма да издържат в затвора.

— Защо мислите така?

— Момчето има мозък. След като му помогнахме да се изчисти и оправи, се чувстваше наистина добре. За пръв път през съзнателния си живот беше напълно трезв. Отначало не можеше да чете като хората, но го научихме. Обичаше да рисува и ние го насърчавахме да се занимава с изкуство. Тук уж гледаме да не се поддаваме на сантименталности, но с Текила наистина бяхме горди. Той дори мислеше да смени името си, по понятни причини.

— Не сте сантиментални значи?

— Обикновено губим две трети от хората, мистър Картър. Шейсет и шест процента. Прибираме ги като крастави псета, надрусани, мозъците им сварени на каша от крек, недохранени, гладуващи, с обриви по кожата, с опадали коси, най-жалките отрепки

на Вашингтон, а при нас заглаждат косъма, изчистваме ги от дрогата, заключваме ги и им провеждаме обучение като в казарма, караме ги да стават сутрин в шест, да почистват стаите си за проверка, после закуска в шест и трийсет, нонстоп обучение с корави и взискателни възпитатели, които сами са били навремето точно като тях, тук не си поплюваме с питомците, да ме прощавате за изрази, нас никой не може да ни изпързала, защото игрите са ни ясни отдавна. След месец са чисти и горди със себе си. Външният свят не им липсва, понеже там не ги чака нищо хубаво — нито работа, нито семейство, нито някой, който да ги обича. Лесни са за превъзпитание, а и ние сме неумолими. Като минат три месеца, според човека, разбира се, евентуално започваме да ги пускаме отново на улицата, отначало по за час — два дневно. От десет девет се връщат, с радост се прибират в стаичките си. Държим ги при нас една година, мистър Картър. Дванайсет месеца и нито ден по-малко. Опитваме се да им дадем някакво образование, да усвоят някой занаят, компютри или нещо такова. Стараем се да им намерим работа. При завършването на курса всички плачем от радост. После си тръгват и до още една година-две трети са отново на крек, устремени с главата надолу към дъното.

— Прибирате ли ги обратно?

— Рядко. Ако знаят, че накрая пак ще ги приберем, ще им е по-лесно да оплескат работата.

— А какво става с едната трета?

— Заради нея сме тук, мистър Картър. Заради тази една трета станах възпитател. Както аз навремето, така и тези момчета оцеляват в днешния свят, придобивайки твърдост, която околните дори не могат да си представят. Ние сме се върнали от ада и да ви кажа, обратният път никак не е лек. Много от издържалите курса сами стават възпитатели на други наркомани.

— Колко души можете да приютите едновременно?

— Имаме осемдесет легла и всичките са заети. Има място за поне още толкова, но няма пари.

— Кой ви финансира?

— Осемдесет процента са федералните субсидии, но няма гаранция, че и следващата година ще са толкова. Останалото изпросваме от частни фондации. Прекалено заети сме, за да имаме време да набираме средства.

Клей обърна страницата и си отбеляза нещо.

— Текила няма ли роднини, с които бих могъл да поговоря?

Талмидж Екс запрелиства папката, като клатеше глава.

— Може да има някъде някоя леля, но не очаквайте прекалено много. Дори и да я откриете, как би могла да ви помогне тя?

— Никак. Но все пак хубаво е да знаеш, че има някой, към когото да се обърнеш.

Талмидж Екс продължаваше да прелиства досието на Текила, сякаш имаше нещо наум. Клей си каза, че сигурно търси бележки или документи, от които да прочисти своевременно папката, преди да му я предостави.

— Кога мога да видя досието му?

— Какво ще кажете за утре? Първо искам да го прегледам.

Клей вдигна рамене. Щом Талмидж Екс казва утре, значи утре.

— И така, мистър Картър, не разбирам мотивите му. Бихте ли ми обяснили защо го е направил?

— Не мога. Вие ми обяснете. Та вие го познавате от близо четири месеца. Никакви предишни случаи на насилие, никакви огнестрелни оръжия. Никаква склонност към физическа разправа. Образцов пациент. Вие сте виждали какво ли не. Вие би трябвало да ми обясните какво не е наред в тази история.

— Виждал съм какво ли не — кимна Талмидж Екс. Очите му гледаха още по-тъжно отпреди. — Но подобно нещо не бях виждал. Та този младеж се боеше от насилие. Ние не търпим побоища, но сред младите мъже има един момент на ритуално сплашване на слабия, също като в казармата. Текила беше от по-слабите. Направо не го виждам да избяга, да открадне пистолет и да застреля някого ей така, без причина. Още по-малко пък да се нахвърли върху съкилийник в затвора и да го прати в болница. Просто не се връзва.

— Добре, а аз какво да кажа на съдебните заседатели?

На какви съдебни заседатели? Той просто се признава за виновен, и толкова. Свършено е с него, до края на живота си няма да излезе от затвора. Сигурен съм, че там ще срещне много познати.

В разговора настъпи дълга пауза, но тя сякаш не притесняваше Талмидж Екс. Той затвори папката и я бутна встрани. Срещата вървеше към приключване. Но гостът бе Клей. Време беше да си тръгва.

— Утре ще дойда пак — каза той. — В колко часа?

— След десет — отвърна Талмидж Екс. — А сега ще ви изпратя.

— Няма нужда — заяви Клей, макар да се радваше, че на излизане ще има компания.

Междувременно тълпата на тротоара бе набъбнала и очакваше с радостен трепет адвоката да излезе от лагер „Спасение“. Бяха насядали или се бяха облегнали върху хондата, която иначе си беше на мястото без видими повреди. Но каквото и забавление да си бяха намислили, намеренията им мигом се изпариха при вида на Талмидж Екс. Само с едно тръсване на главата той разпръсна зяпачите. Клей се качи в колата и даде газ — невредим, но обзет от ужас, че на следващия ден ще трябва пак да идва.

След осем преки излезе на Ламонт Стрийт, сви по Джорджа Авеню, спря за момент и крадешком се огледа. Наоколо не липсваха тесни улички и пасажи между сградите, където да застреляш някого, а той не бе тръгнал да пролива кръв. Този квартал беше също толкова потискащо безрадостен като онзи, който току-що бе напуснал. По-късно щеше да дойде пак, но с Родни — чернокожия стажант, който познаваше тези улици, и двамата щяха да се поровят и да поразпитат наоколо.

Клуб „Потомак“ в Маклийн, щата Вирджиния, бе основан преди стотина години от група заможни граждани, които по някакви причини не бяха приети за членове на никой от останалите клубове. А един богаташ може да понесе всичко, но не и да бъде отхвърлен. Така че отхвърлените напомпаха значителни суми в „Потомак“ и го превърнаха в най-хубавия клуб в района на федералния окръг Колумбия. Подбраха неколцина сенатори измежду членовете на конкуренцията, подмамиха разни знаменитости да се запишат при тях и не след дълго „Потомак“ започна да се радва на всеобщо уважение — купено с пари, разбира се. След като се сдоби с достатъчно членове, за да може да се самоиздържа, на свой ред започна да действа като истински клуб, отхвърляйки излишните. Така, макар все още да се смяташе за нов, той по всичко приличаше на стар почтен клуб и създаваше у членовете си такова усещане.

Разбира се, с една немаловажна разлика: „Потомак“ никога не бе крил, че членството в него може да се купи с пари. Никакви списъци на чакащите, никакви комисии, които да преглеждат молбите, никакви тайни гласувания. Всеки новоизлюпен вашингтонски богаташ можеше да си купи мигновено статут и престиж на клубен член, стига да подпишеше достатъчно тлъст чек. В резултат от което „Потомак“ разполагаше с най-добрите игрища за голф и тенис, с най-добрите басейни, клубни зали, ресторант — с всичко, за което може да мечтае един амбициозен клуб.

Доколкото можеше да прецени Клей Картър, чекът на Бенет Ван Хорн беше от по-тлъстите. Защото Бенет може и да беше парвеню и фукльо, но се числеше сред видните членове на „Потомак“, докато родителите на Клей в никакъв случай не биха прекрачили прага на клуб като този. Баща му бе съдил Бенет преди осемнайсет години за провалена сделка с недвижимо имущество в Александрия, щата Вирджиния; това беше по времето, когато Бенет все още беше дребен брокер на имоти с голяма уста, множество дългове и твърде малко

лично имущество, което да не е ипотекирано. Тогава самият Бенет не беше член на клуб „Потомак“, макар сега да се държеше, сякаш е роден там.

Бенет Булдозера напипа златната жила в края на осемдесетте, когато нахлу с гръм и трясък в зелените хълмове на провинциална Вирджиния. Намериха се съдружници. Заредиха се сделки. Без лично да бе изобретил тактиката на изгорената земя в строителното предприемачество, Булдозера със сигурност я усъвършенства. Върху недокоснати гористи хълмове построи търговски комплекси. В близост до бойно поле, национална светиня, струпана жилищен микрорайон. Изравни със земята цяло село заради конкретен проект — комплекс от жилищни кооперации с фойета и фитнес зали, големи и малки къщи, в центъра паркче с плитък басейн с мътна вода и два тенис корта, плюс живописна търговска уличка, която изглеждаше чудесно на макета, но така и не видя бял свят.

Смешното — макар че в случая едва ли можеше да се говори за умишлена ирония, понеже Бенет нямаше чувство за хумор — беше, че той обичаше да нарича излезлите като изпод шаблон проекти с имената на историческите местности и пейзажи, които разрушаваше заради тях: Тучни ливади, Шептящи дъбове, Горист хълм и пр. В съюз с други себеподобни, които можеха да мислят само на едро, той лобираше пред щатските законодатели в Ричмънд да наливат нови и нови суми за строеж на нови и нови пътища, които да водят до поредните му микрорайони. По този начин се намеси и в политическата игра, от което егото му само набъбна още повече.

През първата половина на деветдесетте неговата компания Бенет Ван Хорн Груп, или БВХГ, се разрасна, като постъпленията ѝ се увеличаваха малко по-бързо от плащанията по дълговете. Двамата със съпругата му Барб си купиха къща в престижен квартал на Маклийн. Записаха се в клуб „Потомак“, където веднага станаха част от постоянното присъствие, неуморно подхранвайки илюзията, че са се родили с пари.

Според данните от щатския фирмен регистър, които Клей бе проучил най-внимателно и от които пазеше копия, през 1994 г. Бенет бе решил да превърне компанията в акционерно дружество, като се надяваше да събере 200 милиона от продажба на акции на борсата. Смяташе с парите да изплати някои дългове, но по-важно за него беше

намерението му да „инвестира в безграничното бъдеще на Северна Вирджиния“. С други думи, още булдозери, още изгорена земя. При мисълта за такива суми в ръцете на Бенет Ван Хорн местните търговци на тежка строителна техника сигурно си хвърляха шапките във въздуха. А пък щатските власти, вместо да изпаднат в ужас при тази новина, кротко я бяха проспали.

С малко побутване от страна на една могъща инвестиционна банка акциите на БВХГ, при обявена първоначална цена от 10 долара, бързо скочиха нагоре и скоро удариха 16,50. Не беше зле, но далеч по-ниско от онова, което бе очаквал основателят и президентът на новото акционерно дружество, който само седмица преди пускането на борсата се бе похвалил пред местен делови ежедневник, че „... момчетата от Уолстрийт не се съмняват, че като нищо ще чукнем четирийсет долара за акция“. После в хода на търговията акциите му постепенно заплуваха обратно надолу, докато накрая се сгромолясаха до под 6 долара. При това Бенет глупаво бе отказал да продаде част от собствения си контролен пакет, както би постъпил всеки предвидлив бизнесмен. Той упорито бе задържал всичките четири милиона акции, докато собствената му пазарна стойност се бе свила пред очите му от шейсет и шест милиона до почти нищо.

Всеки ден Клей просто така, за удоволствие, си даваше труд да отвори вестника, за да провери как се продава на борсата една-единствена фирма. Понастоящем БВХГ вървеше по 0,87 долара — осемдесет и седем цента — за акция.

Как са днес акциите? — беше въпросът, който копнееше да зададе на Бенет, но така и не се реши да го направи.

— Може би тази вечер — промърмори той, докато минаваше с колата през входа на клуб „Потомак“. Доколкото на хоризонта се очертаваше възможност за сватба, недостатъците на Клей Картър най-свободно се обсъждаха на масата, докато тези на мистър Ван Хорн бяха забранена тема — Хееей, Бенет, моите поздравления! — заяви на глас Клей. — Акциите ти са се дигнали с дванайсет цента за два месеца. Жесток си, копеле! Време ти е за нов мерцедес. — Де да можеше да му го каже в лицето.

За да не дава бакшиш на портиера, сам откара хондата на един далечен паркинг зад някакви тенис кортове. Докато крачеше към сградата на клуба, пооправи вратовръзката си, като не спираше да си

мърмори под носа. Клей ненавиждаше този клуб. Мразеше всички нищожества, които бяха негови членове, мразеше го, защото не можеше сам да стане член, мразеше го, защото беше територия на такива като семейство Ван Хорн, които го караха да се чувства като натрапник. За стотен път през този ден, както и през всеки друг ден от живота си напоследък, се запита какво го бе накарало да се влюби в дъщерята на такива непоносими родители. Ако наистина искаше нещо на този свят, то бе да избягат с Ребека в Нова Зеландия — далеч от СОЗ и колкото се може по-далеч от семейството ѝ.

Леденият поглед на салонната управителка сякаш му казваше: „Знам, че не си член, но въпреки това ще те отведе до масата ти.“

— Моля, последвайте ме — изрече вместо това тя със заучено хладна усмивка. Клей не отговори. Той преглътна, впери поглед право напред и се опита да забрави буцата в стомаха си. Как да изпита удоволствие от една вечеря в подобна обстановка? Вече на два пъти се бе хранил тук — веднъж само с Ребека, веднъж с Ребека плюс мистър и мисис Ван Хорн. Храната беше скъпа и не лоши, но за човек като Клей, израсъл с пуешки колбаси, всяка храна беше хубава.

Бенет го нямаше на масата. Клей прегърна нежно мисис Ван Хорн — ритуал, който и двамата мразеха — и изрече едно доста неубедително: „Честит рожден ден!“ После целуна набързо Ребека по бузата. Масата беше добра, с изглед към игрището за голф — много престижно място за вечеря, наистина, откъдето човек можеше да гледа на воля как разни допотопни старци се щурат по зелената ливада, спъват се в дупките с пясък и не могат да вкарат топката от три педи разстояние.

— Къде е мистър Ван Хорн? — запита Клей с плаха надежда, че Бенет е задържан извън града или, още по-добре, се намира в болница с някаква особено неблагоприятна диагноза.

— Всеки момент ще дойде — отвърна Ребека.

— Цял ден беше в Ричмънд, среща се с губернатора — добави мисис Ван Хорн за по-сигурно. Тези хора наистина нямаха милост. Клей усети как му се иска да извика: „Печелите! Печелите! Вие сте по-важни от мен!“

— С какво се занимава сега? — запита учтиво той, за пореден път изумен от собствената си фалшива убедителност. Клей знаеше точно какво прави Булдозера в Ричмънд. Парите от щатския бюджет

бяха изчерпани и не стигаха за строеж на нови шосета в Северна Вирджиния, тъкмо където Бенет и подобните нему настояваха да бъдат построени. В Северна Вирджиния бяха най-много гласове. Затова щатските законодатели обмисляха да подложат на референдум въвеждането на допълнителен данък оборот за градовете и областите около окръг Колумбия, за да могат със собствени средства да строят шосета. Повече шосета означаваха повече жилищни кооперации с фитнес зали и фойета, повече търговски комплекси, повече коли, повече пари за разклатената БВХГ.

— С политика — отвърна Барб. Всъщност тя едва ли подозираше какво точно обсъжда Бенет с губернатора. Клей искрено се съмняваше, че Барб Ван Хорн знае истинската стойност на акциите на БВХГ. Тя знаеше например в кои дни се събира нейният бридж клуб, знаеше и колко е ниска заплата на Клей, но с повечето останали подробности се занимаваше Бенет.

— Как мина денят ти? — запита Ребека, колкото да отклони внимателно, но настойчиво темата от голямата политика. На няколко пъти в разговор с родителите ѝ Клей бе използвал изреча „парвенюшки комплекс“ и всеки път родителите ѝ видимо се бяха стягали.

— Както обикновено — отвърна той. — А при теб?

— Утре има изслушвания в комисията, така че днес офисът беше под пара.

— Ребека ми каза, че са ти възложили нов случай на убийство — обади се Барб.

— Така е. — Клей се запита какви ли други аспекти от професията му на обществен защитник бяха обсъждали Ребека и майка ѝ. И пред двете имаше по чаша бяло вино. И двете чаши бяха поне наполовина празни. Той ги бе прекъснал, докато бяха разговаряли за нещо. Вероятно за него. Или може би беше твърде мнителен? Може би...

— Какъв е клиентът ти? — поинтересува се Барб.

— Едно момче от улицата.

— А кого е убил?

— Друго момче от улицата.

Това донякъде я успокои. Чернокож убил друг чернокож. Да се избият всички, нас какво ни интересува?

— Виновен ли е? — продължи разпита тя.

— Засега се ползва от презумпцията за невинност. Така работи системата.

— С други думи, виновен е.

— Така изглежда.

— Как можеш да защитаваш подобни хора? Ако знаеш, че са виновни, как можеш да полагаш такива усилия, за да ги отървеш?

Ребека отпи голяма глътка вино, явно решена този път да не се намесва. През последните месеци тя псе по-рядко му се притичаше на помощ. И все по-често не му даваше мира мисълта, че макар животът му с нея да обещава да бъде мечта, ако се прибавеха и те, щеше да стане кошмар. Засега кошмарът взимаше надмощие.

— По конституция на всеки обвиняем се гарантира правото на справедлив процес — каза снисходително той, сякаш само един глупак можеше да не знае това. — Аз просто си върша работата.

Барб извърна новите си очи нагоре и после отмести поглед към игрището за голф. Много от дамите в клуб „Потомак“ ползваха един и същ пластичен хирург, чиято специалност, изглежда, беше да прави пациентките си да приличат на азиатки. След втория сеанс очите им се дръпваха назад в ъглите и макар без бръчки, изглеждаха вулгарно изкуствени. Горката Барб се подлагаше на клъцване тук, на изопване там, на попълване еди-къде си, без план и ясна стратегия, и засега резултатите бяха твърде еkleктични.

Ребека отпи още една голяма глътка вино. Първия път, когато бяха вечеряли тук с родителите ѝ, тя си бе свалила обувката под масата и бе потъркала пръсти по крака му, чак до бедрото, сякаш казваше: „Я да зарежем тази тъпа кръчма и да скачаме в леглото!“ Но не и тази вечер. Тази вечер беше кисела и изглеждаше някак угрижена. Клей съзнаваше, че едва ли скучните изслушвания в глупавата ѝ комисия я безпокояха толкова. Между тях назряваха проблеми, които само чакаха сгоден момент да избият на повърхността, и той се запита дали моментът не бе дошъл, дали тази вечеря не беше повод за разкриване на картите и задълбочено обсъждане на бъдещето.

Бенет пристигна запъхтян, преливащ от фалшиви извинения, задето ги е накарал да чакат. Той плесна Клей по гърба, като да бяха състуденти от колежа, и целуна двете си момичета по бузите.

— Как е губернаторът? — запита Барб достатъчно силно, за да я чуят в другия край на помещението.

— Екстра. Поздравява ви всички. Президентът на Корея ще бъде в града идната седмица и шефът ни кани на прием. Смокинги и тъй нататък, в резиденцията. — Всичко това също бе поднесено на вниманието на околните с подobaващ апломб.

— А, така ли? — изписка Барб, изкривила прясно ремонтираното си лице в блажена усмивка.

Тъкмо с корейците ще си между свои, помисли си Клей.

— Голям купон се заформя — отбеляза Бенет, докато вадеше мобилни телефони от джобовите и ги подреждаше в редичка на масата. След секунди зад гърба му изникна келнер с двойно уиски „Чивас“ с малко лед, както обикновено.

Клей поръча чай с лед.

— Как е моят конгресмен? — изрева Бенет през масата на Ребека, после извърна очи докрай вдясно, за да се убеди, че двойката на съседната маса го е чула. Аз си имам личен конгресмен!

— Добре е, татко, праща ти много поздрави. Много е зает.

— Изглеждаш уморена, бебчето ми, тежък ден ли си имала?

— Доста напрегнато беше.

Членовете на семейство Ван Хорн отпиха от чашите си. Умората на Ребека беше любима тема за разговор на родителите ѝ. Те все се безпокояха, че момичето им се преуморява. Струваше им се, че тя изобщо не би трябвало да работи. Наближаваше трийсетте и ѝ беше време да се омъжи за добро момче с високоплатена работа и осигурено бъдеще, да им роди внуци и да прекара остатъка от живота си в клуб „Потомак“.

Клей изобщо не би се интересувал какво им се иска на тях двамата, ако Ребека не споделяше техните мечти. Навремето тя му бе споменала, че иска кариера в публичната администрация, но след четири години на Капитолийския хълм ѝ бе писнало от бюрократи. Искаше съпруг и деца, и голяма къща в предградията.

Донесоха менютата. Един от телефони те на Бенет извънхия и той невъзпитано отговори на масата. Някаква негова сделка бе на път да се провали. Бъдещето на финансовата стабилност на Америка беше застрашено.

— Какво да облека? — запита Барб Ребека, докато Клей се криеше зад менюто си.

— Нещо новичко! — отвърна Ребека.

— Права си — съгласи се на драго сърце Барб. — Хайде в събота да ходим по магазините.

— Прекрасна идея.

Бенет спаси сделката от провал и поръча вечеря. После великодушно сподели с останалите подробностите от телефонния разговор: от някаква банка бавели плащанията, той трябвало да ги понастъпи, такива ми ти работи. Продължи да говори до пристигането на салатите.

След няколко хапки Бенет заяви както винаги с пълна уста:

— Докато бях в Ричмънд, обядвах с моя добър приятел Иън Лъдкин, председателя на щатския конгрес. Много ще ти хареса, Клей, страхотен човек е. Идеалният джентълмен от Вирджиния.

Както си дъвчеше, Клей закима учтиво, сякаш нямаше търпение да се запознае с всичките приятели на Бенет.

— Както и да е. Иън ми е задължен за някои услуги, които му направих навремето — не че е единствен, де! — но този път взех, че го запитах направо.

На Клей му бе нужна секунда, за да установи, че жените бяха спрели да се хранят. Вилиците им лежаха на масата, лицата им бяха напрегнати в очакване.

— Какво го запитахте? — изви глас Клей, който почувства, че е редно да каже нещо.

— Питам го за теб, Клей. Умно момче, казах му, адвокат, умът му е като бръснач, работяга, с диплома по право от „Джорджтаун“, при това хубавец и с характер, пък той ми рече, че винаги му трябват способни млади хора. Трудно се намират, бога ми! Тъй ми рече. Каза ми още, че има вакантно място за щатен юрист. Аз му рекох, че нямам представа дали ще те интересува, но с удоволствие ще ти предам. Е, какво ще кажеш?

Ще кажа, че ми устройхте засада, за малко не избухна Клей. Ребека го наблюдаваше внимателно в очакване на първоначална реакция.

Точно по сценария Барб възкликна:

— Звучи направо страхотно!

Способен, трудолюбив, образован, че чак и хубавец — Клей бе изумен от скоростта, с която му се вдигаха акциите пред семейство Ван Хорн.

— Интересно — успя да възкликне той донякъде искрено. И наистина беше интересно във всяко отношение.

Бенет беше готов да се хвърли в атака. Разбира се, негово беше предимството на изненадата.

— Длъжността е страхотна. Ще ти хареса. Ще се запознаеш с хората, които наистина движат нещата в този щат. Няма да скучаеш. Разбира се, там се работи много, до късно вечер, особено когато щатският конгрес заседава, но аз казах на Иън, че имаш яки плещи. Издържат на работа и отговорности.

— И какво точно ще работя? — успя да изрече Клей.

— Правна материя, не му разбирам чак толкоз. Но ако се интересуваш, Иън с удоволствие ще те извика на интервю. Имай предвид обаче, че за длъжност като тази се кандидатира доста хора. Иън ми каза, че е затрупан от молби. Трябва да се действа бързо.

— Ричмънд не е толкова далеч — обади се Барб.

Във всеки случай е доста по-близо от Нова Зеландия, помисли си Клей. Барб вече явно кроеше планове за сватбата. Изражението на Ребека си оставаше неразгадаемо. Понякога и тя може би се чувстваше заддушена в прегръдката на родителите си, но рядко проявяваше желание да се освободи от нея. На свой ред Бенет използваше парите си, или каквото изобщо бе останало от тях, за да държи и двете момичета под контрол.

— Ами, тъъ, в такъв случай благодаря — промълви Клей, смазан под тежестта на внезапно присадените му яки плещи.

— Почваш със заплата деветдесет и четири хиляди на година — каза Бенет с една-две октави по-ниско, за да не чуят останалите вечерящи.

Деветдесет и четири хиляди годишно беше над двойно повече от това, което Клей изкарваше в момента, и той си даваше сметка, че всички на масата го знаят. Семейство Ван Хорн обожаваха парите и бяха изцяло обсебени от неща като заплати, доходи и лично богатство.

— Ееехааа! — извика Барб като по даден сигнал.

— Не е лошо — призна Клей.

— За начало наистина не е — потвърди Бенет. — Иън казва, че ще се запознаеш с най-големите адвокати във Вашингтон. Договорите са всичко. Няколко години практика, и ще си извоюваш собствено име

в корпоративното право. А пък там вече са големите нари, нали разбираш?

Мисълта, че Бенет Ван Хорн изведнъж бе проявил интерес да урежда живота на Клей, не беше никак успокояваща. Разбира се, каза си той, Бенет всъщност урежда не неговия живот, а бъдещето на Ребека.

— Как да откажеш на такова нещо? — намеси се по най-дърварски начин Барб.

— Мамо, остави човека! — каза Ребека.

— Искам просто да кажа, че е страхотен шанс — продължи Барб, сякаш Клей беше толкова тъп, че не можеше сам да схване очевидното.

— Помисли малко, наспи се, нямаш бърза работа — продължи Бенет. Подаръкът беше поднесен. Сега оставаше да се види дали момчето е достатъчно умно, за да го приеме.

Клей нагъваше целеустремено салатата си и кимаше с пълна уста. Вторият „Чивас“ пристигна и разговорът се смени. Бенет им заразпраща най-новите клюки от Ричмънд: имало планове за пререгистриране на отбора по бейзбол под ново име и като национален. Бейзболът беше една от любимите му теми. Самият Бенет играеше периферна роля в един от трите консорциума от инвеститори, борещи се за правото да откупят и регистрират отбора, така че жадно следеше всички развития по темата. Според една неотдавнашна статия в „Уошингтън Поуст“ консорциумът на Бенет бил твърдо на последно място и с всеки изминал ден изоставал главоломно от другите два. Неговите финансови възможности били неясни, според неназован източник доста разклатени, а в цялата статия името Ван Хорн изобщо не се споменаваше. Клей знаеше обаче, че Бенет има огромни дългове. Няколко негови строителни проекта бяха блокирани от природозащитни организации, които се опитваха да запазят малкото останали незастроени територии в Северна Вирджиния. Водеше безкрайни и ожесточени дела с някогашни съдружници. Акциите му бяха практически без стойност. И при все това имаше нахалството да седи невъзмутимо на масата в клуба, да се налива с шотландско уиски и да дрънка врели-некипели за някакъв нов стадион за 400 милиона, за закупуване на цял бейзболен отбор за 200 милиона, плюс още 100 милиона заплати на служители и така нататък.

Стековете им пристигнаха точно в мига, когато бяха приключили със салатата. Това спести на Клей тягостни мигове принудителен разговор без храна в устата, която да дъвче. Ребека подчертано не му обръщаше внимание, той на нея също. Назряваше пореден скандал.

Последваха пикантни истории за губернатора — близък приятел на Бенет, разбира се, който вече бил задействал машината да се кандидатира за Сената и — иска ли питане! — много държал Бенет да му даде едно мъжко рамо. Стана дума и за няколко от предстоящите по-сочни сделки. Спомена се нещо и за новия частен самолет, но това си беше дежурно, защото Бенет така и не можеше да намери най-подходящия модел за себе си. Вечерята се проточи сякаш с часове, а бяха минали едва деветдесет минути, когато всички вкупом отказаха десерта и започнаха да се готвят за ставане.

Клей благодари на Бенет и Барб за поканата и им обеща да вземе бързо решение относно работата в Ричмънд.

— Това е шансът на живота ти — обяви тържествено Бенет. — Гледай да не ме изложиш.

Когато Клей се убеди, че Бенет и Барб най-после ги няма, той помоли Ребека да влезе за минутка с него в бара. Двамата мълчаливо изчакаха да им сервираат питиетата, преди някой да се реши да проговори. Когато им предстоеше разправия, всеки гледаше другият да изстреля първия патрон.

— Не знаех нищо за тази длъжност в Ричмънд — започна тя.

— Някак ми е трудно да повярвам. Имам чувството, че цялото семейство се бяхте наговорили. Майка ти поне със сигурност беше в играта.

— Баща ми просто се грижи за теб, това е всичко.

Баща ти е идиот, за малко не извика той.

— Не, баща ти се грижи за теб. Той не може да допусне да се омъжиш за човек без бъдеще, затова се е нагърбил да урежда живота ни вместо нас. Не ти ли се струва, че е малко нахално от негова страна да реши, че моята работа не му харесва, и да тръгне да ми търси друга?

— Ами ако наистина се опитва да ти помогне? Той обича да услужва на хората.

— Но кое го кара да мисли, че имам нужда от помощ?

— Вероятно имаш.

— Аха! Най-после го каза.

— Няма да работиш там вечно, Клей. Ти си добър адвокат и милееш за клиентите си, но е време да помислиш и за себе си. Пет години в СОЗ ти стигат. Сам си ми го казвал.

— Може пък да не искам да живея в Ричмънд. Може пък да не ми се напуска Вашингтон. Ами ако не желая да работя за някой от приятелчетата на баща ти? Ами ако самата мисъл да се намирам сред някакви си там местни политици ме отблъсква? Аз съм юрист, Ребека, не съм бюрократ!

— Добре де. Както кажеш.

— Това ултиматум ли е?

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв смисъл. Какво ще стане, ако откажа?

— Мисля, че вече отказа, което между другото е типично за теб. Поредното ти прибързано решение.

— Прибързаните решения са лесни, когато изборът е очевиден. Аз сам си търся работа и не съм молил баща ти да ми прави услуги. И все пак, какво ще стане, ако откажа?

— Е, във всеки случай и на другия ден слънцето ще изгрее.

— Ами родителите ти?

— Те със сигурност ще бъдат разочаровани.

— А ти?

Тя вдигна рамене и отпи от чашата си. Двамата на няколко пъти бяха говорили за брак, но не бяха стигнали до споразумение. Не бяха сгодени и нямаха конкретни планове. Ако единият искаше да прекъсне връзката, имаше възможност да го направи, макар че нямаше да е лесно и безболезнено. Но след като в продължение на четири години и двамата не бяха имали други партньори, постоянно се бяха клеили в любов един на друг и правеха секс поне пет пъти седмично, връзката им някак от само себе си беше на път да стане постоянна.

Така или иначе, тя още не беше готова да си признае истината, че иска да си почине, че иска съпруг и деца и че в крайна сметка кариерата не я интересува. Те все още се надпреварваха да доказват кой работи повече, все още спореха кой от двамата е по-важен. Нямаше как изведнъж тя да заяви, че си търси мъж, който да я осигури и издържа.

— Все ми е тая, Клей — въздъхна накрая тя. — Та нали става дума за някаква си там служба, не за министерско кресло! Ако не я

искаш, просто я откажи.

— Благодаря ти. — Изведнъж Клей се почувства като същински кретен. Ами ако Бенет наистина се опитваше да му помогне? Той толкова мразеше семейството на Ребека, че всичко, свързано с тях, го дразнеше. Но това беше негов проблем, нали? Те имаха право да се тревожат за бъдещия съпруг на дъщеря си, бащата на техните внуци.

И кой родител не би се тревожил при бъдещ зет като него? — призна си с неохота Клей.

— Трябва да тръгвам — каза Ребека.

— Добре.

Той я изпрати навън и тръгна след нея, наблюдавайки я в гръб. Запита се дали да не ѝ предложи да минат през апартамента ѝ за един кратък сеанс. Но настроението ѝ след прекараната вечер беше такова, че с положителност щеше да го отреже. А той щеше да се почувства като глупак, който на всичкото отгоре не може да се владее. Винаги се чувстваше така в подобни случаи. Затова си наложи да се въздържи с усилие на волята, стисна челюсти и се овладя.

Докато ѝ помагаше да се качи в беемвето, тя прошепна:

— Защо не се отбиеш при мен за няколко минути?

И Клей се затича към колата си.

С Родни се чувстваше някак по-безопасно, освен това в девет сутринта по Ламонт Стрийт още не бяха наизлезли обичайните опасни типове. Сигурно си отспиваха някъде след поредната доза отрова, поета предишната нощ. Само търговците бавно се събуждаха. Клей паркира в близост до страничната уличка.

Родни беше нещо като щатен стажант в СОЗ. Вече цяло десетилетие следваше с прекъсвания право в някакъв университет, като все още не беше загубил надежда един ден да се дипломира и да премине приемните изпити за адвокатската колегия. Но с четирима тийнейджъри възрастни не му достигаха нито пари, нито време, за да го направи. Родни беше израсъл по улиците на Вашингтон и ги познаваше като петте си пръста. Почти всеки ден някой от служителите в СОЗ, прекалено уплашен, за да си подаде сам носа навън, го молеше да го придружи до бойното поле, за да разследват заедно поредното кръвожадно престъпление. Ала Родни беше стажант, а не следовател, затова повечето пъти им отказваше.

Само на Клей не отказваше никога. Двамата бяха работили заедно по много съдебни дела. Намериха мястото в страничната уличка, където Тиквата бе паднал под куршумите, и внимателно огледаха терена, макар да знаеха, че полицията вече на няколко пъти го е сторила. Изснимаха цял филм и тръгнаха да търсят свидетели.

Такива обаче нямаше, което само по себе си не беше чудно. Родни и Клей бяха прекарвали на местопрестъплението не повече от петнайсет минути, а мълвата вече се бе разнесла из квартала. Дошли са непознати, панират си носа наоколо, всички да се заключат по къщите си, никой да не продумва. Свидетелите от касите за мляко пред алкохолния магазин, които по цял ден клечаха на поста си, отпиваха от евтиното вино и не изпускаха нищо от поглед, бяха потънали сякаш вдън земя и никой не беше чувал за тях. Търговците в магазинчетата бяха искрено изненадани, че в квартала им е имало стрелба.

— Тук се е стреляло?! — възкликна един, сякаш престъпността все още не бе достигнала до тяхното гето.

След около час представителите на СОЗ се отказаха и тръгнаха за лагер „Спасение“. Клей шофираше, а Родни отпиваше изстинало кафе от картонена чашка. По изражението на лицето му се виждаше, че кафето не го бива.

— Преди няколко дни на Джърмейн му се падна подобен случай — каза той. — Някакъв хлапак от център за лечение на наркомани с месеци не бил излизал навън. Един ден успял да се измъкне или може би са го пуснали, не е ясно, но през следващите двайсет и четири часа намерил пистолет и гръмнал двама души, единия на място.

— Случайно подбрани жертви?

— Какво значи случайно? Сблъскат се две коли на улицата, и двете нямат застраховка, шофьорите слизат и почват да се стрелят. Това случайно ли е, или си има причина?

— Имало ли е намесени наркотици, обир, самозащита?

— Мисля, че жертвите наистина са били случайни.

— Къде е този център за наркомани?

— Не е лагер „Спасение“ във всеки случай. Намира се някъде близо до Хауард, струва ми се. Не съм виждал папката с делото. Нали го знаеш Джърмейн колко е бавен?

— Значи не работиш лично по делото?

— Не, всичко знам от слухове.

Родни контролираше машината за клюки и слухове в офиса и знаеше за адвокатите от СОЗ и за делата, по които работеха, повече дори и от директорката Гленда. Като завиха по Дабъл Ю Стрийт, Клей запита:

— Ти ходил ли си преди в лагер „Спасение“?

— Един-два пъти. Той е за особено тежки случаи, последна спирка преди гробищата. Не е приятно място, а и хората, които го управляват, не са приятни.

— Познаваш ли един господин на име Талмидж Екс?

— Не.

Този път не се наложи да си пробиват път през тълпа от зяпачи на тротоара. Клей паркира пред сградата и двамата бързо влязоха вътре. Талмидж Екс беше излязъл, имало някакъв спешен случай в болницата; вместо него ги посрещна негов колега на име Ноланд и им

се представи учтиво като главния възпитател. Покани ги в кабинета си, показа им досието на Текила Уотсън и им предложи да го прегледат. Клей му благодари, убеден, че всичко по-важно от папката е старателно прочистено за негово улеснение.

— Тук е прието да присъствам, докато преглеждате досието — обясни Ноланд. — Ако искате да преснимате нещо, цената е двайсет и пет цента на страница.

— Няма проблем — отвърна Клей. Щом така е прието, няма да се препираме, каза си той. От друга страна, винаги можеше да изиска цялото досие по съдебен ред. Ноланд зае мястото си зад бюрото, където го очакваше впечатляваща купчина книжа. Клей запрелиства папката. Родни си водеше бележки.

Историята на Текила беше тъжна, но не и изненадваща. Приет през януари с направление от социалните служби, след като бил спасен от свръхдоза. При постъпването си тежал петдесет и пет килограма при ръст един и седемдесет и пет. В лагера му направили пълен медицински преглед. Имал температура, треска, главоболие — нищо необичайно за наркоман. Освен недохранване, грип в лека форма и нормалното изхабяване на организма след системна употреба на наркотици лекарят не открил нищо особено. Като всички останали пациенти през първите трийсет дни го държали постоянно затворен и го тъпчели непрекъснато с храна.

Според бележките на Талмидж Екс Текила за пръв път се плъзнал по наклонената плоскост на осемгодишна възраст, когато брат му откраднал каска бира от камиона, с който я разнасяли по магазините. Двамата изпили половината, а останалата продали, като с парите си купили галон евтино вино. Някъде към дванайсетата си година, след като бил изключен от няколко училища, той открил крека, с което на образованието веднъж завинаги бил сложен край, а кражбата се превърнала в единственото му средство за оцеляване.

От крека паметта му се притъпила, така че последните няколко години от живота му преминали като в мъгла. Талмидж Екс си бе дал труд да проследи в големи подробности мизерния му жизнен път; в папката имаше прикрепени писма и факсове, свидетелстващи за някои от официалните спирки по него. На четиринайсет години Текила бе прекарал един месец в център за лечение на наркомани към затвора за малолетни престъпници на окръг Колумбия. При излизането си оттам

отишъл право при пласъора, за да си купи крек. Последвалите два месеца в Орчард Хаус — печално известния център за рехабилитация на малолетни наркомани — не му помогнали особено. По собствените му признания пред Талмидж Екс в центъра имал точно същия достъп до твърда дрога, както и вън, на улицата. Шестнайсетгодишен, постъпил в „Чисти улици“ — строга комуна за наркомани, подобна на лагер „Спасение“. Там прекарал петдесет и три дни като образцов пациент, след което го пуснали и си тръгнал, без да каже дума. Следващата бележка от Талмидж Екс гласеше: „... два часа след излизането си вече бил надрусан с крек.“ На седемнайсет години бил осъден като малолетен на поправителен летен лагер, но там охраната била далеч от изискванията и той дори успявал да се прехранва, като продавал дрога на приятелчетата си. Последното му усилие да се очисти, преди да постъпи в лагер „Спасение“, било, като се записал в програмата за рехабилитация на пастор Джоли, известен възпитател на наркомани. Впоследствие, в писмо до Талмидж Екс, Джоли изразил мнението си, че Текила Уотсън бил от онези трагични случаи, за които „най-вероятно вече няма надежда“.

Колкото и потискаща да беше неговата история, тя беше забележителна и с нещо друго — с пълното отсъствие на насилие. Текила имаше пет ареста за обир, един за кражба от магазин, както и два за притежание на наркотици. Ала нито веднъж, при нито едно закононарушение, не бе използвал оръжие, не бе прибегнал до насилие или поне нито веднъж не го бяха хванали. Това не бе останало незабелязано от Талмидж Екс, който в бележка на 39-ия ден от постъпването му бе написал: „... проявява подчертана склонност да избягва дори най-малката заплахата от физически конфликт. Изглежда истински уплашен от по-едрите момчета, както и от много от по-дребните.“

На 45-ия ден отново му бил направен медицински преглед. Теглото му вече наближавало здравословните 63 килограма. Кожата му била напълно изчистена от „охлузвания и други наранявания“. Папката съдържаеше и бележки за напредъка му в уроците по четене и за интереса му към рисуването. С течение на времето бележките в досието му ставаха все по-кратки. Животът в лагер „Спасение“ беше простичък, дори скучен. Още по-нататък имаше дни изобщо без бележка.

И изведнъж на 80-ия ден беше написано следното: „Той си дава сметка, че му е нужно духовно наставничество, за да остане чист. Не може да го постигне сам. Казва, че иска да остане в лагер «С» завинаги.“

И после, на 100-ния ден: „Отбелязахме стотния му ден тук с шоколадов кекс и сладолед. Текила държа кратка реч. Разплака се. За награда получи двучасов градски отпуск.“

104-ти ден: „Двучасов градски отпуск. Върна се на двайсетата минута, беше си купил близалка.“

107-и ден: „Пратихме го до пощата, близо час го нямаше, после се върна.“

110-и ден: „Двучасов отпуск. Върна се без проблеми.“
Последната бележка беше от 115-ия ден: „Двучасов отпуск, излезе и не се върна.“

Ноланд ги наблюдаваше, докато стигнаха до края на папката.

— Някакви въпроси? — запита той, сякаш вече му бяха отнели достатъчно време.

— Тъжна история — каза Клей и затвори досието с дълбока въздишка. Имаше много въпроси, но се съмняваше, че Ноланд ще може или ще иска да им отговори.

— Така е, мистър Картър. Историята на Текила е твърде тъжна дори за този пълен с нещастия свят. Не съм от плачливите, но неговият случай наистина ме просълзи. — С тези думи Ноланд се изправи. — Не бихте ли желали да си преснимате нещо? — Срещата бе приключила.

— Може би друг път — каза Клей. Двамата му благодариха за отделеното време и го последваха обратно към приемната.

В колата Родни затегна колана си и се огледа. После много спокойно заяви:

— И така, брат ми, имаме си нов приятел.

В това време Клей поглеждаше тревожно стрелката на бензина и се молеше да успеят да се приберат.

— Приятел ли? Какъв?

— Виждаш ли оня виненочервен джип ей там, на половин пряка по-нататък, през улицата?

Клей погледна в указаната посока.

— Е, и?

— Зад волана седи едър чернокож с шапка на „Ред скинс“, струва ми се. Гледа ни.

Колкото и да се напрягаше, Клей едва успяваше да различи силуета на шофьора, а камо ли цвета на кожата и шапката му.

— Откъде знаеш, че тъкмо нас гледа?

— Беше на Ламонт Стрийт, когато и ние бяхме там. Видях го на два пъти да минава бавно покрай нас с джипа, като хем ни гледаше, хем се правеше на разсеян. Когато паркирахме пред сградата, преди да влезем, видях същия джип на две преки по-нагоре. А сега е застанал там.

— Откъде знаеш, че е същият?

— Виненочервеното не е обичаен цвят за джип. Освен това предният му десен калник е чукнат, не виждаш ли?

— Да, може и да си прав.

— Същият е, няма съмнение. Я да минем да го огледаме по-отблизо.

Клей потегли и мина покрай виненочервения джип. Човекът зад волана тутакси вдигна вестник пред лицето си. Родни си записа номера.

— На кого му е притрябвало да ни следи? — учуди се Клей.

— Всичко е заради дрогата. Винаги е така. Може Текила да е бил пласьор. Може пък убитият младеж да е имал лоши приятели. Кой знае?

— Бих желал да разбера.

— Хайде да не се ровим много-много в тая работа тъкмо сега. Ти карай, а аз ще гледам зад нас.

Излязоха на Пуерто Рико Авеню и половин час се движиха все на юг, след което спряха до една бензиностанция в близост до река Анакостия. Докато Клей наливаше бензин, Родни оглеждаше минаващите коли.

— Нямаме опашка — каза той, когато отново потеглиха. — Да се връщаме в офиса.

— Защо изведнъж спряха да ни следят? — запита Клей, готов да повярва на всяко обяснение.

— Не съм сигурен — отвърна Родни, като току поглеждаше в страничното огледало. — Може просто да са искали да разберат дали

ще отидем в лагер „Спасение“. Или пък оня тип е разбрал, че сме го видели. Във всеки случай се оглеждай.

— Страхотно, няма що! Никога преди не са ме следили.

— Ти само се моли да не решат да те хванат!

Джърмейн Ванс делеше кабинета си с още един адвокат, новак, който в момента отсъстваше, така че Клей получи свободния стол. Двата седнаха да сравнят бележките си за последните клиенти, обвинени в убийство.

Довереникът на Джърмейн беше двацет и четири годишен професионален престъпник на име Уашад Портър, който за разлика от Текила имаше дълъг и страховит списък от тежки престъпления. Като член на най-голямата улична банда във Вашингтон, Уашад на два пъти бе раняван лошо в престрелки, а веднъж бе осъждан за опит за убийство. Седем от общо двацет и четирите му години бяха прекарани зад решетките. Освен това не бе проявил голяма склонност да се очисти от дрогата; единственият му курс на рехабилитация бе проведен в затвора, при това се бе оказал неуспешен. Сега Уашад Портър беше арестуван по обвинение, че четири дни преди убийството на Рамон Тико бе застрелял двама души; единият бе загинал на място, другият се бореше за живота си в болница.

Уашад бе прекарал шест месеца в „Чисти улици“, през което време беше държан под ключ и някак си бе преживял суровата им програма. Джърмейн бе разговарял с възпитателя му и неговите показания бяха близки до тези на Талмидж Екс. Уашад бил успял да се изчисти, бил образцов пациент, здравето му се подобрило, придобил самочувствие. Единствената му издънка била на втория месец, когато избягал от центъра, надрусал се до безсъзнание, после се върнал и ги молил на колена за прошка. После четири месеца не им създавал никакви проблеми.

Уашад бил освободен от „Чисти улици“ през април и още на следващия ден застрелял двама души с краден пистолет. По всичко личало, че жертвите били подбрани наслуки. Първо нападнал доставчик на зеленчуци по домовете, който кротко отивал на адрес в близост до болницата „Уолтър Рийд“. Станало спречкване, двамата се посдърпали, човекът получил четири куршума в главата, после Уашад

бил видян от свидетели да бяга от мястото. Доставчикът бил все още в кома. Час по-късно, на шест преки от първото място, Уашад изстрелял последните си два куршума по някакъв дребен наркопласьор, с който имали отдавнашна вражда. Приятелите на пласьора го спипали и вместо на свой ред да го убият, го задържали, докато дойде полицията.

Джърмейн беше разговарял с Уашад веднъж, и то много накратко, по време на явяването му в съдебната зала за изслушване на обвинението.

— Отричаше всичко — каза той. — Лицето му изразяваше тотално неразбиране. Само повтаряше, че изобщо не вярва, че е могъл да убие когото и да било. Каза ми, че това го е направил старият Уашад, а не новият.

Клей си спомняше само още един случай през последните четири години, когато се бе обаждал или по-скоро се бе опитал да се обади по телефона на Бенет Булдозера. Усилието бе завършило с пълен провал, той така и не бе успял да проникне през концентричните прегради самодоволна защита, заобикалящи великия мъж. Мистър БВХ обичаше хората около него да си мислят, че прекарва цялото си време „на обекта“, което в неговия случай означаваше да стои сред земекопни машини, да внася ред в хаоса и да вдъхва с пълни дробове свежия въздух на Северна Вирджиния. В семейния дом по стените висяха негови увеличени снимки „на обекта“; на всички Булдозера, нахлупил правената по поръчка и украсена с монограм предпазна каска, сочеше важно с пръст нанякъде, докато около него се изравняваха терени, сриваха се хълмове и се разчистваха площадки за още микрорайони и търговски комплекси. Бенет твърдеше, че няма време за празни приказки и по принцип ненавижда телефоните, но при все това винаги беше заобиколен от мобилни телефони, по които решаваше неотложните проблеми на бизнеса.

Истината беше друга: Бенет прекарваше повечето си време в игра на голф, макар да беше слаб играч, поне според бащата на един от състудентите на Клей в Юридическия факултет. Ребека веднъж бе намекнала, че баща ѝ играел поне четири пъти седмично в „Потомак“, като тайната му мечта била да стане шампион на клуба.

Бенет Ван Хорн минаваше за човек на действието и нямаше търпение за канцеларска работа. По собствените му думи той ненавиждаше да прекарва живота си зад бюро. Озъбената харпия, която излая „БВХ Груп“ в слушалката, с неохота прехвърли Клей на друга секретарка някъде по-навътре в дебрите на компанията. „Проекти“ — изръмжа на свой ред следващото момиче, сякаш стоеше на входа на огромен корпоративен лабиринт с безброй поделения. Минаха поне пет минути, преди Клей да стигне до личната секретарка на Бенет.

— Няма го в офиса — отвърна рязко тя.

— Как бих могъл да се свържа с него?

— На обект е.

— Да, досетих се. И все пак как бих могъл да говоря с него?

— Оставете номера си и ще му го предам с останалите съобщения — каза тя.

— Ах, много ви благодаря — възкликна Клей и остави служебния си номер.

След трийсет минути Бенет му позвъни. Обаждаше се от закрито помещение, вероятно от мъжкия лоби бар на „Потомак“, изтегнат на някой фотьойл с двоен скок пред себе си, с дебела пура в устата и тесте карти в ръка.

— Клей, момчето ми, как си, за бога? — изрева той, сякаш не се бяха виждали от месеци.

— Благодаря, мистър Ван Хорн, а вие?

— Добре съм. Много ми беше приятно да вечерям с теб снощи. — Около него определено не се чуваха взривове и рев на мощни дизелови двигатели.

— Наистина беше много приятно. За мен винаги е удоволствие — излъга Клей.

— С какво мога да ти помогна, синко?

— Бих искал да ви уверя, че наистина оценявам вашите усилия да ми уредите онази длъжност в Ричмънд. За мен беше малко неочаквано и съм дълбоко трогнат от вашата загриженост. — Клей преглътна на сухо. — Но, откровено казано, мистър Ван Хорн, нямам намерение да се местя в Ричмънд, поне в близко бъдеще. Цял живот съм живял във Вашингтон и тук ми е мястото.

Клей, разбира се, имаше безброй други причини да отхвърли предложението. Оставането му във Вашингтон беше някъде по средата по важност. Основният му мотив беше да не допусне Бенет Ван Хорн да му урежда живота, за което на всичко отгоре да му бъде и вечно задължен.

— Ти сигурно се шегуваш — каза Ван Хорн.

— Напротив, напълно съм сериозен. Благодаря ви, но отговорът е „не“. — Последното нещо, което Клей би изтърпял, бе надменната снизходителност на този надут глупак. В такива моменти той беше

искрено благодарен на телефона, който позволяваше на хората да разговарят като равни.

— Голяма грешка, синко — каза Ван Хорн. — На теб май не ти е съвсем ясна картинката.

— Може и да не ми е. Но не съм сигурен, че и на вас ви е ясна.

— Много си горд, Клей, и това ми харесва. Само че си много зелен още. Време е да научиш, че в живота е така, услуга за услуга, и когато някой се опитва да ти направи услуга, редно е да приемеш. Един ден може би ще имаш възможност да му се отблагодариш. Правиш грешка, Клей, и се боя, че тя може да има сериозни последици.

— Какви например?

— Ами например за бъдещето ти.

— Бъдещето ми си е мое, а не ваше. Сам мога да избира следващата си работа, после и по-следващата. А засега ми харесва там, където съм.

— Как може да ти харесва по цял ден да защитаващ престъпници? Просто не го разбирам.

Не водеха този разговор за пръв път и Клей знаеше от опит, че ако продължи по обичайния начин, скоро ще премине в скандал.

— Мисля, че и преди сте ми задавали този въпрос. Нека да не продължаваме в тази посока, моля ви!

— Става дума за огромно увеличение на заплата ти, Клей. Повече пари, по-добра работа, възможност да се движиш сред солидни хора, а не сред отрепки. Събуди се, малкият! — Около Бенет се чуваха гласове. Където и да се намираше, той играеше пред публика.

Клей стисна зъби и пропусна „малкият“ покрай ушите си.

— Няма да споря с вас, мистър Ван Хорн. Обадох се само за да ви кажа „не“.

— По-добре за теб е да размислиш.

— Вече размислих. Благодаря ви, но отговорът ми е „не“.

— Ти си загубеняк, Клей, и го знаеш. Аз също го знам от доста време насам. Сега само го потвърждаваш. Отказваш се от златна работа, за да гниеш в онази дупка с минимална заплата. Ти си човек без амбиция, без хъс, без цел в живота.

— До снощи бях способен работяга с яки плещи и ум като бръснач.

— Взимам си думите обратно. Ти си кръгъл загубеняк.

— Освен това бях високо образован и дори хубавец.

— Лъжех. Ти си кръгъл загубеняк и толкова.

Клей затвори пръв. Затръшна телефона с широка усмивка, доволен, че е успял да раздразни великия Бенет Ван Хорн. Бе устоял на своето и им бе дал да разберат на тези нещастници, че няма да се остави да го подритват.

С Ребека щеше да се оправи по-късно; знаеше, че никак няма да е приятно.

Третото и последно посещение на Клей в лагер „Спасение“ бе наситено с повече драматизъм от първите две. С Джърмейн до себе си и Родни на задната седалка, Клей следваше патрулната кола на вашингтонската полиция. Паркира точно пред входа. Полицаяте от патрулката — млади, чернокожи и отегчени до смърт от връчване на призовки и съдебни заповеди — се заеха с формалностите по проникване в сградата. Не след дълго оживено се разправяха с трима възпитатели — Талмидж Екс, Ноланд и един наперен младок на име Самюъл.

Вероятно защото беше единственият бял сред тази група, но главно защото той бе адвокатът, изискал съдебната заповед, Клей бързо се превърна в мишена на техния гняв. Не че това го притесняваше особено. Едва ли щеше да ги види отново.

— Нали вече гледа папката, приятел! — изрева Ноланд.

— Гледах това, което искахте да видя — сопна му се Клей. — Сега искам останалото.

— Какви ги дрънкаш? — намеси се Талмидж Екс.

— Искам да получа всеки лист хартия, на който се споменава името Текила.

— Нямах право.

Клей се обърна към полиция, който държеше книжата, и му каза:

— Бъди така добър и им прочети съдебната заповед.

Полицаят вдигна листа така, че всички да го виждат, и зачете:

— „Цялата налична документация относно приема в лечебното заведение, медицинското освидетелстване, лечението, включително курса на отказване и разяснителна работа по отношение на

злоупотреба с наркотични вещества, периода на рехабилитация, излекуването и изписването на Текила Уотсън, по заповед на почитаемия Ф. Флойд Закман, съдия от Наказателния съд на окръг Колумбия.“

— Кога е подписана заповедта?

— Преди около три часа.

— Но ние ви показахме всичко! — обади се Ноланд.

— Съмнявам се. Винаги познавам кога в едно досие е пипано.

— Всичко изглежда подозрително чисто и подредено — обади се Джърмейн.

— Хайде сега, няма да се бием с вас — каза по-едрият от двамата полицаи, макар тонът му да говореше, че едно хубаво сбиване ще му се отрази добре. — Откъде да почнем?

— Резултатите от медицинските му прегледи са поверителни — заяви Самюъл. — Лекарска тайна.

Уместна забележка, но не дотам вярна.

— Поверителни са резултатите, които остават у лекаря — обясни Клей. — Не и тези, които са у пациента. Нося декларация, подписана лично от Текила Уотсън, с която той изрично ми разрешава да се запозная с цялото досие, включително с медицинските експертизи.

Започнаха работа в стая без прозорци, покрай стените на която бяха наредени разностилни кантонерки. След няколко минути Талмидж Екс и Самюъл излязоха и напрежението сякаш отслабна. Полицаяте придърпаха по един стол и приеха кафе от секретарката. Такова обаче не бе предложено на господата от СОЗ.

Когато след цял час ровене не успяха да открият нищо интересно, Клей и Джърмейн оставиха Родни да продължи сам търсенето, а те отидоха на поредната среща.

Атаката срещу „Чисти улици“ протече в почти същия ред. Дватама адвокати нахлуха в приемната, следвани от други двама униформени полицаи. Директорката бе измъкната от съвещание. Още докато четеше съдебната заповед, тя промърмори, че се познавала лично със съдия Закман и щяла по-късно да се разправя с него. Беше силно раздразнена, но заповедта говореше сама за себе си. Същата формулировка: цялата документация, отнасяща се до Уашад Портър.

— Това наистина е излишно — каза тя на Клей. — Винаги съм съдействала на властите.

— Аз пък съм чувал друго — отвърна Джърмейн. Действително, „Чисти улици“ имаше печалната слава на заведение, което яростно се съпротивлява дори на най-невинните постъпки за съдействие от страна на СОЗ.

Докато тя препрочиташе за втори път съдебната заповед, един от полицаите се обади:

— Няма да ви чакаме цял ден.

Директорката ги поведе към обширен офис и даде съответните разпореждания на една секретарка, която започна да мъкне папки с документи.

— Кога ще ги върнете? — запита тя.

— Когато приключим с тях — отвърна Джърмейн.

— А кой ще отговаря за съхранението им?

— Ще бъдат заключени в сградата на СОЗ.

Техният роман бе започнал в бара „Ейбс Плейс“. Ребека седеше с две приятелки в едно сепаре, когато Клей бе минал покрай тях на път за тоалетната. Погледите им се бяха срещнали, той се бе поспрял за миг, сякаш в двоумение. Малко по-късно приятелките си бяха тръгнали съобразително, Клей бе разкарал другарите си по чашка и двамата бяха седнали на бара, където два часа не бяха престанали да говорят. Следващата вечер бяха излезли на първа среща; до седмица бяха вече в леглото. Тя го бе пазила в тайна от родителите си в продължение на два месеца.

Сега, четири години по-късно, нещата между тях бяха в застой. Ребека беше притеснена за бъдещето и искаше да вземе живота си в ръце. „Ейбс Плейс“ беше странно подходящо място за приключване на тяхната връзка.

Клей пристигна пръв и застана на бара сред тълпата канцеларски плъхове от Капитолия, които пресушаваха чаши една след друга, докато говореха на висок глас и всички едновременно за важните държавни дела, които допреди малко бяха решавали. Той обичаше Вашингтон и едновременно с това го мразеше. Обичаше неговата история, жизнена енергия и значимост, а презираше безбройните нищожества, впуснали се в бясна надпревара кой да се изкара по-

важен. Близко до него се водеше ожесточена дискусия по законите за пречистване на отпадни води в Централната американска равнина.

„Ейбс Плейс“ си беше най-обикновена кръчма, но стратегически разположена до Капитолийския хълм, за да примамва жадните тълпи, които вечер се разотиваха към предградията. Красиви жени. Добре облечени. Много от тях озъртащи се за плячка. Клей улови няколко женски погледа.

Ребека беше унила, но решителна и студена. Те се уединиха в едно сепаре и си поръчаха силни питиета за предстоящата сцена. Той ѝ зададе няколко безсмислени въпроса за изслушванията в подкомисията, които вече бяха започнали — доста безславно според „Уошингтън Поуст“. Питиетата им пристигнаха и те преминаха на въпроса.

— Говорих с баща ми — започна тя.

— Аз също — кимна той.

— Защо си отказал онази работа в Ричмънд?

— А ти защо не ме предупреди, че в Ричмънд има някаква работа, която баща ти се опитва да ми уреди с връзки?

— Трябваше да кажеш първо на мен.

— Мисля, че достатъчно ясно ти го показах.

— Ти никога не си достатъчно ясен.

И двамата отпиха по една голяма глътка.

— Баща ти ме нарече загубеняк. Такова ли е преобладаващото мнение за мен в твоето семейство?

— Понастоящем, да.

— И ти го споделяш?

— Аз също имам някои съмнения. Все някой трябва да гледа реалистично на нещата.

Във връзката им преди бе имало едно сериозно прекъсване по взаимно съгласие, което в най-добрия случай можеше да се опише като пълен провал. Преди около година те бяха решили да оставят нещата да се поутоложат, да продължат да си бъдат добри приятели, но всеки да се озърта за нещо по-подходящо, ако случайно се появи на хоризонта. Тази форма на раздяла бе замислена лично от Барб, понеже — както Клей по-късно бе открил — един заможен млад член на клуб „Потомак“ наскоро бе овдовял, след като съпругата му бе починала от рак на яйчниците. Разбира се, Бенет се оказа близък и доверен приятел

на семейството и прочие. Двамата с Барб заложиха капана, но вдовецът подуши отдалеч примамката. Един месец, прекаран в близост със семейство Ван Хорн, му бе достатъчен, за да се изсели в щата Уайоминг.

Този път обаче раздялата им щеше да бъде много по-сериозна и вероятно окончателна. Клей отпи още веднъж от чашата и си обеща, че каквото и друго да кажат, той ще внимава да не я нагуби. Тя можеше да му нанася удари под пояса колкото си ще, но той бе длъжен да се въздържа.

— Какво искаш от мен, Ребека?

— Не знам.

— Напротив, знаеш. Искаш ли да се разделим?

— Мисля, че да — отвърна тя; очите ѝ тутакси се навлажниха.

— Друг ли има?

— Не.

Няма засега, помисли си той. Но до ден — два Барб и Бенет ще се погрижат за това.

— Просто не напредваш в живота, Клей — каза тя. — Ти си умен и способен, но нямаш амбиции.

— О, колко е приятно да чуя, че отново съм умен и способен. Допреди няколко часа бях загубеняк.

— Какво, шегички ли се опитваш да пускаш?

— А защо не, Ребека? Защо да не се посмеем! Всичко свърши, нека да си го кажем направо. Ние се обичаме, но аз съм загубеняк и не напредвам в живота. Което е твой проблем, а не мой. Моят проблем са родителите ти. Тежко на нещастника, който ще се ожени за теб, с парцалите ще го изядат.

— Нещастник, така ли?

— Точно така. Жал ми е за нещастника, за когото ще се омъжиш, защото родителите ти са непоносими.

— Нещастник значи. — В очите ѝ нямаше повече сълзи. Бяха сухи и хвърляха искри.

— Хей, по-полека!

— Нещастникът, който ще се ожени за мен, така ли?

— Виж какво, искам да ти предложа нещо. Хайде да се оженим още сега. Напускаме работа, правим една бърза сватба без гости,

продаваме всичко и се изнасяме, да речем, в Сиатъл или Портланд, и известно време живеем само от любов.

— Ти не искаш да се преместиш в Ричмънд, дето ти е под носа, а си тръгнал за Сиатъл!

— Ричмънд е твърде близо до родителите ти, не разбираш ли?

— И после какво?

— После ще си намерим работа.

— Каква работа? Да не би по Западното крайбрежие да не достигат адвокати?

— Забравяш нещо. Запомни, че от снощи аз съм способен, работяга, образован и умът ми е като бръснач, а на всичко отгоре съм и хубавец. Големите юридически фирми ще се бият за мен. За осемнайсет месеца ще стана съдружник. Ще имаме деца.

— И тогава ще дойдат родителите ми.

— Няма, защото ние няма да им казваме къде сме. А ако все пак ни открият, ще си сменим имената и ще се изселим в Канада.

На масата пристигнаха още две чаши и те набързо пресушиха първите.

Ведрият момент премина бързо. Но той напомни и на двамата колко се обичат и колко им е приятно да са заедно. Бяха си доставили много повече щастие, отколкото тъга, макар че напоследък и това се променяше. Все по-малко щастие. Все повече безсмислени дразги. И все повече натиск от страна на семейството ѝ.

— Не обичам Западното крайбрежие — заяви накрая тя.

— Тогава ти избери мястото — каза Клей, с което авантюрата приключи. Мястото ѝ го бяха избрали отдавна други. Тя отпи една голяма глътка от чашата си, наведе се напред и го погледна право в очите.

— Клей, наистина ми е нужна почивка.

— Не се измъчвай, Ребека. Ще постъпим както ти искаш.

— Благодаря ти.

— Колко почивка ти трябва?

— Няма да преговарям с теб, Клей.

— Един месец?

— Повече.

— Не приемам. Нека да бъде месец. Един месец без телефонни разговори, става ли? Днес е седми май. Нека се срещнем пак тук на

шести юни, на същата маса, и тогава ще говорим за продължение.

— За продължение?!

— Наречи го както искаш.

— Благодаря много. Предпочитам да го нарека скъсване, Клей. Бар „Раздяла“. Клуб „Кой откъдето е“. Ти на една страна, аз на друга. Можем пак да поговорим след месец, но не очаквам промяна. През последната година не виждам нещо да се е променило.

— Ако бях приел тази скапана работа в Ричмънд, сега щяхме ли да се разделяме?

— Може би не.

— Може би или твърдо не?

— Не.

— Значи всичко беше номер, така ли? Ултиматум? Значи снощи познах, че съм нападнат от засада? Приемай работата, синко, или...

Тя не се опита да отрича. Вместо това каза:

— Клей, омръзна ми да се караме, разбра ли? Не ми се обаждай трийсет дни.

После грабна чантичката си и скочи. Докато се измъкваше от сепарето, го целуна набързо по слепоочието, но той с нищо не показва, че е усетил целувката. Не я изпрати с поглед.

Тя не се обърна.

Апартаментът на Клей се намираше в застаряващ жилищен комплекс в Арлингтън. Когато го нае преди четири години, той още не бе чувал за БВХ Груп. Едва по-късно разбра, че компанията е построила целия комплекс в началото на осемдесетте и че това е един от първите мащабни проекти на Бенет. Но очакваните печалби така и не дошли, оттогава комплексът на няколко пъти бил препродаван, така че сега нито цент от наема на Клей не отиваше в джоба на Бенет. Истината беше, че никой член на семейство Ван Хорн, дори самата Ребека, не знаеше, че Клей живее в нещо, построено от тях.

Съквартирант на Клей в двустайния апартамент беше Джона, стар приятел от Юридическия факултет, който на четири пъти бе късан на изпитите за член на адвокатската колегия, докато накрая ги взел, но въпреки това се препитаваше с продажба на компютри и за половин ден изкарваше повече пари, отколкото Клей за цял — факт, на който Клей героично се опитваше да не придава значение.

На сутринта след раздялата с Ребека Клей извади „Уошингтън Поуст“ от пощенската кутия и се настани на кухненската маса с първата си чаша кафе за деня. Както обикновено отвори направо на финансовия раздел за един кратък, злорад поглед върху жалкото борсово представяне на БВХГ. Акциите на компанията почти не се търсеха и малцината заблудени инвеститори бяха повече от доволни да се отърват от тях за 0,75 долара на парче.

Е, кой беше загубеният в случая?

И най-важното: нито дума за толкова важните изслушвания в подкомисията на Ребека.

След като се порадва на унижението на противниците си, Клей се прехвърли на спортните страници, като си каза, че е време да забрави за семейство Ван Хорн. И за тримата.

В седем и двайсет — тогава обикновено закусваше мюсли с прясно мляко — телефонът иззвъня. Той се усмихна и си каза: „Тя е. Връща се вече!“ Никой друг не би му звънял толкова рано сутрин.

Освен може би интимният приятел или съпругът на поредната дама, която си отспиваше снощния махмурлук в леглото на Джона. През годините Клей на няколко пъти бе отговарял на подобни позвънявания. Джона обожаваше жените, особено заетите. Казваше, че в тях вижда далеч по-сериозно предизвикателство.

Само дето не беше Ребека, нито поредният измамен съпруг или интимен приятел.

— Мистър Клей Картър? — запита непознат мъжки глас.

— На телефона.

— Мистър Картър, казвам се Макс Пейс и набирам служители за юридически фирми в Ню Йорк и Вашингтон. Вашето име привлече вниманието ни и мисля, че мога да ви предложа две много съблазнителни длъжности. Имате ли нещо против да ви покана на един обяд?

Клей си глътна езика. По-късно, под душа, щеше с учудване да си спомни, че идеята за един хубав обяд бе първото нещо, което му бе хрумнало.

— Ами става — успя да каже той. Ловците на мозъци, както им викаха, бяха неразделна част от правната професия, както и от всяка друга. Само дето те рядко си губеха времето с постното меню в СОЗ.

— Добре тогава. Да се срещнем във фоайето на хотел „Уилард“, да речем, точно в дванайсет?

— Става — повтори Клей, докато погледът му пробяга върху купчината неизмити чинии в мивката. Май беше истина. Май не сънуваше.

— Благодаря, тогава доскоро. Мистър Картър, уверявам ви, че няма да си загубите времето.

— Тъъ, добре.

Макс Пейс затвори; няколко секунди Клей остана неподвижен, стиснал слушалката, вперил поглед в мръсните чинии, докато се чудеше кой от бившите му състуденти в Юридическия се опитва да му свие тоя мръсен номер. Или може би Бенет Булдозера му отъмщаваше като за последно?

Той не се бе сетил да поиска телефонния номер на Макс Пейс. Не му бе дошло на ума дори да го запита за коя агенция работи.

Да не говорим, че нямаше чист костюм. Притежаваше общо два костюма — и двата сиви, единият плътен, другият тънък. Служебният

му гардероб, така да се каже. Слава богу, в СОЗ нямаше задължителен стил на обличане, така че там той обикновено ходеше със светъл памучен панталон и синьо сако. Когато се явяваше в съда, прибавяше вратовръзка, но я сваляше още с излизането си от съдебната зала.

Под душа Клей реши, че облеклото няма значение. Макс Пейс знаеше къде работи и имаше известна представа колко малко пари изкарва. Така че, ако Клей се явеше на срещата с протрити памучни панталони, тъкмо щеше да има основание да се пазари за повече пари.

Докато висеше в задръстването по моста „Арлингтън Мемориъл“, той реши, че най-вероятно се е намесил баща му. Навремето старият Картър бе принуден да напусне Вашингтон, но все още имаше връзки и сигурно бе намерил сили да поиска една последна услуга за сина си. Когато дългата и славна кариера на Джарет Картър бе завършила със зрелищен провал, той бе подтикнал сина си към попрището на обществен защитник. Сега обаче периодът му на чиракуване бе приключил. След пет години, прекарани в окопите, бе дошло време Клей да си потърси истинското място в професията.

Какви ли бяха фирмите, които се интересуваха от него?

Той беше силно заинтригуван от неизвестността. Баща му ненавиждаше големите фирми по Кънетикът и Масачузетс Авеню, които се занимаваха основно с корпоративни сделки или с лобиране. Не си падаше много и по дребните фирмички, които разлепваха реклами по автобусите и уличните стълбове и задръстваха системата с разни идиотски дела. В някогашната кантора на Джарет имаше общо десет адвокати, десет безстрашни воители на съдебната зала, които печелеха дела и се търсеха на пазара.

— Нещо такова ми трябва — помърмори на себе си Клей, докато гледаше река Потомак под моста.

След като стоически изтърпя най-безплодната сутрин в цялата си кариера, в единайсет и половина Клей излезе от офиса и бавно подкара към хотел „Уилард“, който сега официално се наричаше „Уилард Интърнешънъл“. Във фоайето го пресрещна мускулист млад мъж, който му се стори смътно познат.

— Мистър Пейс е в стаята си — обясни той. — Предпочита да се среща с вас там, ако не възразявате. — Двамата тръгнаха към

асансьора.

— Става — каза Клей, докато се питаше как толкова лесно го бяха познали.

Докато асансьорът се изкачваше, двамата се опитваха да не се поглеждат. Кабината спря на седмия етаж и придружителят на Клей почука на вратата, на която пишеше „Апартамент Теодор Рузвелт“. Вратата моментално се отвори и в рамката ѝ се появи самият Макс Пейс, делово усмихнат. Беше на около четирийсет и пет, с вълниста тъмна коса и тъмни мустаци, с черни джинси, черна тениска и островърхи черни ботуши. Холивуд гостуваше на „Уилард Интърнешънъл“. Мъжът не приличаше точно на корпоративния посредник, когото Клей бе очаквал да види. Още докато се ръкуваха, той си каза, че трябва да е готов на всякакви изненади.

Бодигардът бе отпратен с поглед.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Макс Пейс, докато го въвеждаше в овалния салон с мраморен под.

— Няма проблем — каза Клей, докато обхождаше с поглед апартамента; от салона във всички посоки водеха врати. — Не е лошо тук.

— Смятам да остана още няколко дни — каза Пейс. — Казах си, че можем да хапнем горе, ще поръчаме рум сървис, за да си поговорим на спокойствие.

— Нямам нищо против — отвърна Клей. Хрумна му един въпрос, който повлече след себе си и други. Как така един вашингтонски ловец на мозъци можеше да си позволи този чудовищно скъп апартамент? Защо нямаше офис някъде наблизо? И защо му беше нужен бодигард?

— Имате ли предпочитания към нещо конкретно?

— Аз съм лесен.

— Тук предлагат един нелош специалитет, съомга с малки калмарчета. Вчера го поръчах, струва си.

— Ще го опитам. — Точно сега Клей би опитал всичко, защото умираше от глад.

Макс вдигна телефона, докато Клей поглъщаше гледката към Пенсилвания Авеню. Когато обедът бе поръчан, двамата седнаха до прозореца и бързо обсъдиха времето, последната поредица загуби на „Ориолс“, все по-западащата икономика. Пейс изглеждаше доста

начетен; явно не му представляваше трудност да разговаря на всякакви теми. Беше и доста развит физически и явно държеше хората да го забелязват. Тениската му беше изпъната на гръдния кош и раменете и всеки път, когато поглаждаше мустаците си — а той го правеше често, — бицепсите му се свиваха и разпускаха.

Приличаше повече на каскадьор, отколкото на ловец на мозъци за големите фирми.

След като побъбриха десетина минути, Клей го запитва:

— Тези две фирми, за които споменахте... Кажете ми нещо повече за тях.

— Те не съществуват — каза Макс. — Признавам, че ви излъгах. Същевременно ви обещавам повече да не го правя.

— Вие не сте ловец на мозъци, така ли?

— Не.

— Какъв сте тогава?

— Аз съм пожарникар.

— Много благодаря, това улеснява нещата.

— Оставете ме да довърша. Знам, че ви дължа някои обяснения, и ви обещавам, че когато приключа, ще останете доволен.

— Съветвам ви да говорите по-бързо, Макс, защото търпението ми е на привършване.

— Спокойно, мистър Картър. Мога ли да ви наричам Клей?

— Още не.

— Добре тогава. Аз съм агент, тясно специализиран посредник на свободна практика. Клиентите ми са големи корпорации, които ме наемат да им гася пожарите. Оплескват нещо, после откриват грешката, преди да са я открили адвокатите на потърпевшата страна, при което ме викат тихомълком да изчистя оплесканото и по възможност да им спестя доста пари. Моите услуги се търсят много. Не твърдя, че името ми е Макс Пейс, може да се казвам и другояче. Това няма значение. Кой съм и откъде съм, не ви интересува. Важното за вас е, че съм нает от една голяма компания, за да угася поредния пожар. Въпроси?

— Твърде много, за да почна да ги задавам сега.

— Изчакайте тогава. Не мога да ви съобща и името на клиента, поне за момента, а може би и изобщо. Ако постигнем споразумение, бих могъл да ви разкрия повече. И така, моят клиент представлява

многонационална фармацевтична корпорация. Името ѝ сигурно ви е познато. Произвежда широка гама продукти, като се почне от обикновени лекарства за главоболие, дето ги има във всяка домашна аптечка, и се стигне до най-силни медикаменти против рак или затлъстяване. Стара, отдавна наложила се на пазара фирма с безупречна репутация. Преди около две години изобретява лекарство, което, както твърди, лекува зависимост от наркотици на опиумна или кокаинова основа. Много по-усъвършенствано от метадона, но макар да помага, самото то предизвиква пристрастяване и зависимост и с него често се злоупотребява. Да го наречем „Тарван“ което всъщност е било работното му название. Открито е случайно, но за кратко време било изпробвано върху всякакви лабораторни животни. Резултатите били многообещаващи, но пък, от друга страна, при плъхове трудно се симулира наркомания.

— Така че им трябвали хора — обади се Клей.

Пейс поглади мустаците си и бицепсът му се сви и разпусна.

— Точно така. „Тарван“ показвал достатъчно потенциал, за да не дава денонощно мира на ония с костюмите. Представете си само: взимаш едно-единствено хапче на ден в продължение на деветдесет дни и си чист. Апетитът ти за дрога е убит без остатък. Не ти се докосва кокаин, не искаш да чуваш за хероин, за крек... просто ей така. А след като окончателно си се очистил, продължаваш да взимаш тарван, но през ден, и си оставаш чист, докато си жив. Почти светкавично излекуване на милиони наркомани. Представете ли си каква печалба може да се реализира! Колкото и да струва, този препарат ще се продава, защото винаги ще се намери кой да плаща. Представете си само колко човешки живота ще бъдат спасени, колко престъпления ще бъдат предотвратени, колко семейства ще бъдат запазени, колко милиарда долара ще бъдат спестени от програмите за рехабилитация. Та колкото повече пресмятали ония с костюмите, толкова по-бързо им се искало да го пуснат на пазара. Но, както се досетихте и вие, трябвали им хора.

Той млъкна за миг и отпи от кафето. Тениската му трептеше, изопнатата върху внушителните мускули. После продължи:

— И тогава започнали да правят грешки. Избрали три града: Мексико Сити, Сингапур и Белград, и трите извън юрисдикцията на Агенцията по храните и лекарствата. Под прикритието на някаква

неясна международна хуманитарна организация построили клиники за рехабилитация на наркомани, много хубави и надеждни заведения, където пациентите наистина били държани под ключ и били под тотален контрол. Подбрали най-закоравелите, най-пропадналите типове, които могли да открият, вкарали ги вътре, изчистили ги, провели им по един курс с тарван, като през цялото време наркоманите нямали представа какво се върши с тях. Пък и не им пукало особено, нали всичко било безплатно.

— Човешки лабораторни животни — каза Клей. Дотук историята беше завладяваща, а и Макс Пожарникаря го биваше за разказвач.

— Именно. При това достатъчно далеч от американската система на граждански искиове. И от американската преса. И от американските закони. Блестящо замислено. Освен това препаратът действал безотказно. След трийсетдневен курс притъпявал апетита за дрога. След шейсет дни наркоманите се чувствали достатъчно добре без дозата си, а след деветдесет спокойно могли да се върнат на улицата. Всичко се наблюдавало най-стриктно: режим на хранене, физически упражнения, самото лечение, дори разговорите помежду им. Моят клиент поставил поне по един свой служител да наблюдава всеки пациент, а трите клиники са с по сто легла всяка! След три месеца пациентите били изписвани с условието през ден да се отбиват в клиниката, за да си получат дозата тарван. Деветдесет процента продължили амбулаторно курса на лечение и си останали чисти. Деветдесет процента! Само два процента се върнали към предишната зависимост.

— А останалите осем процента?

— Именно тези осем процента се оказали проблем за моя клиент, но тогава той не подозирал нищо. Тъй или иначе, те веднага попълвали бройката с нови хора на мястото на изписаните, докато за осемнайсет месеца около хиляда души изкарали курс на лечение с тарван. Резултатите надминали всички очаквания. Моят клиент вече подушвал печалби в размера на милиарди. При това без никаква конкуренция. Нито една друга фирма не разработвала подобен препарат. Повечето фармацевтични компании се били отказали още преди години да търсят лекарство за наркоманията.

— А каква била следващата им грешка?

Макс помълча за миг, после каза:

— Много са.

Чу се звънецът на вратата; обедът им пристигаше. Един келнер вкара количка с храна и пет минути се суети с чиниите и приборите. Клей стоеше до прозореца и гледаше замислено, с невиждащи очи, към Уошингтън Монюмънт. Най-после Макс даде бакшиш на човека и го изпрати до вратата.

— Гладен ли сте? — запита той.

— Не. Продължавайте. — Клей свали сакото си и седна на стола. — Мисля, че най-хубавото предстои.

— Хубаво или лошо, зависи от гледната точка. Следващата им грешка била да докарат цирка в Щатите. Оттук нататък играта загрубяла. Моят клиент бил избрал трите места за клиниките така, че на едното да живеят главно европейци, на другото азиатци и на третото латиноси. Трябвало му и място с чернокожи.

— Във Вашингтон има достатъчно.

— Същото си казал и моят клиент.

— Лъжете ме, нали? Кажете ми, че не е истина.

— Веднъж вече ви излъгах, мистър Картър. И обещах да не го правя повече.

Клей бавно се изправи на крака и отново пристъпи към прозореца. Макс го наблюдаваше внимателно. Храната изстиваше, но и двамата не забелязваха. Времето сякаш беше спряло.

Изведнъж Клей се обърна и запита:

— Текила, нали?

Макс кимна и каза:

— Да.

— А също и Уашад Портър.

— Да.

Мина цяла минута. Клей скръсти ръце и се облегна на стената с лице към Макс, който пригладжаше мустаците си.

— Продължавайте.

— При около осем процента от пациентите нещо се обърква — каза Макс. — Моят клиент няма представа какво и как, нито пък кои са в рисковата група. Но тарванът по някакъв начин ги кара да стават агресивни и да искат да убиват. Просто и ясно. След около сто дни нещо в мозъка им превърта и ги обзема неудържима кръвожадност.

Няма значение дали преди са били предразположени към насилие, или не. Нито пък имат значение възрастта, полът, расата и така нататък.

— Дотук имаме осем убити.

— Поне толкова. Но в бордеите на Мексико Сити трудно се води статистика.

— А във Вашингтон колко са?

Беше първият въпрос, на който Макс не отговори направо.

— След малко ще стигнем и до това. Нека да завърша. Няма ли да седнете? Не ми е приятно да ви гледам от долу на горе, докато говоря.

Клей се подчини и седна.

— Следващата им грешка е била да заобиколят Агенцията по храните и лекарствата.

— Естествено.

— Моят клиент има много високопоставени приятели в този град. Той е опитен в купуването на политици чрез щедри дарения за предизборните им кампании, в осигуряването на фиктивни работни места за съпруги, приятелки и бивши секретарки, както и във всички номера, на които са майстори богатите корпорации. Така че била сключена мръсна сделка, в която били замесени големи хора от Белия дом, от Държавния департамент, от Агенцията за борба с наркотиците, от ФБР, както и от една-две други федерални агенции. Разбира се, нямало нищо черно на бяло, никакви пари, никакви подкупи. Моят клиент просто успял да убеди достатъчно хора, че препаратът „Тарван“ имал всички шансове да спаси света, ако му бъде разрешено да го изпробва в още само една човешка лаборатория. Тъй като на АХЛ са нужни две до три години за първоначално одобрение и тъй като моят клиент и без това имал приятели в Белия дом, сделката била сключена. После въпросните големци, чиито имена нямат значение, намерили начин да вкарат тарвана контрабанда в няколко подбрани клиники за рехабилитация във Вашингтон, всичките на бюджетна издръжка. Ако препаратът покажел добри резултати и тук, Белият дом и останалите важни хора щели да принудят АХЛ да го одобри по най-бърз начин за производство и продажба.

— Когато се е сключвала тази сделка, вашият клиент знаел ли е за осемте процента?

— Не мога да кажа. Моят клиент не споделя всичко с мен. Нито пък аз му задавам излишни въпроси. Задачата ми е друга. Тъй или иначе, подозирам, че моят клиент не е знаел за осемте процента. Иначе едва ли би поел риска да провежда експериментите си и тук. Просто събитията са се развили прекалено бързо, мистър Картър.

— Вече можеш да ми викаш Клей.

— Благодаря, Клей.

— Няма защо.

— Казах, че подкупи не е имало. Така поне твърди моят клиент. Но нека бъдем реалисти. По първоначални изчисления печалбите от тарвана за следващите десет години се очаквало да достигнат трийсет милиарда долара. Говоря за печалбите, не за брутните продажби. Същевременно за същия период се очаквали икономии от около сто милиарда долара федерални субсидии за лечение на наркомани. Естествено е при такива суми някой някъде по веригата да намаже нещо.

— Но всичко това е вече минало, така ли?

— О, да. Препаратът е изтеглен от употреба преди шест дни. Онези прекрасни клиники в Мексико Сити, Белград и Сингапур са били затворени посред нощ, а целият им персонал се е изпарил. Всички експерименти са забравени. Цялата документация е нарязана и унищожена. Моят клиент никога не е чувал за лекарство на име „Тарван“. Така бихме желали да си остане и занаят.

— Тук вече ми се струва, че на сцената се появявам аз.

— Само ако искаш. Ако откажеш, ще покана следващия адвокат.

— Ако откажа какво?

— Сделката, Клей, ако откажеш сделката. До този момент от наркомани, лекувани с тарван, са убити петима души във Вашингтон. Има и един нещастник в кома, който едва ли ще прескочи трапа. Първата жертва на Уашад Портър. Общо шест. Ние знаем кои са, как са загинали, кой е убиецът, всичко. Искаме да станеш адвокат на семействата им. Представяш им се, сключваш с тях договор да ги представляваш, ние си плащаме, всичко приключва по най-бързия начин. Никакви дела, никаква преса, никакви следи.

— Защо ще се съгласят да ме наемат?

— Защото нямат представа, че могат да съдят някого. От тяхна гледна точка покойниците са жертва на сляпо улично насилие. За тях

това е начин на живот. Някой си там уличен гамен застрелял детето ти, погребваш го, после гамена го арестуват, ти отиваш на делото и се надяваш, че ще го тикнат в затвора, където ще пукне. Но никога не би ти хрумнало да съдиш когото и да било. Кого ще съдиш, гамена? Никой, дори най-изгладнелият адвокат, не би се съгласил да те представлява. Така че ще те наемат, понеже ти ще им отидеш на крака, ще им кажеш кой е виновникът, ще ги увериш, че ако си кротуват и не вдигат шум, ще получат по извънсъдебен ред четири милиона долара обезщетение.

— Четири милиона долара — повтори замислено Клей, сякаш пресмяташе това малко ли е или много.

— Всичко е риск, Клей. Ако някой адвокат надуши за тарвана, а между нас казано, ти си първият, на когото изобщо предлагам някаква информация, тогава ще започнат съдебни процеси. Представи си, че въпросният адвокат е опитен боец, който успее да си подбере дванайсет съдебни заседатели, всичките черни, всичките от Вашингтон.

— Не ми се струва особено трудно.

— Разбира се, че е лесно. Представи си също така, че по някакъв начин въпросният адвокат се сдобие с доказателства. Може би не всички документи са били унищожени. Или което е по-вероятно, някой от служителите на моя клиент е човек с гражданска съвест. Така или иначе, ако се стигне до процес, семейството на пострадалия със сигурност ще спечели. И то вероятно някаква огромна сума. С моя клиент ще бъде свършено, акциите му на борсата ще рухнат. Представи си най-лошия възможен сценарий, Клей, и бъди сигурен, че шефовете на компанията също си го представят, защото те наистина са извършили нещо лошо. И го знаят, и искат да поправят стореното. Като същевременно ограничат последствията за себе си.

— За тях четири милиона долара са трохи.

— И да, и не. Да вземем например Рамон Тико. Двайсет и две годишен, работи някъде на час и изкарва, да речем, шест хиляди долара годишно. Статистически му остава да живее още петдесет и три години и ако приемем, че му удвоят заплатата, икономическата стойност на неговия живот, приравнена в днешни пари, е около половин милион долара. Толкова струва този човек.

— Да, но при едно дело могат да му присъдят много по-голямо наказателно обезщетение.

— Зависи. Много ще им е трудно да докажат каквото и да било, Клей, понеже няма нищо черно на бяло. Папките, които иззе вчера, не съдържат никакви улики. Възпитателите от лагер „Спасение“ и от „Чисти улици“ нямат представа какви медикаменти са давали на пациентите си. От АХЛ не са и чували за тарвана. Моят клиент е готов да похарчи един милиард долара за адвокати, за експерти, за когото трябва, но да защити интересите си. И понеже моят клиент е наистина виновен, той се готви за война!

— Шест пъти по четири милиона, това са общо двайсет и четири милиона долара.

— Прибави и десет за адвоката.

— Десет милиона?

— Да, Клей. Това е сделката. Десет милиона долара е твоят хонорар.

— Сигурно се шегуваш.

— Напълно съм сериозен. Общо трийсет и четири. Готов съм да подпиша чековете още сега.

— Имам нужда да се поразходя.

— Ами обядът?

— Не съм гладен.

Краката му го носеха без цел и посока покрай оградата на Белия дом. За момент се смеси с тълпа холандски туристи, които стояха с извадени фотоапарати и чакаха да се появи президентът и да им махне с ръка; после се обърна и пое през Лафайет Парк, където бездомниците се криеха денем; седна на пейка на Фарагът Скуеър и изяде един студен сандвич, без да усети вкуса му. Всичките му сетива бяха притъпени, мислите му течаха мудно и объркано. Беше едва май, но въздухът вече беше тежък. От влагата и задуха мозъкът му блокираше още повече.

Представи си дванайсетте мрачни лица в ложата на съдебните заседатели — дванайсет разгневени граждани, които в продължение на цяла седмица са слушали потресаващи истории за препарата „Тарван“. Представи си как се обръща към тях в заключителната си пледоария: „На тях са им били нужни лабораторни плъхове, дами и господа, по възможност американци, понеже в Америка са големите пари. Ето защо са донесли своя чудодееен тарван в нашия град.“ Дванайсетте лица попиват всяка негова дума и кимат разбиращо, нетърпеливи да се оттеглят в стаята си и да въздадат правосъдие.

На колко ли е възлизало най-голямото обезщетение, присъдено от съдебна инстанция в човешката история? Дали в Книгата на рекордите „Гинес“ разполагаха с такива неща? Колкото и голямо да е било, той можеше да поиска още по-голямо: „Попълнете празното място на реда, дами и господа!“

Не, това дело никога нямаше да влезе в съдебна зала, нито пък състав от съдебни заседатели щеше някога да го изслуша. Който и да бе произвел тарвана, беше готов да похарчи неизмеримо повече от трийсет и четири милиона долара, за да потули завинаги истината. Нещо повече: готов беше да наеме всевъзможни изпълнители на специални поръчки, които да трошат кости, да крадат документи, да подслушват телефони и да опожаряват офиси — каквото бе нужно, за да не достигнат тайните му до тези дванайсет разгневени лица.

Помисли си за Ребека. Колко ли различна щеше да бъде тя, обгърната от лукса на всичките тези пари! Колко ли малко време щеше да ѝ е нужно, за да напусне главоболията на Капитолийския хълм и да се посвети на блажените грижи на майчинството. Та тя би се омъжила за него до три месеца или колкото там време бе нужно на Барб, за да организира сватбата!

Сети се и за семейство Ван Хорн, но — странно — не като за хора, с които все още се познаваше. Те вече бяха извън живота му и той се опитваше да ги забрави. Най-после се бе отървал от тях, след четири години робство. Вече никога нямаше да позволи да издевателстват над него.

Скоро щеше да се освободи и от много други неща.

Мина час. Огледа се и видя, че се е озовал на Дюпон Съркъл и зяпа във витрините на магазинчетата срещу Масачузетс Авеню — редки книги, редки порцеланови съдове, редки костюми... редки хора. В една витрина имаше голямо огледало; той срещна собствения си поглед и се запита дали Макс Пожарникаря наистина съществува, или е някакъв измамник, или може би призрак. Повървя още малко, отвратен от мисълта, че една уважавана корпорация може да експлоатира най-безпомощните членове на обществото; секунди по-късно тази мисъл отстъпи място на екзалтацията от представата за приказното богатство, което го очакваше — богатство, надхвърлящо и най-необузданите му фантазии. Точно сега му бе нужен баща му. Джарет Картър най-точно щеше да го посъветва как да постъпи.

Мина още час. Трябваше да се връща в службата, след малко започваше седмичното им съвещание. „Уволнете ме!“ — промърмори той усмихнат на себе си.

Влезе в любимата си книжарница „Креймърбукс“ и разсеяно запрелиства книгите по лавиците. Може би твърде скоро щеше да престане да си купува книги с меки корици и да се ориентира към луксозно подвързаните издания. Щеше да напълни новите стени на новия си дом с книги.

Според уговорката точно в три той влезе в кафенето зад „Креймърбукс“, където на една маса го очакваше Макс Пейс, сам пред чаша лимонада, видимо доволен да го види отново.

— Да не си ме следил? — запита Клей, като седна срещу него и мушна ръце в джобовете на панталона си.

— Разбира се. Ще пиеш ли нещо?

— Не. Какво ще стане, ако утре подам съдебен иск от името на семейството на Рамон Тико? Само от това дело мога да издоя повече пари, отколкото предлагате за всичките шест случая заедно.

Макс явно бе очаквал въпроса и имаше готов отговор.

— Тогава изведнъж ще се натъкнеш на множество проблеми. Нека да ти кажа само трите най-важни. Първо, няма кого да съдиш. Не знаеш кой произвежда тарвана и нямаш никаква възможност да научиш. Второ, не разполагаш с нужните пари, за да се пребориш с моя клиент. За да подготвиш що-годе стройна атака срещу него, ще са ти нужни поне десет милиона долара. Трето, ще се лишиш от възможността да представляваш всички известни ищци. Така че, ако не приемеш, и то веднага, аз съм готов да се обърна към следващия адвокат в списъка и да му направя същото предложение. Моята цел е да приключа с този въпрос до един месец.

— Бих могъл да се обърна към голяма фирма, специализирана в граждански иски.

— Да, но само ще си навлечеш още проблеми. Първо, те ще ти вземат най-малко половината хонорар. Второ, делото ще се влочи поне пет години, вероятно много повече. Трето, дори и най-голямата адвокатска фирма в страната може като нищо да загуби едно такова дело. Истината, Клей, никога няма да излезе наяве.

— А трябва да излезе.

— Може би е така, но това мен не ме интересува. Моята задача е тихомълком да предложи подходящо обезщетение на жертвите, след което да я потуля завинаги. Така че не ставай глупак, приятелю.

— Не съм ти приятел.

— Засега не, но натам вървим.

— Имаш списък на адвокати, така ли?

— Да, още две имена. Много подобни на теб.

— С други думи, закъсали.

— Да, ти си доста закъсал. Но си способен.

— И други са ми го казвали. Казвали са ми също, че имам яки плещи. Другите двама също ли са във Вашингтон?

— Да, но ти не мисли сега за тях. Днес е четвъртък. Очаквам от теб отговор до понеделник на обяд. Иначе отивам при следващия.

— Тарванът използван ли е в друг американски град?

— Не. Само във Вашингтон.

— И колко души са лекувани с него?

— Сто, плюс-минус един-двама.

Клей отпи глътка от чашата вода с лед, която му бе донесъл келнерът.

— Значи има още потенциални убийци на свобода?

— Много е възможно. Едва ли е нужно да ти казвам, че изчакваме и ги наблюдаваме с голямо безпокойство.

— А няма ли как да ги спрете?

— Да спрем уличните убийства във Вашингтон? Та кой можеше да предвиди, че два часа след излизането си от лагер „Спасение“ Текила Уотсън ще застреля човек? Или пък Уашад Портър? Няма как да се изчисли на кого точно тарванът ще подежда така, нито кога ще се случи. По непотвърдени данни, ако препаратът не се приема десетина дни, пациентът отново става безопасен. Но това са само предположения.

— Тоест до няколко дни убийствата ще престанат от само себе си.

— На това разчитаме. Надявам се да преживеем мирно уикенда.

— Твоят клиент е за затвора.

— Моят клиент е корпорация.

— Корпорациите също могат да носят наказателна отговорност.

— Нека да не спорим сега. Така доникъде няма да стигнем. Да минем на въпроса, а въпросът е дали ти можеш да се справиш с предизвикателството.

— Сигурен съм, че имаш готов план.

— Да, и то много подробен.

— Напускам сегашната си работа и после?

Пейс отмести лимонадата и се наведе напред, сякаш най-хубавото тепърва предстоеше.

— После основаваш своя собствена юридическа фирма. Наемаш помещения, обзавеждаш ги с вкус и така нататък. Ти трябва да продадеш убедително услугите си, Клей, а за да го направиш, трябва да придобиеш вид на преуспял адвокат, спечелил безброй дела. Твоите потенциални клиенти ще бъдат доведени в офиса ти и трябва да бъдат подобаващо впечатлени. Ще ти са нужни други адвокати, които да работят за теб. Първоначалните впечатления са всичко. Имай ми

доверие. Аз самият съм бил адвокат. Клиентът очаква да види хубав офис. С всички атрибути на успеха. Та ти ще убеждаваш тези хора, че можеш да им уредиш обезщетения за милиони долари!

— Четири милиона са малко.

— И до това ще стигнем, почакай малко! Ти трябва да изглеждаш преуспял, това се опитвам да ти кажа.

— Разбирам какво искаш да ми кажеш. Аз самият съм израсъл в преуспяваща адвокатска фирма.

— Известно ми е. Затова се спряхме на теб.

— Намират ли се лесно помещения тези дни?

— Наели сме нещичко на Кънетикът Авеню. Не би ли желал да му хвърлиш един поглед?

Излязоха от кафенето през задния вход и поеха безгрижно по тротоара, сякаш бяха стари приятели, тръгнали да се поразходят.

— Още ли ме следят? — запита Клей.

— Защо питаш?

— Знам ли? От любопитство. Не ми се случва всеки ден. Просто искам да знам, ако се уплаша и побягна, дали ще бъда застрелян.

Пейс се изсмя.

— Доста е абсурдно, не смяташ ли?

— Направо тъпо.

— Моят клиент е изнервен, Клей.

— И с основание.

— В момента няколко десетки души обикалят града, слухтят, наблюдават и се молят да няма повече убийства. Същевременно се надяват, че ти си човекът, който ще сключи сделката.

— Ами етичните проблеми?

— Какви например?

— Сещам се за два: конфликт на интереси и подтикване към водене на дела.

— Последното е направо смешно. Какво са всичките тези реклами на юридически фирми, ако не подтикване към водене на дела?

Двамата спряха на светофара.

— В момента аз представлявам обвиняем по дело за убийство — каза Клей, докато чакаха. — Как мога изведнъж да мина на другата страна и да представлявам убития?

— Просто така. Ние внимателно проучихме етичния кодекс на адвоката. Доста е заплетено, но формално няма нарушение. След като подадеш оставка от СОЗ, ти си напълно свободен да си направиш собствена фирма и да защитаваш когото си искаш.

— Дотук е лесно. Ами Текила Уотсън? Та аз знам защо е убил. Как мога да скрия това от самия него или от следващия му адвокат?

— Това, че е бил пиан или под въздействие на наркотици, не е извинение за убийство. Той си е виновен. Рамон Тико е мъртъв. Забрави за Текила.

Светофарът се смени и те отново закрчиха.

— Този отговор не ми харесва.

— По-добър няма да получиш. Ако ми откажеш и продължиш да защитаваш довереника си, за теб ще бъде абсолютно невъзможно да докажеш, че е взел медикамент на име „Тарван“. Самият ти ще го знаеш, но няма да имаш доказателства. И ще изглеждаш като пълен идиот, ако се опиташ да използваш това при защитата.

— Може да не е оправдание, но във всеки случай е смекчаващо вината обстоятелство.

— Само ако го докажеш. Ето тук. — Намираха се на Кънетикът Авеню, пред продълговатата модерна сграда с вход от стъкло и бронз, висок цели три етажа.

Клей погледна нагоре и каза:

— Това е най-скъпият квартал.

— Да влизаме. Ти си на четвъртия етаж, имаш ъглов кабинет с фантастична гледка.

В огромното мраморно фоайе имаше етажен указател, истински поменик на най-влиятелните юридически фирми във Вашингтон.

— Това не е моя територия — каза Клей, като се зачете в имената.

— А би могло да бъде — отвърна Макс.

— Ами ако аз не искам?

— Твоя работа. Ние случайно разполагаме с помещения в тази сграда. Ще сключим с теб договор за пренаемане на много разумна цена.

— Кога сте ги наели?

— Не задавай излишни въпроси, Клей. Все пак сме в един екип.

— Още не сме.

В помещенията на Клей на четвъртия етаж се боядисваха стени и се полагаха мокети. Скъпи мокети. Те застанаха до прозореца на големия празен ъглов кабинет и се загледаха в движещите се по Кънетикът Авеню коли. Създаването на нова фирма е свързано с хиляди формалности, от които на Клей в момента му идваха наум поне стотина. Ала вътрешното чувство му подсказваше, че Макс знае всички отговори.

— Какво мислиш? — запита Макс.

— Засега ми е трудно да мисля. Всичко ми е като размазано пред очите.

— Не проваляй шанса си, Клей. Втори път няма да ти се удаде. А времето тече.

— Всичко е направо сюрреалистично.

— Документите за основаване на фирмата можеш да свалиш от интернет, ще ти отнеме около час. Избери си банка, открий си сметки. Фирмени бланки, визитки и така нататък можеш да отпечаташ за един ден. Офисът ще бъде напълно мебелиран до няколко дни. Следващата сряда можеш вече да седнеш зад модерното бюро и да се захванеш с бизнес.

— Как да привлека онези хора за клиенти?

— Чрез твоите приятели Родни и Полет. Те познават града и жителите му. Наеми ги, утрои заплатите им, дай им самостоятелни кабинети на същия етаж. Изпрати ги да говорят със семействата. Ние също ще помогнем.

— За всичко си помислил.

— Да. Абсолютно за всичко. Аз управлявам една добре смазана машина, нищо, че в момента лагерите ѝ прегряват. Ние работим по двайсет и четири часа в денонощието, Клей. Ти си ни нужен само като фигурант.

Докато слизаха, асансьорът спря на третия етаж. В кабината влязоха трима мъже и една жена, със скъпи дрехи и скъпи парфюми, понесли в ръце куфарчета от скъпа кожа, излъчващи онова чувство за собствена важност, което се полага на адвокати от голяма фирма. Макс беше дотолкова погълнат от мислите си, че не ги забеляза, докато Клей попиваше всичко — маниерите, отмерените изречения, тяхната сериозност и самонадеяност. Бяха важни хора, издигнати вашингтонски адвокати, които дори не забелязаха присъствието му.

Разбира се, с овехтелите си памучни панталони и изтъркани обувки той с нищо не приличаше на член на адвокатската колегия.

Но всичко това можеше да се промени за един ден, нали така?

Той се сбогува с Макс и реши да направи още една дълга разходка, този път в посока към службата. Когато най-после пристигна, на бюрото му нямаше никакви бележки. Съвещанието, на което не се бе явил, явно бе пропуснато и от други. Никой не го запитва къде е бил. Никой не бе забелязал, че цял следобед го нямаше.

Изведнъж собственият му кабинет му се стори още по-малък и по-потискащ, а мебелировката неописуемо мизерна. Върху бюрото му имаше купчина папки — все дела, за които в този момент не му се и мислеше. Пък и всичките му клиенти бяха престъпници.

Правилникът на СОЗ изискваше преди напускане да се връчи трийсетдневно предизвестие. Разбира се, това не се спазваше, просто нямаше как хората да бъдат принудени да го спазват. Повечето служители напускаха с предупреждение от днес за утре, ако изобщо си дадяха труда. Гленда им пишеше по някое заплашително писмо, те й отговаряха любезно-извинително и въпросът приключваше.

Най-добрата секретарка в цялата служба беше мис Глик — обветрен в битки ветеран. Тя само чакаше някой да ѝ предложи двойна заплата, за да напусне сегашното си безрадостно вегетиране в СОЗ. В новия му офис щеше да бъде приятно да се работи, той вече го бе решил. Добри заплати, големи премии, дълги отпуски, може би дори и процент от печалбата.

Последния час от работния ден Клей прекара зад затворената врата на кабинета си, чертаейки схеми, крадейки служители от държавата, разсъждавайки кои адвокати и стажанти ще му вършат работа.

За трети път през този ден Клей се среща с Макс Пейс за вечеря в ресторанта „Олд Ебит Грил“ на Петнайсета улица, на две преки зад „Уилард“. За негова изненада Макс започна с едно мартини и това до голяма степен му помогна да се отпусне. Под въздействието на джина обстановката видимо се поразведри и дори Макс заприлича на обикновен човек. Разказа на Клей, че някога пледирал успешно в съдебните зали на Калифорния, но трагична случка го принудила да

изостави професията. С връзки и познанства успял да си намери сегашната ниша в съдебната система като специалист по аварийни ситуации. Един вид пожарникар. Високоплатен посредник, който идва незабелязано, отстранява аварията и се измъква без следа. По време на основното ястие и първата бутилка бордо Макс каза на Клей, че след тарвана са му приготвили и друга задача.

— Нещо още по-голямо — прошепна той и инстинктивно се огледа, сякаш се боеше да не ги подслушват.

— Какво е то? — попита Клей след дълга пауза.

Още един бърз поглед наоколо и Макс продължи:

— Конкурентът на моя клиент е пуснал на пазара лошо лекарство. Все още никой не знае това. Тяхното лекарство действа по-ефикасно от нашето, но моят клиент вече има неопровержими доказателства, че причинява тумори. Така че сега той изчаква идеалния момент да атакува.

— Да атакува ли?

— Точно така, посредством групов иск, заведен от агресивен млад адвокат, който разполага с нужните доказателства.

— Ти ми предлагаш нов случай?

— Първо приеми сделката с „Тарван“, приключи я успешно за трийсет дни, после ще ти пуснем още нещо, от което ще изкараш милиони.

— Повече, отколкото от тарвана?

— Много повече.

До този момент Клей бе успял някак да натъпче в устата си половината филе миньон, без да усети вкуса му. Втората половина обаче щеше да остане недокосната в чинията му. Умираще от глад, но с апетита му бе свършено.

— Защо точно аз? — запита той по-скоро себе си, отколкото своя нов приятел.

— Същият въпрос си задават спечелилите от лотарията. Ти спечели джакпота, Клей. Голямата адвокатска печалба. Беше достатъчно съобразителен да надушиш нещо гнило и да тръгнеш сам по следите на тарвана, а пък ние отчаяно търсехме млад адвокат, на когото да се доверим. Просто се открихме взаимно, Клей, и сега съдбата ти е предоставила един кратък миг, за да вземеш решението,

което ще промени изцяло твоя живот. Приеми, и от теб ще излезе голям адвокат, много голям. Откажи, и губиш джакпота.

— Разбрах какво ми казваш. Нужно ми е да помисля, да проясня съзнанието си.

— Имаш цял уикенд.

— Благодаря ти. Виж какво, смятам да предприема кратко пътуване, тръгвам утре сутринта и се връщам в неделя вечер. Наистина не е нужно да ме следите.

— Може ли да попитам къде отиваш?

— На Абако, един от Бахамските острови.

— При баща си, а?

Отначало Клей се изненада, после си каза, че не е трябвало.

— Да — отвърна той.

— С каква цел?

— Не е твоя работа. Отивам на риболов.

— Извинявай, но ние сме твърде изнервени. Надявам се, че го разбираш.

— Не напълно. Ще ти дам номерата на полетите ми, но не ме следете, става ли?

— Имаш честната ми дума.

Остров Абако представлява дълга, тясна ивица земя в северния край на Бахамския архипелаг, на около сто и шейсет километра източно от Флорида. Клей бе ходил там само веднъж за дълъг уикенд преди четири години, когато бе успял да събере достатъчно пари за билет. Идеята беше да проведе сериозен разговор с баща си и да се поразтовари от служебните проблеми. Нищо подобно не се бе случило. По онова време Джарет Картър все още беше под болезненото въздействие на собствения си позорен провал и главното му занимание беше да пие коктейли с ром от обяд нататък. При това положение правото и адвокатите бяха последното нещо, за което му се разговаряше.

Сегашното посещение обаче щеше да бъде различно.

Клей пристигна късно следобед с претъпкан, убийствено задушен турбовитлов самолет на „Коуконът Еър“. Човекът на гишето погледна паспорта му и му махна с ръка да минава. Таксито го откара до Марш Харбър за пет минути, като се движеше в лявата лента на платното. Шофьорът обичаше госпъл музика, усилена докрай, а Клей не беше в настроение да се препира с него. Както и да дава бакшиши. Той слезе от колата на пристанището и тръгна да търси баща си.

Навремето Джарет Картър бе съдил лично президента на Съединените щати и макар да бе загубил делото, всеки следващ противник му се бе струвал по-лесен за побеждаване. Той не се боеше от никого нито в съдебната зала, нито извън нея. Репутацията му беше циментирана за вечни времена с една блестяща победа — в дело за лекарска небрежност срещу президента на Американската медицинска асоциация, иначе прекрасен хирург, който бе направил грешка по време на операция. Безмилостен състав от съдебни заседатели в консервативен окръг бе произнесъл осъдителна присъда и оттогава Джарет Картър стана извънредно търсен адвокат по граждански

искове. Избираше си най-заплетените и трудни дела, печелеше повечето и на четирийсет се прочу като истински ас в професията. Основаната от него юридическа фирма постепенно стана известна с абсолютната си безкомпромисност и твърдите похвати в съдебната зала. Клей нито за момент не се бе съмнявал, че ще тръгне по пътя на баща си и ще прекара цялата си кариера във водене на дела.

Кулата на мечтите му се пропука още докато беше в колежа. Всичко започна с един горчив развод, който струваше много скъпо на Джарет. Фирмата му започна да се разпада, като — нещо типично за такива структури — съдружниците му затънаха в съдебни дела помежду си. Зашеметен от ставащото, в течение на две години Джарет не успя да спечели нито едно дело и репутацията му значително пострада. Най-голямата му грешка беше, когато нареди на счетоводителя си да подправя сметките — да укрива доходи, да надписва разходи. Когато ги хванаха, счетоводителят се самоуби, а Джарет, макар да не посегна на живота си, беше напълно съсипан и по едно време изглеждаше, че затворът не му мърда. За негов късмет прокурор по делото беше стар приятел от Юридическия факултет.

Подробностите от споразумението ще останат завинаги тайна. До съдебен процес не се стигна, затова пък Джарет тихомълком закри фирмата, върна разрешението да практикува право и напусна страната. Не взе нищо със себе си, макар запознатите със случая да намекваха, че предварително си бил открил офшорна сметка. Самият Клей нямаше доказателства за някакви скрити богатства на баща си.

И така, великият Джарет Картър стана капитан на яхта, която се даваше под наем на любители риболовци на Бахамите — поприще, за което мнозина биха му завидели. Клей го откри на яхтата — осемнайсетметров „Уейвдансър“, привързан към кея в тесен процеп на препълнения пристан за лодки. Множество подобни наети яhti се прибираха след дълъг ден в открито море. Загорели от слънцето туристи рибари гордо оглеждаха улова. Проблясваха светкавици на фотоапарати. Местни моряци сновяха по палубите и разтоварваха каси с прясно уловена риба, рибарски такъми и найлонови торби с празни бирени бутилки.

Джарет стоеше на носа на яхтата с маркуч в едната ръка и гъба в другата. Клей го наблюдава мълчаливо известно време, за да не прекъсва работата му. Баща му със сигурност приличаше на

доброволен изгнанник — бос, с обветрена загрубяла кожа, посивяла брада като на Хемингуей, сребърни синджери на шията, рибарска шапка с голяма козирка и стара белезникава памучна риза с навити ръкави. Ако не се броеше едва заформеното бирено коремче, Джарет изглеждаше в превъзходна форма.

— Виж ти кой дошъл! — изрева той, като забеляза сина си.

— Хубава яхта — каза Клей, като стъпи на борда. Стиснаха си мъжки ръцете, но нищо повече. Джарет не беше човек, който лесно се разнежва, поне пред сина си, макар няколко бивши негови секретарки да бяха на друго мнение. Миришеше на засъхнала пот, морска вода, кисела бира — обичайните миризми след дълъг ден в морето. Късите му панталони и бялата риза бяха замърсени.

— Да, на един доктор от Бока е. Не изглеждаш зле.

— Ти също.

— Здрав съм, това е важното. Вземи си бира.

Двамата отвориха с пръсти капачките и седнаха на платнените столове; покрай тях по кея влачеха крака група риболовци. Яхтата се поклащаше леко.

— Тежък ден, а? — запита Клей.

— Тръгнахме по изгрев. Днес возих баща с двама синове, едри яки момчета, и тримата запалени щангисти. От Ню Джърси. Никога не бях виждал толкова много мускули в една лодка. Вадеха петдесеткилограмови риби-галери от водата, като да бяха пъстърви.

По кея минаха две жени по на четирийсет и нещо, помъкнали малки раници и рибарски такъми. И двете изглеждаха уморени и изгорели от слънцето, като повечето други туристи. Едната беше доста закръглена, другата не, но Джарет ги проследи с еднакво внимание, докато се загубиха сред тълпата. Клей винаги се бе чувствал неудобно от начина, по който баща му заглеждаше жените.

— Още ли живееш в онзи апартамент? — запита Клей. Преди четири години бе видял жилището на баща си — занемарен двустаен апартамент откъм задната страна на пристанището.

— Не съм се изнесъл, но повечето време живея на яхтата. Собственикът рядко се вясва, така че не си я иска. В каютата има едно диванче за теб.

— Искаш да кажеш, че живееш на тази яхта?

— Ами да, има си климатик, достатъчно място. Пък и повечето време съм сам.

Отпиха от бирите си. По кея със залитане преминаха още една групичка риболовци.

— Утре пак имам клиенти — каза Джарет. — Ще дойдеш ли с нас?

— Че къде другаде бих могъл да ида?

— Някакви надути хлапета от Уолстрийт, тръгваме в седем сутринта.

— Забавно звучи.

— Гладен съм — обяви Джарет, скочи на крака и запокити празната бутилка в боклука. — Да вървим!

Тръгнаха по кея покрай десетките яхти и лодки от всякакъв вид. На някои се готвеха скромни рибарски вечери. Капитаните пиеха бира и си почиваха. Всички подвикваха по нещо закачливо на Джарет, който начаса им го връщаше тъпкано. Беше все така бос. Клей вървеше на една крачка зад него и си мислеше: Това ли е моят баща, великият Джарет Картър — жалък пристанищен плъх, бос, с избелели шорти и разгърдена риза, кралят на Марш Харбър? Един много нещастен човек.

Барът „Блу Фин“ беше претъпкан и шумен. Джарет явно познаваше всички. Преди още да си бяха намерили места, барманът им наля две високи чаши ром с цитрусов сок.

— Наздраве! — каза Джарет, чукна чашата си в тази на Клей и я преполови на един дъх. После завърза задълбочен професионален разговор с друг капитан на рибарска гемия и за известно време Клей бе забравен; не че имаше нещо против. Джарет пресуши първия ром с цитрусов сок и си поръча втори. После трети.

Около голяма кръгла маса в ъгъла се подготвяше сериозен пир. В средата на масата се подреждаха плата, отрупани с раци, омари и скариди. Джарет направи знак на Клей да го последва и двамата седнаха на масата с още половин дузина други посетители. Музиката гърмеше, хората се надвикваха, за да се чуят. Всички около масата сякаш се надпреварваха кой може да изпие повече, но шансовете явно клоняха на страната на Джарет.

Отдясно на Клей седеше мъж в моряшки дрехи, застаряващо хипи, който твърдеше, че навремето бил изгорил повиквателната си за Виетнам. Оттогава бил отхвърлил всички достойния на модерната

демокрация, включително идеите за трудова заетост и подоходен данък.

— От трийсет години се мотая из Карибите — похвали се той с уста, пълна със скариди. — Федералните власти дори не знаят, че съществувам.

Клей отбеляза наум, че федералните власти едва ли се интересуваха от съществуването на този тип, което можеше да се каже и за останалата тайфа несретници, с които пируваше в момента. Моряци, капитани на гемии, рибари, всички избягали от нещо — кой от плащане на издръжка, кой от данъци, кой от правосъдието или от партньори по провалени сделки. Опитваха се да минат за бунтари, неконформисти, хора с освободен дух, модерни пирати, твърде свободолюбиви и независими, за да влязат в рамките на обществените норми.

Предишното лято ураган бе връхлетял Абако и сега капитан Флойд, най-гръмогласният на масата, водеше кървави битки със застрахователната компания. Хората подеха темата и се заредиха разкази за тропически бури, от което всеки почувства нужда от още по един ром с цитрусов сок. По едно време Клей престана да пие, но не и баща му. Джарет ставаше все по-пиян и все по-гръмогласен, но същото можеше да се каже и за всички останали на масата.

След два часа храната бе ометена, но ромът продължаваше да се лее. Келнерът вече го носеше направо с кани и Клей реши, че е време да дезертира. Той стана незабелязано от масата и се измъкна от „Блу Фин“.

А бе дошъл за тиха семейна вечеря и бащин съвет.

Събуди се в мрака от стъпките на баща си, който крачеше шумно из каютата, подсвиркваше си високо и дори се опитваше да запее някаква мелодия, смътно наподобяваща песен на Боб Марли.

— Ставай! — изрева Джарет. Яхтата се люлееше, но не толкова от вълните, колкото от енергията, с която баща му посрещаше новия ден.

Клей полежа още няколко мига върху късото и тясно диванче, докато си спомни къде е, и тогава в съзнанието му изплува легендата за Джарет Картър. За него се говореше, че абсолютно всеки ден се

появява в кантората преди шест сутринта, често още преди пет, а понякога дори преди четири. И това шест дни в седмицата, понякога седем. Поради заетост той често пропускаше мачовете по бейзбол и американски футбол, в които участваше Клей. Никога не се прибираше вкъщи преди мръкнало, а много вечери не се прибираше изобщо. Когато Клей порасна и започна работа при баща си, Джарет вече бе станал известен с начина, по който затрупваше младите си сътрудници със задачи. С разпадането на брака му той започна да спи в офиса — понякога сам, понякога не. Въпреки лошите си навици Джарет винаги пръв реагираше на всички предизвикателства и служеше за пример на останалите. По едно време бе започнал да прекалява с алкохола, но бързо се бе отказал, когато бе установил, че му пречи на работата.

В дните на славата си той практически не спеше; явно този му навик го държеше и до днес. Профуча покрай диванчето на Клей с гръмогласна песен на уста, разнасяйки след себе си миризма на чиста кожа и евтин афтершейв.

Никой не отвори дума за закуска. Клей успя криво-ляво да се понапишка в тясната клетка, минаваща за баня. Не страдаше от клаустрофобия, но при мисълта, че някой би могъл да живее в такова тясно пространство, му се зави свят. Навън вече беше топло, но се струпваха облаци. Джарет стоеше на мостика, слушаше бордното радио и се мръщеше към небето.

— Лошо — каза той.

— Какво има?

— Задава се буря. Днес цял ден щяло да е дъждовно.

— Колко е часът?

— Шест и половина.

— Кога се прибра снощи?

— Задаваш същите въпроси като майка си. Кафето е ей там.

Клей си наля чаша силно кафе и седна до руля.

Лицето на Джарет беше почти изцяло скрито зад плътните му слънчеви очила, гъстата брада и козирката на рибарската шапка. Клей предполагаше, че очите му са кървясали от махмурлука, но това щеше да си остане тайна. По радиото непрекъснато се получаваха предупреждения от кораби и яhti в открито море за задаващата се буря. Джарет и останалите капитани си подвикваха, предаваха си

съобщения, правеха прогнози, клатеха глави към гъстите облаци. Мина половин час. Нито един съд не напусна пристанището.

— По дяволите! — изруга по едно време Джарет. — Денят е загубен.

Четири хлапета от Уолстрийт пристигнаха — всичките с къси бели панталонки за тенис, нови маратонки и рибарски шапчици. Джарет ги видя отдалеч и ги пресрещна до кърмата. Преди да са успели да скочат на борда, той им каза:

— Съжалявам, момчета. Днес няма да ловим риба. Ще има буря.

Четири глави се вдигнаха едновременно към небето. Един бърз оглед им бе достатъчен да заключат, че метеоролозите не са прави.

— Ти се шегуваш — каза единият.

— Малко дъждец, какво толкова — добави друг.

— Да пробваме все пак — предложи трети.

— Казах не — отвърна Джарет. — Днес никой не отива за риба.

— Но ние сме си платили!

— Ще си получите парите обратно.

Те отново вдигнаха поглед към облаците, които се сгъстяваха с всяка минута. Протътна гръмотевица като далечна канонада.

— Съжалявам, момчета — повтори Джарет.

— А не може ли утре? — запита единият.

— Утре съм ангажиран. Съжалявам.

Те се обърнаха и си тръгнаха намусени, сякаш някой нарочно им бе измъкнал рибните трофеи под носа.

След като въпросът с трудовите му ангажименти за деня се разреши благоприятно, Джарет отиде до хладилната чанта и извади една бира.

— Ти искаш ли? — запита той Клей.

— Кое време е сега?

— Бирено, мисля аз.

— Още не съм си допил кафето.

Седнаха на два платнени стола на палубата и се заслушаха в приближаващите гръмотевици. В пристанището кипяха трескави приготовления за бурята; докато капитани и моряци привързваха здраво яхтите, разочаровани риболовци подтичваха обратно по кея, помъкнали хладилни чанти, торби с лосион против изгаряне, камери и фотоапарати. Вятърът се усилваше.

— Говорил ли си скоро с майка си? — запита Джарет.

— Не.

Историята на семейство Картър беше истински кошмар и двамата тактично се въздържаха от повече думи.

— Още ли си в СОЗ? — запита след малко Джарет.

— Да, и тъкмо за това искам да се посъветвам с теб.

— Как е Ребека?

— Ребека е минало, струва ми се.

— Това добре ли е или зле?

— Засега е просто болезнено.

— На колко си години?

— С двайсет и четири съм по-млад от теб. На трийсет и една.

— Така. Рано ти е още да се жениш.

— Благодаря, татко.

Капитан Флойд се зададе тичешком по кея и спря пред тяхната яхта.

— Гюнтер е дошъл. Покер след десет минути. Тръгвай!

Джарет скочи на крака като дете, което няма търпение да си види подаръците на Коледа.

— Идваш ли? — запита той Клей.

— Къде да идвам?

— На покер.

— Не играя покер. Кой е Гюнтер?

Джарет протегна ръка и посочи с пръст.

— Виждаш ли голямата яхта, трийсетметровата? Тя е на Гюнтер. Немско старче, милиардер, яхтата му е пълна с мацки. Повярвай ми, няма по-добро място да прекараме бурята.

— Хайде, тръгвай! — повтори капитан Флойд, после се обърна и си тръгна.

Джарет вече прекрачваше от яхтата на кея.

— Какво, идваш ли? — запита троснато той.

— Аз съм пас.

— Не ставай глупак. Ще е много по-забавно, отколкото цял ден да висиш тук. — Джарет вече подтичваше след капитан Флойд.

Клей му махна с ръка да не го чака.

— Ще почета.

— Твоя работа.

Джарет и Флойд скочиха в една гумена лодка с още някакъв приятел и скоро изчезнаха зад яхтите.

Следващата среща на Клей с баща му щеше да бъде чак след няколко месеца. Толкова за бащината помощ.

Този път Макс Пейс бе наел апартамент в друг хотел. Местеше се из Вашингтон, сякаш действително го дебнеха шпиони. След като кимна на Клей за добре дошъл и му предложи кафе, двамата седнаха да говорят по същество. Клей усещаше, че тежестта на страшната тайна, която Макс бе принуден да пази, му се отразява. Изглеждаше уморен. Движенията му бяха нервни, говорът насечен, усмивката му се бе стопила. Не го запита за уикенда на Бахамите. Беше твърдо решен да сключи сделка, независимо дали с Клей Картър или със следващия адвокат в списъка. Седяха от двете страни на масата, с извадени бележници и писалки, готови за работа.

— Смятам, че пет милиона на смъртен случай е по-добра цифра — започна Клей. — Разбира се, това са улични гамени, чийто живот няма икономическа стойност, но за стореното от твоя клиент се полагат наказателни обезщетения в размер на милиони. Така че търсим някакво средно положение между действителни щети и наказателни обезщетения и се спираме на пет милиона.

— Човекът, който беше в кома, снощи е умрял — каза Пейс.

— Значи жертвите стават шест.

— Седем. Има още един убит. В събота сутрин.

Клей вече толкова пъти бе пресмятал пет милиона по шест, че му беше трудно да приеме новата цифра.

— Кой? Къде?

— Подробностите после, става ли? Ще ти кажа само, че за нас този уикенд беше много напрегнат. Докато ти си ловил риба, ние подслушвахме обажданията в полицията, за което в град като този са нужни цели армии от хора.

— Сигурни ли сте, че случаят има връзка с тарвана?

— Абсолютно.

Докато драскаше нещо безсмислено в бележника си, Клей трескаво се опитваше да преосмисли стратегията си.

— И така, готов ли си да дадеш по пет милиона на смъртен случай?

— Дадено.

Докато пътуваше в самолета на връщане от Абако, Клей бе стигнал до извода, че всичко е въпрос на нули. Важни бяха не толкова самите пари, колкото дългите редици нули след определена цифра. Засега той се опитваше да забрави какво може да купи с парите. Да игнорира драстичните промени, които щяха да настъпят в живота му. Да не мисли какво би могъл да отсъди един състав от съдебни заседатели след година или две. Просто да жонглира с нулите. Да не обръща внимание на острия нож, който се забиваше с въртене в стомаха му. Да си дава вид, че червата му са облечени в стомана. Да си казва, че неговият противник е слаб и уплашен, че е много грешен и много богат.

Клей преглътна на сухо и се опита да продължи с нормален тон.

— Адвокатският хонорар е твърде нисък — каза той.

— Сериозно? — Пейс дори се усмихна. — Десет милиона не ти вършат работа, така ли?

— Не и за случай като този. Ако бъде намесена голяма фирма, специализирана по граждански дела, рискът да бъдете разкрити ще се увеличи.

— Бързо схващаш, няма що.

— Половината и без това отива за данъци. Режимните, които си предвидил да плащам, ще бъдат неимоверно високи. От мен се очаква за броени дни да регистрирам адвокатска фирма, като се установя в най-скъпия квартал. Бих искал да направя нещичко и за Текила, и за останалите обвиняеми, които са прецакани в случая.

— Кажи една цифра. — Пейс вече си записваше нещо.

— Петнайсет милиона ще улеснят значително прехода към новото ми състояние.

— Ти какво, напосоки ли стреляш?

— Не, преговарям.

— С други думи, искаш петдесет милиона. Трийсет и пет за опечалените и петнайсет за себе си. Така ли е?

— Така се очертава.

— Дадено! — Пейс протегна ръка през масата. — Моите поздравления.

Клей стисна ръката му.

— Благодаря.

— Има договор, със съответните ограничителни клаузи и подробности. — Макс бръкна в куфарчето си.

— Какви ограничителни клаузи?

— Първо, никога да не споменаваш тарвана пред Текила Уотсън, нито пред когото и да било друг от обвиняемите. Това би изложило на сериозен риск цялото ни начинание. Както вече споменах, зависимостта от дрога не може да бъде оправдание за извършено престъпление. Може да мине най-много за смекчаващо вината обстоятелство за намаляване на присъдата, но мистър Уотсън е убил човек, а какво е взел преди извършване на деянието си няма значение.

— Разбирам това не по-зле от теб.

— Тогава забрави за убийците. В момента ти представляваш семействата на убитите. Минал си на другата страна, Клей, и е време да го запомниш. Според договора, който ще сключим, ти получаващ пет милиона първоначална вноска, още пет след десет дни и последните пет при приключване на всички разплащания. Споменеш ли тарвана пред когото и да било обаче, сделката веднага се анулира. Издадеш ли ни пред обвиняемите, губиш страшно много пари.

Клей кимна, приковал поглед в договора на масата.

— Това по същество е споразумение за конфиденциалност — продължи Макс, като потупа с длан дебелия куп хартия. — То е пълно с ужасни тайни, повечето от които нямаш право да споделяш и със собствената си секретарка. Името на моя клиент например не се споменава никъде. В момента ние основаваме фиктивна корпорация на Бермудските острови с ново подразделение на Холандските Антили, което пък е подчинено на швейцарска фирма със седалище в Люксембург. Всички документни следи започват и свършват там и никой, дори аз самият, не може да им хване края. Твоите нови клиенти ще си получат парите, но без да задават въпроси. Ние не очакваме да възникне проблем. А пък ти на свой ред ще направиш цяло състояние. Така че ми спести проповедите от позицията на моралното си превъзходство. Вземи своя дял, свърши работата и всички ще са довольни.

— Да продам душата си, така ли?

— Казах ти вече, не ми чети проповеди. Не правиш нищо нередно. Напротив, на път си да уредиш огромни обезщетения за хора, които дори не подозират, че някой им дължи нещо. Не бих нарекъл това продаване на душата ти. И какво, ако внезапно станеш богат? Няма да си първият адвокат, комуто се случва.

Клей седеше и си мислеше за началните пет милиона. Онези, които подлежах на изплащане незабавно.

Макс попълни някакви празни полета в договора, после го плъзна по масата.

— Това е предварителното споразумение. След като подпишеш, ще ти разкажа повече за моя клиент. А сега ще поръчам още кафе.

Клей взе документа, който с всяка изминала секунда му се струваше все по-тежък, и прочете встъпителния абзац. Макс звънеше по телефона на рум сървис.

Според предварителния договор той трябваше незабавно, още същия ден, да подаде оставка от СОЗ и да се оттегли като защитник на Текила Уотсън. Нужните документи бяха подготвени и прикрепени към договора. Веднага след това щеше да подаде документи за регистрация на собствена юридическа фирма, да наеме персонал, да открие банкови сметки и прочие. Въпросните документи за регистрация на фирмата бяха прикрепени към договора. После, веднага щом станеше възможно, той трябваше да се свърже със седемте семейства и да им предложи услугите си да представлява техните интереси.

Кафето пристигна, а Клей продължаваше да чете. В другия край на апартамента Макс говореше по мобилен телефон; гласът му беше приглушен и сериозен — без съмнение докладваше последните събития на клиента си. Или може би препитваше собствените си агенти за поредното убийство под въздействието на тарвана. Срещу подписа си на единайсета страница Клей щеше да получи с незабавен превод сумата от пет милиона щатски долара; цифрата току-що бе попълнена с четливия почерк на Макс. Докато полагаше подписа си, ръката му затрепери — не от страх или от морални угризения, а от шока при вида на многото нули.

Когато приключиха с първата партида документи, двамата излязоха от хотела и се качиха в някакъв джип. На волана беше същият бодигард, който бе посрещнал Клей във фоайето на „Уилард“.

— Предлагам най-напред да ти открием банкова сметка — каза Макс тихо, но твърдо.

Клей беше Пепеляшка, тръгнала за бала. Той мълчеше; струваше му се, че сънува.

— Добра идея — успя да промърмори най-последно.

— Имаш ли предвид конкретна банка? — запита Пейс.

В сегашната банка на Клей би настанала истинска паника, ако се обърнеха към нея за подобна услуга. В текущата му сметка парите от много време насам едва надхвърляха задължителния минимум, така че всякакви по-значителни постъпления биха подействали като сигнал за тревога. Веднъж му се бе обадил редови служител, за да го уведоми, че е просрочил малък заем. Той си представи как сега някой от по-големите началници на горните етажи ще хлъцне, като види следващото му извлечение.

— Предполагам, че ти имаш някоя предвид.

— Ние работим доста добре с „Чейс“. Там преводът ти ще мине без формалности.

„Чейс“ да бъде тогава, помисли си с усмивка Клей. Колкото по-малко формалности, толкова по-добре.

— Карай в „Чейс“, клона на Петнайсета улица — нареди Макс на шофьора, който и без това вече караше натам. После измъкна още документи от куфарчето си. — Това е договорът ти за пренаемане на офиса. Както разбираш, мястото е първокласно и в никакъв случай не е евтино. Моят клиент го е наемал за две години напред под името на фиктивна корпорация за осемнайсет хиляди на месец. Можем да ти го преотстъпим на същата цена.

— Та това са около четиристотин хиляди долара.

Макс се усмихна.

— Но вие можете да си ги позволите, сър. Крайно време е, Клей, да почнеш да мислиш като преуспял адвокат, който може да си позволи каквото поиска.

В банката Макс бе уредил среща с един от вицепрезидентите. Когато чува името му, отвсякъде го посрещнаха с наведени гърбове и сервилни усмивки. Клей влезе в ролята си и със замах подписа всички документи. Според вицепрезидента преводът щял да се получи до пет следобед.

Когато се качиха отново в джипа, Макс продължи делово.

— Позволихме си да съставим учредителен договор на фирмата ти — каза той, като подаде на Клей поредния документ.

— Това вече ми го показва — подметна Клей.

— Напълно стандартен е, няма капани. Регистрирай се по интернет. Плащаш двеста долара с кредитна карта и си президент на компания. Ще ти отнеме по-малко от час. Можеш да го направиш от бюрото си в СОЗ.

Клей пое листовите и погледна през прозореца. На светофара до тях чакаше лъскав виненочервен „Ягуар“; той усети, че мозъкът му витае другаде.

— Като стана дума за СОЗ — продължи Макс, — как смяташ да постъпиш?

— Да приключа с тях още сега.

— Ем Стрийт и Осемнайсета улица — каза Макс на шофьора, който и без това не пропускаше нито дума. — Сети ли се да говориш с Родни и Полет?

— Днес ще го направя.

— Много добре.

— Радвам се, че си доволен.

— Ние също разполагаме с няколко души, които познават добре града. Биха могли да са ти от полза. Те работят за нас, но твоите клиенти няма как да го знаят. — Докато казваше това, той кимна на шофьора. — Няма да се успокоим, Клей, докато и седемте семейства не ти станат клиенти.

— Изглежда, ще трябва да посветя Родни и Полет във всичко.

— Почти във всичко. Те ще бъдат единствените служители, които ще са в течение на ставащото. Само дето няма да споменаваши пред тях тарвана и компанията, нито ще им показваш споразуменията за обезщетение. Ние ще ги съставим.

— Но все пак те трябва да знаят колко предлагаме.

— Естествено. Нали те трябва да уговорят семействата да приемат парите. Не бива обаче да знаят кой ги плаща.

— Това ще е сериозен проблем.

— Чакай първо да ги наемем.

Ако Клей бе липсвал някому в СОЗ, то не си личеше от пръв поглед. Дори вярната мис Глик беше твърде погълната от телефонни разговори, за да му зададе обичайния си въпрос: „Къде ходиш?“ На

бюрото му имаше налепени дузина съобщения — всичките излишни, понеже вече нищо нямаше значение. Гленда беше на конференция в Ню Йорк и както обикновено отсъствието ѝ означаваше по-дълги обедни почивки и повече болнични за персонала. Клей набързо състави молбата си за напускане и ѝ я прати по електронната поща. При затворена врата той напълни две куфарчета с личните си вещи, като съзнателно остави разни стари книги и други неща, към които някога бе сантиментално привързан. Винаги можеше да се върне за тях, макар нещо отвътре да му казваше, че няма да го направи.

Бюрото на Родни беше в една тясна ниша заедно с бюрата на още двама стажанти.

— Можеш ли да ми отделиш минутка? — попита го Клей.

— Май не — отвърна Родни, като едва повдигна глава от купчината доклади пред себе си.

— Има важен обрат по делото на Текила Уотсън. Няма да ти отнема повече от минута.

Родни с неохота забучи химикалката зад ухото си и последва Клей в кабинета му, където лавиците бяха вече опразнени. Клей заключи вратата.

— Напускам — започна той почти шепнешком.

Двамата разговаряха в продължение на близо час, докато Макс Пейс чакаше нетърпеливо в джипа, паркиран незаконно до бордюра. Когато Клей се появи на входа с две обеимисти адвокатски куфарчета, Родни го следваше по петите, помъкнал трето куфарче и издута пазарска торба. Той скочи в колата си и изчезна, а Клей се качи в джипа.

— С нас е — съобщи той.

— Не може да бъде!

В офиса на Кънетикът Авеню ги очакваше консултант по вътрешно оформление, нает от Макс. На Клей му бяха показани каталози на видимо скъпа канцеларска мебел, която съвсем случайно се намирала на склад и можела да бъде доставена до двайсет и четири часа. Всичко клонеше към най-горния сегмент на ценовата гама. От Клей се очакваше само да подпише поръчката, което и стори.

В момента инсталираха офисна телефонна централа. След като декораторът си тръгна, пристигна консултант по компютърни мрежи. В

един момент Клей се улови, че харчи пари с такава скорост, та чак се запита дали е изстискал достатъчно от Макс.

Малко преди пет следобед Макс излезе от един прясно боядисан кабинет и мушна мобилния телефон в джоба си.

— Преводът е пристигнал — каза той на Клей.

— Петте милиона?

— Точно така. Вече си милионер.

— Изчезвам — обяви Клей. — До утре.

— Къде отиваш?

— Никога повече не ми задавай този въпрос, става ли? Не си ми началник. И престани да ме следиш. Разбрахме се.

Клей извървя няколко преки по Кънетикът Авеню, като се блъскаше в следобедната тълпа, усмихваше се глупаво и изобщо не усещаше тротоара под краката си. Пое по Седемнайсета улица, докато стигна Огледалото и Уошингтън Монюмънт, където орди ученици се тълпяха за групови снимки. Зави надясно през Конститушън Гардънс, мина покрай паметника на ветераните от Виетнам, спря до един павилион, купи си две евтини пури, запали едната и продължи към Линкълн Мемориъл, където дълго седя на една пейка, загледан през парковете към Капитолия.

Този ден не беше по силите му да разсъждава трезво. Всякакви мисли, една от друга по-приятни, се гонеха из главата му. Сети се за баща си, който живееше на някаква рибарска гемия, дето даже не беше и негова, преструваше се, че животът е сладък, чудеше се как да свърже двата края и давеше мъката в алкохол. Дръпна от пурата и известно време пресмята наум колко би похарчил, ако си купеше наведнъж всичко, което му душа искаше: изцяло подновен гардероб, хубава кола, стереоуредба, някоя и друга екскурзия... Общата сума се оказа незначителна част от богатството му. Големият въпрос беше: каква кола? Нещо като за успял човек, но не твърде грандоманско.

Разбира се, щеше да му трябва и нов адрес. Струваше си да се огледа из Джорджтаун за някоя живописна старинна къща. Чувал бе, че някои от тях вървели по шест милиона, но на него не му трябваше чак такава. Сигурен беше, че ще намери нещо сносно и за под милион.

Милион тук, милион там...

Сети се за Ребека, макар да се опитваше да не мисли за нея. През последните четири години тя беше единственият човек, с когото

споделяше всичко. Сега нямаше дори с кого да поговори. Раздялата им беше едва от пет дни, а междувременно се бяха случили толкова неща, че не му бе останало време да се сеща за нея.

— По дяволите семейство Ван Хорн! — заяви на висок глас той сред гъст облак дим.

Щеше да направи щедро дарение на фондацията „Пиомонт“, която си поставяше за цел запазването на девствения ландшафт на Северна Вирджиния. Щеше да назначи един стажант, който да не се занимава с нищо друго, освен да следи всеки опит за заграбване на земи от страна на БВХГ, да наема после адвокати и да води дела от името на дребните собственици, които още не подозираха, че им е отредено да станат съседи на Бенет Булдозера. Ах, какъв пламенен защитник на природата щеше да излезе от него!

Забрави ги тези хора.

Запали втората пура и се обади на Джона, който бе отишъл в магазина за компютри да изкара няколко часа.

— Запазил съм маса в „Ситронел“, точно в осем — каза му той. По това време „Ситронел“ беше най-нашумелият френски ресторант във Вашингтон.

— Айде бе, как не! — отвърна Джона.

— Сериозно ти говоря. Днес празнувам. Имам нова работа. Ще ти обясня по-късно. Само ела.

— Може ли да доведе приятелка?

— В никакъв случай.

Джона не ходеше никъде без текущото си гадже. Когато станеше време Клей да се изнася, щеше да е сам, а сексуалните завоевания на Джона никак нямаше да му липсват. После Клей се обади на още двама съученици, но и двамата имаха деца и ангажименти и не можеха да се отскубнат.

Пък и една вечеря с Джона сама по себе си беше достатъчно приключение.

Мастилото по визитките в джоба на ризата му едва бе изсъхнало. Бяха му ги доставили рано сутринта още топли от печатницата, а на тях пишеше: РОДНИ ОЛБРИТЪН, ГЛАВЕН СТАЖАНТ, АДВОКАТСКА ФИРМА „ДЖ. КЛЕЙ КАРТЪР II“. Главен стажант! Сякаш във фирмата имаше цял отдел стажанти, всичките под негово ръководство. Засега нямаше нищо такова, но при скоростта, с която се развиваха нещата, нищо чудно един ден и това да станеше.

Дори да му бе останало време да си купи нов костюм, едва ли щеше да го облече при изпълнение на първата си задача. Старата му работна униформа — синьо сако, разхлабена вратовръзка, избелели джинси и охлузени военни ботуши — му се стори по-подходяща за случая. Работното му място бяха улиците на Вашингтон и той трябваше да изглежда подобаващо. Аделфа Тико също си беше на работното място, вперила немиждащ поглед в стената от видео монитори пред себе си.

Синът ѝ беше мъртъв от десет дни.

Тя погледна Родни и му посочи тетрадката, където се разписваха всички посетители. Той извади една от новите си визитки и се представи.

— Работя за един адвокат в Централен Вашингтон — обясни главният стажант.

— Браво на теб — отвърна тихо тя, без да погледне картичката.

— Бих желал да поговорим две минути.

— За какво?

— За вашия син Рамон.

— Какво има да говорим за него?

— Знам известни обстоятелства около смъртта му, за които вие не подозирате.

— Тази тема не е сред любимите ми.

— Разбирам и наистина съжалявам, че отново трябва да я повдигна. Но това, което имам да ви кажа, ще ви хареса, а и няма да ви

отнема много време.

Тя се огледа. В другия край на помещението до някаква врата дремеше още един униформен пазач.

— След двайсет минути излизам в почивка. Чакай ме в кафето на горния етаж.

Докато се отдалечаваше по посока към изхода, Родни си каза, че наистина заслужава всеки цент от тлъстата си нова заплата. Ако бял мъж се бе обърнал към Аделфа Тико по такъв деликатен въпрос, сигурно още щеше да мънка, да хапе устни и да пристъпва от крак на крак, защото тя нямаше да му се остави току-така. Нямаше да му се довери, нямаше дори да го изслуша, поне в началото.

Ала Родни беше умен и ловък, и чернокож, а на Аделфа ѝ се говореше с някого.

Досието на Рамон Тико, събрано от Макс Пейс, беше кратко, но изчерпателно; в живота му нямаше нищо особено за научаване. Предполагаемият му баща така и не бе намерил сили да се ожени за майка му. Той се казваше Лион Тийс и излежаваше трийсетгодишна присъда в Пенсилвания за въоръжен грабеж и опит за убийство. По всичко личеше, че с Аделфа се бяха събрали навремето колкото да създадат две деца — Рамон и по-малкия му брат Майкъл. Не след дълго се бе родило и трето братче — от баща, за когото Аделфа се бе омъжила и впоследствие развела. Понастоящем беше необвързана и се опитваше да издържа, в допълнение към двамата си живи синове, две малки племенници, дъщери на сестра ѝ, която също беше в затвора за пласиране на крек.

Аделфа изкарваше 21 000 долара годишно като пазач в частна охранителна фирма, отговаряща за административни сгради с ниска степен на застрашеност на територията на Вашингтон. От жилищния си комплекс в североизточните покрайнини всеки ден пътуваше за работа с метрото. Нямаше кола, нито шофьорска книжка. Притежаваше чекова сметка с много ниско салдо, както и две кредитни карти, които само ѝ създаваха неприятности и проваляха всичките ѝ опити да пести. Нямаше полицейско досие. Единственото нещо, което я занимаваше извън работата и децата, беше членството ѝ в едно религиозно дружество недалеч от дома ѝ.

Тъй като и двамата бяха кореняци жители на Вашингтон, няколко минути се забавляваха, разменяйки спомени и истории от миналото. Ти къде си ходил на училище? Откъде са родителите ти? Откриха някакви далечни общи познати. Аделфа бавно отпиваше от диетичната кола, а Родни си бе поръчал черно кафе. Барчето беше пълно с дребни чиновници, които оживено дърдореха за какво ли не, освен за затыпяващата работа, която бяха сложени да вършат.

— Каза, че искаш да говорим за сина ми — подсети го тя, след като няколко минути се залисваха с общи приказки. Гласът ѝ беше тих и плътен, но напрегнат; личеше си, че страда.

Родни се размърда неловко на стола и се наведе напред.

— Точно така. Още веднъж, много съжалявам, че ви напомням за всичко това. Аз също имам деца. Мога да си представя какво изпитвате.

— Тук си прав.

— Работя при един вашингтонски адвокат, млад човек, но твърде способен. Напипал е нещо, което може да ви донесе много пари.

При споменаването на многото пари дори окото ѝ не трепна.

Родни продължаваше да нарежда:

— Младежът, който уби Рамон, току-що бил изписан от клиника за лечение на наркомани, където го държали под ключ почти четири месеца. Бил наркоман, уличен гамен, без шанс в живота. По време на лечението му давали различни медикаменти. Ние смятаме, че едно от лекарствата го е накарало да превърти до такава степен, че да има нужда да гръмне някого наслуки.

— Значи не е било спречкване с пласъор на дрога?

— Не, в никакъв случай.

Очите ѝ се навлажниха, погледът ѝ започна да блуждае; Родни си каза, че жената всеки миг ще изпадне в нервна криза. Но тя се опомни, погледна го и запита:

— Много пари, казваш. Колко много?

— Повече от един милион долара. — Родни многократно бе репетирал тази фраза от страх, че самият той ще се разтрепери при споменаване на сумата, и сега, докато я казваше, лицето му не потрепна.

Никаква видима реакция от страна на Аделфа, поне на първо време. Погледът ѝ отново се понесе в пространството.

— Ти май ме будалкаш нещо — каза накрая тя.

— От къде на къде? Та аз дори не ви познавам. За какъв дявол ще тръгна да ви лъжа? Парите са налице, големи пари. Една фармацевтична корпорация ви ги предлага, очаква да ги вземете и да си траете.

— Каква е тази корпорация?

— Вижте какво, няма да ви кажа всичко, което знам. Моята задача е да се срещна с вас, да ви поставя в течение на случая и да ви покана на среща с мистър Картър, моя началник. Той ще ви обясни останалото.

— Бял тип, така ли?

— Аха. Ама иначе готин. От пет години работя при него. Ще ви хареса, а особено ще ви допадне това, което ще ви каже.

Сълзите в очите ѝ изчезнаха. Тя вдигна рамене и каза:

— Е, хубаво.

— Кога ви свършва смяната? — запита той.

— В четири и половина.

— Нашият офис е на Кънетикът Авеню, на петнайсет минути оттук. Мистър Картър ще ви очаква. Имате визитката ми.

Тя отново погледна картичката му.

— И още нещо, много важно — прошепна Родни. — Работата ще се уреди само ако си траете. Всичко е тайна. Правете, каквото ви каже мистър Картър, и ще се сдобие с повече пари, отколкото някога сте мечтали. Но ако се разчуе, няма да получите нищо.

Аделфа кимаше енергично.

— И започнете да си мислите къде ще се преместите.

— Да се местя ли?

— Трябва ви нов дом в друг град, където никой не ви познава и никой не знае, че имате много пари. Хубава къщичка на безопасна улица, където деца карат велосипеди по тротоарите, няма пласъори на дрога, няма улични банди и метални детектори на вратите на училищата. И където няма роднини, които да ви гонят заради парите. Приемете един приятелски съвет от човек, който е имал вашето детство. Преместете се. Напуснете този град. Ако се приберете у дома с толкова много пари, жива ще ви изядат.

Поредната офанзива на Клей срещу персонала на СОЗ му осигури мис Глик, вярната секретарка, която и за миг не се замисли над предложението да получи двойна заплата, както и старата му дружка Полет Тълос. Макар иначе да беше добре осигурена от отсъстващия си съпруг гърка, тя подскочи при възможността да изкарва по 200 000 долара годишно вместо досегашните 40 000. Действията на Клей бяха провокирали две настойчиви телефонни обаждания от Гленда, на които не бе благоволил да отговори, както и цяла поредица остри имейли, поне засега също оставени без последствия. Клей мислено си обеща да се срещне с нея при първа възможност и да ѝ даде някакво що-годе правдоподобно обяснение, задето бе задигнал най-свестните ѝ хора.

Сякаш в противовес на въпросните свестни хора той нае на работа и съквартиранта си Джона, който — макар да нямаше практически опит като юрист и да бе взел чак на петия път изпитите за правоспособност — винаги го изслушваше и подкрепяше. Освен това Клей се надяваше приятелят му да усвои и известни правни умения. Джона беше голямо дрънкало и си падаше по чашката, така че Клей му спести повечето подробности около създаването на новата си фирма. Смяташе постепенно да го посвети в нещата, но отначало да кара полека. Джона си бе договорил заплата от 90 000 долара годишно, което беше по-малко от тази на главния стажант, но във фирмата никой не знаеше колко изкарват останалите. Една счетоводна къща на третия етаж в сградата — също новооснована — се занимаваше със сметките и заплатите.

Клей даде на Джона и Полет същите предпазливи обяснения, както и на Родни: случайно се бил натъкнал на заговор за правене на изследвания с експериментално лекарство, но името на лекарството и името на компанията, провела изследванията, оставали тайна за вечни времена. Той вече бил влязъл във връзка с компанията и постигнал споразумение. Ставало дума за сериозни суми, което изисквало пълна секретност. Вършете си работата и не задавайте въпроси. От нас се иска да създадем една добра фирмичка, да изкараме доста пари и същевременно хубавичко да се позабавляваме.

Е, кой би могъл да откаже на подобно предложение?

Мис Глик посрещна Аделфа Тико като първия клиент, престъпил прага на лъскавия офис (което всъщност си беше истина). Всичко ухаеше на ново — боята по стените, мокетът на пода, италианската кожена гарнитура в приемната. Мис Глик поднесе на Аделфа вода в кристална чаша, която никога преди не бе ползвана, след което продължи да поддържа лъскавото си бюро от хром и стъкло. След това беше ред на Полет. Тя въведе Аделфа в кабинета си за предварителен разговор, който беше нещо повече от лековати женски приказки. Докато двете си бърбеха, Полет водеше бележки за произхода и семейството на Аделфа, макар че Макс Пейс отдавна бе събрал всичките ѝ данни. Освен това Полет намери верните думи на утеха за една скърбяща майка.

Дотук всички бяха чернокожи; Аделфа Тико се чувстваше сред свои.

— Всъщност вие вече познавате мистър Картър — подхвърли Полет, придържайки се към сценария, който бяха разработили заедно с Клей. — Той беше в съдебната зала, както и вие. Съдията го назначи за адвокат на Текила Уотсън, но той отказа да поеме делото. Иначе нямаше да бъде в състояние да ви представлява.

Аделфа изглеждаше точно толкова обърквана, колкото бяха очаквали. Полет продължи да я обработва:

— Двамата с мистър Картър сме работили заедно пет години в СОЗ. Преди няколко дни напуснахме и открихме тази кантора. Ще го харесате. Много приятен човек и добър юрист. Честен и лоялен към клиентите си.

— Вие май сега започвате, а?

— Да. Клей отдавна мечтаеше да открие собствена фирма. Помоли ме да работя при него. В добри ръце сте, Аделфа.

Объркването на Аделфа премина в изумление.

— Имате ли въпроси? — запита Полет.

— Толкова много, че не ми иде наум отде да захвана.

— Разбирам ви. Един съвет: не задавайте много въпроси. Една голяма компания желае да ви плати значителна сума пари, за да предотврати евентуално дело като следствие от смъртта на вашия син. Ако проявите колебание или излишно любопитство, може накрая да се окажете с празни ръце. Просто вземете парите, Аделфа. Грабвайте парите и дим да ви няма.

Най-после дойде време за срещата с мистър Картър и Полет я поведе по коридора към големия ъглов кабинет. Вече близо час Клей крачеше нервно насам-натам, но когато Аделфа влезе, той съумя да я посрещне невъзмутимо като пореден клиент на фирмата. Връзката му беше разхлабена, ръкавите на ризата навити, бюрото покрито с книжа и папки, сякаш беше заринат в съдебни дела на много фронтове. Полет се повъртя наоколо, докато се убеди, че ледът между двамата е стопен, след това по сценария се извини и изчезна.

— Аз ви познавам — каза Аделфа.

— Да, бях в съдебната зала при предявяване на обвинението. Съдията се опита да ми възложи делото, но аз се измъкнах. Сега работя за другата страна.

— Слушам ви.

— Сигурно си объркана от всичко това.

— Вярно е.

— Всъщност нещата са много прости. — Клей приседна на ръба на бюрото и се взря от горе на долу в излъчващото безкрайно учудване лице. Скръсти ръце на гърдите и се опита да си даде вид, че не му е за пръв път. После заразказва собствената си версия на историята за голямата фармацевтична компания, която, макар и по-усукана и цветиста от тази на Родни, в общи линии я повтаряше, без да излага нови факти. Аделфа седеше в ниското кожено кресло, стиснала ръце в скута, върху бежовите си униформени панталони, с немигащи очи, незнаеща на какво и на кого да вярва.

Приключвайки разказа си, Клей каза:

— Та те предлагат да ти платят една камара пари, и то още сега.

— Кои „те“?

— Фармацевтичната компания.

— Тя няма ли си име?

— Има няколко имена и няколко адреса, така че ти никога няма да узнаеш истинското ѝ име. Това е част от сделката. Ние, ти и аз, адвокат и клиент, трябва да се споразумеем всичко да си остане тайна.

Най-после тя примигна, размърда се в креслото и отново склочи ръце в скута. Очите ѝ се замъглиха, докато сведе поглед към скъпия нов персийски килим, който заемаше половината от кабинета на Клей.

— Колко са парите? — запита тихо тя.

— Пет милиона долара.

— Божичко! — успя да каже само Аделфа Тико, преди да рухне. Покри очи с ръце и хълца дълго и безутешно, без да се опитва да спре. Клей ѝ подаде една кърпичка от кутията.

Парите за обезщетенията бяха депозирани в „Чейс“, в същия клон, където беше и сметката на Клей, и само чакаха да бъдат разпределени. На бюрото на Клей се намираха документите, които Макс бе подготвил; той я запозна с тях и ѝ обясни, че парите ще ѝ бъдат преведени на следващата сутрин, още с отварянето на банката. Пред нея запрелиства купчините книжа, като ѝ обръщаше внимание върху основните правни положения от споразумението и я караше да се подписва тук и там. Аделфа беше толкова зашеметена, че почти не говореше.

— Имай ми доверие — повтаряше той. — Ако искаш парите, сложи един подпис тук!

— Имам чувството, че върша грях — каза по едно време тя.

— Не, греха го е извършил друг. Ти си жертвата на този грях, Аделфа, а сега си и моя клиентка.

— Трябва да се посъветвам с някого — каза тя след поредния подпис.

Но нямаше с кого. Според Макс около Аделфа се навъртал някакъв мъж, но нямал вид на човек, на когото можела да се довери за каквото и да било. Братята и сестрите ѝ били разпръснати от Вашингтон до Филадельфия, но и те не били много по-умни. И двамата ѝ родители били починали.

— Би било грешка — отвърна Клей. — С тези пари можеш да уредиш живота си, но просто трябва да мълчиш. Ако започнеш да се хвалиш, парите ще те унищожат.

— Никак не ме бива да се оправям с пари.

— Ние можем да ти помогнем. Ако искаш, Полет би могла да ти дава съвети и да наглежда сметките ти.

— Да, много искам.

— Нали затова сме тук.

Полет я откара до вкъщи; в следобедните задръствания пътуването отне много време. После каза на Клей, че по пътя Аделфа почти не говорела, но когато стигнали до дома, не ѝ се слизало от

колата. Двете поседели заедно около половин час и си говорили за новия ѝ живот. Край на социалните помощи, край на изстрелите нощем, край на молитвите към Бога да закриля децата ѝ. Никога повече нямало да се тревожи за своята и тяхната безопасност, както се била тревожила за Рамон.

Никакви улични банди. Никакви ужасни училища.

Когато се сбогували, Аделфа плачела.

Черното „Порше Карера“ спря под сянката на едно дърво на Дъмбартън Стрийт. Клей слезе и в продължение на няколко секунди успя да не мисли за новата си играчка, но след като се огледа във всички посоки, отново се обърна и ѝ хвърли един влюбен поглед. Беше негова вече трети ден, а той все още не можеше да повярва. Свиквай, не спираше да си повтаря той и с усилие на волята си налагаше да се отнася към нея като към най-обикновена кола, нищо особено, но всеки път, като я видеше, дори след кратка раздяла, усещаше как пулсът му се ускорява. „Аз карам порше!“ — казваше си на глас той, докато сновеше между останалите коли по шосето като пилот от Формула 1.

Мястото се намираше на осем преки от главния кампус на университета „Джорджтаун“, където бе прекарал четири години от живота си, преди да запише Юридическия факултет в близост до Капитолийския хълм. Импозантните фамилни къщи наоколо бяха живописни и обвеяни с история, малките им ливади бяха грижливо поддържани, по протежение на улиците се издигаха стени от дъбове и кленове на преклонна възраст. Оживените магазини, ресторанти и барове на Ем Стрийт бяха само на две преки на юг, на пет минути пеша. Цели четири години бе излизал да тича по тези улици и бе прекарал безброй нощи с приятели в обикаляне на кръчмите и клубовете по Уисконсин Авеню и Ем Стрийт.

А сега се готвеше да живее тук.

Къщата, която си бе харесал, се продаваше за милион и триста хиляди. Бе я открил случайно преди два дни, докато обикаляше безцелно с поршето из Джорджтаун. Освен нея си бе набелязал още една на Ем Стрийт и трета на Волта Авеню, всичките на хвърлей камък една от друга. Твърдо бе решил до края на седмицата да купи една от трите.

Къщата, която харесваше най-много, бе строена през 50-те години на деветнайсети век и оттогава се поддържаше в безупречно състояние. Тухлената ѝ фасада бе боядисвана редовно и сега беше

бледосиня. Къщата беше на четири етажа, ако се броеше сутеренът. Брокерът го бе уверил, че сегашните ѝ собственици — възрастна двойка пенсионери — навремето са посрещали в нея гости като семейство Кисинджър, семейство Кенеди и кой ли не още. Вашингтонските брокери, особено тези, които продаваха имоти в Джорджтаун, бяха особено ловки в използването на имена примамки, може би дори повече от колегите си в Бевърли Хилс.

Клей бе подранил с петнайсет минути. Къщата беше празна; според брокера собствениците ѝ понастоящем живеели в луксозен пансион за възрастни хора. Той мина през портичката и с възхищение огледа малката градинка зад къщата. Нямаше басейн по липса на място; земята в Джорджтаун беше скъпоценна. Имаше обаче веранда с мебели от ковано желязо и увивни растения. Клей едва ли можеше да си позволи повече от няколко часа седмично за поддържане на градината.

По-добре щеше да е да наеме фирма.

Беше влюбен в къщата, в улицата и квартала — уютен, предлагащ съседска близост, но и зачитане на личното пространство. Докато седеше на стъпалата пред входната врата, Клей си каза, че за начало ще предложи милион, после ще почне да се пазари, накрая ще си тръгне — всичко това само заради тръпката да накара брокера да го гони по улицата; всъщност от самото начало си бе решил, че е готов да плати пълната цена.

Загледан в поршето до бордюра, Клей отново се остави мислите му да го отведат в неговия свят на фантазии, където парите растяха по дърветата и можеше да си купи всичко, което пожелаеше: италиански костюми, германски спортни коли, имот в Джорджтаун, офис в центъра на града... и какво още? Защо да не подари яхта на баща си, по-голяма, разбира се, за да изкарва повече пари с нея? Щеше да основе неголяма фирма за морски екскурзии на Бахамите, да мине яхтата за фирмен разход, да плаща повечето разноски по поддръжката ѝ и така да осигури сносно препитание на баща си. Джарет умираше бавно, беше се пропил, спеше безразборно с всичко, което му се изпречеше, живееше на чужда яхта, превиваше гръб за бакшиши. Клей бе твърдо решен да направи живота му по-лесен.

Чу се затръшване на врата на кола и Клей временно прекъсна фантазирането. Брокерът бе пристигнал.

Списъкът на жертвите, съставен от Пейс, наброяваше седем. Седем убити, за които знаеше. Седем, които той и неговите агенти бяха успели да регистрират. Тарванът беше изтеглен от употреба преди осемнайсет дни, а данните на компанията показваха, че каквото и да беше онова в него, което подтикваше пациентите към убийство, то обикновено преставаше да действа около десетия ден. Списъкът беше съставен хронологически и в него Рамон Тико беше номер шест.

Номер едно беше студент от университета „Джордж Уошингтън“, който привлякъл вниманието на мъж с пистолет точно в момента, когато излизал от кафенето „Старбъкс“ на Уисконсин Авеню в Бетесда. Студентът бил родом от градчето Блуфийлд, Западна Вирджиния. Клей стигна дотам за рекордното време от пет часа; караше, без да бърза специално, по-скоро като състезател, излязъл на разходка из долината Шенандоа. Следвайки точно указанията на Пейс, той намери дома на родителите — доста окаяна дървена къщурка недалеч от центъра. Спря колата в отбивката пред гаража им и си каза на глас:

— Не мога да повярвам, че съм способен на това!

Две неща го мотивираха да слезе от колата. Първо: нямаше избор. И второ: мисълта за петнайсетте милиона долара — за цялата сума, не една или две трети от нея, а цялата.

Беше облечен спортно, остави куфарчето си в колата. Майката беше вкъщи, но бащата беше още на работа. Тя го пусна да влезе с голяма доза неохота, но после му предложи чай с лед и курабийки. Клей седна и зачака на дивана в дневната, заобиколен от снимки на загиналия син. Завесите бяха спуснати. Къщата беше в безпорядък. Какво правя тук? — запита се той.

Тя му заразправя за сина си, а Клей внимателно попиваше всяка дума.

Бащата работеше като застрахователен агент, фирмата му беше на няколко преки и той се прибра, преди още да се е разтопил ледът в чая. Клей им изложи ситуацията, доколкото беше възможно. Отначало зададоха няколко предпазливи въпроса: Колко други жертви има? Защо да не се обърнат към властите? Не трябва ли да се даде публичност на случая? Клей отговаряше, без да му мигне окото; Пейс го беше подготвил добре.

Като всички останали жертви, и те имаха избор: да изпаднат в гняв, да започнат да ровят и да си търсят правата, да настояват за справедливост или тихомълком да приберат парите. Сумата от пет милиона отначало сякаш не им направи впечатление или ако им бе направила, те умело го прикриха. Тактиката им, поне на първо време, беше да дадат воля на гнева си, да се правят, че парите не ги интересуват. Но със свечеряването започнаха да стават разумни.

— Ако не ми кажете името на компанията, не мога да приема парите — заяви по едно време бащата.

— И аз не знам истинското й име — отвърна Клей.

Редуваха се сълзи и заплахи, любов и омраза, всеопрощение и жажда за мъст, почти цялата гама от емоции, докато слънцето залезе и навън мръкна. Те току-що бяха погребали най-малкия си син и болката им беше неизмерима и вцепеняваща. Мразеха Клей, задето се бе набъркал в живота им, и едновременно с това му благодариха многословно за загрижеността. Инстинктивно се съмняваха в него, преуспелия вашингтонски адвокат, и в същото време го поканиха на вечеря, на каквото дал господ.

Тя започна точно в шест. Четири госпожи от местната църква домъкнаха достатъчно храна за цяла седмица. Клей им бе представен като приятел от Вашингтон и незабавно бе подложен на кръстосан разпит от четирите. На въпросите им можеше да завиди всеки кален в битки съдебен обвинител.

Най-после четирите дами си тръгнаха. След вечеря, с идването на нощта, Клей отново започна да ги притиска. Предлагаше им единствената възможна сделка и настояваше да решават бързо. Минаваше десет, когато започнаха да подписват документите.

Случай номер три се оказа най-трудният. Жертвата беше седемнайсетгодишна проститутка, която от малка работела по улиците. Полицията беше на мнение, че някога може да е имала делови взаимоотношения с убиеца си, но това далеч не беше достатъчен мотив за убийство. Извършителят я бе застрелял пред фойето на един хотел в присъствието на трима свидетели.

Жената бе известна като Бенди. Без фамилно име, явно не й е било нужно. И след най-щателно проучване Пейс не бе успял да се

добере до съпруг, майка, баща, братя и сестри, деца, домашен адрес, училище, църква и — което беше невероятно — до полицейско досие. Погребална церемония не ѝ се полагаше. Тя бе заровена в безименен гроб, както още две дузини несретници всяка година във Вашингтон. Когато агентът на Пейс се бе свързал с отдела за убийства на Градската следствена служба, оттам му бяха отговорили, че Бенди почива в „Братската могила на незнайната проститутка“.

Единствената следа, с която разполагаше полицията, ѝ била подадена от самия убиец. Той бил казал, че Бенди има леля, която живее в Малкия Бейрут — най-опасното малцинствено гето на Югоизточен Вашингтон. Но след двуседмично издирване лелята така и не бе открита. При неизвестни наследници обезщетението нямаше на кого да се изплати.

Последните клиенти на Клей, които подписаха иск за обезщетение, бяха родителите на двайсетгодишна студентка от университета „Хауард“, която бе прекъснала следването си седмица преди да бъде убита. Семейството ѝ живееше в Уорънтън, щата Вирджиния, на около шейсет километра западно от Вашингтон. В продължение на цял час двамата съпрузи бяха седели безмълвно в кабинета на Клей, като през цялото време се бяха държали за ръце, сякаш не можеха да функционират поотделно. От време на време заплакваха, смазани от неизразима скръб; после отново ги обземаше стоическо спокойствие. Бяха толкова твърди и видимо безразлични към предложената сума, че Клей искрено се усъмни дали изобщо ще приемат обезщетението.

Накрая го приеха, но той си помисли, че от всички клиенти, с които бе преговарял, на тях парите щяха да им повлияят най-слабо. Може би с времето щяха да свикнат с новото си богатство, но засега единственото нещо, което искаха, беше да си върнат дъщерята.

Полет и мис Глик ги изпратиха до асансьорите и ги прегърнаха на сбогуване. Когато вратите се затвориха след тях, двамата родители с мъка преглъщаха сълзите си.

Клей и малкият му екип се събраха в заседателната зала, където помълчаха известно време, благодарни, че поне в обзримото бъдеще няма да се разправят повече с разплакани вдовици и опечалени родители. За случая бе изстудено някакво много скъпо шампанско и Клей започна да налива чашите. Мис Глик отказа, понеже по принцип не пиеше, но освен нея други въздържатели във фирмата нямаше. Най-жадни от всички бяха Полет и Джона. Родни си падаше по светла бира, но сега се присъедини към останалите.

На втората бутилка Клей стана да държи реч.

— Имам да направя няколко служебни съобщения — обяви той, като почука по чашата си. — Първо, случаят „Тилеол“ е успешно приключен. Моите поздравления и благодарности към всички вас. —

Той използваше „Тилебол“ за кодово название, тъй като за тарвана не знаеха дори най-близките му сътрудници, нито пък смяташе за нужно да им съобщава размера на собствения си хонорар. За всички беше ясно, че Клей ще получи цяло състояние за услугите си, но колко точно, можеха само да гадаят.

Около масата избухнаха аплодисменти.

— Второ, тази вечер сте канени на вечеря в „Ситронел“. Точно в осем. Можем да останем до късно, понеже утре не сме на работа. Офисът ще бъде затворен.

Още аплодисменти, още шампанско.

— Трето, след две седмици заминаваме за Париж. Всички заедно, като всеки може да си доведе по един приятел, за предпочитане брачния партньор, ако има. На мои разноски. Самолетни билети първа класа, луксозен хотел, всичко, както се полага за една седмица. Изключения не се допускат. Аз съм ви началник и ви заповядвам да пътувате с мен до Париж.

Мис Глик закри уста с две ръце. Всички бяха като зашеметени. Първа се опомни Полет.

— Нямаш предвид Париж, щата Тенеси, надявам се?

— Не, скъпа, истинския Париж.

— Ами ако срещна съпруга си? — запита тя с дяволита усмивка; около масата избухна смях.

— Ти можеш да идеш до Тенеси, ако предпочиташ.

— Имаш много здраве обаче!

Когато говорът ѝ се възвърна, мис Глик каза:

— Ще трябва да си извадя паспорт.

— Формулярите са на бюрото ми. Лично ще се погрижа. Ще стане за по-малко от седмица. Друго?

Заговориха за времето, за френската кухня, съвещаваха се какви дрехи да вземат. Джона започна да дебатира със себе си коя от любовниците си да покани. От всички тях единствено Полет бе ходила до Париж — за медения месец, злополучно прекъснат, когато съпругът ѝ трябвало да замине спешно някъде по работа. Бе се върнала самичка и в туристическа класа, макар натам да бяха пътували в първа.

— В първа класа сервират шампанско, рожби — заобяснява тя на останалите. — А креслата са като цели дивани.

— Мога да покана когото си искам, така ли? — запита Джона, който се раздираше от вътрешна борба.

— Да кажем, която си искаш, стига да няма съпруг, става ли?

— Това доста затруднява избора.

— Ти кого ще поканиш? — запита Полет.

— Май че никого — отвърна той и за миг стаята утихна. Те вече бяха коментирали шепнешком раздялата му с Ребека, като повечето подробности знаеха от Джона. Много им се искаше шефът им да е щастлив, но още не го чувстваха достатъчно близък, че да му се месят.

— Как се казваше онази кула там? — запита Родни.

— Айфеловата — каза Полет. — Можем да се изкачим чак до върха.

— Без мен. Не ми изглежда безопасна.

— Страхотен пътешественик ще излезе от теб, отсега си личи.

— Колко време ще прекараме там? — запита мис Глик.

— Седем нощувки — отвърна Клей. — Седем нощи в Париж.

Със замаяни от шампанското глави всички отново се размечтаха. Само преди месец им се струваше, че никога няма да се измъкнат от каторгата на СОЗ. Всички, освен Джона, който по онова време продаваше компютри на половин работен ден.

* * *

Макс Пейс настояваше да разговарят и понеже офисът беше затворен, Клей предложи да се срещнат там по обяд, след като му се проясни главата.

За предишната вечер му напомняше само главоболието.

— Изглеждаш като изваден от гроб — отбеляза учтиво Макс.

— Празнувахме.

— Имам да обсъдим с теб нещо много важно. Смяташ ли, че си в състояние?

— Все ще успея да следвам мисълта ти. Давай!

Пейс бе донесъл кафе в голяма пластмасова чаша, която разнасяше със себе си, докато крачеше нервно из стаята.

— Тая история с тарвана приключи — обяви накрая той. Истории като тази приключваха, когато Пейс счетеше, че са

приключили, не и преди това. — Уредихме и шестте случая. Ако случайно се появи някой, който твърди, че е роднина на онази Бенди, тогава ти ще решиш как да постъпиш с него. Но съм убеден, че тя няма роднини.

— Аз също.

— Добра работа свърши, Клей.

— И добре ми се плаща за нея.

— Още днес ще ти преведа последната третина от хонорара. Петнайсетте милиона или онова, което е останало от тях, ще бъдат в сметката ти.

— Ти какво очакваше? Че ще карам онази таратайка, ще живея в онази дупка, ще нося евтини дрехи? Сам ми каза, че понякога е нужно да похарчим малко пари, за да създадем подобаващо впечатление.

— Пошегувах се. Освен това на теб много ти прилича да се правиш на богат.

— Благодаря.

— Със завидна лекота осъществяваш прехода от бедняк към буржоа.

— Вродено ми е.

— Само по-полека. Гледай да не привличаш излишно внимание.

— Я по-добре говори за следващия случай — прекъсна го Клей.

При тези му думи Пейс седна срещу бюрото и плъзна към него една папка.

— Лекарството се нарича „Дайлофт“, производство на компанията „Акърман Лабораторис“. Мощно противовъзпалително средство за страдащи от остър артрит. „Дайлофт“ е нов препарат и докторите са луди по него. Прави чудеса, пациентите не могат да се нахвалят. Има обаче два проблема: първо, производителят му е конкурент на моя клиент; и второ, дайлофтът се сочи като евентуален причинител на малки тумори в пикочния мехур. Моят клиент, този с тарвана, произвежда подобно лекарство, което беше доста популярно допреди дванайсет месеца, когато се появи дайлофтът и заля пазара. А пазарът на подобни медикаменти е на стойност около три милиарда долара годишно. „Дайлофт“ вече е на второ място по продажби и като нищо тази година ще навърти един милиард. Трудно е да се изчисли, понеже нещата се променят твърде бързо. В момента препаратът на моя клиент прави по милиард и половина, но оборотите спадат бързо.

„Дайлофт“ е последният писък на модата и се готви да премаже конкуренцията. Толкова е добър. Преди няколко месеца моят клиент закупи малка фармацевтична фирма в Белгия. Навремето подразделение на същата тази фирма било погълнато от „Акърман“, при което част от научните сътрудници били съкратени и изхвърлени. Те отнесли със себе си материали от изследванията, които впоследствие се появили където не трябвало. Накратко, моят клиент разполага с документи и свидетели, за да докаже, че в „Акърман“ поне от шест месеца насам са знаели за потенциалните проблеми на препарата.

— Така. Колко души са взимали досега дайлофт?

— Много е трудно да се каже, понеже броят им се увеличава непрекъснато. Може би около милион.

— А какъв процент развиват тумори?

— Според изследванията около пет процента. Предостатъчно, за да забранят медикамента.

— Как се разбира дали даден пациент има тумор?

— Чрез анализ на урината.

— И ти искаш от мен да съдя „Акърман Лабораторис“?

— Чакай малко. Истината за дайлофта ще излезе наяве много скоро. Засега все още няма никакви дела, никакви искове, никакви унищожителни публикации в медицинските списания. Нашите шпиони обаче ни уверяват, че в „Акърман“ вече заделят тлъсти суми за съдебни разноси и адвокати, когато се разрази бурята. Биха могли да се опитат да подобрят препарата, но процедурата отнема време и изисква одобрението на АХЛ. Те са в паника, понеже ще им трябват пари. Взимали са големи заеми, за да погълтат други компании, повечето от които се оказали губещи. Акциите им вървят по четирийсет и два долара, а само преди година са стрували по осемдесет.

— Ако се разчуе за дайлофта, това как ще им се отрази?

— Акциите им ще се сгромолясат, което е целта на моя клиент. Ако се заведат дела, а аз вярвам, че двамата с теб ще сме в състояние да ги заведем, то всякаква публичност ще означава край на „Акърман“. А пък доколкото разполагаме с вътрешна информация, че лекарството им наистина е вредно, компанията няма да има друг избор, освен да

търси решение по извънсъдебен път. Те просто не могат да рискуват да се стигне до дело, тъй като продуктът им е много уязвим.

— Къде се крие проблемът за нас?

— В това, че деветдесет и пет процента от туморите са много малки, доброкачествени и практически не увреждат пикочния мехур.

— С други думи, ако ги съдим, то ще е, за да сринем акциите им на борсата?

— Да. Разбира се, и за да получим обезщетение за жертвите. Аз лично не желая тумори в пикочния си мехур, дори да са доброкачествени. Повечето съдебни заседатели мислят като мен. Ето какъв е сценарият: Ти събираш петдесетина ищци и внасяш групов иск за огромна сума от името на всички жертви на дайлофта. В същото време по телевизията пускаме серия от рекламни клипове, с които призоваваме още пострадали да се включат в иска. Ако пипаме здраво и умно, скоро ще имаме списъци с хиляди случаи. Рекламите се пускат в цялата страна, от Атлантика до Западното крайбрежие, кратки, шокиращи, целящи да наплашат хората достатъчно, за да вдигнат телефона и да наберат нашия безплатен номер. Междувременно тук, във Вашингтон, ти наемаш цяло хале, инсталираш телефони и слагаш на тях стажанти да записват обажданията и да вършат всичката черна работа. Ще ти струва пари, разбира се, но ако успееш да събереш, да кажем, пет хиляди случая и да изкараш по двайсет хиляди долара обезщетение на случай, това са сто милиона долара. Твоят дял е една трета.

— Звучи направо чудовищно.

— Не, Клей. Нарича се раздаване на правосъдие чрез предявяване на групови иски, и то в неговия най-чист и съвършен вид. Така работи системата. Ако не си ти, гарантирам, че някой друг ще го направи. И то съвсем скоро. В тази работа има толкова много пари, че цели фирми се специализират в подаване на групови иски и чакат като лешояди да се появи някое лошо лекарство. А такива не липсват, повярвай ми.

— И защо на мен се падна този късмет?

— Въпрос на улучване на момента, приятелю. Ако моят клиент знае точно в кой момент ще подадеш иска, той ще реагира навреме на промените на борсата.

— Откъде да намеря петдесет клиенти? — запита Клей.

Макс потупа с ръка поредната папка на бюрото.

— Ние знаем поне за хиляда случая. С имена, адреси, всичко е вътре.

— Спомена нещо за хале със стажанти?

— Поне половин дузина. Толкова са ти нужни, за да отговарят на телефоните и да съставят документацията. В един момент може да се окажеш с пет хиляди индивидуални клиенти.

— А телевизионните клипове?

— Знам една рекламна фирма, която ще ги заснеме за по-малко от три дни. Нищо особено: глас зад кадър, близък план на таблетки, които се търкалят върху маса, изреждане на пораженията от дайлофта, петнайсет секунди сгъстен ужас, колкото зрителят да посегне към слушалката и да набере номера на Клей Картър Втори. Тези клипове вършат работа, повярвай ми. Пускай ги в продължение на една седмица, така че да ги видят всички заинтересовани, и после не можеш да се отървеш от потенциални клиенти.

— Колко ще ми струва?

— Да кажем, два милиона, но ти можеш да си го позволиш.

Беше ред на Клей да закричи из стаята; кръвта бучеше в ушите му. Той самият беше виждал рекламни клипове, в които хапчета за отслабване се оказваха опасни за пациента и разни невидими адвокати подтикваха хората да наберат безплатния им телефонен номер. Но Клей Картър никога нямаше да падне толкова ниско.

Но пък изведнъж трийсет и три милиона хонорар?! Той още не можеше да се опомни от първото си огромно състояние.

— С колко време разполагам?

Пейс беше съставил списък на приоритетите.

— Първо трябва да сключиш договори с клиентите, което ще ти отнеме максимум две седмици. Три дни за заснемане на клипа. Още няколко дни за купуване на телевизионно време. Ще трябва също да наемеш достатъчно стажанти и да им осигуриш помещение някъде в предградията, понеже в центъра е прекалено скъпо. Да се подготви самият иск. Имаш способни хора. За един месец трябва да се справиш.

— Смятам да заведа цялата фирма до Париж за една седмица, но въпреки това ще се вмества в графика.

— Моят клиент настоява искът да бъде внесен до един месец. На втори юли, ако трябва да сме точни.

Клей се върна при бюрото и се взря в очите на Пейс.

— Никога преди не съм водил такива дела.

Пейс извади нещо от папката пред себе си.

— Заел ли си през уикенда? — запита той, докато прелистваше някаква брошура.

— Всъщност, не.

— Ходил ли си наскоро в Ню Орлиънс?

— Преди около десет години.

— Чувал ли си за Клуба на бойците адвокати?

— Май да.

— Стара организация, която напоследък живее нов живот. Всичките ѝ членове са специализирани във водене на дела по групови граждански иски. Събират се два пъти в годината и обменят опит по последните тенденции в съдебната практика. Ще имаш полза от един такъв уикенд.

Макс плъзна брошурата по бюрото и Клей я вдигна. На корицата беше отпечатана снимка на хотел „Ройъл Сонеста“ във Френския квартал.

В Ню Орлиънс беше горещо и влажно както винаги, особено във Френския квартал.

Беше сам и в това нямаше нищо лошо. Дори двамата с Ребека да бяха още заедно, тя едва ли щеше да го придружи. Сигурно щеше да е преуморена от работа, а през уикенда с майка ѝ щяха да ходят по магазините. Както обикновено. Помисли си да покани Джона, но за момента отношенията им бяха обтегнати. Клей си бе позволил да се изнесе от апартамента и да се премести в буржоазния лукс на Джорджтаун, без да вземе Джона със себе си — премерено оскърбление, без което не можеше да се мине. Защото последното нещо, което Клей би търпял в новата си къща, беше някакъв разюздан съквартирант да се прибира по всякакви часове на денонощието с разни довлечени кой знае откъде жени.

Парите започваха да го карат да се чувства изолиран. Престана да се обажда на старите си приятели, понеже се боеше от въпросите им. Престана да посещава любимите си някога барове, понеже сега можеше да си позволи по-луксозни. За по-малко от месец се бе сдобил

с нова работа, нова кола, нов дом, нова банкова сметка, изцяло подновен гардероб, ресторанти и фитнес центрове; освен това полагаше съзнателни усилия да се сдобие с нова приятелка, но засега нищо не се задаваше на хоризонта. С Ребека не се бяха чували от двайсет и осем дни. Той се бе зарекъл да ѝ се обади точно на трийсетия ден, както се бяха уговорили, но оттогава толкова неща се бяха променили.

Докато се добере до фойето на „Ройъл Сонеста“, ризата му бе залепнала от пот за гърба. Таксата за участие беше 5000 долара — безобразна сума, срещу която получаваше правото два дни да контактува с преуспели адвокати. Но тази сума бе предназначена да покаже на гилдията, че поканата не е за всички, а само за най-богатите, за онези, които взимат на сериозно подаването на групови искове. Стаята му струваше 540 долара на вечер, които той заплати с неизползваната си досега платинена кредитна карта.

В рамките на събитието се провеждаха едновременно няколко семинара. Клей мина набързо през някаква дискусия за искове при масови отравяния с химически замърсители. Водещи бяха двама адвокати, съдили неотдавна голяма компания за замърсяване на питейната вода с химикали, за които не беше доказано, че предизвикват рак. Но компанията бе заплатила половин милиард долара обезщетения и двамата адвокати бяха забогатели. В съседното помещение друг адвокат, когото бе виждал по телевизията, разпалено обясняваше как трябва да се постъпва с медиите, но около него нямаше много слушатели. Всъщност на повечето семинари присъстваха твърде малко хора. Но пък беше едва петък следобед, а големите асове пристигаха в събота.

Най-после Клей се озова в изложбена зала, където се бе събрала гъста тълпа за презентацията на самолетостроителна фирма, показваща видеофилм за най-новия ѝ луксозен самолет, флагмана на цялата ѝ производствена гама. В единия ъгъл на залата бе инсталиран голям екран; публиката от мастити адвокати съзерцаваше със затаен дъх този последен шедьовър на авиацията с максимална дължина на полета шест хиляди и петстотин километра — „от Ню Йорк до Западното крайбрежие или от Вашингтон до Париж нонстоп!“, както гласеше текстът зад кадър. Новият самолет не само бил по-икономичен от четири други конкурентни марки, за които Клей също не бе чувал,

но и далеч по-бърз. Интериорът беше просторен, с кожени седалки и дивани; прелестна стюардеса с минижуп поднасяше бутилка шампанско и купичка с череши. Кожата на тапицериите беше в наситено бежово. Идеални условия за почивка, но и за работа, защото „Галакси 9000“ беше оборудван с телефонна система със сателитна връзка, позволяваща на деловия адвокат да се свързва по всяко време с всяка точка на планетата. На борда имаше фотокопирна машина и факс, а също — разбира се! — и високоскоростна интернет връзка. Групичка безмилостни адвокати се бяха скупчили около малка маса с навити ръкави на ризите, сякаш изпипваха последните подробности по важно дело, докато бедната стюардеса стърчеше забравена зад тях с късата си поличка и никому ненужните череши.

Клей се присламчи тихомълком към тълпата, като през цялото време се чувстваше като натрапник. Във филмчето благоразумно се премълчаваше цената на „Галакси 9000“. Вместо това се предлагаха облекчени условия на пълен или частичен лизинг, замяна срещу по-стария модел или съвместно ползване, за които интересувалите се просто трябваше да се обърнат към най-близкия представител на фирмата; разбира се, въпросният представител стоеше дискретно отстрани, готов мигновено да се притече с исканите обяснения. Когато екранът най-после угасна, адвокатите заговориха един през друг — не за лоши медикаменти и групови иски, а за частни самолети и за заплатите на пилотите. В един момент Клей чу някой да казва:

— Нов струва някъде около трийсет и пет...

Какво ли искаше да каже — едва ли трийсет и пет милиона долара?!

Други изложители рекламираха различни луксозни стоки. Корабостроителна фирма предлагаше яхти и около щанда ѝ също се бе събрала малка тълпа. Имаше брокер на недвижими имоти на Карибските острови, както и друг, който продаваше ферми в Монтана. На павилиона за електроника имаше истинска блъсканица от костюмирани адвокати, които разграбваха най-новите абсурдно скъпи играчки за големи мъже.

А пък автомобилите... Цяла стена беше заета от пищни витрини с най-новите модели свръхлуксозни коли: „Мерцедес“ купе, „Шевролет Корвет“ ограничена серия, ръждивочервено „Бентли“ — мечтата на всеки уважаващ себе си адвокат... „Порше“ дори бяха

пуснали джип с двойно предаване и на щанда вече се приемаха поръчки. Най-голямата тълпа обаче се бе събрала около едно лъскаво синьо „Ламборгини“. Табелката с цената беше почти скрита, сякаш производителят се страхуваше да я покаже. Само 290 000 долара, като бройките бяха ограничени. Неколцина адвокати изглеждаха готови да се сбият кой да се запише пръв.

В една по-усамотена част от залата италиански модист, подпомаган от асистент, взимаше мерки на шишкав адвокат за костюм. На табелката пишеше, че са от Милано, но доколкото Клей успя да чуе, и двамата говореха английски с американски акцент.

Докато следваше във факултета, Клей бе участвал в семинар по извънсъдебни споразумения за големи суми и за задължението на адвоката да предпази клиента си от изкушенията на внезапното богатство. Тогава неколцина практикуващи адвокати бяха разказали ужасяващи случки за работнически семейства, съсипали живота си с парите от обезщетенията; самите истории представляваха интересни етюди за тъмните страни на човешкия характер. Един от адвокатите се бе пошегувал:

— Нашите клиенти харчат парите си почти толкова бързо, колкото и ние самите.

Клей се оглеждаше смаян, докато неговите колеги харчеха парите си със скоростта, с която ги печелеха. Нима и той беше като тях?

Не, разбира се. Поне засега Клей се бе придържал към основните си потребности. Та кой на негово място не би си позволил нова кола и по-добро жилище? Той не си купуваше яхти и самолети, нито ферми в Монтана! Не ги искаше, не му трябваха. Дори с помощта на дайлофта да спечелеше цяло състояние, в никакъв случай не би го пръснал за ролс-ройси и други къщи. Щеше да внесе парите в банката или, още по-добре, да ги зарови в задния двор.

От тази оргия на невъздържаното потребление му се догади; той се обърна и излезе от хотела. Искаше да седне някъде на миди и местна бира.

Единствената лекция, насрочена за девет сутринта в събота, беше върху новото законодателство за групови искиове, което се обсъждаше в Конгреса. Темата не беше привлякла много публика. Срещу петте си хиляди долара обаче Клей бе твърдо решен да попие колкото се може повече информация; измежду малцината присъстващи той очевидно беше единственият без махмурлук. Тази сутрин в голямата зала на „Сонеста“ мнозина разнасяха чаши с димящо кафе.

Лекторът беше вашингтонски адвокат и лобист, който от самото начало настрои слушателите против себе си, като разказа два мръсни вица. Публиката се състоеше само от мъже, всичките бели, сякаш докарани от някое университетско общежитие, но въпреки това не бяха в настроение за безвкусни вицове. Презентацията бързо деградира от несръчен опит за хумор в тотална скука. Въпреки това, поне за Клей материята представляваше известен интерес; той не знаеше почти нищо за груповите искиове и за него всичко беше ново.

В десет можеше да избира между дискусия за последните развития по случая с „Тънкия Бен“ и презентация от някакъв адвокат, специализиран в отравяния с минимум; втората тема не го интересуваше, затова отиде на дискусията. Този път залата беше препълнена.

„Тънкия Бен“ беше условното название на печално известен препарат за отслабване, предписван на милиони пациенти. Производителят на препарата бе натрупал милиарди и бе на път да покори света, когато внезапно у част от пациентите се появиха усложнения. Главно сърдечни проблеми, за които виновно очевидно бе неговото лекарство. Внезапно изправена пред лавина от съдебни искиове, компанията нямаше желание да ходи на съд; тя имаше доста дълбоки джобове и започна да подкупва ищците с огромни обезщетения. През последните три години адвокати по групови искиове от всичките петдесет щата се надпреварваха да привличат жертви на „Тънкия Бен“ за свои клиенти.

Зад масата на подиума с лице към публиката бяха седнали четирима адвокати и водещ. Столът до Клей остана свободен до последния момент, когато някакъв дребен, но оперен адвокат се втурна в залата и се тръсна на него. Без да каже дума, той наизвади от куфарчето си бележници, папки с материали от семинара, два мобилни телефона и пейджър и занарежда всичко около себе си. Едва когато командният му пост беше готов, а Клей изтикан максимално встрани, дребосъкът вдигна глава и прошепна:

— Добро утро.

— Добро утро — отвърна неохотно Клей, който не гореше от желание да бърби с непознати. Хвърли поглед към мобилните комуникации на съседа си и се запита кой нормален човек би се сетил да му звъни в събота в десет сутринта.

— Колко дела водиш? — запита адвокатът, отново шепнешком.

Интересен въпрос, на който Клей се оказа неподготвен да отговори. Току-що бе приключил случая „Тарван“ и се подготвяше за атаката с „Дайлофт“, но истината беше, че точно в момента нямаше нито едно заведено дело. Само дето истината не беше за казване сред тези хора, свикнали да се хвалят и да раздуват успехите си.

— Двайсет-трийсет — отвърна той.

Колегата се намръщи, сякаш отговорът на Клей беше напълно неприемлив, и за няколко минути разговорът напълно замря. Междувременно един от лекторите бе взел думата и залата беше притихнала. Изложението беше посветено на производителя на „Тънкия Бен“. Фирмата имала няколко подразделения, всичките до едно печеливши. Курсът на акциите ѝ не бил пострадал след скандала. Напротив, след всяко по-голямо изплатено обезщетение курсът не помръдвал — сигурен знак, че инвеститорите имали доверие във финансовата състоятелност на компанията.

— Това е Патън Френч — прошепна дребосъкът на Клей.

— Кой е той?

— Най-великият адвокат по групови искове в цялата страна. Само за миналата година има триста милиона долара хонорари.

— Ще говори и по време на обяда, нали?

— Същият, гледай да не го изтървеш.

Мистър Френч тъкмо обясняваше с най-досадни подробности как досега на приблизително триста хиляди пострадали от „Тънкия

Бен“ били изплатени обезщетения за общо 7,5 милиарда долара. Същевременно с помощта на експерти той бил успял да изчисли, че в страната имало още около стотина хиляди жертви на препарата, за които можело да се получат допълнително между два и три милиарда. Компанията и нейните застрахователи разполагали с предостатъчно пари, за да платят остатъка, така че от присъстващите в залата зависело да издирят останалите случаи и да приберат парите. Това наистина възпламени тълпата.

Клей нямаше желание да се включи в мелето. Трудно му беше да повярва, че този нисък, трътлест, надут фукльо с микрофона е успял да издои триста милиона за себе си само за една година и при това има мотивация да се бори за още. Дискусията се насочи към по-изобретателни методи за привличане на клиенти. Един от участниците бил изкарал толкова пари от „Тънкия Бен“, че можел да си позволи да държи на заплата двама лекари, чиято единствена задача била да тичат от град на град и да търсят евентуални жертви на препарата. Друг разчитал единствено на телевизионни реклами — тема, която поначало интересуваше Клей, поне докато не се изроди в срамния спор дали е по-уместно един адвокат да се явява лично по телевизията, или може да наеме за целта някой третостепенен актьор.

Темата, която странно отсъстваше от дискусията, засягаше стратегиите за водене на дела: разчитане на експертизи, изслушване на показания на информатори, подбор на съдебни заседатели — обичайната практическа информация, която би следвало да обменят участниците в подобни семинари. Клей бързо разбра, че подобни случаи рядко стигат до съда. Съдебната практика нямаше нищо общо в случая. Всичко опираше до умението за набиране на клиенти. И до изкарването на тлъсти хонорари. В хода на дискусията както четиримата на подиума, така и голяма част от задаващите въпроси от публиката не се сдържаха да намекнат, че всеки от тях съвсем неотдавна е спечелил милиони от извънсъдебни споразумения.

Клей почувства нужда да си вземе още един душ.

В единайсет преди обяд местният представител на „Порше“ даваше коктейл. Напливът бе огромен — сурови миди, блъди мерита и безсрамни хвалби кой колко клиенти има. И как да намери още. Хиляда тук, две хиляди там. Очевидно тактиката беше да се съберат колкото се може повече случаи, после да се прехвърлят анблок направо

на Патън Френч, който с удоволствие ги включваше в поредния си групов иск в Мисисипи, където контролираше съдии, определяше съдебни състави и раздаваше присъди. Там производителят на „Тънкия Бен“ не смееше да припари. Френч беше за родния си край това, което навремето е бил Ал Капоне за Чикаго.

Той отново се изказа в един, на обяда с традиционна френска кухня от Луизиана и местна бира. Бузите му бяха зачервени, езикът му още повече се беше развързал. Без да ползва бележки, се впусна в кратък исторически преглед на американската система на граждански иски и на нейната важност за защита на невежите маси от алчността на големите корпорации, произвеждащи некачествени и вредни продукти. Наред с останалите врагове на прогреса той не пропусна да изреди застрахователните компании, банките, многонационалните корпорации и Републиканската партия. Безогледният, необуздан капитализъм бил създал обществената потребност от доблестни герои като членовете на Клуба — тези храбри борци за справедливост, които не се боят да застанат с голи гърди срещу едрия бизнес, за да защитят интересите на малкия човек.

С годишен доход от триста милиона, на Патън Френч не му отиваше много да се представя за безкористен защитник на слабите. Но тълпата нямаше нищо против. Клей се огледа и не за пръв път през последния ден се запита дали не е единственият нормален човек в тази зала. Нима останалите бяха дотолкова заслепени от парите, че сериозно се взимаха за защитници на бедните, болните и онеправданите?

Та повечето притежаваха частни самолети!

Историйките на Френч се лееха като река. Групов иск за 400 милиона долара срещу производителя на некачествен препарат за сваляне на холестерола. Един милиард за лекарство против диабет, довело до смъртта поне на стотина души. Сто и петдесет милиона за неизправни електроинсталации в двеста хиляди жилища, станали причина за хиляда и петстотин пожара, при които загинали общо седемнайсет души. Публиката попиваше всяка негова дума. Монологът му беше изпъстрен с намеци за какво самият той харчи парите си.

— Това им струваше един нов „Гълфстрийм“ — пошегува се той по едно време, а тълпата му отвърна с искрени аплодисменти. След двайсет и четири часов престой в „Ройъл Сонеста“ Клей вече знаеше,

че „Гълфстрийм“ е най-добрият частен самолет, както и че нов струва около 45 милиона долара.

Основен съперник на Френч по доходи бил някакъв адвокат от Мисисипи, специализирал се в дела срещу тютюневите компании. Изкарал над милиард долара от хонорари и си купил петдесет и пет метрова яхта. Старата яхта на Френч била дълга едва четирийсет и два метра, та неотдавна я бил заменил с шейсетметрова. На тълпата дори това й се стори забавно. В момента кантората на Френч разполагала с трийсет адвокати, но й трябвали още толкова. Бил женен за четвъртата си поред жена. Предишната му била отмъкнала апартамента в Лондон.

И тъй нататък. Този човек знаеше как да печели, но и как да харчи. Нищо чудно, че работеше по седем дни в седмицата.

Една общност от нормални хора би почувствала неудобство от вулгарността, с която Френч демонстрираше богатството си, но той очевидно познаваше добре своята публика. Нещо повече — амбицираше ги да печелят повече, да харчат повече, да завеждат повече дела, да се борят за повече клиенти. Изказването му продължи цял час и беше доста просташко, на места безсрамно, но нито за момент скучно.

Петте години, прекарани в СОЗ, явно бяха държали Клей настрана от много аспекти на съвременната адвокатска професия. Бечел за групови искиове, но нямаше представа, че онези, които ги практикуват, са така организирана и тясно специализирана гилдия. Те изобщо не изглеждаха кой знае колко способни; стратегията им се свеждаше до това да наберат колкото се може повече случаи и да ги решат по извънсъдебен път; воденето на дела далеч не беше силната им страна.

Френч можеше да продължи до безкрайност, но след час се оттегли сред бурни, макар и леко неловки ръкопляскания. В три следобед той отново щеше да говори. Този път имаше лекция по избиране на най-подходящата юрисдикция за решаване на даден казус. По всичко личеше, че следобедът ще е повторение на сутринта. Клей усети, че почва да му писва.

Той излезе да поскита из Френския квартал; интересуваха го не толкова баровете и клубовете за стриптийз, колкото галериите и антикварните магазинчета, макар че, обзет от внезапна спестовност, не купи нищо. Седна сам в едно кафене на Джаксън Скуеър, за да

наблюдава колоритните типове, които минаваха по тротоара. Докато отпиваше от чашата, напразно се опитваше да си внуши, че горещата цикория му харесва. Макар да не бе записвал нищо на хартия, вече си бе направил наум аритметиката. От хонорарите по случая „Тарван“, минус 45 процента данъци, минус това, което вече бе похарчил, му оставаха кръгло около шест и половина милиона. Можеше да ги затвори в банката и да прибира по 300 000 годишно само от лихвите, което щеше да е осем пъти повече от заплатата му в СОЗ. Триста хиляди годишно правеше по 25 000 на месец, а Клей, седнал на сянка в кафенето в горещия следобед, просто не можеше да си представи как би могъл да похарчи толкова пари.

Това въобще не беше сън. Беше действителност. Парите вече бяха в сметката му. Щеше да е богат до края на живота си, без да се превърне в едно от онези нищожества в „Ройъл Сонеста“, които се перчеха със заплатите на частните пилоти и капитаните на яхтите си.

Единственият му проблем беше доста съществен. Той бе наел хора и им бе дал определени обещания. Родни, Полет, Джона и мис Глик бяха напуснали работните си места и му се бяха доверили сяпo. Не можеше сега просто да ги зареже насред пътя, да прибере парите и да избяга.

Премина на бира и взе следното дълбокомислено решение: да поработи здраво още известно време по случая „Дайлофт“; пък и, честно казано, би било огромна глупост да се откаже от такава златна мина. А когато случаят приключи, да раздаде на хората си огромни премии, да закрие фирмата и да заживее тихо и кротко в къщата в Джорджтаун, да пътува по света, когато си пожелае, да ходи за риба с баща си, да гледа как парите му се умножават и никога, при никакви обстоятелства, да не стъпи повече на събиране на Клуба на бойците адвокати.

Тъкмо си бе поръчал закуска от рум сървис, когато телефонът иззвъня. Беше Полет, която единствена знаеше, и то приблизително, къде се намира шефът ѝ.

— Хубава ли е стаята ти? — запита тя.

— Всъщност, да.

— Има ли факс?

— Разбира се.

— Дай ми номера. Искам да ти пратя нещо.

Беше копие от изрезка от неделното издание на „Уошингтън Поуст“. Съобщение за предстояща женитба. На Ребека Алисън Ван Хорн и Джейсън Шуберт Майърс IV. „Мистър и мисис Бенет Ван Хорн от Маклийн, Вирджиния, имат удоволствието да оповестят годежа на тяхната дъщеря Ребека с мистър Джейсън Шуберт Майърс IV, син на мистър и мисис Д. Стивънс Майърс от Фолс Чърч...“ Снимката, макар фотокопирана от вестника и пропътувала по телефонна линия повече от хиляда и петстотин километра, беше достатъчно ясна: красиво момиче, което се омъжва за друг мъж.

Д. Стивънс Майърс беше син на Далас Майърс, личен адвокат на няколко американски президенти, като се почне от Удроу Уилсън и се стигне до Дуайт Айзенхауер. Според съобщението Джейсън бил завършил Юридическия факултет на Харвардския университет, като вече бил станал съдружник в „Майърс и О’Мали“ — може би най-старата и със сигурност най-консервативната юридическа фирма във Вашингтон. Той лично бе създал отдела им за интелектуална собственост и беше най-младият съдружник в историята на фирмата. Ако не се брояха кръглите му очила обаче, във външния му вид нямаше нищо интелектуално, макар Клей да съзнаваше, че тъкмо той едва ли би могъл да го оцени справедливо. Не, човекът не беше непривлекателен, но във всеки случай не беше за Ребека.

Сватбата била запланувана за декември в Епископалната църква в Маклийн; след това щяло да има прием в клуб „Потомак“.

За по-малко от месец тя бе намерила човек, в когото да се влюби достатъчно, за да се омъжи за него. Някой, готов да преглътне живота с Бенет и Барб. Някой с достатъчно пари, за да впечатли семейство Ван Хорн.

Телефонът отново иззвъня и отново беше Полет.

— Добре ли си? — запита тя.

— Нищо ми няма — отвърна с усилие той.

— Наистина съжалявам, Клей.

— Всичко беше приключило, Полет. От година насам беше на приключване. Това е хубава новина. Сега вече мога да я забравя напълно.

— Щом казваш...

— Нищо ми няма. Благодаря, че се обади.

— Кога се прибираш?

— Днес. Утре ще бъда в офиса.

Закуската пристигна, но той вече бе забравил кога я е поръчал. Пийна малко сок, но не докосна останалото. Може пък новата връзка на Ребека да не беше толкова нова. Може би тя просто бе търсила повод да го разкара, което не ѝ бе струвало големи усилия. С всяка минута нейното вероломство му се струваше все по-чудовищно. Представяше си, просто виждаше как майка ѝ дърпа конците някъде отзад, как я подтиква да скъса с него, как залага капана за Майърс, най-сетне как сега планира всяка най-дребна подробност от сватбата им.

— Върви по дяволите! — промърмори той на себе си.

Представи си как Майърс заема мястото му в леглото и при тази мисъл счупи празната чаша в стената; после се наруга, задето се държеше като идиот.

Колко ли души четяха в момента краткото съобщение и се сещаха за него? И си казваха: „Бързо го разкара, няма що...“ Или пък: „Брей, тая жена не си поплюва!“

Какво ли си мислеше самата Ребека за него? Какво ли удовлетворение изпитваше да чете съобщението за собствената си сватба и да си спомня за бедния стар Клей? Може би голямо. Или малко. Какво значение имаше? Мистър и мисис Ван Хорн без съмнение го бяха забравили за един ден. Защо и той просто не им отвърнеше със същото?

Тя бързаше, това поне беше ясно. Връзката им беше твърде отдавнашна и силна, а раздялата им твърде скорошна, за да може току-така да го прежали и замени с друг. Той бе спал с нея цели четири години, а този Майърс — едва месец, ако не и по-малко; във всеки случай Клей се надяваше, че не е било повече.

Върна се на Джаксън Скуеър; художниците, гледачите на карти, уличните музиканти и жонгльори бяха плъзнали наоколо. Купи си сладолед и седна на една пейка до статуята на Андрю Джаксън. Реши да ѝ се обади или поне да ѝ изпрати много поздрав по някого. После се зарече да си намери някоя умопомрачителна блондинка и да се покаже с нея. Може би дори да я заведе на сватбата — с къса пола и

километрични бедра. С неговите пари нямаше да му е трудно да си хване каквато жена поиска. Или да си вземе под наем, ако се наложи.

— Свършено е, момче — каза си той на глас. — Стегни се, приятелю.

И я забрави, додаде наум.

Правилата за облекло в офиса на Клей бързо еволюираха в нещо, което можеше да се нарече свободен стил. Тонът бе зададен лично от шефа, който проявяваше предпочитания към дизайнерски джинси и тениски, плюс по някое спортно сако в случай, че имаше излизане за обяд. За по-важните срещи и за явявания в съда имаше скъпи италиански костюми, но понастоящем и двата вида събития бяха изключителна рядкост по простата причина, че фирмата нямаше клиенти и не водеше дела. За негово голямо удоволствие всички останали също бяха разнообразили гардероба си.

В понеделник късно следобед в залата за съвещания се събраха Полет, Родни и Джона, който изглеждаше изморен и недоспал. Макар през кратката история на фирмата да бе успяла да съсредоточи в ръцете си значително влияние, мис Глик си оставаше секретарка и мястото ѝ беше на бюрото отпред.

— Момчета и момичета, чака ни работа — откри съвещанието Клей. Той ги запозна с проблема „Дайлофт“ и им изложи накратко историята на препарата, като се позова на лаконичните бележки на Макс Пейс. По памет им направи един бърз и критичен анализ на „Акърман Лаборатърис“ — продажби, печалби, налични средства, основни конкуренти, други правни проблеми. После премина на интересната част — катастрофалните странични ефекти и по-точно туморите в пикочния мехур, за които производителят бил напълно в течение.

— Към днешна дата срещу компанията няма заведен нито един иск — продължи той. — Но това положение е на път да се промени. На втори юли ние им обявяваме война, като подаваме групов иск тук, във Вашингтон, от името на всички пациенти, увредени от препарата. Това ще предизвика хаос, а ние трябва да го използваме максимално.

— Тези хора наши клиенти ли са? — запита Полет.

— Засега не. Но разполагаме с имена и адреси. Днес започваме да им звъним. Ще разработим план за набиране на клиенти, след което

ти и Родни го привеждате в изпълнение. — Макар да имаше своите възражения срещу рекламните клипове, по време на обратния полет от Ню Орлиънс Клей бе успял да се убеди, че няма разумна алтернатива. Още с първите разкрития и с подаването на иска онези лешояди, с които се бе запознал на конференцията, щяха да се разшетат и да му измъкнат клиентите под носа. Единственият начин да запази голяма част от тях за себе си беше с рекламна кампания по телевизията.

Той обясни положението на персонала и добави:

— Това ще ни струва около два милиона.

— Че фирмата има ли толкова пари? — Джона изтърси на глас онова, което отдавна се питаха всички останали.

— Има ги. От днес започваме работа по рекламните клипове.

— Нали няма лично ти да се снимаш, шефе? — Гласът на Джона беше умолителен. — Моля те! — Подобно на всички американски градове, и Вашингтон беше зает от телевизионни реклами, главно късно вечер и рано сутрин, в които всеки, който се чувстваше оцетен и онеправдан, получаваше номера на някой войнствен адвокат, готов да реши всичките му проблеми, като при това не му вземе пари за първоначалната консултация. Често самите адвокати се появяваха в клиповете, като в повечето случаи резултатът беше плачевен.

Полет също изглеждаше уплашена и леко клатеше глава.

— Разбира се, че не. Ще се снимат професионални актьори.

— За какъв брой клиенти става дума?

— За хиляди. Трудно е да се каже.

Родни демонстративно преброи присъстващите с пръст.

— Според моите изчисления — подметна той — тук сме общо четирима.

— Ще назначим още хора. Назначавам Джона да отговаря за набирането на персонал. Ще наемем помещение в предградията и ще го напълним със стажанти. Те ще отговарят на телефоните и ще събират данни.

— Откъде ще намерим тези стажанти? — запита Джона.

— В обявите за търсене на работа в юридическите списания. Почвай да ги четеш. А днес следобед имаш среща с брокер по недвижими имоти в Манасас. Трябват ни около петстотин квадратни метра, никакви излишества, но да има достатъчно контакти за телефони и напълно оборудвана компютърна мрежа. Доколкото знам,

това ти е специалността. Наемаш помещението, осигуряваш комуникациите, набиращ персонал и го организираш за работа. И то колкото се може по-бързо.

— Слушам!

— Колко пари могат да се изкарат от дайлофта? — запита Полет.

— Толкова, колкото „Акърман“ е готов да плати. Някъде между десет и петдесет хиляди на човек, в зависимост от няколко фактора, на първо място от степента на увреждане на мехура.

Полет правеше някакви пресмятания в бележника си.

— А колко отделни случая бихме могли да съберем?

— Невъзможно е да се каже.

— Горещ-долу?

— Не знам. Няколко хиляди.

— Добре, да кажем три хиляди случая. По десет хиляди долара, което е минимумът, това прави трийсет милиона, така ли е? — Тя произнесе цифрата бавно, докато я записваше в бележника си.

— Точно така.

— А каква част е адвокатският хонорар? — запита тя. Другите двама наблюдаваха внимателно Клей.

— Една трета.

— Това са десет милиона — бавно каза тя. — Хонорар за фирмата.

— Да. Като ще ги делим между нас.

Думата „делим“ отекна ясно в помещението. Джона и Родни не сваляха очи от Полет, сякаш искаха да й кажат: „Като си почнала, карай докрай!“

— В какъв смисъл ще ги делим? — запита с равен и премерен глас тя.

— Всеки от вас получава по десет процента.

— Тоест моят дял от тези хипотетични десет милиона е един милион?

— Именно.

— А, въх, също и моят?

— И твоят също. И този на Джона. Държа да добавя, че това е по най-консервативни изчисления.

Консервативни или не, тримата служители поглъщаха мълчаливо цифрите известно време, като всеки мислено похарчи известна част от

своя дял. За Родни един милион долара означаваше колеж за децата му. За Полет — развод със съпруга ѝ гърка, когото бе виждала само веднъж през последната година. За Джона — яхта с платна, на която да прекара остатъка от живота си.

— Говориш сериозно, нали, Клей? — запита Джона.

— По-сериозно не може да бъде. Следващата една година ще си скъсаме задниците от бачкане, но после ще можем да се пенсионираме млади.

— Откъде знаеш за тоя дайлофт?

— Това е един от въпросите, на които не мога да ти отговоря, Джона. Съжалявам. Имай ми доверие. — В този момент самият Клей се молеше доверието му в Макс Пейс да не се окаже глупост.

— Почти забравих за Париж — обади се Полет.

— Не го забравяй. Там сме следващата седмица.

Джона скочи на крака и грабна бележника си.

— Как му беше името на оня брокер? — запита той.

* * *

На третия етаж в новата си къща Клей бе оборудвал малък офис — не че смяташе да работи кой знае колко у дома, но му трябваше място да съхранява документите си. Бюрото му беше стар касапски тезгях, който бе открил в един антикварен магазин наблизо, във Фредериксбърг. Той заемаше една цяла стена и по него имаше предостатъчно място за телефон, факс и лаптоп.

На този тезгях той направи първия си предпазлив опит да вербува потенциален клиент за групов граждански иск. Изчака до девет вечерта — час, в който определени хора се готвят да си лягат, особено по-възрастните и страдащите от артрит. Обърна едно питие за кураж и набра номера.

Отговори му женски глас, може би лично мисис Тед Уърли от Ъпър Марлборо, щата Мериленд. Клей се представи учтиво, обясни ѝ, че е адвокат, сякаш в това адвокат да ти звъни у дома нямаше нищо нередно, нищо осъдително, и помоли да говори с мистър Тед Уърли.

— Тед гледа мача — отвърна тя. Явно мистър Уърли не беше склонен да разговаря с никого, когато играеха „Ориолс“.

— Разбирам, но не може ли да го чуя за момент?

— Казахте, че сте адвокат, така ли?

— Да, госпожо, и то от Вашингтон.

— Че какво е направил пак?

— Нищо, госпожо, няма нищо страшно. Бих желал да поговоря с него за артритата му. — Клей едва се сдържа да не затвори телефона и да побегне от стаята. Благодарни на бога, че никой не го наблюдаваше и слушаше. Мисли за парите, казваше си през цялото време той. Мисли за хонорара.

— За артритата ли? Аз пък си рекох, че сте адвокат, а не доктор.

— Точно така, адвокат съм. И имам основание да смятам, че Тед взема вредно лекарство за артритата си. Ако нямате нищо против, бих желал да поговоря с него за момент.

Тя извика нещо настрани и Тед ѝ отговори също с вик. Накрая той взе слушалката.

— Кой сте вие? — поиска да знае Тед и Клей бързо се представи.

— Какъв е резултатът? — запита съобразително той.

— Три на един за „Ред Сокс“. Познаваме ли се? — Беше глас на седемдесетгодишен човек.

— Не, сър. Аз съм адвокат във Вашингтон и съм специалист по дела срещу производители на опасни лекарствени препарати.

— Е, и какво искате?

— От източници по интернет се натъкнахме на името ви като възможен потребител на един противоартритен препарат, наречен „Дайлофт“. Бихте ли ми казали дали вземате такова лекарство?

— Може пък да не искам да ви кажа какви лекарства вземам.

Много правилна забележка, но Клей беше подготвен за нея.

— Разбира се, мистър Уърли, не сте длъжен. Но единственият начин да установя дали имате право на обезщетение е, като ми кажете дали вземате препарата.

— Уф, тоя гаден интернет... — изломоти мистър Уърли, после проведе кратък разговор със съпругата си, която очевидно бе заела позиция в близост до телефона. — Какво обезщетение? — запита той.

— Ще стигнем и до това след минута. Първо бих желал да знам дали вземате дайлофт. За ваше добро се надявам, че не.

— Ами, въъ, това дали не е тайна все пак?

— Не, сър. — Разбира се, че беше тайна, защо иначе здравният картон на всеки пациент щеше да съдържа поверителна информация? Ала тези малки лъжи бяха нужни, успокояваше се Клей. В името на голямата цел. Мистър Уърли и хиляди като него никога нямаше да узнаят, че вземат опасен препарат, ако не се намереше някой да им го каже. Във всеки случай нямаше да го научат от „Акърман“. Така че Клей си вършеше работата.

— Добре де, взимам го.

— От колко време?

— От около година. Много помага.

— Някакви странични ефекти?

— Като например?

— Например кръв в урината, парене при уриниране. — Клей се беше примирил с факта, че през следващите месеци ще разговаря с хората основно за урина и пикочни мехури. Това нямаше как да се избегне.

Още едно от нещата, които не се изучаваха във факултета.

— Не. Защо?

— Разполагаме с научни данни, които фирмата производител „Акърман Лабораторис“ се опитва да прикрие. Установено е, че у някои пациенти препаратът предизвиква тумори в пикочния мехур.

И така, мистър Тед Уърли, който само допреди минути си бе гледал мирно и тихо мача по телевизията и нищо лошо не бе сторил никому, сега щеше да прекара няколко безсънни нощи в тревоги за туморите, които бързо нарастваха в пикочния му мехур. Клей се чувстваше като престъпник; идеше му да се извини и да затвори, но още веднъж си каза, че работата трябва да бъде доведена докрай. Как иначе мистър Уърли щеше да научи истината? Ако бедният човечец наистина имаше тумори, нямаше ли да е по-добре да знае за тях?

Хванал слушалката с една ръка и разтриващ замислено лицето си с другата, мистър Уърли заяви:

— Знаете ли, сега се сещам, че преди няколко дни май наистина имах парене.

— Какви ги приказваш? — чу Клей гласа на мисис Уърли някъде отстрани.

— Не се обаждай, ако обичаш! — каза мистър Уърли на мисис Уърли.

Клей се намеси, преди да са се скарали:

— Моята фирма представлява много потребители на дайлофт. Препоръчвам ви да се изследвате.

— Как, къде?

— Прави се тест на урината. Ние имаме собствен медицински персонал, можем да ви изследваме още утре. Безплатно.

— Ами ако ми открият нещо?

— Тогава ще обсъдим възможностите. Когато след няколко дни се разчуе за страничните ефекти, изведнъж ще започнат дела. Моята фирма ще води атаката срещу „Акърман“. Бих желал да ми станете клиент.

— Може би трябва да се посъветвам с лекаря си.

— Разбира се, това си е ваше право, мистър Уърли. Но той може да се окаже страна по проблема. Все пак нали ви е предписал препаратата! Най-добре е да потърсите неутрално становище.

— Чакайте малко. — Мистър Уърли покри слушалката с ръка и оживено заспори със съпругата си. Когато се върна на телефона, той каза: — Не смятам за разумно да съдя доктора си.

— Аз също. Моята специалност са големите корпорации, които причиняват вреда на хората.

— Да спра ли да взимам лекарството?

— Първо да ви направим изследванията. До лятото дайлофтът ще бъде изтеглен от пазара.

— Къде да ида да си направя теста?

— Нашият лекар е в Чеви Чейс. Можете ли да отидете утре?

— Ами да, защо не? Вижда ми се глупаво да чакам, не смятате ли?

— Така е. — Клей му даде името и адреса на един лекар, когото Макс Пейс бе наел. Прегледът, който нормално струваше осемдесет долара, щеше да излезе на Клей триста, но такава беше цената на успеха.

Когато се уговориха за подробностите, Клей още веднъж се извини за безпокойството, благодари за отделеното време и остави бъдещия си клиент да догледа мача, страдайки. Едва когато затвори телефона, усети едрите капки пот над веждите си. Да вербува клиенти по телефона? Що за адвокат беше той?!

Богат, отговори си сам Клей.

За тази работа беше нужна дебела кожа — нещо, което Клей не притежаваше и не беше сигурен дали ще успее да придобие.

Два дни след този разговор Клей спря колата си пред къщата на семейство Уърли, които го посрещнаха на входната врата. При теста, който включваше и цитологична намазка, му били открити анормални клетки в урината — ясен признак, според Макс Пейс и неговите подробности, макар и неправомерно придобити научни данни, за наличие на тумори в пикочния мехур. Мистър Уърли бил насочен към уролог, който щял да го прегледа следващата седмица. Огледът и отстраняването на туморите щели да бъдат извършени с методите на трансуретралната хирургия, чрез вкарване на миниатюрна канюла със скалпел през пениса в мехура. Операцията била сравнително рутинна, но мистър Уърли беше уплашен до смърт. Дватамата с мисис Уърли не бяха спали две нощи.

Колкото и да му се искаше, Клей нямаше как да им каже, че туморите вероятно са доброкачествени. По-добре беше това да сторят лекарите след операцията.

На чаша нес кафе с изкуствена сметана на прах Клей им обясни клаузите по договора за адвокатски услуги и отговори на въпросите им за предстоящото дело. С подписа си върху пунктираната линия Тед Уърли стана първият ищец по случая „Дайлофт“ в цялата страна.

Известно време изглеждаше, че ще си остане единствен. След безкрайни увещания по телефона Клей успя да убеди единайсет души да изследват урината си. Всичките дадоха отрицателен резултат.

— Давай, не отстъпвай — прищпорваше го Макс Пейс. Около една трета от хората или не вярваха, че Клей говори сериозно, или направо му затваряха телефона.

Тримата с Родни и Полет разделиха списъците на бели и чернокожи потенциални клиенти. Очевидно чернокожите не бяха толкова мнителни, колкото белите, защото по-лесно се съгласяваха да отидат на лекар. Може би се радваха на проявеното към здравето им внимание. Или пък, както подхвърли веднъж Полет, просто нея повече я биваше да ги баламосва.

До края на седмицата Клей записа още трима клиенти, дали положителни резултати за наличие на ненормални клетки. Със

съвместни усилия Родни и Полет бяха уговорили още седем.
Щурмовият отряд по случая „Дайлофт“ беше готов за атака.

Парижкото приключение излезе на Клей общо 95 300 долара според пресмятанията на Рекс Критъл — човека, който все по-добре опознаваше почти всички страни на неговия живот. Критъл беше заклет експерт-счетоводител, чиято счетоводна къща се намираше на етаж под офиса на Клей. Едва ли беше за чудене, че пак Макс Пейс бе насочил Клей към него.

Поне веднъж седмично Клей слизаше по задното стълбище до офиса на Критъл или Критъл се качваше при него и двамата се съвещаваха около половин час как най-добре да бъдат стопанисвани парите на Клей. Компютърната счетоводна програма за една юридическа фирма се оказа проста за ползване и лесна за инсталиране. Мис Глик нанасяше всички данни по пера и направо ги пращаше на Критъл по електронната поща.

Според Критъл подобно внезапно богатство почти сигурно щеше да предизвика ревизия от федералните данъчни власти. Независимо че Пейс твърдеше обратното, Клей държеше на изрядно счетоводство без никакво извъртане, представяне на фиктивни разходи и укриване на данъци. Внезапно се бе оказал богат — далеч по-богат, отколкото някога бе мечтал. Какъв беше смисълът да се опитва да мами държавата. По-добре да си плати данъците и да спи спокойно!

— Какво е това плащане за половин милион долара на „Ист Медия“? — запита Критъл.

— Поръчали сме телевизионни реклами за набиране на клиенти. Това е първата вноска.

— Вноска ли? Още колко има? — Критъл вдигна очи над очилата си; Клей и преди бе срещал този негов поглед.

— Общата сума е два милиона. След няколко дни завеждаме ново голямо дело. Успоредно с това подемаме рекламна блиц кампания, която сме поръчали на „Ист Медия“.

— Е, добре — каза Критъл, който очевидно се стряскаше от подобни големи разходи. — Надявам се все пак, че това ще ви донесе

допълнителни хонорари.

— И аз се надявам — засмя се Клей.

— А какъв е този офис в Манасас? Тук има платен наем в размер на петнайсет хиляди долара.

— Разширяваме се. Вземам още шестима стажанти и съм им наел там офис, понеже е по-евтино.

— Радвам се, че разликата в цените ви интересува все пак. Шестима стажанти, казвате.

— Да, четирима вече са назначени. Договорите и заповедите за заплати са на бюрото ми.

Няколко мига Критъл внимателно разглежда извлечението; през очилата му проблясваха въпроси като на компютърен екран.

— Мога ли да запитам защо са ви нови стажанти, като имате толкова малко дела?

— Интересен въпрос — отвърна Клей. Той му разправи съвсем накратко за предстоящия групов иск, без да дава подробности за препарата и за фирмата производител. Критъл с нищо не показва дали е доволен от обяснението. Като счетоводител той по природа беше скептичен към всякакви стратегии, насърчаващи воденето на съдебни дела.

— Убеден съм, че знаете какво вършите — каза накрая той, макар да си мислеше точно обратното.

— Имай ми доверие, Рекс, ще се заринем в пари.

— В момента гледам, че ги ринете в обратна посока.

— За да спечелиш, трябва първо да похарчиш.

— Всички така разправят.

* * *

Атаката започна малко след залез на първи юли. Всички, с изключение на мис Глик, бяха насядали пред телевизора в залата за съвещания; точно в 8:32 всякакви разговори утихнаха и те впериха очи в екрана. Беше петнайсетсекунден клип, започващ с красив млад актьор с лекарска престилка, стиснал дебела книга под мишница и вперил честния си поглед в камерата, „Внимание, страдащи от артрит. Ако сте купили с рецепта препарата «Дайлофт», може да ви се наложи

да съдите неговия производител. «Дайлофт» се сочи като причина за редица странични ефекти, между които тумори в пикочния мехур.“ В дъното на екрана се изписа с плътни букви следният надпис: ТЕЛЕФОН ЗА ВРЪЗКА: АКО ВЗЕМАТЕ ДАЙЛОФТ, ПОЗВЪНЕТЕ НА 1-800-555-DYLO. Докторът продължи: „Незабавно изберете този номер. На открития телефон за жертви на «Дайлофт» ние можем да ви уредим безплатен медицински преглед и изследване. Позвънете веднага!“

За петнайсет секунди всички бяха спрели да дишат, а когато клипът свърши, дълго време никой не проговори. За Клей моментът беше особено мъчителен, защото той току-що бе предприел ожесточена и потенциално поразяваща атака срещу огромна корпорация, която без съмнение щеше да му отговори подобаващо. Ами ако Макс Пейс се бе излъгал по отношение на препарата? Ами ако използваше него, Клей, като пешка в някаква чудовищна игра на шах между гиганти? Ами ако Клей не беше в състояние да докаже, че тъкмо този препарат причинява туморите? От няколко седмици си блъскаше главата с тези въпроси и бе разпитвал Пейс поне хиляда пъти надълго и нашироко. Дори на два пъти се бяха скарали и си бяха разменили остри думи. Накрая Макс се бе принудил да му предостави откраднатия, или поне неправомерно придобит, доклад за страничните ефекти на лекарството, а на свой ред Клей бе помолил един стар познат от общежитието от Джорджтаун, понастоящем лекар в Балтимор, да му хвърли един поглед. Докладът изглеждаше надежден и подобаващо зловец.

Най-после Клей се бе убедил, че той е правият, а „Акърман“ — неизправната страна. Но когато видя клипа и съдържащото се в него обвинение, отново усети как коленете му омекнаха.

— Доста гадничко — обади се пръв Родни. Бе гледал записа поне десетина пъти, но на телевизионния екран всичко изглеждаше още поплашещо. От „Ист Медия“ им бяха обещали, че всяко излъчване на рекламата ще бъде видно от 16 процента от зрителската аудитория на всяка телевизионна станция. Клипът щеше да се пуска през ден в продължение на дванайсет дни по деветдесет станции от Източното до Западното крайбрежие. По предварителни изчисления щяха да го видят около осемдесет милиона души.

— Ще свърши работа — обади се Клей, влизайки в ролята си на лидер.

През първия час клипът бе излъчен от трийсет телевизионни станции по Източното крайбрежие, през следващия от други осемнайсет в Централната часова зона; на четвъртия час от началото на кампанията той достигна до Западното крайбрежие и бе пухнат по четирийсет и две станции. Само за първата вечер малката фирма на Клей похарчи 400 000 долара за тотална реклама.

Безплатните телефонни линии прехвърляха всички разговори от цялата страна до Лудницата — така бяха нарекли новонаетите помещения на юридическа фирма „Дж. Клей Картър II“. Там шестимата нови стажанти отговаряха на позвъняванията, попълваха формуляри, задаваха въпроси по предварителен списък, насочваха интересуващите се към специално създадената интернет страница с информация по случая „Дайлофт“ и обещаваха на всеки клиент в скоро време да му позвъни някой от адвокатите на фирмата. Два часа след излъчването на първия клип всички линии бяха заети. Номерата на онези, които не можеха да се свържат, се записваха от компютър; същевременно гласово съобщение насочваше и тях към интернет страницата.

Точно в девет на следващата сутрин телефонът на бюрото на Клей иззвъня. Беше някакъв адвокат от голяма фирма на същата улица, който заяви, че представлява „Акърман Лабораторис“ и че настоява рекламата да бъде спряна незабавно. Държеше се надутото и снизходително, като заплаши Клей с всевъзможни юридически процедури и неприятности, ако не свие знамената. Разменени бяха остри думи, после тонът се поуспокои.

— Ще бъдете ли в офиса си до няколко минути? — запита Клей.

— Да, разбира се. Защо?

— Ще ви пратя нещо по куриер. До пет минути ще е при вас.

Куриерът беше Родни, който мигновено забърза по улицата с копие от подготвения съдебен иск от двайсет страници. В същото време Клей тръгна към сградата на съда, за да внесе оригинала. По негови инструкции секретарката започна да разпраца по факса копия до „Уошингтън Поуст“, „Уолстрийт Джърнъл“ и „Ню Йорк Таймс“.

Освен това Пейс бе намекнал, че моментът е подходящ за къса продажба на акции на „Акърман Лабораторис“, преди курсът им да се

е сринал. В петък вечер акциите на фирмата вървяха по 42,50 долара. При отварянето на борсата в понеделник сутрин Клей бе наредил да продадат сто хиляди акции на тази цена, с намерение след няколко дни да си ги купи обратно по 30 долара и да изкара набързо още милион и нещо. Кое то всъщност беше и целта.

Когато се върна от съда, в офиса вреше и кипеше. Всичките шест открити линии в Лудницата в Манасас бяха непрестанно заети, така че останалите разговори се прехвърляха към главната квартира на Кънетикът Авеню. Родни, Полет и Джона държаха в ръце по една слушалка и разговаряха с потребители на дайлофт, разпръснати из цяла Северна Америка.

— Имам нещо за теб — каза мис Глик и му подаде розово листче, на което бяха записани името и телефонният номер на репортер от „Уолстрийт Джърнъл“. — Освен това мистър Пейс е в кабинета ти.

Макс седеше до прозореца с чаша кафе в ръка.

— Подадох го — каза Клей. — Бръкнахме в гнездото на осите.

— Наслаждавай се на мига.

— Адвокатите им вече се обадиха. Аз пък им изпратих копие от иска.

— Много добре. Сега сигурно бавно умират. Попаднаха в засада и знаят, че скоро ще бъдат заклани. Това е мечтата на всеки адвокат, Клей, възползвай се, докато ти е паднало.

— Седни. Имам да те питам нещо.

Облечен целият в черно както винаги, Пейс се настани в едно кресло и кръстоса крака. Каубойските му ботуши бяха от кожа, прилична на гърмяща змия.

— Ако „Акърман Лабораторис“ те наеме в момента, как би постъпил?

— Най-важното нещо е пропагандният елемент. Бих започнал незабавно да пускам официални комюникета, да отричам всичко, да обвинявам алчните адвокати. Да защитавам препарата. Главната ми цел, след като бомбата вече е избухнала и от небето се сипе пепел, би била да запазя цената на акциите си. Днес при отваряне на борсата бяха по четирийсет и два и петдесет, което и без това е прекалено

ниско. Сега вече вървят по трийсет и три. Ще накарам президента на корпорацията да направи изявление по телевизията. Ще мобилизирам целия отдел за връзки с обществеността да засили пропагандата. Ще наредя на адвокатите ми да организират желязна защита. Ще дам указания на хората от маркетинга да уверяват лекарите, че препаратът е добър.

— Само дето препаратът не е добър.

— За това ще мисля после. През първите няколко дни всичко е само приказки, поне на повърхността. Ако инвеститорите повярват, че препаратът има някакви опасни странични ефекти, те ще напуснат кораба и акциите ще продължат да се сричат. След като пропагандната машина заработи с пълна сила, ще поговоря сериозно с големите шефове. А когато се убедя, че с препарата наистина има проблем, ще се обърна към счетоводния отдел и ще го накарам да пресметне колко ще струват всички обезщетения. С опасно лекарство никога не се отива на съд. Съдебните заседатели могат да те осъдят на колкото си поискат, а тогава губиш контрол върху размера на сумата, която имаш да плащаш. Един съд може да даде на ищеца милион долара. Друг съд в друг щат може да се заинати и да ти друсне дваисет милиона наказателно обезщетение. Всичко е лотария. Така че за мен би било най-добре да плащам извън съда. Както бързо си успял да разбереш, повечето адвокати по групови иски си вземат процента направо от брутната сума, така че с тях лесно се преговаря.

— Колко може да си позволи да плати „Акърман“?

— Фирмата е застрахована поне за триста милиона. Имат още около петстотин милиона в наличност, повечето от които са приходи от дайлофта. Почти са достигнали предела, до който могат да разчитат на банкови кредити, но ако зависеше от мен, бих се подготвил да платя един милиард. И то колкото се може по-бързо.

— Дали „Акърман“ ще побърза?

— След като не са ме наели досега, явно не са много умни. Отдавна ги наблюдавам, наистина не са от най-съобразителните. Както всички производители на лекарства, и те изпитват ужас от съдебни дела. Вместо да използват пожарникар като мен, те подхождат по старомодния начин — разчитат на собствените си адвокати, които, естествено, нямат никакъв интерес от бързо споразумение. Основната

фирма, с която работят, е „Уокър-Стърнс“ в Ню Йорк. Скоро ще ти се обадят.

— С други думи, да не очаквам бързо споразумение.

— Та ти подаде иска преди по-малко от час! Успокой се, по-полека!

— Знам само, че в момента харча парите, които ти току-що ми плати.

— Не се притеснявай. След година ще си още по-богат.

— След година значи.

— Така предполагам. Най-напред адвокатите им ще трябва да се поугоят. „Уокър-Стърнс“ ще отдели трийсет души да се занимават със случая, като на всички броячите им ще щракат на максимум. Мехурът на мистър Уърли ще струва на „Акърман“ поне сто милиона в хонорари на собствените им адвокати. Никога не го забравяй.

— Защо просто не ми платят сто милиона да им се махна от главата?

— Вече започваш да мислиш като истински адвокат. Ще ти платят и повече, но най-напред трябва да платят на своите. Така стават тези работи.

— Но ти не би постъпил така.

— Разбира се, че не. При случая с „Тарван“ моят клиент ми каза истината, което по принцип рядко се случва. Аз си направих домашното, наех теб и всичко приключи тихо, бързо и евтино. Общо петдесет милиона, от които адвокатите на клиента ми не взеха и цент.

Мис Глик се появи на вратата и каза:

— Репортерът от „Уолстрийт Джърнъл“ отново е на телефона.

Клей погледна към Макс, който каза:

— Поприказвай си с него. И не забравяй, че врагът има цял отдел за връзки с обществеността, който ще бълва само лъжи.

На следващата сутрин „Таймс“ и „Поуст“ пуснаха кратки бележки за груповия иск по случая „Дайлофт“ на първите страници на разделите си за бизнес и финанси. И в двете се споменаваха името на Клей, който тихичко се наслади на тръпката от новата си слава. Президентът на „Акърман“ бе нарекъл иска „безотговорен“ и „пореден пример за адвокатска злоупотреба с механизмите на правосъдието“. Вицепрезидентът по научната дейност бе казал: „Задълбочените ни проучвания върху «Дайлофт» досега не са открили никакви данни за

негативни странични ефекти:“ И двата вестника отбелязваха, че акциите на „Акърман“, които и без това били поевтинели наполовина през изтеклите три тримесечия, били понесли пореден удар от този изненадващ иск.

„Уолстрийт Джърнъл“ бе напипал същината на случая. В предварителния разговор по телефона репортерът бе запитал Клей на колко е години.

— На трийсет и една? — бе повторил учудено той, което бе провокирало серия от въпроси за опита на Клей, за неговата фирма и прочие. Една метафора за Давид и Голиат е много по-четивна от сухите финансови данни и лабораторни анализи, така че се бе получила интересна история. От вестника изпратиха фотограф и Клей позира за снимка за голямо забавление на персонала си.

Заглавието над най-лявата колонка на първа страница гласеше: **НОВОБРАНЕЦ СЕ ЗАХВАЩА С МОГЪЩИЯ „АКЪРМАН“**. Отстрани имаше компютърен шарж на усмихнатия Клей. Първият абзац гласеше: „Преди по-малко от два месеца вашингтонският адвокат Клей Картър работеше като безименен, нископлатен обществен защитник в градската система на наказателно съдопроизводство. Вчера, вече като собственик на самостоятелна адвокатска фирма, той заведе иск за един милиард долара срещу третата по големина фармацевтична компания в света с твърдението, че докато облекчава острата болка на страдащите от артрит, нейното най-ново чудодейно лекарство «Дайлофт» предизвиква тумори в техните пикочни мехури.“

Статията изобилстваше с въпроси как точно Клей е успял толкова бързо да извърши своята професионална трансформация. Понеже нямаше право да споменава случая „Гарван“ и каквото и да било, свързано с него, той бе смотолевил нещо за извънсъдебни споразумения по няколко дела, засягащи страни, с които се бил запознал като обществен защитник. На „Акърман Лаборатърис“ също беше дадена думата за няколко надуте язвителни забележки за адвокати лешояди, злоупотребяващи с правосъдието за користни цели и подкопаващи икономиката, но като цяло статията беше посветена на Клей и неговия изумителен възход като специалист по груповите иски. Хубави неща бяха казани и за баща му, „легендарен

вашингтонски адвокат“, който междувременно се бил „оттеглил“ на Бахамските острови.

Гленда от СОЗ бе похвалила Клей като „ревностен защитник на онеправданите“ — страхотни думи, с които си заслужи обяд в скъп ресторант. Президентът на Националната академия на пледиращите адвокати си бе признал, че никога не е чувал за Клей Картър, но въпреки това е „силно впечатлен от неговата работа“.

Един професор по право в Йейлския университет бе осъдил този „пореден пример на злоупотреба с груповия иск като инструмент на правосъдието“, докато негов колега от Харвард бе отбелязал, че случаят е „перфектен пример за това, как груповите искове трябва да служат за преследване на големите корпорации, нарушили закона“.

— Гледай още сега да я качиш на нашата интернет страница — каза Клей на Джона, като му подаде статията. — Клиентите ни ще я харесат.

Текила Уотсън се призна за виновен в убийството на Рамон Тико и бе осъден на доживотен затвор. След дваайсет години щеше да подлежи на предсрочно освобождаване под гаранция, макар статията в „Уошингтън Поуст“ да не споменаваше това. В нея се подчертаваше обаче, че Рамон е сред жертвите на серия убийства, които изглеждаха твърде случайни и без видим мотив дори за град като Вашингтон, обръгнал на безсмислено насилие. Полицията нямаше обяснение за случаите. Клей си отбеляза да позвъни на Аделфа, за да се осведоми как е.

Чувстваше се с нещо длъжен на Текила, макар да не се сещаше точно с какво. Нито пък имаше реален начин да обезщети своя бивш клиент. Опитваше се да се успокоява с мисълта, че Текила, който бе прекарал по-голямата част от живота си под въздействието на дрогата, рано или късно, със или без тарван, щеше да свърши зад решетките, но тази мисъл не му връщаше чувството за почитеност. Истината беше, че се бе продал. Бе взел парите, за да потули случая.

Две страници по-нататък погледа му привлече друга статия и той изведнъж забрави за Текила Уотсън. От една снимка го гледаше месестата физиономия на мистър Бенет Ван Хорн с вечната каска с монограм; снимката явно бе правена някъде „на обект“. Булздозера разглеждаше внимателно някакви чертежи с друг мъж, за когото се казваше, че е главният проектант на БВХ Груп. Корпорацията водеше люти битки относно заплануван голям строеж в близост до историческото бойно поле при Чансълърсвил, на около час южно от Вашингтон. Както винаги Бенет предлагаше да построи поредния си ужасяващ комплекс от еднофамилни къщи, малки и големи жилищни блокове, магазини, спортни площадки и тенис кортове, със задължителното езерце в средата — и всичко на по-малко от километър и половина от центъра на бойното поле и току до лобното място на генерал Джаксън. В отговор всякакви радетели на националното наследство, военни историци, адвокати,

природозащитници и исторически дружества се бяха вдигнали на оръжие, готови да накълцат Бенет Булдозера на кайма. За съжаление въпросната земя бе частна собственост, притежание на застарели фермери, така че — поне засега — той имаше явно надмощие.

В статията надълго и нашироко се изреждаха и други бойни полета из Вирджиния, разкопани и впоследствие покрити с бетон и асфалт от строителни предприемачи. Някаква организация, наречена „Доверителен фонд за Гражданската война“, стоеше начело на съпротивата срещу всичко това. Нейният адвокат се описваше като радикал, който не се колебае да съди когото се наложи в името на историята. „Само че, за да водим дела, ни трябват пари“ — бе цитиран да казва той.

След два телефонни разговора Клей успя да се свърже с него. Дватама поговориха около половин час и когато затвори, Клей попълни и подписа чек за 100 000 долара на името на „Доверителен фонд за Гражданската война“ по сметката за опазване на бойното поле при Чансълърсвил.

Когато мина покрай бюрото ѝ, мис Глик му подаде листче с телефонен номер. Той прочете два пъти името, но докато набираше номера от залата за съвещания, все още не вярваше на очите си.

— Мистър Патън Френч — каза той в слушалката. На листчето пишеше „спешно“.

— Кой се обажда, моля?

— Клей Картър от Вашингтон.

— Ах, да, мистър Френч ви очаква.

Самата идея, че такъв могъщ и зает юрист като Патън Френч можеше да очаква Клей да му позвъни, надхвърляше въображението му. След броени секунди великият мъж вдигна слушалката.

— Здравсти, Клей! Благодаря ти, че ми звънна — каза той толкова непринудено, че Клей си глътна езика. — Страхотна статийка, тази в „Джърнъл“, какво ще кажеш? Не е зле за новобранец. Слушай, наистина съжалявам, че не успях да си побъбря с теб, докато беше в Ню Орлиънс.

Същият глас, който бе чул пред микрофона, само дето сега звучеше още по-самоуверено.

— Няма нищо — каза Клей.

На събирането на клуба присъстваха точно двеста адвокати; нямаше причина Патън Френч да си бърби тъкмо с Клей, нито дори да знае, че Клей присъства. Явно, че оттогава мистър Френч бе направил някои проучвания.

— Бих искал да се запознаем, Клей. Мисля, че двамата можем да поработим заедно. Аз самият бях по следите на „Дайлофт“ още преди два месеца. Ти ме изпревари, но в тая работа има достатъчно пари и за двама ни.

Клей нямаше кой знае какво желание да се мушне в кревата с Патън Френч. От друга страна, неговите способности да измъква огромни обезщетения от фармацевтичните компании бяха легендарни.

— Можем да поговорим — каза Клей.

— Виж какво, в момента летя за Ню Йорк. Какво ще кажеш да се отбия във Вашингтон и да те взема със себе си? Купих си нов „Гълфстрийм 5“ и много държа да ти го покажа. Ще наема хотел в Манхатън, довечера ще си направим една приятна вечеря. Ще поговорим делово. Утре късно следобед те оставям вкъщи. Какво ще кажеш?

— В момента съм доста зает. — Клей живо си припомни отвращението, с което бе слушал как мимоходом Френч споменава луксозните си играчки по време на лекцията в Ню Орлиънс. Новият „Гълфстрийм“, яхтата, замъкът в Шотландия...

— Не се съмнявам. Аз също съм доста зает. Кой не е? Но това може да се окаже най-доходното пътуване в живота ти. Не можеш да ми откажеш. Ще те чакам на „Рейгън Интърнешънъл“ след три часа. Става ли?

Освен да проведе няколко телефонни разговора и да поиграе тенис по-късно следобед, Клей нямаше работа този ден. Телефоните в офиса му звъняха безспир и ужасени пациенти търсеха помощта му, но Клей имаше хора, които да се занимават с това. А и не бе ходил до Ню Йорк от няколко години.

— Става, защо не? — отвърна той; като се замисли, не толкова му се искаше да се качи на един „Гълфстрийм 5“, колкото да похапне в някой знаменит нюйоркски ресторант.

— Мъдър ход, Клей. Мъдър ход.

Частният терминал на „Рейгън Интърнешънъл“ беше задръстен от нервно подтичващи шефове на компании и федерални бюрократи. Близо до рецепцията симпатична брюнетка с къса пола държеше ръчно изписана табелка с името му. Клей се приближи и ѝ се представи. Казваше се Джулия, без фамилно име.

— Моля, последвайте ме — усмихна се лъчезарно Джулия.

Минаха през изхода към чакащия ги летищен ван. Отстрани покрай рампата бяха паркирани дузини частни самолети — „Лиър“, „Фолкн“, „Хокър“, „Сайтейшън“, „Чалънджър“; други бавно пълзяха към пистата или към терминала. Наземни служители регулираха движението; крилата на самолетите се разминаваха понякога на сантиметри, ревяха двигатели, шумът беше влудяващ.

— Откъде идвате? — запита Клей.

— Базата ни е край Билокси — отвърна Джулия. — Там е главният офис на мистър Френч.

— Преди две седмици го слушах в Ню Орлиънс.

— Да, там бяхме. Рядко се прибираме у дома.

— Доста часове работи, нали?

— Около сто седмично.

Ванът спря пред най-големия самолет по цялата дължина на рампата.

— Ето ни и нас — каза Джулия.

Слязоха, един пилот грабна пътната чанта на Клей и изчезна с нея в самолета.

Завариха Патън Френч на телефона, разбира се. Той махна на Клей за добре дошъл, докато Джулия пое сакото му и го запита какво да му донесе за пиене. Само чаша вода, каза той, с резенче лимон. От първия поглед към вътрешността на частния самолет му се взе дъхът. Рекламните филмчета, които бе гледал в Ню Орлиънс, бледнееха пред великолепието на оригинала.

Въздухът в салона беше напоен с аромат на кожа, на много, много скъпа кожа. Седалките, облегалките за глави, подлакътниците, дори плотовете на масите бяха от кожа в различни отсенки на синьо и бежово. Осветителните тела и копчетата на разните уреди бяха позлатени. Дървените части бяха тъмни, може би махагон, с дебел слой лак. Приличаше на луксозен апартамент в петзвезден хотел, само дето имаше крила и двигатели.

Клей беше метър и осемдесет на ръст, а таванът се издигаше високо над главата му. Салонът беше просторен и издължен, а в задната част имаше нещо като офис. Тъкмо там беше седнал Френч, който продължаваше да говори по телефона. Барът и кухнята бяха непосредствено зад пилотската кабина. Джулия се върна с чаша вода.

— По-добре седнете — каза му тя. — След минута потегляме.

Когато самолетът пое към пистата, Френч рязко прекъсна разговора си и се затича напред. Нахвърли се върху Клей с крепко ръкостискане, многозъба усмивка и още извинения, задето не се били запознали в Ню Орлиънс. Беше пълен, но с още гъста, красиво посивяла коса, сигурно имаше петдесет и пет и гонеше шейсетте. От всяка пора на тялото му бликаше неизтощима енергия.

Седнаха един срещу друг на една от масите.

— Хубава машина, а, какво ще кажеш? — подхвърли Френч, като посочи неопределено с ръка интериора на самолета.

— Не е лоша — отвърна Клей.

— Ти купи ли си самолет вече?

— Още не. — Отговорът наистина накара Клей да се почувства непълноценен. Що за адвокат беше той, като нямаше дори частен самолет?

— И това ще стане, синко. Човек без самолет в днешно време... Джулия, сипи ми един скоч. Това ми е четвъртият. Самолет, искам да кажа, не скоч. Плащам на дванайсет пилоти да ги карат. И на пет Джулии. Готина е, нали?

— Става.

— Увеличава разходите, но и хонорарите не са малко. Ти чу ли ме в Ню Орлиънс?

— Да. Достави ми голямо удоволствие — послъга Клей. Изложението на Френч, макар и отблъскващо с вулгарността си, беше много поучително и донякъде забавно.

— Мразя да говоря така за пари, но се съобразявах с публиката. Повечето от онези момчета рано или късно ще се обърнат към мен за някой голям групов иск. Трябваше да ги понахъся малко, нали разбираш? Изградил съм най-мощната фирма за групови иски в Америка, но не се занимавам с дребни риби. А когато съдиш компании като „Акърман“ и другите от списъка на „Форчън 500“, трябва да си добре подготвен, да имаш як финансов гръб. Техните финансови

възможности са безкрайни, така че аз просто се опитвам да изравня условията на играта.

Джулия му донесе питието, седна и закопча колана. Беше готова за излитането.

— Искаш ли обяд? — запита Френч. — Тя може да ти сготви каквото ѝ кажеш.

— Не, благодаря. Не съм гладен.

Френч отпи голяма глътка от уискито, облегна се и притвори очи, сякаш се молеше, докато гълфстриймът излети. Клей използва паузата, за да огледа още веднъж интериора на самолета. Беше толкова луксозен, така изпипан до най-малкия детайл, че беше направо неприлично. Може би струваше между четирийсет и четирийсет и пет милиона долара! А според клюките, които бе дочул на събирането в „Ройъл Сонеста“, моделът бил толкова търсен, че фирмата не могла да изпълни поръчките и имало списък на чакащи за две години напред!

Само след няколко минути машината бе набрала нужната височина, Джулия изчезна в кухнята, а Френч прекъсна медитацията си и отпи още една голяма глътка уиски.

— Вярно ли е това, дето го пише в „Джърнъл“? — запита той с по-спокоен тон. Клей вече свикваше с резките, драматични промени в настроението на своя домакин.

— Горедолу са налучкали истината.

— За мен са писали два пъти на първа страница, и двата пъти нищо добро. Те не си падат много по такива като нас, но това не бива да те изненадва. Никой не ни обича, както ще имаш възможност сам да се убедиш. Но пък с парите, които изкарваме, можем да го преживеем някак. Ще свикнеш. Всички рано или късно свикваме. Навремето се запознах с баща ти. — Докато говореше, очите му непрекъснато се присвиваха и шареха трескаво наоколо, сякаш мисълта му вървеше с три изречения напред.

— Така ли? — Клей не беше сигурен дали може да му вярва.

— Преди двајсетина години работех в Министерството на правосъдието. Водехме дела за някакви индиански земи. Всичко приключи, когато индианците наеха Джарет Картър от Вашингтон да ги представлява. Баща ти беше много добър.

— Благодаря — отвърна Клей, обзет от огромна гордост.

— Да ти кажа, Клей, тази засада, дето им я погоди с дайлофта, беше направо шедьовър. Много оригинален подход. В повечето случаи информацията за опасно лекарство се разпространява твърде бавно, с натрупване на все повече оплаквания на пациенти. Самите лекари са нерешителни, когато комуникират помежду си. Получават пари от фармацевтичните компании, така че нямат интерес да бият барабана, когато нещо се издъни. В повечето щати докторът е този, който опира пешкира, понеже той е предписал лекарството. Адвокатите се намесват едва по-късно. Чичо ти Роджър от Баджър Крийк, Луизиана, един ден почва да пикае кръв. Минава цял месец, преди да се оплаче на доктора си, после още месец, преди докторът да се сети да му спре чудотворното лекарство, дето самият той го е предписал. Чичо ти Роджър може да реши да се посъветва със семейния адвокат, а може и не. Пък и семейният адвокат обикновено е някакъв провинциален книжен плъх, който повече от разводи и завещания не е виждал през живота си и няма да се сети да заведе групов иск, дори да му натопиш лицето в цяла кофа с мотиви. Опасните медикаменти наистина са трудни за откриване, искат време.

Клей се ограничаваше само да слуша и да кима. Монологът на Френч явно щеше да избие нанякъде.

— Кое то ми подсказва, че ти имаш информация отвътре — каза накрая Френч и направи кратка пауза, през която Клей да потвърди или да отрече, че наистина разполага с въпросната информация. Но Клей нито потвърди, нито отрече. Той млъкна.

— Имам на разположение огромна мрежа от адвокати и информатори по цялата територия на страната. Допреди няколко седмици нито един от тях не беше чувал за каквито и да било проблеми с твоето лекарство. От известно време двама служители в моята фирма правят сондажи и обмислят действия по въпроса, но бяхме много далеч от завеждане на иск. Изведнъж гледам ухилената ти физиономия на първа страница на „Уолстрийт Джърнъл“ и чета за номера, който си им извъртял. Отдавна съм в играта, Клей, и знам как стават тия неща. Ти си надушил нещо отвътре.

— Така е. И нямам намерение да го споделям с когото и да било.

— Много добре. Така и аз съм по-спокоен. Видях клиповете ти. Ние следим внимателно тия неща. Не са лоши. Нещо повече, методът

на петнайсетсекундния клип, който използваш, се очертава като най-ефективен. Ти това знаеше ли го?

— Не.

— Стрякаш ги късно вечер и после още веднъж рано сутрин. С едно лаконично послание, колкото да ги наплашиш здравата, отдолу с телефонен номер, където да се обърнат за помощ. Лично аз съм го правил хиляди пъти. Колко случая си събрал вече?

— Трудно е да се каже. Трябва първо да минат изследванията. Във всеки случай телефоните ни не спират да звънят.

— Моите реклами тръгват от утре. При мен има шестима щатни служители, които се занимават само с реклама. Шестима души на щат, представяш ли си? Които никак не ми излизат евтино.

Джулия се появи с два подноса с храна — върху единия имаше чиния скариди, а върху другия плато със сирена и различни салами, филета и всякакви други деликатеси, на някои от които Клей дори не им знаеше имената.

— Донеси една бутилка от чилийското вино — нареди Патън. — Сигурно е изстинало вече. Обичаш ли вино? — запитва той Клей, като сграбчи една скарида за опашката.

— Донякъде. Не съм специалист.

— Аз обожавам вино. Само в самолета държа стотина бутилки. — Той схруска още една скарида. — Както и да е. Според нас има някъде между петдесет и сто хиляди случая на увредени с „Дайлофт“. И вие ли ги изкарахте толкова?

— Сто хиляди ми изглежда много — предпазливо каза Клей.

— Малко се притеснявам за „Акърман“. Вече на два пъти съм съдил компанията. Ти знаеше ли?

— Не.

— Беше преди десет години, по онова време още имаха много пари. Оттогава се заредиха куп некадърни изпълнителни директори, които купиха множество губещи компании. Сега имат над десет милиарда дългове. Тъпа работа. Типичните грешки на 90-те години: банките изсипват пари на големите корпорации, те ги вземат и се опитват да изкупят целия свят. Както и да е, засега „Акърман“ не е застрашен от фалит. И положително има застраховка. — Френч явно хвърляше въдици и Клей реши да ухапе кукичката.

— Застрахован е за триста милиона — каза той. — Заделил е около половин милиард за обезщетения по случая с „Дайлофт“.

На Френч едва не му потекоха лигите при тази новина. Той дори не се опита да скрие възхищението си.

— Прекрасно, синко, направо фантастично. Сигурна ли е тази информация?

— Напълно. Имаме вътрешни източници, готови да ни кажат всичко, както и резултати от лабораторни изследвания, които не би трябвало да притежаваме. С лекарство като „Дайлофт“ за „Акърман“ е по-добре да не се мярка пред съдебни заседатели.

— Жестоко! — промълви Френч, докато попиваше думите му със затворени очи. Един изгладнял млад адвокат не би се радвал така на първата си щогоде прилична автомобилна катастрофа.

Джулия се върна с бутилката вино, което започна да налива в две безценни стъклени чашки. Френч го подуши бавно и когато прецени, че ароматът е задоволителен, отпи една малка глътка. Премлясна, кимна благосклонно и се наведе напред за още клюки.

— Има страшна тръпка в това да спипаш една голяма, богата, надменна корпорация в някаква мръсна, дребна, гадна афера, Клей. Тръпка, която е нещо повече и от секса. Най-сладката тръпка, която познавам. Да спипаш тези алчни негодници как пускат на пазара негодни продукти, с които причиняват вреда на невинни хора, и на теб, адвоката, да се падне честта да ги накажеш. Аз за това живея. Разбира се, парите също са страхотни, но те идват чак след като си спипал лошите. Никога няма да спра, колкото и пари да натрупам. Хората си мислят, че съм алчен, понеже и сега мога да се оттегля и да прекарам остатъка от живота си на някой морски бряг. Каква скука! По-скоро бих навивал по сто часа на седмица в гонене на големите мошеници. На това му викам аз живот.

В този момент фанатизмът му беше заразителен. Лицето му сияеше, очите му блестяха. Той издиша шумно и попита:

— Какво ще кажеш за виното?

— Има вкус на керосин — отвърна Клей.

— Прав си. Джулия! Излей тоя боклук в канала! И ни донеси една бутилка от онова „Мьорсо“, което взехме вчера.

Преди бутилката обаче тя му донесе телефонната слушалка.

— Мюриъл е.

Френч я грабна от ръката ѝ.

— Ало!

Джулия се наведе над Клей и прошепна почти до ухото му:

— Мюриъл е главната секретарка, майката игуменка. Открива го там, където дори съпругите му нямат достъп.

Френч затвори телефона и заяви:

— Позволи ми да ти разиграя един сценарий, Клей. Като преди това те уверявам, че ще ти докара повече пари за по-малко време. Много повече.

— Слушам.

— В един момент аз ще събера толкова случаи на пострадали от „Дайлофт“, колкото и ти. Сега, след като ти откряхна вратата, десетки адвокати ще подгонят оставащите пациенти. Ние, тоест ти и аз, бихме могли да контролираме целия процес, ако прехвърлим иска от Вашингтон в моя заден двор, в Мисисипи. Това само по себе си ще ужаси „Акърман“ повече от всичко, което можеш да си представиш. Там вероятно са твърде разтревожени, откакто ги притисна във Вашингтон, но същевременно си мислят: „Е, какво пък, този е просто един новобранец, никога преди не е водил групови иски, това е първият му случай“, и така нататък. Но ако слеем твоите и моите случаи, ако направим от тях един общ групов иск и ако го прехвърлим в Мисисипи, в „Акърман Лабораторис“ ще получат групов инфаркт.

Клей усети, че му се завива свят от съмнения и неизречени въпроси.

— Слушам ви — успя само да повтори той.

— Ти запазваш твоите случаи, а аз моите. Просто ги събираме, а когато заприихдат нови и когато на борда се появят и други адвокати, ще отида при съдията и ще го накарам да назначи Координационен съвет на ищите, нещо нормално в подобни случаи. Аз ще му бъда председател. Ти ще си член, понеже подаде първия иск. Ще следим всички паралелни дела по случая „Дайлофт“, ще се опитваме да внасяме ред в процедурата, макар че с такива арогантни адвокати това е адски трудно. Аз лично съм го правил десетки пъти. Съветът ни дава възможност да контролираме положението. Преговорите с „Акърман“ ще започнат съвсем скоро. Познавам адвокатите на компанията. Ако твоята къртица е толкова надеждна, колкото твърдиш, ще натиснем за бързо споразумение.

— Колко бързо?

— Зависи от няколко фактора. Колко случая на увреждания с „Дайлофт“ има общо? Колко бързо можем да ги поемем? Колко още адвокати ще се присламчат към нас? И което е много важно, колко тежко са увредени нашите клиенти?

— Не особено. На практика всички тумори са доброкачествени.

Френч бързо обработи чутото, като най-напред се намръщи на лошата новина, преди да се усмихне на добрата.

— Още по-хубаво. Лечението е чрез трансуретрална хирургия.

— Правилно. Амбулаторна операция, която струва около хиляда долара.

— А дългосрочната прогноза?

— Клинически здрав. Ако спреш да вземаш дайлофт, животът ти се връща към нормалното ежедневие, което за човек, болен от артрит, не е най-приятното нещо.

Френч подуши новото вино, завъртя го умело около стените на чашата и най-после се реши да вкуси една глътка.

— Това е много по-добро, не смяташ ли?

— Да — отвърна Клей.

— Миналата година бях на обиколка из Бургундия. Имаше и дегустация на вина. Цяла седмица душих и плюх. Беше много приятно. — Той отпи още една глътка, този път, без да плюе, докато обмисляше и подреждаше по важност следващите си три изречения. — Така е дори още по-добре — продължи той. — По-добре за клиентите, разбира се, защото не са чак толкова болни. По-добре и за нас, понеже ще стигнем по-бързо до споразумение. Тук важното е да съберем нужните хора. Колкото по-голям процент от случаите дойдат при нас, толкова по-здрав контрол ще имаме върху груповия иск. Повече случаи, повече хонорарчета.

— Разбирам.

— Колко си дал за реклама?

— Два милиона.

— Не е зле, никак даже не е зле. — На Френч много му се искаше да запита откъде всъщност един новобранец има два милиона долара за реклама, но се овладя.

Самолетът забележимо намали мощност и носът му леко се наведе надолу.

— Колко време е полетът до Ню Йорк? — запита Клей.

— От Вашингтон около четирийсет минути. Тази птичка вдига деветстотин и седемдесет километра в час.

— На кое летище пристигаме?

— На „Тийтърборо“, в Ню Джърси. Всички частни самолети кацат там.

— Явно затова не съм го чувал.

— И ти ще имаш скоро самолет, Клей, бъди сигурен. Аз лично съм готов да ми вземат всичко, само да ми оставят самолета. Без самолет в нашия бранш си за никъде.

— Е, ще ползвам вашия.

— Започни с един малък „Лиър“. Не е скъп, ще ти излезе всичко на всичко два милиона. Трябват ти двама пилоти, по седемдесет и пет хиляди годишно. Пиши ги режийни. Без самолет за никъде не си, ще видиш.

За пръв път през живота си Клей ползваше услугите на консултант по частните самолети.

Джулия вдигна таблите и им съобщи, че след пет минути ще кацнат. Клей се залепи за прозореца, омагьосан от гледката на Манхатън на изток. Френч заспа в креслото си.

Кацнаха и известно време се движиха покрай редица частни терминали, пред които бяха паркирани или се зареждаха и обслужваха десетки красиви самолети.

— На това летище можеш да видиш повече частни самолети от където и да било другаде в света — обясни Френч, докато гледаха през прозореца. — Всички големи играчи в Манхатън държат машините си тук. До града е четирийсет и пет минути с кола. А ако наистина имаш много пари, можеш да поддържаш и частен хеликоптер, който да те закара за десет минути.

— Ние имаме ли хеликоптер? — запита Клей.

— Не. Но ако живееш тук, щях да си купя.

На рампата, само на метър от стълбичката на самолета, ги чакаше лимузина. Пилотите и Джулия останаха на борда, за да поразтребят и, без съмнение, да се погрижат виното да е добре изстудено за следващия полет.

— Хотел „Пенинсула“ — каза Френч на шофьора.

— Слушам, мистър Френч — отвърна човекът.

Дали лимузината беше наета, или принадлежеше на Патън? По-скоро второто, каза си Клей; най-великият адвокат по групови искове в света едва ли щеше да ползва кола под наем. Не запитва. Какво значение имаше всъщност?

— Разкажи нещо повече за тези твои реклами — обади се Френч, докато си проправяха път през задръстванията в Ню Джърси. — Откога всъщност ги пускаш?

— От събота вечер, по деветдесет телевизионни станции от Източното до Западното крайбрежие.

— Как обработваш случаите?

— Имам девет души, които отговарят на телефоните. Седем стажанти и двама адвокати. В понеделник регистрирахме две хиляди обаждания, вчера три хиляди. Специалната ни интернет страница за „Дайлофт“ се посещава от осем хиляди души дневно. Ако вярваме на статистиката, това означава вече някъде към хиляда клиенти.

— А колко голям е контингентът?

— Между петдесет и седемдесет и пет хиляди, поне според моя източник, който засега се оказва доста надежден.

— Бих желал да се запозная с него.

— Няма да стане.

Френч изпука с пръстите на ръцете си и се опита да преглътне отказа.

— Трябва да приберем тези случаи, Клей. Моята реклама тръгва от утре. Ами ако си поделим страната? Ти взимаш всичко на североизток, аз останалото на югозапад. Ще е далеч по-лесно да се концентрираме върху по-малък пазар, по-експедитивно ще обработваме случаите. Има един тип в Маями, който до два дни ще се появи по телевизията. И един друг в Калифорния, който в момента ти копира рекламите. Ние сме акули, разбери, истински лешояди. Въпросът е кой пръв ще стигне до съда. С теб имаме преднина, но надбягването ще е безмилостно.

— Правя каквото мога.

— С какъв бюджет разполагаш? — запитва Френч, сякаш Клей му беше дългогодишен съдружник.

Какво пък толкова? — помисли си Клей. Както бяха седнали един до друг на задната седалка на лимузината, те действително приличаха на съдружници.

— Два милиона за реклама и още два милиона за тестове на урината.

— Ето какво ще направим сега — каза Френч, без дори да се замисли. — Похарчи всичките тези пари за реклама. Аз ще ти дам за тестовете колкото ти трябва, а като стигнем до споразумение с „Акърман“, ще го накараме да покрие разноските ни. Обичайно е при такива споразумения неизправната страна да плаща медицинските разходи.

— Тестовете са по триста долара единият.

— Жестоко си се прецакал. Аз ще наема лаборанти и ще ни излезе много по-евтино.

При тези думи Френч си спомни за една историйка още от времето на „Тънкия Бен“ и му я разказа. Тогава бил оборудвал четири стари автобуса като пътуващи клиники и обикалял из цялата страна да издирва потенциални клиенти. Клей го слушаше с отслабващ интерес, докато пресякоха реката по моста „Джордж Уошингтън“. После Френч мина на друга подобна историйка.

Апартаментът на Клей в „Пенинсула“ беше с изглед към Пето Авеню. Още в момента, в който заключи вратите отвътре и се озова извън обсега на Патън Френч, Клей грабна телефона. Трябваше да намери Макс Пейс.

Откри го на третия му мобилен телефон, на място, което Пейс не благоволи да му разкрие. Човекът без дом напоследък все по-рядко се задържаше във Вашингтон. Положително беше тръгнал да гаси поредния пожар, да предотвратява поредната серия тежки и изтощителни дела за поредния безотговорен клиент, макар да не си го призна. Не беше и нужно. Клей вече достатъчно го познаваше, за да му е ясно, че пожарникарските услуги на Макс се търсят много. На пазара не липсваха опасни продукти.

Клей чак се изненада колко успокоително му прозвуча гласът на Макс. Съобщи му, че се намира в Ню Йорк, и му обясни с кого и защо. Още с първата си дума Пейс одобри сделката.

— Блестящо — заяви той. — Направо блестящо.

— Ти познаваш ли го?

— Всички в този бизнес познават Патън Френч — обясни Пейс. — Не съм работил лично с него, но той е легенда.

Клей му изложи основните положения в офертата на Френч. Пейс бързо схвана най-важното и умът му се втурна няколко хода напред.

— Ако прехвърлиш иска в Билокси, Мисисипи, акциите на „Акърман“ ще понесат нов сериозен удар — каза той. — Те и без това са под страхотен натиск както от банките, така и от собствените си акционери. Блестяща идея, Клей. Действай!

— Разбрано. Действам.

— И не забравяй да прегледаш „Ню Йорк Таймс“ утре сутрин. Голяма статия за „Дайлофт“. Първият медицински доклад излиза на бял свят. Направо е унищожителен.

— Прекрасно.

Взе си една бира от минибара — осем долара, но какво от това! — и дълго време стоя до прозореца, загледан в реката от хора и коли по Пето Авеню. Усещаше, че не може напълно да разчита на съветите на Макс Пейс, но просто нямаше към кого друг да се обърне. Никой, дори

собственият му баща, не се бе изправял пред такъв избор: „Какво ще кажеш, Клей, да прехвърлим твоите пет хиляди случая от тук-там и да ги слеем с моите пет хиляди, така че вместо два групови иска да движим само един, а пък аз ще се бръкна за някой и друг милион за медицинските изследвания, докато ти ще удвоиш бюджета за реклама, и накрая ще им приберем четирийсет процента от брутното обезщетение и ще ги принудим да платят разноските ни. Ще направим луди пари.“

През последния месец Клей и без това бе изкарал повече пари, отколкото някога си беше мечтал. Сега, когато нещата вече излизаха от контрол, му се струваше, че ги харчи още по-бързо, отколкото ги бе спечелил. Бъди смел, казваше си той, нападай, рискувай, изиграй умно картите си и може да станеш приказно богат. В същото време друг глас му шепнеше да внимава, да не си пръска парите толкова бързо, да ги пести, да ги има вечно.

Клей беше прехвърлил един милион в офшорна сметка — не за да ги скрие, а просто така, за всеки случай. Беше твърдо решен при никакви обстоятелства да не ги пипа; така, дори да вземеше погрешни решения и да прахосаше всичко останало, щеше да има достатъчно, за да се оттегли и да си уреди живота. Щеше да се измъкне някоя нощ като баща си и да не се върне повече.

Този милион в тайната сметка беше неговият компромис.

Опита се да позвъни във фирмата, но всички линии бяха заети — добър знак. Откри Джона на мобилния му телефон. Беше в офиса, на бюрото си.

— Тук е лудница — каза Джона, видимо изтощен. — Пълен хаос.

— Много добре!

— Ти няма ли да се прибереш и да помогнеш малко?

— Утре.

В седем и трийсет и две Клей включи телевизора и изгледа собствената си реклама по един кабелен канал. В Ню Йорк звучеше още по-зловещо.

Вечерята беше в „Монтраше“ — не толкова заради кухнята, която беше превъзходна, а заради листа с вината, най-дългият в Ню Йорк. Френч пожела да опита няколко червени бургундски с телешкото. На масата бяха донесени пет бутилки, всяка с различна чаша. Почти не остана място за хляба и маслото.

Патън и сомелиерът се впуснаха в дълъг диалог на непонятен за Клей език, като явно дискутираха съдържанието на всяка бутилка. Клей се отегчи до смърт. Една бира и един бургер щяха да са му достатъчни, макар че имаше основания да очаква в близко бъдеще вкусовете му да еволюират значително.

Когато бутилките бяха отворени и вината дишаха, Френч каза:

— Обадох се в офиса. Адвокатът от Маями вече е пуснал реклами за пациенти, вземащи дайлофт. Организирай две клиники за масови прегледи и ги прекарвай през тях като добитък. Казва се Карлос Ернандес и е много, много добър.

— Моите хора не можели да насмогнат на телефоните — каза Клей.

— В един екип ли сме?

— Първо да разбере какво предлагаш.

Щом чу това, Френч измъкна някакъв сгънат документ.

— Това е проект за споразумение — каза той и посегна към първата бутилка. — В него е обобщено онова, което вече обсъждахме.

Клей го прочете внимателно и се подписа отдолу. Между две глътки вино Френч също се подписа и с това станаха съдружници.

— Нека утре да подадем груповия иск в Билокси — предложи Френч. — Ще го направя веднага щом се върна. В момента двама мои адвокати работят по него. Щом това стане, можеш да оттеглиш своя иск във Вашингтон. Познавам лично юрисконсулта на „Акърман“. Мисля да му се обадя. Ако компанията реши да преговаря директно с нас, хем ние няма да се разправяме с адвокатите ѝ, хем тя ще си спести цяло състояние, което впоследствие ще даде на нас. Освен това нещата ще се ускорят неимоверно много. Иначе, ако адвокатите ѝ се заемат с преговорите, като нищо ще пропилеем половин година.

— Около сто милиона, така ли?

— Нещо такова. Тези пари биха могли да са наши. — В джоба на Френч иззвъня телефон и той го измъкна с лявата си ръка, докато с дясната държеше чашата с вино. — Извини ме — подхвърли към Клей.

Беше друг адвокат, явно стар приятел на Патън Френч от Тексас, който говореше по-бързо и от него. Разговорът веднага се завъртя около дайлофта. Макар двамата да си бърбеха учтиво, Френч беше видимо нащрек. Щом затвори със замах капачето на телефона, той изруга:

— По дяволите!

— Конкуренция ли?

— Сериозна при това. Казва се Вик Бренън, крупен адвокат от Хюстън, много хитър и агресивен. Той също се е захванал с дайлофта и иска да разбере стратегията ни.

— Но ти нищо не му каза.

— Той се досеща. И от утре също почва да пуска реклами — по радиото, по телевизията, във вестниците. Ще ни отмъкне няколко хиляди случая. — Френч отпи глътка вино и продължи усмихнат: — Състезанието започна, Клей. Трябва да пипнем тия клиенти.

— Ще става все по-голяма лудница — подметна Клей.

Устата на Френч беше пълна с пино ноар.

— Защо? — запита с мимика той.

— Утре ще има голяма статия в „Ню Йорк Таймс“. Според моя източник първият унищожителен доклад за „Дайлофт“.

Това беше тактическа грешка, поне по отношение на вечерята. Френч моментално забрави за телешкото, което още се готвеше в кухнята. Забрави и за скъпите вина, с които беше отрупана масата, макар че впоследствие се опомни и успя да ги изконсумира за около три часа. Но кой уважаващ себе си адвокат би могъл да мисли за храна и вино, когато само след броени часове „Ню Йорк Таймс“ се готвеше да разобличи поредния му опонент и неговото опасно лекарство?

Навън беше тъмно; телефонът звънеше. Настолният часовник — най-послед погледът му се фокусира върху него — показваше пет и четирийсет и пет.

— Ставай! — изрева Френч. — И отвори вратата!

Клей едва бе успял да отключи, когато Френч нахълта с куп вестници и чаша кафе.

— Няма да се излежаваш цял ден, синко! — викна той. — Я прочети това. — Беше с хотелски халат, на краката с бели чехли за

баня.

Клей беше само по боксерки. Френч изгълта набързо кафето си и зачете за пореден път статията. Очилата потрепваха на върха на месестия му нос.

Никакви следи от махмурлук. Предишната вечер Клей се бе отегчил от вината, които за него и без това бяха еднакви на вкус, и бе минал на минерална вода. Френч обаче бе продължил да се бори с петте бутилки, от които на всяка цена бе решил да излъчи победител, макар че и той едва ли бе успял да им отдаде нужното внимание, погълнат от мисли за предстоящата битка.

В научното списание „Атлантик Джърнъл ъв Медисин“ пишеше, че препаратът дайлофедамин, известен като „Дайлофт“, е сочен като възможен причинител на тумори в пикочния мехур при шест процента от пациентите, които са го приемали в продължение на година.

— Значи процентът се е повишил, беше пет — каза Клей.

— Не е ли прекрасно? — възкликна Френч.

— Не и ако си между шестте процента.

— Да, ама не съм.

Някои лекари вече преставаха да предписват медикамента. От „Акърман Лаборатърис“ бяха излезли с бледо и неубедително опровержение, в което както винаги прехвърляха вината на алчните адвокати, макар по всичко да личеше, че компанията се готви за дълги битки. Никакви коментари от АХЛ. Някакъв лекар от Чикаго се беше разпрострял върху половин колонка колко прекрасен бил препаратът и как неговите пациенти не можели да се нахвалят. Добрата новина, ако можеше да се нарече така, бе, че поне засега туморите нямаха вид на злокачествени. Докато четеше статията, Клей си помисли, че сигурно Макс Пейс я е чел месец преди него.

Имаше само един абзац за груповия иск, заведен срещу компанията в понеделник във Вашингтон, и нито дума за младия адвокат, който го бе завел.

Акциите на „Акърман“ се бяха сринали от 42,50 долара в понеделник сутрин на 32,50 в сряда.

— Трябваше да продадем малко — промърмори Френч под носа си. Клей не каза нещо; това беше една от малкото тайни, които бе решил да запази за себе си.

— Можеш да я прочетеш повторно в самолета — подхвърли Френч. — Хайде, да изчезваме оттук.

Когато Клей влезе в офиса и каза „добър ден“ на изнурения си персонал, акциите на „Акърман“ бяха паднали до 28 долара. Той отвори една интернет страница, където следеше борсовите курсове, и започна на всеки петнайсет минути да пресмята печалбите си. Така и така пръскаше пари с едната ръка, можеше поне да се опита да навакса малко с другата.

Джона пръв се отби при него.

— Снощи стояхме до полунощ — каза той. — Голяма лудница беше.

— Ще става още по-голяма. Удвояваме рекламите по телевизията.

— Няма да се справим.

— Наеми стажанти на хонорар.

— Трябват ни и компютърни специалисти, поне двама. Не смогваме да обработваме данните.

— Можеш ли да ги осигуриш?

— Трябва пак да са на хонорар. Познавам едно момче, всъщност двама, които да ни помагат.

— Повикай ги.

Джона се надигна, после се обърна и затвори вратата зад гърба си.

— Клей, ще ти кажа нещо, ама между нас да си остане, нали?

— Доколкото виждам, освен нас други няма. Казвай!

— Виж какво, ти си умен мъж и тъй нататък. Но знаеш ли какви ги вършиш? Та ти прахосваш парите по-бързо, отколкото можеш да си представиш. Ами ако нещо се обърка?

— Какво, притесняваш ли се?

— Всички сме леко притеснени. Фирмата тръгна много добре, всички искаме да работим за теб, да изкарваме пари и да си живеем живота. Какво ще стане обаче, ако си на грешен път и се издъниш? Мисля, че е редно да те попитам.

Клей излезе иззад бюрото си и приседна на ръба.

— Ще бъда откровен с теб. Вярвам, че знам какво върша, но понеже никога не съм го правил преди, не мога да бъда напълно сигурен. Всичко е лотария. Ако спечеля, за всички ни ще има доста пари. Дори и да загубя, фирмата продължава дейността си. Само дето няма да сме богати.

— Ако намериш време, обясни го и на останалите, съгласен ли си?

— Дадено.

Обядът им беше десетминутна пауза за по един сандвич в залата за съвещания. Джона прочете последните статистики: за три дни на отворените телефони били постъпили седем хиляди и сто обаждания, а интернет страницата била посетена средно от осем хиляди потребители на ден. Пакетите с информационни материали и проектодоговорите за правни услуги се разпращали с пълна пара, уви, не смогвали да обслужат всички. Клей упълномощи Джона да наеме двама компютърни специалисти на хонорар. Полет получи задачата да намери трима или четирима допълнителни стажанти за Лудницата, а мис Глик — да наеме колкото се може повече секретарки, за да водят кореспонденцията с клиентите.

Клей им разказа за срещата си с Патън Френч и им разясни новата правна стратегия. Показа им копия от статията в „Ню Йорк Таймс“, която не бяха забелязали поради прекомерна заетост.

— Състезанието започна, момчета и момичета — провикна се шеговито той, за да вдъхне сили на изтощените си служители. — Акулите са излезли и гонят клиентите ни.

— Акулите сме ние — отвърна Полет.

Късно следобед се обади Патън Френч, за да докладва, че груповият иск е допълнен, като са добавени ищците от Мисисипи, и е прехвърлен към съда в Билокси.

— Сега вече нещата си дойдоха на мястото, приятелю — заяви той.

— Утре ще оттегля моя — каза Клей, като се надяваше, че не му подарява бизнеса си.

— Смяташ ли да подхвърлиш нещо на пресата?

— Не бях мислил специално — отвърна Клей, който нямаше и представа как се подхвърля нещо на пресата.

— Остави това на мен.

Акциите на „Акърман Лаборатърис“ приключиха деня на цена 26,25 долара, с което Клей щеше да реализира печалба от 1 625 000 долара, ако изкупеше продаденото в момента. Той реши да изчака още. Новината за подадения нов иск в Билокси щеше да се разчуе на следващата сутрин, а това щеше допълнително да срине акциите.

Точно в полунощ Клей седеше на бюрото си и разговаряше с някакъв господин от Сиатъл, който вземаше дайлофт от близо година и беше ужасен, че може да има тумори. Клей го посъветва да се обади колкото се може по-скоро на своя лекар за изследване на урината. Насочи го към интернет страницата и обеща да му изпрати пакет с информационни материали още рано сутринта. Когато затвори телефона, човекът от другата страна беше на път да се разплаче.

Лошите новини не оставяха на мира чудодейното лекарство „Дайлофт“. Публикувани бяха резултатите от още две медицински изследвания, в едното от които се твърдеше убедително, че в „Акърман Лаборатърис“ са претупали предварителните изследвания и са използвали връзки, за да осигурят одобрението му. Накрая АХЛ се видя принудена да забрани препарата.

Разбира се, лошите новини се посрещаха с дива радост от адвокатите, които се надпреварваха да се включат, макар и със закъснение, в лова на клиенти. Пациентите, приемащи дайлофт, започнаха да получават писмени предупреждения от „Акърман“ и от собствените си лекари; тези злокобни известия почти винаги биваха последвани от предложения за участие в групови искове. Пращането на материали по пощата се оказа изключително ефикасно средство. Във всички национални и местни вестници се появиха реклами. По телевизията непрекъснато показваха номера на открити телефонни линии. Пред заплахата да развият тумори почти всички потребители на дайлофт трескаво звъняха на адвокатите си.

През цялата си кариера Патън Френч не бе виждал групов иск да се разраства с такава лавинообразна скорост. Двамата с Клей бяха изпреварили всички останали и техният иск до съда в Билокси беше заведен пръв. Всички други ищци, които искаха да съдят компанията, щяха да бъдат принудени да се прикачат към тях, а Координационният съвет щеше да прибере допълнителна такса. Най-после съдията, който беше личен приятел на Френч, също бе назначен за член на съвета — заедно с Френч, Клей, Карлос Ернандес от Маями и още две приятелчета на Френч от Ню Орлиънс. На теория съветът се създаваше, за да координира мащабния и неимоверно сложен процес срещу „Акърман Лаборатърис“, докато на практика петимата просто щяха да водят цялата документация и да вършат чисто административната работа по организиране на петдесетина хиляди клиенти и техните адвокати.

Всеки ищец по случая „Дайлофт“ имаше, разбира се, правото във всеки момент да оттегли името си от груповия иск и да съди „Акърман“ самостоятелно. Възникнаха и неизбежните конфликти, докато адвокати от цялата страна набираха клиенти и влизаха в коалиции помежду си. Някои не одобряваха иска от Билокси и държаха да заведат свой. Други презираха Патън Френч. Трети смятаха, че ако делото се премести в техния съдебен окръг, ще съумеят да изстискат по-голямо обезщетение.

Френч беше водил безброй пъти тези битки; той живееше в гълфстрийма, обикаляше цялата страна, срещаше се с други адвокати, съумели да съберат по неколкостотин случая, и по някакъв начин успяваше да удържи крехката си коалиция. В Билокси ще изкараме потлъсто обезщетение, обещавахе на всички той.

Всеки ден Френч разговаряше с юрисконсулта на „Акърман Лабораторис“ — обветрен в битки ветеран, който на два пъти се бе опитвал да излезе в пенсия, но президентът на компанията не бе пожелал и да чуе. Френч искаше от него само едно: „Акърман“ да се съгласи на споразумение още отсега, през главите на адвокатите си, понеже беше повече от ясно, че с такъв препарат компанията няма никакъв интерес да ходи на съд. Напоследък от „Акърман“ бяха започнали да се вслушват в съветите му.

В средата на август Френч свика среща на всички адвокати, ангажирани по случая „Дайлофт“ в огромното си ранчо край Кечъм, Айдахо. Той обясни на Клей, че участието му като член на Координационния съвет е задължително; освен това останалите умирали от нетърпение да се запознаят с новака от Вашингтон, надушил пръв сензационния случай.

— И най-важното — добави той, — не можеш да си позволиш да отсъстваш от нито едно събиране на такива хора, защото ще ти забият ножа в гърба.

— Там съм — отвърна Клей.

— Ще ти пратя един от моите самолети.

— Няма нужда. Ще се оправя.

Клей нае един „Лиърджет 35“ — елегантно самолетче, с дължина около една трета от тази на гълфстрийма, но понеже пътуваше сам, му беше повече от достатъчно. Пилотите го чакаха на частния терминал на „Рейгън Интернешънъл“; той се смеси с тълпите от тежкари,

всичките много по-възрастни от него, като се опитваше да се държи така, сякаш за него нямаше нищо по-нормално от пътуването с частен самолет. Нищо, че беше нает от чартърна фирма — през следващите три дни беше негов.

Докато се издигаха в небето на север, той гледаше как под него се заточиха река Потомак, Линкълн Мемориъл и веднага след това прочутите сгради на Централен Вашингтон. Видя сградата, в която се намираше собственият му офис, а малко по-нататък и тази на СОЗ. Какво ли щяха да си кажат Гленда и Джърмейн, и всичките му някогашни колеги, ако можеха да го видят сега!

Какво ли щеше да си каже Ребека?

Ех, само ако бе изчакала още един месец!

Толкова малко време му оставаше да мисли за нея.

Навлязоха в облаците и под тях вече нищо не се виждаше. Скоро Вашингтон остана далеч назад. Клей Картър отиваше на тайна среща на едни от най-богатите адвокати в Америка, асовете на груповия иск — онези, които имаха достатъчно мозък и достатъчно мускули да подгонят най-могъщите корпорации.

И които при това искаха да се запознаят с него!

* * *

Самолетът на Клей беше най-малкият на частното летище „Кечъм-Сън Вали“ край Фридман, Айдахо. Докато машината пълзеше към терминала покрай разните там гълфстрийми и чалънджъри, му хрумна абсурдната мисъл, че самолетът му не е достатъчно представителен, че му трябва по-голям. После се присмя сам на себе си — та той седеше в тапицирания с кожа салон на един лиър за три милиона долара, а вече се питаше дали не му трябва нещо по-голямо! Е, поне чувството му за хумор си беше на място. Какво ли щеше да стане, когато го загубеше?

Паркираха до познатия му вече Гълфстрийм с регистрационен номер на опашката 000 ГИ. Нула-нула-нула-Групов-Иск, подвижният дом на Патън Френч. Пред него лиърджетът на Клей приличаше направо на джудже; за миг той се улови, че поглежда със завист към най-люксовия частен реактивен самолет в целия свят.

Пред терминала го очакваше ван, зад волана на който седеше някакъв холивудски каубой. За радост на Клей мъжът поне не беше от приказливите и четирийсет и пет минутното пътуване мина в мълчание. Пътят се виеше по склона на планината и ставаше все потесен. Както можеше да се очаква, имението на Патън беше съвсем ново и приличаше на пощенска картичка. Къщата беше с безброй нива и крила, достатъчно голяма, за да побере цяла юридическа фирма. Друг каубой изникна отнякъде, за да поеме чантата на Клей.

— Мистър Френч ви очаква отзад на верандата — каза той, сякаш Клей беше редовен посетител.

Когато Клей го откри, Патън Френч тъкмо разясняваше на висок глас към кои от по-уединените швейцарски зимни курорти има специални предпочитания. Докато пристъпваше по верандата, Клей се заслуша за момент. Четиримата му колеги от Координационния съвет се бяха излегнали в шезлонги с лице към планината, пушеха тъмни пури и наблюдаваха здраво на питиетата си. Когато усетиха присъствието му, те скочиха на крака, сякаш се намираха в съдебна зала и бе влязъл съдията. През първите три минути всички се надпреварваха да го обсипват с похвали като „блестящ“, „находчив“, „дързък“ и — което особено много го поласка — „визионер“.

— Трябва да ни разкажеш как откри дайлофта — възкликна Карлос Ернандес.

— Няма да ни каже — обади се Френч, докато забъркваше някакъв зловещ коктейл за Клей.

— Хайде, хайде — настоя Уес Солсбъри, най-новият приятел на Клей, който само за няколко минути бе успял да му разкаже, че преди три години спечелил петстотин милиона долара от групов иск срещу тютюневите компании.

— Заклел съм се да пазя тайна — отвърна Клей.

Другият адвокат от Ню Орлиънс се казваше Деймън Дидие и беше един от лекторите в „Ройъл Сонеста“, които Клей бе успял да чуе. Имаше каменно лице и стоманени очи и Клей си спомни, че тогава се бе зачудил как този човек изобщо може да се изправи пред състав от съдебни заседатели. Скоро щеше да научи, че Дидие бил ударил джакпота, когато увеселителен кораб, натоварен с цял випуск студенти от някакъв колеж, потънал в езерото Пончъртрейн. Какво нещастие!

Подобно на някакви герои от войната, присъстващите имаха нужда от нашивки и отличия. Първият медал ми го дадоха, когато гръмна оная цистерна и уби дваисет души. А пък ей този го получих, когато изгоряха нещастниците на петролната платформа. Най-големият ми е заради „Тънкия Бен“. Тези двата са от войната срещу тютюневите картели. А този е заради кампанията срещу здравноосигурителната каса.

Понеже Клей нямаше лични подвизи за разказване, той просто седеше и слушаше. Случаят „Тарван“ би ги побъркал, но той нямаше как да им го разправи.

Появи се икономът — също в каубойски костюм с карирана риза — и информира мистър Френч, че вечерята ще бъде сервирана след час. Преместиха се в билиардната на долния етаж, където имаше монтирани големи видеоекрани. Там вече се бяха събрали около дузина мъже, всичките бели, които разговаряха, пиеха, а някои държаха и щеки за билиард.

— Останалите заговорници — прошепна Ернандес на Клей.

Патън го представи на групата. Имената, лицата и родните им места скоро се сляха в някаква мъгла. Сиатъл, Хюстън, Топика, Бостън... след това просто спря да ги чува. Имаше и представител от Ефингъм, щата Илинойс. Всички се скупчиха около Клей, за да отдадат почит на „блестящия“ млад юрист, който ги бе шокирал с дръзката си атака срещу медикамента „Дайлофт“.

— Видях рекламата ти още първата вечер — каза Бърни Еди-кой си от Бостън. — Никога не бях и чувал за дайлофта. Веднага се обаждам на открития телефон, отговаря ми някакъв симпатичен младеж, аз му казвам, че вземам отдавна лекарството, забаламосвам го малко, той ме препраща към интернет страницата... Страхотно изпиано. Викам си: „Изпревариха ме!“ След три дни пускам реклама с мой открит телефон!

Всички се засмяха; сигурно често си разправяха подобни истории. На Клей никога не би му хрумнало, че колега адвокат би могъл да се обади на неговия открит телефон, за да му краде клиенти. Но пък защо ли се изненадваше толкова?

Когато приливът на внимание към личността му попремина, Френч обяви, че имало няколко неща за уточняване преди вечерята — която, между другото, щяла да включва страхотна селекция от

австралийски вина. На Клей и без това леко му се виеше свят от първата двойна водка и превъзходната хаванска пура. Беше далеч по-млад от всички присъстващи и се чувстваше във всяко отношение като новобранец. Особено когато опреше до пиене, Клей наистина бе попаднал сред професионалисти.

Най-младият адвокат. С най-малкия самолет. Никакви бойни подвизи. И с най-слабия черен дроб. Клей си каза, че е крайно време да порасне.

Всички се струпяха около Френч, за когото моменти като този бяха смисълът на живота му.

— Както знаете — започна той, — от доста време подработвам Уикс, юрисконсулта на „Акърман“. С две думи, те ще склонят на споразумение, и то скоро. В момента са обсадени от всички страни и колкото по-бързо приключат, толкова по-добре за тях. Акциите им се сринаха напълно и те се боят някой да не ги изкупи. Лешоядите, между които броя и нас тук, кръжат над главите им. А ако знаеха точно колко би им струвал случаят „Дайлофт“, биха могли да реструктурират част от дълговете си и може би да се задържат на повърхността. Последното, което им трябва сега, са дълги съдебни дела на много фронтове, докато отвсякъде почнат да им се сипят присъди. Нито пък имат намерение да похарчат няколко десетки милиона долара за адвокати.

— Горкичките — обади се някой.

— В „Бизнес Уик“ се споменава думата „фалит“ — каза друг. — Те използвали ли са подобна заплаха?

— Засега не. И не очаквам да го направят. Все пак „Акърман“ има значителни активи. Току-що подготвихме окончателен анализ. Точните цифри ще ви дам утре сутринта, но моите хора смятат, че компанията може да задели между два и три милиарда за обезщетения по случая „Дайлофт“.

— Какъв е размерът на застраховката?

— Само триста милиона. От година се опитват да продадат клона си за козметика. Искат един милиард, но реалната му стойност е около седемстотин и петдесет милиона. Сега могат спешно да се отърват от него срещу петстотин милиона, за да платят на клиентите ни.

Клей забеляза, че самите клиенти рядко се споменават.

Лешоядите се скупчиха още по-плътно около Френч, който продължи:

— От нас се иска да установим две неща. Първо, общия брой на потенциалните ищци. И второ, стойността на всеки отделен случай.

— Да ги съберем — обади се някакъв адвокат от Тексас. — Аз имам хиляда.

— Аз имам хиляда и осемстотин — обяви Френч. — Карлос?

— Две хиляди — отвърна Ернандес, като си записваше цифрите.

— Уес?

— Деветстотин.

Най-малко случаи имаше човекът от Топика — шестстотин, а най-много, поне до момента, Карлос Ернандес — две хиляди. Френч явно бе решил да залази най-хубавото за края.

— Клей? — запита той и всички наостриха уши.

— Три хиляди и двеста — каза Клей, като се насилваше да запази невъзмутимото си изражение. Колегите му обаче не бяха толкова сдържани.

— Браво! — провикна се някой.

Клей си каза, че зад това „Браво!“ и зад озъбените усмивки се крие сериозна доза колегиална завист.

— Прави общо дваисет и четири хиляди — бързо пресметна Карлос.

— Можем спокойно да удвоим цифрата, което ни приближава до петдесет хиляди — толкова случая очаква „Акърман“. Два милиарда, делено на петдесет хиляди, прави по четирийсет хиляди долара на пациент. Не е зле като начална позиция за преговаряне.

Клей също си направи бързо сметката: 40 000, умножено по неговите 3200 клиенти, правеше доста над 120 милиона. А пък една трета от това беше... зави му се свят, коленете му омекнаха.

— Дали компанията има представа при каква част от случаите се развиват злокачествени тумори?

— Не точно. По приблизителни данни при около един процент.

— Това са петстотин случая.

— Минимум по милион долара единият.

— Значи още петстотин милиона.

— Какъв милион бе, ти се шегуваш!

— В Сиатъл мога да изстискам по пет!

— Говорим направо за непредумишлено убийство.

Нищо чудно, че по тази тема всеки един от адвокатите имаше мнение, което всички започнаха да излагат едновременно. За да въдвори ред, Френч извика:

— Господа, хайде на вечеря!

Вечерята се оказа фиаско. Масата за хранене представляваше масивен полиран блок от дънера на едно-единствено дърво — огромен, величествен клен, който бе расъл в течение на векове, докато за него не се бяха сетили богатшите на Америка. Около нея можеха да се хранят едновременно поне четирийсет души. Този път бяха само осемнайсет и някой умно се бе сетил да ги сложи по-нарядко, иначе като нищо щяха да се сбият.

В едно помещение, изпълнено до краен предел със завършени егоисти, всеки един, от които се смяташе за равен на Бога, може би най-досадното кречетало беше Виктор К. Бренън — гръмогласен тексасец от Хюстън, който не спираше да нарежда с провлачения си южняшки акцент. На третата или четвъртата чаша вино, всяка от различна бутилка, и горе-долу по средата на дебелия си стек Бренън започна да се вайка, че сумата, която си бяха определили на клиент, била неприлично ниска. Той например имал случай, някакъв четирийсетгодишен милионер, който бил развил злокачествени тумори.

— Спокойно мога да изкарам десет милиона действително или поне двайсет милиона наказателно обезщетение от всеки съд в Тексас — похвали се той. Повечето се съгласиха с него. Някои, за да не останат назад, дори заявиха, че можели да изстискат и повече от местните съдилища в щатите, където имали влияние. Френч продължаваше героично да отстоява собствената си теория, че ако няколко случая получат милиони, то останалите не получават почти нищо. Бренън не приемаше аргументите му, макар да не успяваше да ги оспори убедително, а само повтаряше, че според него, „Акърман“ има много повече пари, отколкото изглеждало.

Групата се раздели на два лагера, но разграничителните линии се местеха с такава бързина и коалициите бяха толкова нетрайни, че за Клей беше трудно да определи и кой лагер бяха повечето присъстващи. Френч помоли Бренън да обясни откъде е толкова сигурен, че може да се докаже умисъл, за да се иска наказателно обезщетение.

— Ти разполагаш с документацията, нали така? — запита Бренън.

— Клей ни е предоставил част от документите. „Акърман“ още не знае това. Вие не сте ги виждали. И може би никога няма да ги видите, ако се оттеглите от груповия иск.

Вилиците и ножовете замръзнаха във въздуха; всичките седемнайсет мъже (без Клей) закрепяха един през друг. Келнерите избягаха от помещението. Клей си представи как залягат зад големите плотове в кухнята. Бренън изпитваше нужда да се заяде с някого. Уес Солсбъри не му се даваше. Езикът ставаше все по-груб. Само Патън Френч седеше невъзмутимо в другия край на масата. Големият адвокат помириса виното в чашата си, затвори очи и отпи една глътка, за да вкуси от поредната бутилка.

Колко ли подобни кавги бе преживял Патън Френч? Сигурно стотина. Клей заби ножа в месото.

Когато духовете се поуспокоиха, Бърни от Бостън разправи един виц за някакъв католически свещеник и масата избухна в смях. После около пет минути всички се наслаждаваха на храната и виното, докато Албърт от Топика не предложи стратегия. „Акърман“ да бъде принуден да обяви фалит. Лично я бил прилагал на два пъти спрямо други компании, всеки път със задоволителни резултати. И двата пъти жертвите му били използвали предвиденото за такива случаи финансово законодателство, за да прецакат банките и останалите кредитори, с което само увеличавали дела на Албърт и неговите клиенти. Последваха възражения, някои аргументирани. Албърт се обиди. Започна нова кавга.

Караха се за всичко — отново за документи, после дали все пак да не заведат дело, вместо да притискат за извънсъдебно споразумение, за предимствата на едни съдилища пред други, за най-добрите начини да се издирят и останалите случаи, за разноси и хонорари. Клей слушаше със свит стомах, но нито веднъж не се обади. Останалите се хранеха с видим апетит, което не им пречеше да водят по два-три спора едновременно.

Така се трупа опит, каза си Клей.

След като най-дългата вечеря в живота му най-после приключи, Френч ги поведе обратно към билиардната, където ги очакваха коняк и още пури. Мъжете, които в продължение на три часа се бяха ругали на

висок глас, изведнъж се побратимиха на чашка, сякаш нищо не е било. При първата възможност Клей се измъкна и след като се полута, успя да намери стаята си.

Шоуто на Бари и Хари беше насрочено за десет часа в събота сутринта, за да могат хем всички да си отспят след снощното пиене, хем да се натъпчат хубаво на закуска. Освен това Френч им бе организиран по желание ловни и риболовни излети, но нито един от гостите не ги уважи.

Бари и Хари имаха фирма в Ню Йорк, която не се занимаваше с нищо друго, освен да прави финансови анализи на компании, представляващи потенциални обекти на икове. Разполагаха с надеждни източници, огромни връзки и славата на хора, които намират начин да се доберат до истината. Френч ги бе поканил да направят едночасова презентация.

— Това удоволствие ни струва двеста хиляди — гордо прошепна той на Клей. — Но ще накараме „Акърман“ да ни ги осребри, представяш ли си?

Двамата работеха в тандем, като Бари пускаше диапозитивите, а Хари сочеше с показалката. Застанали на подиума в малкия киносалон на подземния етаж, под билиардната зала, те бяха като двама професори, изнасящи обща лекция. Този път, като никога, адвокатите мълчаха.

„Акърман Лабораторис“ има застраховка поне за 500 милиона долара — веднъж за 300 от основния си застраховател и втори път за 200 от презастрахователна компания. Анализът на постъпленията беше твърде заплетен и двамата — Бари и Хари — по изключение трябваше да говорят едновременно. Скоро присъстващите бяха удавени в цифри и проценти.

Стана дума и за козметичния клон на „Акърман“, който според тях можеше да се продаде по спешност за около 600 милиона, както и за един филиал за пластмаси в Мексико, който от „Акърман“ се опитвали да пласират за 200 милиона. Само за обясняване на структурата на дълговете им отидоха още петнайсет минути.

Бари и Хари бяха и юристи, така че можеха с голяма точност да предвидят реакцията на една компания при катастрофален групов иск

като този за „Дайлофт“. За „Акърман“ би било целесъобразно да приеме без протакане извънсъдебно споразумение на няколко етапа, или „палачинково споразумение“, както го нарече Хари.

Клей не се съмняваше, че той единствен сред присъстващите не знае какво значи „палачинково споразумение“.

— На първия етап се изплащат два милиарда долара на всички ищци от първа категория — обясни Хари, който сякаш се смили над Клей.

— Мисля, че могат да приключат с това до деветдесет дни — добави Бари.

— На втория етап се предвиждат още петстотин милиона за ищци от втора категория, тези със злокачествените тумори, които не са заплашени от непосредствена смърт.

— И накрая, на третия етап, който е с петгодишна давност, се обезщетяват всички смъртни случаи.

— Ние смятаме, че „Акърман“ е в състояние да заплати два и половина до три милиарда долара през следващата една година и още около петстотин милиона в разстояние на пет години.

— Всякакви суми над тези биха довели компанията до фалит.

— Кое то не е целесъобразно в случая, тъй като сред банките има доста привилегирани кредитори, които ще си приберат първи парите.

— Освен това при фалит върху банковите им сметки ще бъдат наложени запори, така че може да минат от две до пет години, преди да си получат парите.

Разбира се, сред адвокатите отново избухнаха пререкания. Винсънт от Питсбърг особено държеше да ги впечатли с финансовите си познания, но Бари и Хари бързо го поставиха на мястото му. След около час те приключиха изложението си и отидоха за риба, а Френч зае мястото им на подиума. Споровете прекъснаха, залата утихна. Време беше да приемат план за действие.

Първата им крачка беше да издирят и привлекат за клиенти всички останали пострадали, които бяха още поне колкото записалите се досега. Всеки за себе си, с всички възможни средства. Да ги издирим до последния човек, колеги! Ако трябва, ще тръгнем по дребните адвокати, всеки с по двајсетина-трийсет случая, но ще ги включим анблок в груповия иск. Каквото и да ни струва това.

Второ, до шейсет дни да се проведе среща за договаряне на споразумение с „Акърман Лабораторис“. Координационният съвет да насрочи дата и да разпрати известия до всички участници.

Трето, да се положат максимални усилия всички ангажирани по случая адвокати да потвърдят участието си в иска. В единството е силата. Тези, които пожелаят да се оттеглят и да поведат отделни дела, ще бъдат лишени от достъп до уличаващите документи. Тая игра се играе твърдо.

Всеки от присъстващите в залата намери какво да възрази по една или друга точка от плана, но като цяло коалицията се запази. По всичко личеше, че „Дайлофт“ ще им донесе най-бързото извънсъдебно споразумение в историята на груповите иски. Адвокатите вече надушваха големите пари.

Следващата реорганизация на младата фирма се извърши по същия хаотичен начин, както и предишните, и по същите причини — голям наплив на клиенти, твърде много документи за обработване, недостиг на персонал, неясна командна структура и неубедителен стил на ръководство, доколкото никой от заелите се с тази дейност, може би с единственото изключение на мис Глик, не бе ръководил преди каквото и да било. Три дни след като Клей се върна от Кечъм, Полет и Джона го спипаха в кабинета му с дълъг списък неотложни проблеми. Сред персонала назряваше бунт. Нервите на всички бяха изопнати докрай, а умората си казваше думата.

По последни изчисления във фирмата бяха регистрирани 3320 случая на хора, вземали дайлофт, и понеже всички случаи бяха съвсем нови, не търпяха отлагане. Ако не се брояха Полет, която с неохота се бе нагърбила с функциите на офис мениджър, и Джона, който прекарваше по десет часа на ден пред екрана на компютъра, като едва намогваше да обработва случаите, а също и Клей, който беше шефът и трябваше да пътува до Айдахо и да дава интервюта, фирмата бе наела още двама адвокати и вече десет стажанти, от които никой — с изключение на Родни — нямаше повече от три месеца опит.

— Не мога да кажа кои са добри и кои не — призна Полет. — Твърде е рано.

Тя бе пресметнала, че всеки стажант може да води между сто и двеста дела.

— Клиентите са безумно уплашени — каза тя. — Уплашени са, понеже телата им са пълни с тумори. Уплашени са, понеже пресата се занимава само с лекарството им. По дяволите, уплашени са, понеже ние сме уплашени до смърт от тях!

— Държат да разговарят с някого — обясни Джона. — И този някой да е адвокат, а не стреснат стажант, който само да им взема данните на конвейер. Боя се, че скоро ще почнем да губим клиенти.

— Няма да загубим нито един — успокои го Клей, като се сети за онези акули, с които се бе запознал в Айдахо. Как само щяха да се зарадват да му отмъкнат недоволните клиенти.

— Затънали сме в писмена работа — прекъсна го Полет. — Резултатите от предварителните изследвания се анализират, после при съмнения за злокачествени образувания се назначават допълнителни тестове. Към момента вече имаме около четиристотин души, които трябва да се явят на допълнителен тест. Всеки от тях може да е сериозно болен, може да умира! Само че няма кой да координира работата с лекарите. Стават засечки, Клей!

— Разбирам — кимна той. — Колко адвокати ни трябва?

Полет погледна уморено Джона. И двамата нямаха отговор.

— Десет? — предположи тя.

— Поне десет — отвърна Джона. — На първо време, а после може и повече.

— Трябва да засилим рекламата — каза Клей.

Джона и Полет мълчаливо обмисляха чутото. Клей им беше разправил накратко за срещата в Кечъм, но без подробности. Бе ги уверил, че всеки привлечен клиент ще им донесе огромни печалби, но не ги бе запознал със стратегията за сключване на споразумение. Който много дрънка, губи дела, бе го предупредил Френч, а при такъв неопитен персонал беше по-добре да държи всички на тъмно.

Една юридическа фирма на същата улица неотдавна бе съкратила трийсет и пет адвокати. Икономиката била разклатена, клиентите намалявали, предстояло сливане с друга компания — каквато и да беше причината, новината бързо се разпространи, защото във Вашингтон беше истинско чудо да се съкращават юристи. Всичко друго да, но безработни адвокати във Вашингтон — това вече беше събитие!

Полет предложи да вземат на работа неколцина от съкратените адвокати на тази фирма — на договор за една година, без обещания за повишение. Клей се нае сам да им позвъни още на другата сутрин. Освен това обеща да търси нови сгради и помещения.

На Джона му хрумна леко екстравагантната идея да наемат и лекар на едногодишен договор — трябваше им човек, който да координира изследванията и да събира данните от тях.

— Можем да вземем някой направо от медицинския факултет за сто хиляди годишно — каза той. — Няма да е много опитен, но какво пък, няма да прави мозъчни операции я! Ще подрежда папки.

— Действай! — съгласи се Клей.

Следващият проблем от списъка на Джона се отнасяше до интернет страницата. Рекламите я бяха направили известна, но им трябваша хора на щат да отговарят на запитвания, както и да я осъвременяват поне веднъж седмично с последните данни за хода на иска и със сензационни разкрития за лекарството.

— Нашите клиенти са жадни за информация, Клей — подчерта Джона.

За онези, които не ползваха интернет — а Полет предполагаше, че поне половината от клиентите им попадат в тази категория, — беше жизненоважно да получават печатен информационен бюлетин.

— Трябва ни щатен сътрудник, който да прави и разпраща бюлетина — каза тя.

— Можеш ли да намериш човек?

— Мисля, че да.

— Действай тогава!

Тя погледна Джона, сякаш беше негов ред да говори. Джона хвърли жълтия си бележник на бюрото и изпука кокалчетата на пръстите си.

— Клей, харчим купища пари — заяви той. — Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Не съм сигурен, но мисля, че знам. Имайте ми доверие, става ли? На път сме да изкараме големи пари. За да стане това обаче, най-напред трябва да похарчим доста.

— И ти ги имаш? — запита Полет.

— Ами да!

Пейс реши да изпие последното си за деня питие в един бар в Джорджтаун на пет минути пеша от къщата на Клей. Той непрекъснато пътуваше за някъде, а на въпросите къде е бил и какви дела води отговаряше уклончиво, както си му беше навик. Гардеробът му бе станал с една идея по-светъл и в него доминираха кафявите тонове — островърхи кафяви ботуши от змийска кожа, кафяво велурено сако.

Част от маскировката, помисли си Клей. Още на първата бира Пейс заговори за лекарството и в хода на разговора стана ясно, че какъвто и да беше текущият му проект, отново беше свързан с „Акърман“.

Клей, който се бе вживял в ролята на млад и многообещаващ адвокат по групови искове, описа цветисто пътуването си до ранчото на Френч и бандата крадци, с които се бе запознал, като наблегна на изпъстрената с кавги тричасова вечеря, на която всички се бяха напили и за малко не се бяха хванали за гушите, както и на сутрешното шоу на Бари и Хари. Без колебание разправи всичко с пълни подробности, защото Пейс и без това познаваше всекиго.

— Чувал съм за Бари и Хари — каза Макс с тон, сякаш бяха герои от подземния свят.

— Явно си разбират от работата, но пък за двеста хиляди долара това би могло да се очаква.

Клей спомена за Карлос Ернандес, за Уес Солсбъри и за Деймън Дидие — най-новите му приятели от Координационния съвет на ищците; събеседникът му потвърди, че познава всички или е чувал за тях.

На втората бира Пейс каза:

— Ти си продал акции на „Акърман“ по високия курс, така ли? — Той се огледа, но никой нямаше вид да ги подслушва. Барът беше полупразен, малкото посетители бяха студенти.

— Сто хиляди по четирийсет и два и петдесет — каза гордо Клей.

— Днес „Акърман“ приключи при двайсет и три.

— Знам. Всеки ден пресмятам.

— Време е да ги изкупиш обратно. Най-добре още утре сутринта.

— Нещо има да става ли?

— Да, и като си почнал, купи колкото можеш по двайсет и три и изчакай да видиш какво ще стане.

— И какво може да е то?

— Скоро ще се вдигнат двойно.

Шест часа след този разговор, преди изгрев-слънце, Клей вече беше в офиса и се готвеше за поредния ден на хаос и безумие, като същевременно очакваше с трепет отварянето на фондовата борса. Списъкът със задачите му за деня беше дълъг две страници, като почти

всичко опираше до непосилната мисия незабавно да наеме десет души адвокати и да им намери помещения, където да работят. Изглеждаше безнадеждно, но Клей нямаше избор; в седем и трийсет той се обади на брокера по недвижими имоти, като го извади изпод душа. В осем и трийсет вече провеждаше интервю с един току-що уволнен млад адвокат на име Оскар Мълрони. Горкият човек беше завършил с отличие Йейл, преди да го вземат на работа с висока заплата в огромна фирма, която наскоро след това се бе сринала под собствената си тежест и под заплахата за предстоящо сливане с друга. На всичко отгоре беше женен от два месеца и отчаяно си търсеше работа. Клей му предложи 75 000 годишно и Мълрони прие без колебание. Освен това каза, че имал четирима приятели, съвипускници от Йейл, които като него се оглеждали за работа.

— Върви да ги доведеш — нареди му Клей.

В десет сутринта той се обади на дилъра си и купи обратно акциите от „Акърман“, като реализира печалба малко над 1,9 милиона долара. Едновременно с това го инструктира да закупи още двеста хиляди акции на компанията по 23 долара на парче, като ги заплати с парите от печалбата плюс кредит от банката. После до обяд следи движението на борсовите курсове, но при „Акърман“ курсът не помръдна.

Оскар Мълрони се върна по обяд и доведе приятелите си, които бяха въодушевени като скаути. Клей набързо ги назначи, после ги остави сами да си търсят мебели под наем, да свързват телефоните си и всичко останало, което им беше нужно за новата им кариера като адвокати по групови искове. Впоследствие Оскар щеше сам да търси и наема останалите петима юристи, които на свой ред да си обзавеждат офис и т.н.

Така се роди йейлският клон на фирмата.

В пет часа следобед източно време от „Фило Продъктс“ обявиха, че купуват целия свободен пакет акции на „Акърман Лабораторис“ по курс 50 долара за акция, с което бе осъществено сливане на компаниите. Цената възлизаше на 14 милиарда. Клей наблюдаваше драмата на големия екран в залата за съвещания, докато останалите бяха заети да отговарят на телефоните. Финансовите канали направо

щяха да се задавят от новината. Си Ен Ен по спешност изпрати екип в Уайт Плейнс, щата Ню Йорк, където се намираше седалището на „Акърман“; репортерите увиснаха пред портата на обсадената компания, сякаш очакваха някой да излезе и да се разплаче пред камерите.

На екрана се зареди безкрайна върволица от експерти и борсови анализатори, които се надпреварваха да предлагат всякакви глупави коментари по случая. Името „Дайлофт“ се споменаваеше често и от самото начало. Макар „Акърман“ от години да страдаше от лошо управление, дайлофтът беше камъчето, което бе прекатурило колата.

Дали „Фило“ не беше производителят на „Тарван“? Клиентът на Пейс? Дали Клей несъзнателно не бе помогнал за поглъщането на „Акърман“ за 14 милиарда? И което беше най-тревожното — какво означаваше всичко това за бъдещето на „Акърман“? Макар да беше твърде вълнуващо да пресмята печалбите си от придобитите акции, Клей се питаше дали това не е краят на случая „Дайлофт“.

Истината беше, че никога нямаше да узнае. Клей беше само един дребен играч в огромна сделка между две гигантски корпорации. Нищо, „Акърман“ има доста активи, утешаваше се той. При това компанията бе произвела опасен продукт, който бе навредил на мнозина. Справедливостта трябваше да възтържествува.

Патън Френч се обади от самолета си — някъде между Флорида и Тексас — и помоли Клей да не мърда от мястото си през следващия един час. Координационният съвет трябвало да проведе спешно заседание на конферентна връзка. В момента секретарката на Патън издирвала останалите.

Френч се обади пак след час, вече от летището в Бомонт; на следващия ден имал там среща с адвокати, които се нуждаели от неговата помощ по някакви искове във връзка с лекарство за сваляне на холестерола — хубави искове, големи пари щели да паднат от тях, но проблемът бил, че не можел да открие останалите членове на Координационния съвет. Вече бил разговарял с Бари и Хари в Ню Йорк. Те не били разтревожени.

— „Акърман“ все още притежава дванайсет милиона акции от собствения си капитал, които сега вървят поне по петдесет долара всяка, а може да се вдигнат и още, като се успокоят нещата. Това са поне шестстотин милиона долара само в акционерен капитал. Освен

това сливането на двете корпорации трябва да стане с одобрението на федералните власти, а те ще настояват първо да се изчистят всякакви съдебни дела. И най-важното: „Фило“ е известен с политиката си да не стъпва в съдебна зала. Решава всякакви правни спорове бързо и тихомълком.

Като случая „Тарван“, помисли си Клей.

— В общи линии това е добра новина — заключи Клей. Някъде наблизо се чуваше бръмчене на факс. Клей си го представи как ходи напред-назад в салона на своя Гълфстрийм, паркиран на рампата.

— Ще те държа в течение — каза Френч и прекъсна връзката.

Рекс Критъл беше в настроение да се кара, да назидава, да просвещава, да бъде умилюстивяван, но клиентът, седнал от другата страна на бюрото му, остана напълно равнодушен пред цифрите.

— Твоята фирма е едва на шест месеца — заяви Критъл, като го изгледа над смъкнатите очила; на бюрото пред него имаше купчина финансови доклади. Доказателственият материал! Безспорните улики, че престижната юридическа фирма „Дж. Картър II“ се управлява от идиоти. — Режимните ти разноски още в началото бяха впечатляващи: 75 000 долара месечно за трима адвокати, един стажант, секретарка, доста солиден наем, хубави помещения. А сега са вече половин милион долара на месец, като с всеки изминал ден стават все повече!

— Трябва да похарчиш, за да спечелиш — каза Клей, като отпи от кафето, и с наслада загледа притеснения си счетоводител. На това му се викаше съвестен професионалист, да се вайка за разходите на клиента си повече от самия клиент.

— Само дето нищо не си спечелил — обади се предпазливо Критъл. — През последните три месеца нямаш постъпления.

— Но като цяло годината беше добра.

— Е, да. При петнайсет милиона хонорари годината не е добра, а направо великолепна. Проблемът е, че вече се изпаряват. Миналия месец само за чартърни полети си похарчил четиринайсет хиляди долара.

— Добре, че ме подсети. Мисля да си купя собствен самолет. Искам да пресметнеш колко ще ми излезе.

— Веднага смятам. Не ти трябва, не си оправдава разноските.

— Не те питам това. Питам те мога ли да си го позволя.

— Не, не можеш!

— Спокойно, Рекс. Идват по-добри времена.

— Предполагам, че имаш предвид случая „Дайлофт“. Дотук четири милиона долара за реклама, три хиляди на месец за

поддържане на интернет страница, сега още три хиляди за бюлетин. Всичките ония стажанти в Манасас, а сега и нови адвокати.

— За мен въпросът стои така: дали да го взема на лизинг за пет години, или да го купя в брой?

— Кое?

— Моят Гълфстрийм.

— Какво е това Гълфстрийм?

— Най-добрият частен самолет в света.

— И какво смяташ да правиш с твоя Гълфстрийм?

— Да летя.

— А защо, ако мога да попитам, си решил, че ти трябва?

— Защото това е предпочитаният самолет от повечето адвокати по групови граждански иски.

— Аха, сега разбрах.

— Сигурен бях, че ще ме разбереш.

— Да имаш представа колко струва?

— Четирийсет, четирийсет и пет милиона долара.

— Много ми е неприятно да ти съобщя, Клей, но ти нямаш толкова пари.

— Прав си. Ще го взема на лизинг тогава.

Критъл свали очилата и заразтрива дългия си костелив нос, сякаш бе получил внезапен пристъп на главоболие.

— Виж какво, Клей, аз съм само твой счетоводител. Но не съм сигурен дали някой друг се е сетил да ти каже да я караш по-полека. Така че по-кротко, мой човек. Натрупал си състояние, честито да ти е. Но не ти трябва голяма фирма с толкова много адвокати. Не ти трябва самолет. След това какво, яхта може би?

— Да.

— Ти шегуваш ли се?

— Не.

— Аз пък си мислех, че мразиш яхтите.

— Не е за мен, за баща ми е. Има ли начин да я пиша като фирмен разход?

— Не.

— Сигурно има.

— Защо?

— Когато не я ползвам, ще я давам под наем.

Критъл спря да разтвива носа си, сложи си очилата и заяви:
— Приятелю, парите са си твои.

Срещнаха се на неутрална територия, в Ню Йорк, в опушената бална зала на стар хотел в близост до Сентръл Парк — последното място на света, където някой би се досетил, че може да се проведе такова важно събиране. От едната страна на масата заеха места петимата членове на Координационния съвет на ищците по случая „Дайлофт“. Клей се чувстваше твърде не намясто сред тях; отзад насядаха сътрудници, асистенти и момчета за всичко, наети за случая от мистър Френч. От другата страна се нареди екипът на „Акърман“, оглавяван от юрисконсулта Карл Уикс — изпитан в боеве воин, заобиколен от същия брой поддръжници.

Седмица преди това федералните власти бяха одобрили сливането на компанията с „Фило Продъктс“ при цена 53 долара за акция, което за Клей означаваше още около шест милиона печалба. Той веднага бе прехвърлил половината сума в офшорна сметка, да не се пипа. Така легендарната компания, основана преди век от братя Акърман, бе окончателно погълната от „Фило“ — фирма, чиито годишни постъпления бяха наполовина на нейните, но пък имаше по-малко натрупани дългове и по-способно ръководство.

Клей седна на стола и разтвори папките пред себе си. Опитваше се да си внуши, че е точно на мястото си, по дяволите, когато забележа намръщените физиономии срещу себе си. Даде си сметка, че хората на „Акърман“ за пръв път виждаха младия парвеню от Вашингтон, който им беше докарал на главите този кошмар.

Патън Френч наистина си бе осигурил масирана логистична подкрепа, но явно не се нуждаеше от нея. Той водеше първото съвещание и още щом заговори, всички млъкнаха, с изключение на Уикс, но и той се обаждаше само при нужда. Цялата сутрин премина в уточняване на броя на регистрираните случаи на увредени от „Дайлофт“. Груповият иск от Билокси беше подаден от името на 36 700 ищци. Някакви отцепници от Джорджия бяха събрали отделно 5200 случая и заплашваха да подадат отделен иск, с който да се състезават с Френч на финалната права. Френч се чувстваше уверен, че ще успее да ги разубеди. Други ренегати бяха напуснали екипа му и

възнамеряваха да играят соло, но и те не притесняваха мистър Патън Френч. Тези хора не разполагаха с решаващите документи, нито имаха начин да се сдобият с тях.

Скоро Клей се оттегли от цифрите, които се лееха като река. Единствената цифра, която занимаваше съзнанието му, бе 5380 — броят на собствените му клиенти. Неговият дял от иска засега си оставаше най-високият, макар че Френч го застигаше с малко над 5000 случая.

След тричасов потоп от статистически данни се споразумяха на едночасова почивка за обяд. Съветът на ищците се оттегли в един хотелски апартамент, където имаше приготвени сандвичи, а за пиене — само вода. Френч отново се хвана за телефона и отдалеч се чуваше как крещи на някого. Уес Солсбъри искаше да глътне въздух и предложи на Клей да обиколят квартала. Тръгнаха по Пето Авеню покрай парка. Беше хладен слънчев ден в средата на ноември, вятърът гонеше есенни листа по платното. Ню Йорк изглеждаше особено красив по това време на годината.

— Приятно ми е да идвам тук, както ми е приятно и да си тръгвам — каза Солсбъри. — В момента в Ню Орлиънс е двајсет и седем градуса, при влажност все още над деветдесет процента.

Клей мълчеше и слушаше. Беше твърде развълнуван, от споразумението ги делиха броени часове. После щяха да дойдат огромните хонорари и пълната свобода на младостта, богатството и ергенския живот. От мислите му го изтръгна гласът на Уес, който питаше:

— На колко си години, Клей?

— На трийсет и една.

— Когато бях на трийсет и три, двамата с моя съдружник сключихме извънсъдебно споразумение за една експлозия на танкер, ужасна история, бяха изгорели дванайсет души. Измъкнахме сума ти пари от собственика, после двамата си поделихме двајсет и осем милиона хонорар. Моят съдружник си прибра четиринајсетте милиона и се оттегли от бизнеса. Аз инвестирах своя дял в себе си. Създадох фирма от талантиливи и отдадени на работата адвокати, истински професионалисти, които знаеха какво вършат. Построих цяла сграда в центъра на Ню Орлиънс, като продължих да наемам най-добрите, които можех да открия. Сега вече за мен работят деветдесет души и

през последните десет години съм прибрал общо осемстотин милиона долара хонорари. Ще ме запиташ какво стана с бившия ми съдружник. Тъжна история. Човек не се пенсионира на трийсет и три. През носа му излязоха тия пари. Три несполучливи брака, останалото пропиля на комар. Преди две години го наех като помощник за шейсет и две хиляди долара годишно, но не си оправдава парите.

— Не ми е минавало и през ум да се оттеглям — излъга Клей.

— Недей. Скоро ще ти се изсипят купища пари. Заслужил си ги, радвай им се. Купи си самолет, хубава яхта, къща на брега, вила в Аспен, каквото ти душа иска. Но главно инвестирай във фирмата. Приеми съвет от човек, който е минал по твоя път.

— Благодаря.

Завиха на изток по Седемдесет и трета улица. Солсбъри не бе свършил.

— Ти натъквал ли си се на дела за отравяне с миниум?

— Всъщност не.

— Не са толкова зрелищни, колкото лекарствените отравяния, но и в тях има много пари. Аз ги докарах на мода преди десетина години. Наши клиенти са училища, църкви, болници, търговски сгради, всякакви помещения, където стените са грундираны с миниум. Много опасно нещо. Съдихме фирмите производители, с някои се споразумяхме извън съда. Дотук сме изкарали два милиарда долара обезщетения. Както и да е. При прегледа на доказателствения материал срещу една такава компания се натъкнах на друг хубав повод за групов иск, който може да те заинтересува. Аз не мога да се заема с него поради известен конфликт на интереси.

— Слушам те.

— Компанията се намира в Рийдсбърг, Пенсилвания, и произвежда хоросанова смес, която се използва при строежа на къщи. Наглед проста работа, а всъщност златна мина. Изглежда, че хоросанът е негоден. Вероятно лоша партия. След около три години започва да се рони, а когато спойката между тухлите се наруши, стените падат. Проблемът се проявява главно в района на Балтимор и засяга около две хиляди къщи. Току-що е забелязан.

— Какви са щетите?

— За ремонт отиват около петнайсет хиляди долара на къща.

Петнайсет хиляди по две хиляди къщи, при хонорар една трета от брутната сума, това прави десет милиона, пресметна Клей, който все повече се усъвършенстваше с този род аритметика.

— Много е лесно да се докаже — каза Солсбъри. — А компанията знае, че е уязвима. Няма да е проблем да постигнеш извънсъдебно споразумение.

— Бих искал да се запозная със случая.

— Ще ти изпратя преписката, но без да ме издаваш.

— Ти държиш ли на дял?

— Не. Това е като отплата за дайлофта. Разбира се, ако ти падне случай някой ден да ми върнеш услугата, това ще бъде подобаващо оценено. Така работим ние, Клей. Сред братството на адвокатите може да е пълно с егоисти и главорези, но има и такива, които помагат на ближния.

Късно следобед „Акърман Лабораторис“ се съгласи на минимално обезщетение в размер на 62 000 долара на ищец първа категория — тези с доброкачествените тумори, които можеха да се отстранят оперативно; разноските по операциите също бяха за сметка на компанията. В тази категория попадаха приблизително 40 000 ищци, а техните обезщетения подлежах на изплащане незабавно. Последваха разгорещени пазарлъци по методиката за определяне на правото на обезщетение. А когато се стигна до адвокатските хонорари, за малко не стана сбиване. Като повечето останали адвокати, към договора с клиента Клей прикрепваше допълнително споразумение, че при присъждане на обезщетение му се изплаща като хонорар една трета от брутната сума. При такива споразумения обаче този процент обикновено се намаляваше. Предложена бе много сложна формула, по която също избухнаха пререкания, като Френч се държеше твърде агресивно. Но пък, в края на краищата, ставаше дума за неговите пари! Най-после от „Акърман“ се съгласиха на адвокатски хонорар в размер на 28 процента от обезщетението за първа категория.

При ищите втора категория се бяха развили злокачествени тумори и понеже лечението им щеше да отнеме месеци или дори години, в споразумението не се предвиждаше фиксиран размер, нито таван на обезщетенията. Според Бари и Хари това беше знак, че фирмата „Фило Продъктс“ стои зад „Акърман“ и е готова, ако се наложи, да я подпре с още пари. Адвокатският хонорар при втора

категория бе определен на 25 процента от брутната сума; Клей така и не разбра защо. Френч смяташе прекалено бързо наум и останалите не можеха да го следват.

Трета категория включваше онези случаи от втора, които щяха да умрат междувременно по вина на „Дайлофт“. Тъй като засега нямаше смъртни случаи, тази клауза от споразумението също бе оставена отворена. Адвокатските хонорари бяха ограничени на 22 процента.

Закриха съвещанието в седем с уговорката на следващия ден да се съберат отново, за да изработят детайлите за втора и трета категория. Докато слизаха с асансьора, Френч му подаде някаква разпечатка.

— Не е никак зле за един ден работа — усмихна се той. Беше резюме на случаите и очакваните хонорари на Клей, включително 7-процентна добавка за участието му в Координационния съвет на ищците.

Очакваните хонорари на Клей само за ищците първа категория бяха в размер на 106 милиона долара.

Когато най-после остана сам в хотелската стая, Клей се изправи до прозореца и се загледа в падащия здрач над Сентръл Парк. Явно случаят „Тарван“ не го бе подготвил достатъчно за шока на внезапното забогатяване. Беше зашеметен, онемял, замръзнал сякаш завинаги до този прозорец, докато претовареният му мозък едва смогваше да обработва накъсаните мисли, които профучаваха през него. Изпи две чисти уискита от минибара без всякакъв ефект.

От мястото си до прозореца той позвъни на Полет, която грабна слушалката още на първото позвъняване.

— Говори! — успя да каже тя, когато позна гласа му.

— Първи рунд приключи — съобщи той.

— Не ме мотай!

— Ти току-що спечели десет милиона долара — изрече той; думите излизаха от устата му, но гласът не беше неговият.

— Не ме лъжи, Клей! — задавено прошепна тя.

— Не те лъжа. Истина е.

Тя помълча, после се разплака. Клей направи крачка назад и седна на ръба на леглото. За миг му се стори, че и той ще се разплаче.

— Боже, господи — успя да каже тя. — Боже, господи!

— Ще ти се обадя след няколко минути — успокои я Клей.

Джона беше още в офиса. Той започна да крещи в слушалката, после я хвърли на бюрото и хукна да търси Родни. Клей ги чу да говорят оживено някъде наблизо. Затръшна се врата. Родни вдигна телефона.

— Слушам те.

— Твоят дял е десет милиона — обяви за трети път Клей, който за пръв и последен път в живота си се правеше на Дядо Коледа.

— Боже милостиви! — изхълца Родни. — Боже милостиви!

Джона скачаше из офиса и надаваше дивашки крясъци.

— Не е за вярване, наистина — потвърди Клей. За миг си представи Родни, седнал на някогашното си бюро, сред купища папки и книжа, на стената зад него забодени снимки на съпругата и децата му — един прекрасен човек, който съсипва живота си за мизерно възнаграждение. Какво ли щеше да каже на жена си, като ѝ се обадеше след няколко минути?

Джона вдигна друга слушалка и двамата с Родни го разпитваха няколко минути за днешното съвещание — кой е присъствал, къде се е състояло, как е протекло? Не искаха да го оставят, но той им каза, че е обещал да позвъни отново на Полет.

Когато най-после приключи с добрите новини, дълго седя на леглото; беше му мъчно, че няма на кого друго да се обади. Представи си Ребека, чу гласа ѝ, сякаш беше пред него и можеше да я докосне. Сега биха могли да си купят къща в Тоскана или на Мауи, или където тя поискаше. Можеха да бъдат щастливи, заобиколени от дузина деца, но без нейните и неговите родители; да имат гледачки за децата си, прислужници, готвачи, дори иконом. Той щеше да я изпраща два пъти в годината с частния си самолет, за да се кара с родителите си.

А може би Бенет и Барб нямаше да бъдат толкова непоносими, ако в семейството влезеха сто милиона; парите нямаше да са техни, наистина, но поне можеха да се хвалят на воля с тях.

Той стисна челюсти и набра номера на мобилния ѝ телефон. Беше сряда, в клуба беше скучно. Сигурно беше в апартамента. На третото извъняване чу гласа ѝ:

— Ало!

Клей усети, че краката му треперят.

— Здравей, Клей е. — Надяваше се, че гласът му звучи нехайно. Цели шест месеца не бяха разменили и дума, но ледът моментално се стопи.

— Здравсти, страннико! — отвърна тя. Топло при това.

— Как е положението?

— Добре. Напрегнато както винаги. При теб?

— Горедолу, както го знаеш. В Ню Йорк съм, преговарям по едно споразумение.

— Чувам, че добре ти вървели нещата.

Добре е слабо казано, помисли си той.

— Не е зле. Не се оплаквам. Как е работата?

— Остават ми шест дни.

— Напускаш ли?

— Да. Сватба, нали разбираш?

— Чух. Кога е?

— На двайсети декември.

— Не получих покана.

— Не съм ти пращала. Не мислех, че ще искаш да дойдеш.

— Може би нямаше да дойда. Още ли си сигурна, че искаш да се омъжиш?

— Хайде да сменим темата.

— Друго не се сецам.

— Ти имаш ли си приятелка?

— Не мога да се отърва от жени. Ти къде се запозна с избраника?

— Имал си къща в Джорджтаун.

— Това не е новина. — Но все пак му стана приятно, че е научила. Може би се интересуваше от успеха му. — Този тип е един плужек.

— Стига, Клей. Да се държим прилично.

— Той е един плужек и ти го знаеш, Ребека.

— Ще ти затворя телефона.

— Не се омъжвай за него, Ребека. Носи се слух, че бил педал.

— Значи е плужек и педал. Още нещо? Кажете си го, Клей, може да ти олекне.

— Оставете го, Ребека. Родителите ти жив ще го изядат. Освен това децата ти ще приличат на него. Малки плужечета.

Линията прекъсна.

Той се изтегна на леглото, загледан в тавана. Гласът ѝ звучеше в ушите му; стана му болно, като си даде сметка колко много му липсва. После телефонът изгърмя и го извади от вцепенението му. Беше Патън Френч от фоайето; пред хотела чакала лимузина. Вечеря с вино. Поне три часа. Трябваше да издържи.

Всички участници положиха клетва за конфиденциалност. Раздадени бяха за подписване дебели свитъци с документи, с които адвокатите се задължаваха да опазват тайната на преговорите и споразумението по случая „Дайлофт“. Преди да се разотидат от Ню Йорк, Патън Френч им каза:

— До четирийсет и осем часа вестниците ще гръмнат. От „Фило“ ще изтече информация, за да си вдигнат акциите.

Още на следващата сутрин „Уолстрийт Джърнъл“ излезе със статия, озаглавена: АДВОКАТИ НАЛАГАТ БЪРЗО СПОРАЗУМЕНИЕ ЗА „ДАЙЛОФТ“. Неназованите им източници бяха отлично информирани и словоохотливи. Детайлите бяха точни. За първия етап били заделени 2,5 милиарда долара за обезщетения, като още 1,5 милиарда се пазели в резерв за сериозни случаи и усложнения.

При отварянето на борсата акциите на „Фило“ вървяха по 82 долара, но бързо скочиха на 85. Според един финансов анализатор инвеститорите били облекчени от решението за извънсъдебно споразумение. Така компанията щяла да контролира загубите си. Никакви проточени съдебни дела, никаква заплаха от абсурдни присъди. Адвокатите нямало да създават повече проблеми — ситуация, която неназованите източници описваха като своя победа. Клей следеше новините по телевизията от кабинета си.

Освен това по телефона не спираха да му звънят репортери. В единайсет пристигна представител на „Уолстрийт Джърнъл“, придружен от фотограф. По време на предварителния разговор Клей установи, че журналистът знае за споразумението поне колкото него самия.

— Тия неща няма как да се потулят — каза той. — Ние знаехме и в кой хотел се криете.

Неофициално Клей отговори на всичките му въпроси, после — официално — отказа коментар по случая „Дайлофт“. Разказа му малко за себе си, за шеметното си издигане, само за няколко месеца, от беден

обществен защитник до адвокат по групови искове и мултимилионер; за впечатляващата юридическа фирма, която бе успял да изгради, и пр. Докато говореше, вече си представяше статията във вестника — щеше да бъде истинска сензация.

На следващата сутрин я свали от интернет още преди изгрев. Първо видя собственото си лице на един от ония ужасни шаржове, с които се славеше „Джърнъл“, а над него се мъдреше заглавие: **КРАЛЯТ НА ИСКОВЕТЕ, ОТ 40 000 ДО 100 000 000 ЗА ШЕСТ МЕСЕЦА.** Имаше и подзаглавие: „Кой казва, че правото не било хубаво нещо!“

Статията беше дълга и изцяло посветена на Клей: подробности от биографията му, детството във Вашингтон, баща му, Юридическия факултет; имаше ласкави цитати от Гленда и Джърмейн и коментар от един негов професор, за когото Клей така и не можа да си спомни; накрая завършваше с кратко резюме на делото „Дайлофт“. Най-хубавата част обаче беше едно дълго интервю с Патън Френч, в което „страховитият адвокат по групови искове“ описваше Клей Картър като „най-ярката нова звезда“, като „безстрашен борец за справедливост“ и „сила, с която всички ще свикнат да се съобразяват“. „Корпоративна Америка ще потреперва само при споменаване на името му“ — продължаваха бомбастичните излияния. И, накрая: „Без съмнение, Клей Картър е новокоронясаният крал на груповия иск.“

Той я прочете два пъти от край до край, после я прати по имейла на Ребека с кратка бележка отгоре и отдолу: *Ребека, моля те, изчакай! Клей.* Изпрати я до апартамента и до офиса ѝ, а после, без много да му мисли, я препрати — без допълнителния надпис — и до офисите на BVX Груп. Сватбата беше след цял месец.

Когато най-после стигна в офиса, мис Епик му подаде куп телефонни съобщения; половината бяха от негови състуденти от Юридическия факултет, които шеговито го молеха за заеми, а другата половина — от всевъзможни журналисти и репортери. В офиса цареше дори още по-голям хаос от обикновено. Полет, Джона и Родни не бяха на себе си от напрежение, погледите им блуждаеха. Всички техни клиенти държаха да си получат парите още същия ден.

За късмет йейлският клон, под ръководството на блестящия Оскар Мълрони, се зае със задачата да състави план за оцеляване до деня на подписване на споразумението. Клей премести Мълрони в

отделен кабинет на същия етаж, удвои заплатата му и го остави да се разправя с цялата бъркотия.

Самият Клей имаше нужда от почивка.

Тъй като паспортът на Джарет Картър още навремето бе тихомълком конфискуван от Министерството на правосъдието на САЩ, възможностите му за придвижване бяха силно ограничени. Той дори не беше сигурен, че е в състояние да се върне в родината си, след като шест години изобщо не се бе опитвал да го стори. В онази приятелска сделка, благодарение на която бе успял да се измъкне от Вашингтон без присъда, имаше много неизяснени моменти.

— По-добре да си седя на Бахамите — обясни той на Клей по телефона.

Излетяха от Абако с един „Сайтейшън V“ — поредната лъскава играчка от чартърната фирма, която Клей ползваше. Целта им беше Насау, на трийсет минути полет. Джарет изчака, докато се издигнаха във въздуха, преди да каже:

— Е, какво чакаш, разправяй! — Той вече отпиваше от първата си за деня бира и с избелелите си, разнищени на крачолите къси джинси, сандали на бос крак и стара рибарска шапка приличаше на изгнаник, живеещ като пират на далечен остров.

Клей също си отвори една бира, после заразказва, като започна с тарвана и завърши с дайлофта. До Джарет бяха стигнали слухове за успеха на сина му, но той не четеше вестници и съзнателно избягваше всякакви новини от родината. Сега подхвана втора бира и се опита да си представи какво е да представляваш пет хиляди клиенти едновременно.

При споменаването на стоте милиона затвори очи, пребледня — във всеки случай лицето му стана значително по-светло бронзово — и сбърчи чело. Поклати глава, отпи още глътка бира, после се разсмя.

Клей продължи да разказва, решен да приключи, преди да са кацнали.

— Какво правиш с всичките тези пари? — запита Джарет, все още в шок.

— Пръскам ги като луд.

Пред сградата на летището в Насау хванаха такси — жълт кадилак модел 1974 г. Шофьорът пушеше някаква дрога, но въпреки това ги закара невредими до хотел-казино „Сънсет“ на Парадайз Айланд, с изглед към пристанището за яхти.

Джарет се втурна право към масите за блек джек, стиснал в ръка петте хиляди в брой, които Клей му бе дал. Самият Клей се насочи към басейна. Беше зажаднял за бикини и загоряла женска кожа.

Яхтата беше деветнайсетметров катамаран, произведен от престижна фирма във Форт Лодърдейл. Продаваше я някакъв смахнат стар англичанин на име Молтби, който ѝ беше и капитан; на борда имаше един моряк — мършав бахамец. Молтби не спря да ругае, докато излязоха от пристанището на Насау и запориха водите на пролива. Насочиха се към южния му край, решени да прекарат половин ден под яркото слънце сред спокойните води, за да изпробват един съд, с който Джарет твърдеше, че би могъл да изкарва сериозни пари.

Когато угасиха двигателя и разпериха платната, Клей слезе долу, за да разгледа помещенията. В яхтата имаше каюти и легла за осем пътници и екипаж от двама души. Беше малко тесничко, като за по-дребни хора. В душ-кабината човек едва можеше да се завърти. Капитанската спалня можеше да се побере в най-малкия му дрешник. Живот на яхта.

Според Джарет беше трудно човек да се препитава с риболов. Клиенти се намираха все по-рядко. За да е на печалба, трябваше всеки ден да го наемат, но пък това означаваше да се убие от работа. Моряците не се задържаха. Бакшишите не стигаха. Повечето клиенти бяха поносими, но имаше и такива, които му вгорчаваха живота. Вече пет години Джарет се прехранваше като капитан на яхта под наем и вече започваше да му личи.

Истински пари можеха да се изкарат от малки групи богаташи, които наемаха яхти не за да бъдат глезени, а за да се трудят на тях. Полусериозни моряци. За целта, обясни Джарет, беше нужна хубава яхта, лично твоя, по възможност без ипотеки, с която да пътуваш из Карибско море с месеци. Джарет имаше един приятел от Фрийпорт, който от години изкарваше купища пари с две такива яхти. Клиентите

сами си избираха маршрута, яденето и пиенето, наемаха капитан и помощник и по цял месец обикаляха из островите.

— Десет хиляди долара седмично — каза Джарет. — Освен това през цялото време си на път, радваш се на вятъра, на слънцето и морето, не бързаш за никъде. Не е като при риболова, където, ако не хванат риба меч, на теб се сърдят.

Когато Клей излезе на палубата, Джарет беше застанал на руля; изглеждаше точно на мястото си, сякаш от години беше управлявал само хубави яхти. Клей се разходи напред-назад и се протегна на слънцето.

Излезе ветрец и яхтата запори гладките води към източната част на залива, докато Насау се отдалечаваше на хоризонта зад тях. Клей се бе съблякъл по къси панталони и се мажеше с крем; унасяше го дрямка, когато Молтби пропълзя до него.

— Баща ти разправя, че ти си паралията. — Очите на Молтби бяха скрити зад черни очила.

— Така е — съгласи се Клей.

— Тази яхта струва четири милиона, нова е, една от най-добрите в този клас. Строена е по поръчка за собственик на хай-тек фирма, който пръснал парите си по-бързо, отколкото бил успял да ги спечели. Пълен кретен, ако питаш мен. Както и да е, сега се чудим какво да я правим. Пазарът е замрял. Ще ти я дадем за три милиона, имай обаче предвид, че това си е чиста кражба. Ако я регистрираш под бахамски флаг като чартърен съд, има всякакви номера за укриване на данъци. Не мога да ти ги обясня, но имаме един адвокат в Насау, който ще ти оформи документите. Стига да е трезвен де.

— Аз също съм адвокат.

— Че как така си трезвен тогава?

Ха-ха! И двамата се засмяха насила.

— А как стои въпросът с фирмените разходи?

— Доста е сложно, но пак ти казвам, говори с нашия адвокат. Аз съм само търговец. Струва ми се обаче, че твоят старец я хареса. От Бермудите до Южна Америка всички са луди по такива лодчици. Ще ви изкара добри пари.

Тъй рече търговецът, който на всичко отгоре не беше никакъв търговец. Ако Клей искаше да купи яхта за баща си, достатъчно му бе

да знае, че няма да губи пари, никога не бе и помислял да печели от нея. Молтби се изпари толкова бързо, колкото се бе появил.

Три дни по-късно Клей подписа договор за сумата 2,9 милиона за яхтата. Адвокатът, който в интерес на истината не беше напълно трезв и на двете им срещи, регистрира чартърна компания на името само на Джарет със седалище на Бахамите. Яхтата беше подарък от сина му, ценен актив, който трябваше да се крие на островите, също както самият Джарет.

Баща и син прекараха последната вечер в някаква съмнителна кръчма в Насау, пълна с наркотрафиканти, данъчни измамници и бащи, нежелаещи да плащат издръжка. Докато разчупваше щипката на рака в чинията си, Клей се реши да зададе въпроса, който отдавна напираше на устните му:

— Има ли някаква възможност да се върнеш отново в Щатите?

— За какво?

— За да се занимаваш с право. За да ми станеш съдружник. За да водиш дела и да съдиш престъпници и да им правиш живота черен както някога.

Джарет се усмихна на въпроса; усмихна се на самата мисъл баща и син да работят заедно, на представата, че Клей искаше той да се завърне, да седне отново в някакъв офис и да се занимава с нещо почтено. Момчето още живееше под тъмния облак, който старецът бе оставил далеч назад. Е, като се имаше предвид неотдавнашният му успех, облакът вече не беше толкова тъмен.

— Съмнявам се, Клей. Върнах разрешителното си и обещах да не се мяркам повече.

— А би ли искал да се върнеш?

— Може би, за да изчистя името си, но не и за да се занимавам с право. Тежко минало, твърде много врагове. На петдесет и пет съм и е късно да започвам живота си отначало.

— Какво ще стане с теб след десет години?

— Не мисля по този начин. Не вярвам в календари и планове и в списъци от неща, които трябва да свършим. Поставянето на цели в живота е глупав американски навик. Не е за мен. Живея ден за ден, най-много да помисля и за утре, но толкова. Да си планираш бъдещето е направо смешно.

— Извинявай, че попитах.

— Живей заради мига, Клей. Утрешният ден сам ще се погрижи за себе си. Ти и без това си имаш достатъчно грижи, както ми се вижда.

— Парите ми ги създават.

— Гледай да не ги прахосаш, синко. Знам, че сега ти изглежда невъзможно да похарчиш толкова много, но сам ще се изненадаш. Ще се появят нови приятели. Жените ще се хвърлят в краката ти.

— Кога ще стане това?

— Почакай малко. Веднъж четох една книга, „Златото на глупците“ или нещо такова. Една след друга истински случки за огромни състояния, паднали от небето и прахосани от идиоти. Много завладяващо четиво. Купи си я.

— Мисля, че не ми трябва.

Джарет метна една скарида в устата си и смени темата.

— Смяташ ли да помагаш на майка си?

— Едва ли. Тя няма нужда от помощ. Съпругът ѝ е богат, не помниш ли?

— Кога си говорил за последен път с нея?

— Преди единайсет години, татко. Какво се сети изведнъж?

— Просто съм любопитен. Не е ли странно? Бил си женен за една жена двайсет и пет години, а още се питаш какво ли прави.

— Да говорим за нещо друго.

— Например за Ребека?

— Не. Друго.

— Я да идем да похвърляме зарове. Имам още четири хиляди долара за прахосване.

Когато мистър Тед Уърли от Ъпър Марлборо, Мериленд, получи дебелия плик с подател „Дж. Клей Картър II“, той незабавно го отвори. Вече бе гледал по телевизията всякакви репортажи за споразумението по случая „Дайлофт“. Бе следил с почти религиозна стръв интернет страницата за лекарството в очакване на някакъв знак свише, че е дошло време да си получи парите от „Акърман Лабораторис“.

Писмото започваше така:

„Драги мистър Уърли,

Нашите поздравления! Заведеният от Вас иск срещу «Акърман Лабораторис» е признат за основателен от Окръжния съд при Южния съдебен окръг на щата Мисисипи. Като ищец от първа категория Вашият дял от обезщетението се равнява на 62 500 долара. По силата на договора за правни услуги, сключен между Вас и нашата фирма, 28 процента от тази сума подлежат на изплащане за оказани Ви от нашата фирма адвокатски услуги. В допълнение към това съдът е определил удръжка в размер на 1400 долара за частично покриване на разноските по делото. Така чистата сума, която ще получите като обезщетение, е 43 240 долара. Моля, подпишете приложените формуляри и ни ги изпратете незабавно в приложения плик.

Искрено Ваш: Оскар Мълрони, адвокат“

— Всеки път някой нов — изръмжа мистър Уърли, докато нервно прелистваше страниците. Имаше приложено копие от съдебното нареждане, с което се потвърждаваше споразумението, циркулярно писмо до всички ищци по груповия иск, както и някакви други документи, които той изведнъж загуби желание да чете.

43 240 долара! Това беше всичко, което щеше да получи от онази мошеническа фармацевтична компания, умишлено пуснала на пазара препарат, предизвикал туморите в пикочния му мехур! 43 240 долара за всичките месеци на напрежение и страх, че няма да остане жив! 43 240 долара за изтезанието с онази ужасна тръбичка, която му вкараха през пениса в пикочния мехур, за микроскопичния скалпел, който провряха през нея, за четирите израстъка, които му изрязаха и измъкнаха през същата тази тръбичка! 43 240 долара за онези гнусни бучки, примесени с кръв, които после цели три дни изхвърля с урината!

При спомена за това той потръпна.

Мистър Уърли набра шест пъти номера, остави шест съобщения и чака шест часа, докато мистър Мълрони благоволи да му позвъни.

— Кой сте пък вие, по дяволите? — започна любезно мистър Уърли.

Оскар Мълрони, който през изтеклите десет дни бе станал истински виртуоз в провеждането на подобни разговори, спокойно обясни, че е адвокатът, отговарящ за иска на мистър Уърли.

— Вашето обезщетение е направо подигравка! — избухна мистър Уърли. — Четирийсет и три хиляди долара, това си е пладнешки обир.

— Вашето обезщетение е шейсет и две хиляди долара, мистър Уърли — обясни Оскар.

— Ама получавам четирийсет и три, синко.

— Не, получавате шейсет и две хиляди. От които се съгласихте да платите една трета на вашия адвокат, без когото нямаше да получите нищо. Тази една трета е намалена при споразумението на двайсет и осем процента, докато повечето адвокати взимат четирийсет и пет до петдесет процента.

— Брей, голям късметлия съм бил, няма що. Не съм съгласен! — сопна се той, при което Оскар се впусна в кратък и добре заучен монолог в смисъл, че това е най-голямата сума, която компанията производител може да си позволи да заплати, без да фалира, и че ако се случи последното, мистър Уърли няма да получи и това, което получава сега.

— Много мило — каза мистър Уърли. — Само че аз не приемам това обезщетение.

— Нямате друг избор.

— Как ли пък не!

— Прочетете договора за правни услуги, мистър Уърли. Погледнете специално на страница единайсета, параграф осми: „Упълномощаване на посредник“. Вие упълномощихте нашата фирма да сключи от ваше име споразумение за всякаква сума, стига да надхвърля петдесет хиляди долара.

— Спомням си, но вие ми казахте, че това е само основа за преговори. Очаквах много повече.

— Вашето обезщетение е одобрено от съда, мистър Уърли. Така работи системата на груповите иски. Ако не подпишете формуляра, че приемате обезщетението, вашата сума подлежи на преразпределяне между останалите ищци.

— Вие сте мошеници, ясно ли ти е? По-големи мошеници и от фирмата, която е произвела това лекарство. Вие ми измъкнахте парите

изпод носа.

— Съжалявам, че мислите така.

— Нищо не съжаляваш ти! Във вестника пише, че сте получили сто милиона. Обирджии!

Мистър Уърли тресна слушалката и запокити вестника на пода.

На корицата на декемврийския брой на списание „Капитол“ се мъдреше снимка на Клей Картър — с бронзов загар и костюм „Армани“, небрежно приседнал на ръба на бюрото в стилно обзаведения си кабинет. Материалът бе сглобен в последния момент и измести от корицата друг, озаглавен „Коледа на Потомак“. Така обичайният коледен буламач — в който традиционният свръх богат сенатор и неговата поредна свръх красива съпруга отварят вратите на вашингтонския си дворец, за да може простолюдието да се наслади на обстановката, котките и любимите им коледни рецепти — мина на вътрешните страници, понеже във Вашингтон на почит са преди всичко властта и парите. А колко често се случва дори на списание като „Капитол“ да попадне на невероятната история на беден млад адвокат, натрупал толкова бързо огромно богатство?

Вътре имаше снимки на Клей с куче (взето назаем от Родни) на верандата на къщата му в Джорджтаун; на Клей, надвесен над ложата на съдебните заседатели в празна зала, сякаш в момента пледираше за най-тежката, но заслужена присъда за някой отвратителен злодей; и, разбира се, на Клей, който мие новото си порше... голямата му страст била ветроходството, а новата му яхта го очаквала на Бахамите. Никаква съществена връзка понастоящем, бе споделил той с репортера, който мигновено го бе определил като „един от най-търсените ергени в столицата“.

Към края на списанието бяха отпечатани обичайните снимки на младоженки; под всяка имаше кратко съобщение за предстоящата сватба. Всяка светска дебютантка, всяка ученичка в частно училище, всяка изгряваща звезда в някой от клубовете в района на Вашингтон живееше само за момента, в който нейната снимка ще се появи на страниците на „Капитол“. При това колкото по-голяма бе снимката, толкова по-влиятелно беше семейството на девойката. Разправяха се пикантни истории за амбициозни майки, които мерели с линейка

снимките на дъщерите си и тези на основните им съпернички, а после или злорадствали, или с години имали зъб на редакцията.

Сред снимките беше и тази на Ребека Ван Хорн, седнала изящно на плетен стол в градината — много красива снимка, наистина, ако не се смяташе лицето на нейния годеник и бъдещ спътник в живота, почитаемия Джейсън Шубърт Майърс IV, който се беше долепил до нея и се пулеше радостно в обектива. Сватбата е празник за младоженката, не за жениха. Защо ли този нещастник толкова държеше да набута и собствената си физиономия в обявата?

Бенет и Барбара и този път се бяха обадили на когото трябва. Снимката на Ребека беше втората по големина между цяла дузина обяви. Шест страници по-нататък Клей забеляза реклама на BVX Груп върху цяла страница. Ето го и подкупа, каза си той.

С непресторено злорадство Клей си представи скръбта, обхванала дома на семейство Ван Хорн с излизането на този брой. Сватбата на Ребека — най-великото светско събитие, за което Бенет и Барбара бяха готови да потрошат сума пари, за да впечатлят света, бе засенчена от внезапната слава на техния архивраг. Та колко пъти можеше човек да пуска обява за сватбата на дъщеря си в списание „Капитол“? И какви усилия само бяха нужни, за да е достатъчно голяма снимката и на хубаво място! А изведнъж това парвеню Клей бе провалил всичко. Истински, непростим саботаж.

При това войната изобщо не беше приключила.

* * *

Джона вече бе обявил, че е твърде възможно да се оттегли от бизнеса. Той бе прекарал десет дни на Антигуа, и то в компанията не на една дама, а на цели две, а при завръщането си във Вашингтон — в една снежна буря в началото на декември — бе споделил с Клей, че се чувства умствено и психически непригоден да практикува право. Било му писнало. Адвокатската му кариера била привършила. Вече и той се интересувал от ветроходство. Бил се запознал с някаква жена, която също обичала яхти, а понеже наскоро била преживяла тежък развод, имала нужда от морски приключения. Джона беше от Анаполис и за разлика от Клей бе прекарал живота си близо до водата.

— На мен ми трябва някаква куха мацка, за предпочитане блондинка — заяви Клей, като се настани на стола срещу бюрото на Джона. Вратата на кабинета му беше заключена. Беше сряда, вече минаваше шест вечерта и Джона бе отворил първата си бира за деня. Двамата бяха сключили неписано споразумение, че поне до шест в офиса няма да се пие; иначе Джона щеше да започва от обяд.

— Най-готиният ерген в столицата не може да си намери мацка?

— Не съм във форма. Смятам обаче да отида на сватбата на Ребека, та ми трябва някоя кукличка, която да им събере очите.

— Страхотна идея, няма що! — засмя се Джона и бръкна в едно от чекмеджетата на бюрото си. Беше напълно в негов стил да води картотека с данни на жени. Той порови малко, докато намери каквото търсеше, и хвърли на бюрото сгъната изрезка от вестник. Беше реклама на бельо за голям универсален магазин. Зашеметяващата млада богиня на снимката беше практически гола от кръста надолу, като едва прикриваше гърдите си със скръстени отпред ръце. Клей ясно си спомни, че бе забелязал тази реклама още когато излезе преди четири месеца.

— Познаваш ли я?

— Разбира се, че я познавам. Да не мислиш, че си събирам реклами на бельо просто така, за тръпка?

— Не бих се учудил.

— Казва се Ридли. Поне това е името, с което се представя.

— Тук ли живее? — запита Клей, докато поглъщаше с поглед неземната красавица на черно-бялата снимка.

— Да, но е с южняшка кръв.

— Аха, да не е от Тексас?

— По-скоро от Грузия, от бившия Съветски съюз. Пристигнала в Щатите по програма за студентски обмен и забравила да си тръгне.

— Изглежда на осемнайсет.

— А е на двайсет и пет-шест.

— Колко е висока?

— Около метър и седемдесет и пет.

— Само краката ѝ са поне метър и петдесет.

— Какво, оплакваш ли се?

Клей хвърли изрезката на бюрото, като си даваше вид, че не му пука.

— Някакви скрити недостатъци?
— Да. Говори се, че била с двойна резба.
— Какво?
— Че си падала по мъже и по жени.
— Ах, недей!
— Няма доказателства, но много модели са така. Може и да е само слух.
— Ти си я чукал!
— Не съм. Имаме общи познати. Но съм я включил в списъка, само чакам потвърждение. Пробвай се, пък ако не ти хареса, ще ти намерим друга.
— Ще ѝ се обадиш ли?
— Разбира се, нямаш проблем. Особено сега, след като си Кралят на исковете, най-търсеният ерген в столицата. Дали в Грузия знаят какво е това групов иск?
— Надявам се, че не, за тяхно добро. Просто ѝ се обади.

* * *

Срещнаха се за вечеря в най-модния ресторант на сезона — японско заведение, където се събираха преуспелите млади хора на Вашингтон. На живо Ридли изглеждаше дори по-добре, отколкото на снимка. Още докато ги водеха към една от централните маси, запазени за специални гости, разговорите замряха, проточиха се шии, всички погледи се приковаха в нея. Около тях пърхаха келнери. Английският ѝ беше перфектен, с очарователен лек акцент, достатъчно екзотичен, за да звучи още по-секси, ако това изобщо беше възможно.

Дори и облечена в дрипи от битпазара, Ридли би изглеждала фантастично. При нея проблемът беше не как да се облече по-добре, за да изглежда свършено, а — обратното — как да подбере дрехите си така, че да не отвличат вниманието от разкошната руса коса, светлосините очи, високите скули и всичките ѝ останали прелести.

Пълното ѝ име беше Ридал Петашнакол, което тя произнесе два пъти буква по буква, преди Клей да го запомни. За щастие моделите, както и големите футболисти прекрасно се оправяха и само с едно име, така че за него тя беше просто Ридли. Не пиеше алкохол и си поръча

сок от боровинки. Клей се надяваше, че няма да поиска чиния сурови моркови за вечеря.

Тя беше красива, а той богат и понеже не бе редно да обсъждат нито едното, нито другото, няколко минути се лутаха, докато намерят безопасна тема. Тя му обясни, че е грузинка, а не рускиня и че пет пари не дава за политика, тероризъм и футбол. Умирала за филми. Гледала всичко наред и всеки нов филм ѝ харесвал. Дори разни ужасни боклуци, които никой друг не искал да гледа. Клей започна да се измъчва от съмнения.

Какво пък, тя е само една куха мацка, каза си той. Вечерят, после отиват на сватбата на Ребека и толкова.

Ридли говореше пет езика, но всичките бяха източноевропейски, така че не вършеха голяма работа в сегашния ѝ динамичен живот. За негово голямо облекчение тя си поръча оръдовър, основно ястие и десерт. Разговорът не вървеше гладко, но и двамата полагаха усилия да не мълчат. Та те нямаха абсолютно нищо общо помежду си! Адвокатските му навици го подтикваха да я разпитва за всичко: истинско име, възраст, кръвна група, професия на родителите, гражданско състояние, полова ориентация — вярно ли е това, дето се разправя, че била с двойна резба? Но той успя да се овладее навреме и да не си навира носа където не трябва. Един-два пъти я подпита това-онова, не получи отговор и отново се върнаха на филмите. Тя познаваше всички дваисетгодишни второразредни актьори и знаеше кой с кого ходи в момента — влудяващо отегчителни подробности, но все пак по-интересни от хвалбите на някакви алчни адвокати за последните им спечелени дела или групови искиове.

Клей обърна няколко чашки вино и езикът му се поразвърза. Беше на червено бургундско. Патън Френч би се гордял с него. Само да можеха да го видят приятелчетата на Патън сега, седнал срещу тази изваяна кукла!

Единственият ѝ недостатък беше този отвратителен слух. Не, не може да е обратна, каза си Клей. Беше твърде красива, изящна, твърде привлекателна за противния пол, за да е обратна. Тя просто беше родена за съпруга на богаташ. Но все пак нещо в нея го караше да бъде нащрек. След като първоначалният шок от външния ѝ вид попремина — за което му бяха нужни два часа и бутилка вино — Клей си даде

сметка, че това, което вижда, е само една обвивка. Или под нея нямаше нищо, или беше непробиваема.

По време на десерта — шоколадов мус, който тя поразрови с лъжичката, без да го вкуси — той я покани да го придружи на сватбеното тържество. Призна си, че младоженката е негова бивша годеница, но излъга, че са останали добри приятели. Ридли вдигна рамене, сякаш предпочиташе да отидат на кино.

— Защо не? — заяви тя.

* * *

Когато сви в алеята за коли на клуб „Потомак“, Клей усети как стомахът му се свива на топка. Последното му идване на това отворително място беше преди седем месеца за онази мъчителна вечеря с родителите на Ребека. Тогава бе скрил старата си хонда зад тенис корта, за да не даде бакшиш на портиера, който щеше да я паркира; сега беше с ново, лъскаво порше и смяташе да му пхне тлъста банкнота в ръката. Тогава бе пристигнал сам, обхванат от ужас пред перспективата да прекара няколко часа в компанията на семейство Ван Хорн; сега беше придружаван от безценната Ридли, която го държеше за лакътя и беше кръстосала крака по такъв начин, че цепката на полата ѝ се бе вдигнала до кръста. Освен това, където и да се намираха родителите на Ребека в момента, те в никакъв случай не можеха да му се бъркат в живота. Тогава се бе чувствал като просяк, проникнал с взлом в чужд имот; сега можеше за 24 часа да стане член на клуб „Потомак“, стига да подпишеше достатъчно голям чек.

— Приемът на семейство Ван Хорн — каза той на охраната, която мигом го пропусна вътре.

Бяха закъснели с един час, което беше идеално. Балната зала беше претъпкана; в единия ѝ край свиреха ритъм енд блус.

— Не се отделяй от мен — каза Ридли, след като влязоха. — Не познавам никого тук.

— Не се бой — отвърна Клей. Нямаше да му е трудно да не се отделя от нея. Освен това, колкото и да си виреше носа, той също не познаваше никого.

Още с появяването им ги посрещнаха извити шии и увиснали челюсти. Обърнали вече по няколко пъти, присъстващите мъже никак не се стесняваха да зяпат Ридли, докато тя и нейният придружител си проправяха бавно път напред.

— Здравсти, Клей! — изрева някой наблизко; Клей се извърна и видя ухилената физиономия на Ранди Спино, негов състудент от факултета, който работеше в могъща правна фирма и при нормални обстоятелства едва ли би му кимнал на улицата и в никакъв случай не би го заговорил в клуб като този, където гъмжеше от преуспели адвокати.

Ала сега Спино се приближаваше с протегнатата ръка и се усмихваше на Ридли, показвайки всичките си зъби. След него подтичваше малка тълпа. Спино пое инициативата и представи добрите си приятели на своя близък приятел Клей Картър, а също и на Ридли — без фамилно име, — която още по-силно се вкопчи в лакътя на Клей.

Приятелите на Спино се надпреварваха да се здрависват с тях. За да се доберат до Ридли, те трябваше първо да заговорят Клей; не минаха и няколко секунди, когато някой каза:

— Клей, моите поздравления, задето подреди така „Акърман“.

Клей никога преди не бе виждал човека, който го поздрави. Предположи, че е адвокат, вероятно от някоя голяма фирма, самата тя представляваща могъщи корпорации като „Акърман Лабораторис“, и още преди колегата да е завършил, вече знаеше, че фалшивата му похвала е породена от завист. Завист и желание да оплакне окото с Ридли.

— Благодаря — отвърна небрежно Клей, сякаш всеки ден се виждаха в офиса.

— Сто милиона! Мили боже! — извика друг, също непознат и на всичко отгоре пиян.

— Е, половината отива за данъци — отвърна Клей, сякаш искаше да каже: в днешно време 50 милиона пари ли са?

Тълпата избухна в гръмогласен смях, сякаш Клей бе казал най-смешния виц. Около тях се събираха все повече мъже, които се блъскаха, за да видят отблизо зашеметяващата блондинка, чието лице им изглеждаше смътно познато. Може би дрехите и това, че я виждаха в цвят, им пречеха да се сетят веднага коя е.

Някакъв стегнат надменен тип каза:

— Пипнахме „Фило“. Ама така се зарадвах, ти казвам, като оправихме тази каша с дайлофта!

Това беше един маниерен стил на изразяване, характерен за всички вашингтонски адвокати. След като всяка корпорация в света се чувстваше длъжна да се представлява от вашингтонска правна фирма, всякакви сделки или диспути се отразяваха драматично на местната адвокатска гилдия. Избухне петролна рафинерия в Тайланд — „Пипнахме «Ексон»!“; филмова суперпродукция се провали — „Пипнахме «Дисни»!“; нов модел джип се преобърне и убие петима души — „Пипнахме «Форд»!“ Всеки някого „пипваше“, а на Клей му бе писнало да слуша този тъп израз.

Прииска му се да каже: „Аз пък пипнах Ридли, тъй че гледайте, без да пипате!“

Някой взе микрофона да направи съобщение и залата утихна. Двамата млади щели да открият танците, след това младоженката щяла да танцува с баща си, после младоженецът с майка ѝ и тъй нататък. Тълпата се юрна към дансинга да гледа. Оркестърът засвири „Дим в очите“.

— Много е хубава — прошепна Ридли, почти долепила устни до ухото му. Булката наистина беше хубава. При това танцуваше с Джейсън Майърс, който, макар и с три пръста по-нисък, беше за нея единственият мъж на света. Ребека сияеше усмихната, двамата бавно се носеха по дансинга. Тя водеше, понеже женихът беше голямо дърво.

На Клей му идваше да разблъска тълпата и да светне на Джейсън Майърс един между очите. После да вдигне любимата си на ръце, да я отнесе някъде далеч и да застреля майка ѝ, ако дръзне да ги последва.

— Още я обичаш, нали? — прошепна Ридли.

— Не, всичко свърши.

— Обичаш я. Личи ти.

— Не е вярно.

Тази вечер младоженците щяха да се усамотят някъде, за да консумират брака си, но доколкото Клей познаваше Ребека, тя едва ли бе издържала дълго без секс. Сигурно бе натикала тоя плужек Майърс в кревата и му бе показала това-онова от нещата, на които той — Клей — я беше научил. Не беше справедливо.

Като двойка бяха направо жалки и Клей се запита какво прави тук. Искам да я видя за последно, отговори си сам. Да се сбогувам с нея. Но искаше и друго — Ребека да види него, и то с Ридли; да разбере, че е добре и се оправя прекрасно без нея.

Когато дойде неговият ред, Бенет Булдозера беше жалък по други причини. Той изповядваше консервативната теория, че човек може да танцува, без да мести краката си, и само тръскаше задника си по такъв начин, че оркестрантите се смееха. Беше се зачервил от твърде много „Чивас“.

После Джейсън Майърс танцува с Барбара Ван Хорн; дори от разстояние се виждаше, че бедната Барб е изкарала още няколко сеанса на промоционални цени при своя пластичен хирург. Освен това бе натъпкала телесата си в рокля, която — макар и не лоша сама по себе си беше с няколко номера по-тясна, при което меката ѝ плът издуваше материята на най-неподходящи места, сякаш заплашваше всеки момент да се изсипе отнякъде и да накара присъстващите да повърнат от ужас. На лицето ѝ беше изписана възможно най-изкуствената усмивка — без бръчки благодарение на самоотвержения труд на хирурга, — а Майърс ѝ се усмихваше в отговор, сякаш ѝ обещавахе да си останат приятели завинаги. Тя вече му бе забила ножа в гърба, но той беше твърде тъп, за да го усети. За съжаление може би и тя не го осъзнаваше още. Просто ѝ идваше отвътре.

— Един танц? — запита някой Ридли.

— Изчезвай! — отвърна вместо нея Клей, после я поведе към дансинга, където тълпата се гърчеше под звуците на ритъм енд блус. Ако неподвижна Ридли приличаше на произведение на изкуството, във вихъра на танца беше направо национално богатство. Тя притежаваше естествена грация и чувство за ритъм; деколтето едва прикриваше по-важните места, а цепката на полата ѝ направо разкриваше всичко. Около нея веднага се събра глутница мъже, които я зяпаха възторжено.

Но освен тях я бе видяла и Ребека. Докато си почиваше между два танца и разговаряше с гостите, тя изведнъж забеляза настаналото оживление, взря се и сред тълпата откри Клей, който танцуваше с някаква богиня. Тя също бе зашеметена при вида на Ридли, но по твърде различни причини. Песента свърши, започна някакво бавно парче и Ребека пристъпи между двамата им.

— Здравсти, Клей — каза тя, без да обръща внимание на дамата му. — Един танц?

— Защо не! — отвърна той. Ридли вдигна рамене и понечи да се отдалечи, но беше сама точно секунда, след което около нея настана истински бой. Тя си избра най-високия кавалер, обгърна шията му с ръце и започна да се вие в сладен блус.

— Не си спомням да съм те канила — каза Ребека, сложила ръка на рамото му.

— Искаш да си тръгнеш ли? — Той понечи да я притисне до себе си, но бухналата булчинска рокля не му даваше тази възможност.

— Хората ни гледат — каза тя, като се усмихваше насилно заради публиката. — Какво правиш тук?

— Празнувам сватбата ти. Като използвам случая да огледам отблизо новия ти избраник.

— Не ставай зъл, Клей. Ти просто ревнуваш.

— Нещо повече, имам желание да му извия врата.

— Откъде измъкна тази кукла?

— Я да видим сега, кой ревнува?

— Аз.

— Не бой се, Ребека, тя не може на малкия пръст да ти стъпи в леглото. — Но кой знае какво друго може да ти направи, помисли си той. Както и да е.

— Джейсън доста го бива.

— Не желая да слушам. Само гледай да не забременееш, разбрахме ли се?

— Това изобщо не е твоя работа.

— Напротив, моя е.

Ридли и нейният красавец се носеха плавно край тях. За пръв път Клей успя да я огледа хубаво в гръб, той беше гол почти до съвършената извивка на ханша. Ребека проследи погледа му.

— При теб ли работи? — запита тя.

— Засега не.

— Да не е малолетна?

— О, не. Много си е пълнолетна даже. Кажи ми, че още ме обичаш.

— Не те обичам.

— Лъжеш!

— Най-добре си тръгни още сега, като не забравиш да я вземеш със себе си.

— Разбира се, празникът е твой. Нямах намерение да ти го развалям.

— Точно затова си дошъл, Клей. — Тя се дръпна леко назад, но продължи да танцува.

— Изчакай ме още една година, става ли? — каза той. — Дотогава ще имам двеста милиона. Ще можем да се качим на самолета ми, да зарежем тая дупка и да прекараме остатъка от живота си на някоя яхта. Родителите ти никога няма да ни открият.

Тя спря да се движи.

— Довиждане, Клей.

— Ще те чакам — отвърна той, но бе изблъскан настрани от залитация Бенет, който изфъфли:

— Извинявам се. — После повлече дъщеря си към другия край на дансинга. Беше ред на Барбара, която стисна Клей за лакътя и го озари с изкуствената си усмивка.

— Да не правим сцени — изсъска Барб, без да движи устни. Дватамата започнаха да се клатят тромаво в някакво подобие на танц.

— Ах, благодаря, а вие как сте, мисис Ван Хорн? — запита той, чувствайки се като заек, наполовина погълнат от питон.

— Много добре, докато не те видях. Не помня да сме те канили на нашето скромно празненство.

— Тъкмо си тръгвах.

— Добре. Не бих желала да викам охраната.

— Уверявам ви, че не е нужно.

— Моля те, не проваляй най-хубавия миг от живота й.

— Както казах, тръгвам си.

Музиката спря и Клей се изтръгна от лапите й. Около Ридли отново се бе събрала глутница мъже, но Клей я дръпна и двамата се насочиха към бара, където се бяха струпали повече хора, отколкото на дансинга. Клей грабна една бира в движение и се нареди да се отпрати към изхода. Около тях отново имаше зяпачи — повечето адвокати, които много настояваха да обсъдят с него радостите на груповия иск, като използваха случая, за да се натиснат на Ридли.

След няколко минути размяна на идиотщини с хора, които ненавиждаше, Клей бе спасен от набит мъжага с взет под наем

смокинг, който се материализира пред него и прошепна:

— Охрана. — Изражението на лицето му беше дружелюбно, но иначе изглеждаше професионалист.

— Тръгвам си — прошепна Клей в отговор.

Изгонен от сватбения прием на семейство Ван Хорн. Позорно изхвърлен от славния клуб „Потомак“. Докато се отдалечаваше с колата си, а Ридли се бе увила около него, Клей си каза, че това е един от най-щастливите мигове в живота му.

В съобщението се казваше, че младоженците заминавали на меден месец в Мексико. Клей реши също да заmine. Едва ли друг заслужаваше повече от него да прекара един месец на екзотичен остров.

Превъзходният му някога екип сега беше напълно разстроен. Може би от многото празници или по-скоро от многото пари. Каквато и да беше причината, Джона, Полет и Родни прекарваха все по-малко време в офиса.

Същото можеше да се каже и за Клей. Във въздуха витаеше напрежение, всеки ден избухваха пререкания. Много клиенти бяха обидени от мизерните обезщетения. Заваляха груби заплашителни писма. Изнурени служители си прехвърляха един на друг телефонната слушалка. Неколцина клиенти дори се бяха явили пред мис Глик с настояване да говорят лично с мистър Картър, който винаги се оказваше на някое заплетено дело, а всъщност се криеше заключен в кабинета си, докато се размине поредната буря. След един особено изтощителен ден той позвъни на Патън Френч. За съвет.

— Я се стегни, момче! — каза му Френч. — Това си е част от занаята. Натрупа състояние, но всяко нещо си има цена. Трябва ти по-дебела кожа.

Най-дебелата кожа в целия офис принадлежеше на Оскар Мълрони, който не спираше да изумява Клей с организаторските си способности и огромната амбиция. Оскар работеше по петнайсет часа на ден и очакваше същото от подчинените си в йейлския клон, докато не съберяха обезщетенията за дайлофт до последния цент. Никога не бягаше от неприятни задачи. Тъй като Джона разправяше наляво и надясно за плановете си да обикаля света по море, Полет намекваше, че смята да прекара една година в Африка, за да изучава местното изкуство, а Родни им пригласяше, че просто искал да се махне, за всички беше ясно, че по върховете на фирмената йерархия се овакантяват места.

Беше ясно също така, че Оскар се натиска за съдружник на Клей или поне за участие в подялбата на парите. Той внимателно изучаваше продължаващите съдебни дела по случая с „Тънкия Бен“ — злополучния препарат за отслабване, и беше убеден, че при всичкия шум през последните години има поне още десет хиляди неоткрити пострадали, които могат да се привлекат за клиенти.

Йейлският клон вече включваше единайсет адвокати, от които седем наистина бяха следвани в Йейл. Същевременно персоналът на Лудницата беше набъбнал на дванайсет стажанти, затънали до гуша в папки и преписки. Клей без колебание остави Мълрони начело и на двата отдела за няколко седмици. Беше сигурен, че когато се върне, ще заvari фирмата в по-добро състояние, отколкото при заминаването си.

За Клей Коледните празници отдавна се бяха превърнали в период, за който избягваше да мисли. Нямаше семейство, с което да празнува. Навремето Ребека се бе опитала да го включи в празненствата на семейство Ван Хорн, но макар да й беше благодарен за усилиято, той твърде скоро бе открил, че да седи сам в празния апартамент на бутилка евтино вино и стари филми му е далеч по-приятно, отколкото да разопакова подаръци с тези хора. Каквото и да им подареше, никога не го харесваха достатъчно.

Родителите на Ридли бяха още в Грузия, като засега нямаха намерение да се преселват. Отначало тя бе убедена, че няма как да отмени вече насрочените снимки и да отсъства няколко седмици от града. Но самото й желание да го направи стопли сърцето му. Тя наистина много искаше да се качи с него в самолета и да потичат по плажа на някой остров. Накрая Ридли заяви на клиента си да я уволни, ако не е доволен, на нея хич не й пука.

Това беше първото й пътуване с частен самолет. Клей с учудване откри колко много държи да я впечатли. Нонстоп от Вашингтон до Санта Лусия, на четири часа и няколко свята разстояние. Когато излетяха, времето във Вашингтон беше намръщено и студено, а когато кацнаха и излязоха на стълбичката на самолета, жегата и слънцето ги удариха в лицето. Докато минаваха през митницата, никой не им обърна внимание — поне на Клей. Всички мъжки шии щяха да се откъснат от обръщане по Ридли. За свое учудване Клей започваше да

привиква с това положение. Тя изобщо не ги забелязваше. Толкова дълго време бе събирала мъжките погледи, че беше свикнала да не им обръща внимание — изящно същество, съвършено от глава до пети, гордо, затворено в себе си, недосегаемо.

За петнайсетминутния полет до Мустик — недостъпния приказен остров, обитаван от тайнствени богаташи и знаменитости — се прехвърлиха на малък витлов самолет, тъй като единственото нещо, което липсваше на това райско място, беше достатъчно дълга писта за реактивни машини. На острова се намираха дворците на рок звезди, киноактриси и милиардери. Къщата, която бяха наели за една седмица, бе принадлежала на някакъв принц, който я бе продал на собственик на хай-тек компания, който от своя страна я даваше под наем, докато не я ползваше.

Островът представляваше планина, издигаща се наскрел спокойните води на Карибско море. От хиляда метра височина изглеждаше покрит с тъмно кадифе, подобен на пощенска картичка. Докато се снижаваха, Ридли се държеше с две ръце за седалката, стискаше устни и не смееше да си поеме дъх. Пред тях се появи миниатюрната лентичка на пистата за кацане. Пилотът носеше сламена шапка и приличаше на човек, който може да приземи самолета със завързани очи.

Маршал, техният шофьор и бодигард, ги очакваше широко усмихнат до открит джип. Хвърлиха полупразните си пътни чанти в багажника и колата се закатери по виешото се шосе. От двете им страни не се виждаха никакви хотели и жилищни сгради, никакви туристи; нямаше дори други коли. Къщата беше на планински склон, както им я описа Маршал, и макар планината да се окажа обикновен хълм, изгледът беше зашеметяващ. От шейсет метра височина чак до хоризонта се виждаше само безкрайна морска шир — никакви други острови, никакви яхти, никой.

В къщата имаше четири или пет спални. Клей се опита да ги преброи, но се отказа. Можеха да си поръчат за обяд каквото пожелаеха, готвачът беше на тяхно разположение. Освен него имаше градинар, две камериерки и иконом — общо петима души плус Маршал, като всички живееха някъде наоколо. Преди Клей да успее да разопакова багажа им в апартамента за гости, Ридли вече бе свалила дрехите си и плуваше в басейна. Ако не се броеше тънката връвчица

през задните ѝ части, можеше да мине за гола. Тъкмо Клей си бе въобразил, че е свикнал да я гледа, и отново усети как при вида ѝ му се завива свят.

За обяда тя все пак облече нещо. Поднесоха им пресни морски деликатеси, разбира се — скариди и миди на скара. Клей обърна две бири и мързеливо се затътри към хамака за дълга следобедна дрямка. На следващия ден беше Бъдни вечер, Ребека и бедният Джейсън сигурно се бяха сврели в някой претъпкан туристически хотел. Клей въобще не се интересуваше от тях.

Два дни след Коледа на гости им дойде Макс Пейс, при това с компаньонка. Казваше се Валерия — яка, груба, широкоплещеста личност, без грим и с кисела усмивка. Самият Макс беше доста привлекателен мъж, но за приятелката му не можеше да се каже същото. Когато се здрависа с нея, Клей усети мазоли по дланите ѝ. Дано само да не ѝ хрумне да се къпе гола в басейна, помисли си той. Е, поне нямаше да представлява изкушение за Ридли.

Без да губи време, Пейс се преоблече и се запъти към басейна. Валерия измъкна отнякъде туристически обувки и запита накъде са планинските пътеки. Маршал бе повикан спешно на помощ, но и той не бе чувал за такива в околността, което не спря гостенката. Все някъде имаше отвесни скали за изкачване. Ридли се скри в дневната с купчина видео касети.

Понеже Макс Пейс беше човек без минало, почти нямаха теми за разговор. Поне отначало. Твърде скоро стана ясно, че предстои важен разговор.

— Да поговорим делово — предложи той, след като подремна на слънце.

Преместиха се в бара и Маршал им донесе питиета.

— Има едно друго лекарство — започна Макс, а на Клей веднага му затанцуваха доларови знаци пред очите. — Може да се получи нещо грандиозно.

— Какво, пак ли почваш?

— Само че този път сценарият е малко по-различен. Искам дял от печалбата.

— Ти за кого работиш всъщност?

— За себе си. И за теб. Затова искам дваайсет и пет процента от брутния адвокатски хонорар.

— Какво предлагаш?

— Нещо, което може да се окаже по-голямо и от дайлофта.

— При това положение ще получиш дваайсет и пет процента. Дори и повече, ако настояваш. — Как би могъл Клей да му откаже? Между тях имаше толкова мръсни тайни!

— Двайсет и пет процента е добре — каза Макс и подаде ръка. Сделката бе сключена.

— Казвай!

— Има един хормонален препарат, казва се „Максатил“. Предписан е поне на пет милиона жени в и след менопауза, на възраст между четирийсет и пет и седемдесет и пет. Излезе на пазара преди около пет години. Рекламираха го като поредното чудодейно лекарство, което облекчава горещите вълни и разни други симптоми на менопаузата. Много ефикасен. Освен това се твърдеше, че усилва костите, сваля високо кръвно и намалява риска от сърдечни заболявания. Компанията се нарича „Гофман“.

— Компанията „Гофман“? Че тя не правеше ли самообръсначки и афършейв?

— Същите. Двайсет и един милиарда долара продажби само за миналата година. Най-могъща между могъщите компании. Почти никакви дългове, стабилно ръководство. Най-доброто от американската традиция. Само дето, както често става, поизбързали с максатила, полакомили се, очаквали огромни печалби, пък и лекарството изглеждало безопасно, пробутали го без проблем на АХЛ и през първите няколко години всички били доволни. Жените били луди по него, понеже наистина помагало.

— Но?

— Но се появили проблеми. Чудовищни при това. По някаква федерална програма били изследвани дваайсет хиляди жени, които вземали препарата в течение на години. Изследването току-що е приключило, докладът ще бъде публикуван до няколко седмици. При част от жените препаратът увеличава риска от рак на гърдата, инфаркт и мозъчен удар.

— При каква част?

— Около осем процента.

— Кой знае за доклада?

— Няколко души. Аз имам екземпляр.

— Защо ли не се учудвам? — Клей отпи голяма глътка направо от бутилката и се огледа за Маршал. Сърцето му заби лудо. Изведнъж му доскуча на този остров.

— Някои адвокати дебнат отдавна, но не са виждали доклада — продължи Пейс. — Заведен е един-единствен иск в Аризона, но не е групов.

— А какъв е тогава?

— Най-обикновен, старомоден, индивидуален граждански иск.

— Каква скука!

— Не бързай. Адвокатът е някакъв тип на име Дейл Мунихъм, от Тусон. Завежда исковете един по един и досега не е губил дело. Набира скорост и е на път да победи „Гофман“. Това до голяма степен ще предопредели размера на останалите обезщетения. Номерът е да подадеш пръв груповия иск. Би трябвало да го знаеш от Патън Френч.

— Можем да го направим — отвърна Клей, сякаш от години само с това се бе занимавал.

— И то сам, без Френч и останалите мошеници. Подай иска във Вашингтон, после ги удави в телевизионни реклами. Ще стане страхотен скандал.

— Също като с дайлофта.

— Да, само че този път ти командваш парада. Аз също ще бъда наблизо, ще дърпам конците, ще върша мръсната работа. Имам връзки с достатъчно тъмни субекти. Искът ще бъде наш, твой и мой, а още щом чуе името ти, „Гофман“ ще клекне.

— Очакваш бързо споразумение ли?

— Може би не колкото при дайлофта, там резултатите бяха наистина забележителни. Трябва само да си подготвиш домашното, да събереш нужните доказателства, да наемеш специалисти, да съдиш докторите, които го пробутват, да настояваш за процес. „Гофман“ трябва да се убеди, че не се интересува от извънсъдебно споразумение, а искаш съд. Огромен, сензационен съдебен процес, и то във Вашингтон, на твоя територия.

— А кои са подводните камъни? — запита Клей, като се правеше на угрижен.

— Няма такива, доколкото мога да преценя сега, освен че ще ти струва милиони за реклама и подготовка за делото.

— Тук няма проблем.

— На теб май ти харесва да харчиш пари.

— Едва съм започнал.

— Ще ми трябват един милион долара аванс към хонорара ми. —
Пейс отпи от питието си. — Имам някои неуредени сметки.

Обстоятелството, че Пейс иска пари, изненада Клей. Но при такъв огромен залог и след историята с тарвана нямаше как да му откаже.

— Дадено — каза той.

Бяха още в хамаците, когато се върна Валерия — мокра от пот и не толкова напрегната. Тя свали дрехите си пред тях и скочи в басейна.

— Калифорнийско момиче — каза тихо Пейс.

— Сериозна ли е работата? — запитва предпазливо Клей.

— Знаем се от години, макар и с прекъсвания. — Той не даде повече подробности.

Калифорнийското момиче поиска вечеря, която да не съдържа месо, риба, яйца и сирене. Допълни, че не употребява алкохол. За останалите Клей поръча риба меч на скара. Вечеряха набързо; Ридли нямаше търпение да се затвори в стаята с видеото, а и Клей не изгаряше за компанията на Валерия.

Пейс и приятелката му им гостуваха два дни, което беше точно два пъти повече от нужното. Все пак бяха дошли само по работа, а още щом сключиха сделката, Пейс беше готов да си ходят. Когато най-после се качиха в джипа, на Клей му се стори, че Маршал кара по-бързо от обичайното.

— Чакаме ли още гости? — запитва предпазливо Ридли.

— Не, по дяволите — отвърна Клей.

— Добре.

В края на годината целият етаж над неговия офис се освободи. Клей нае половината и събра на едно място различните отдели на фирмата си. Настани там дванайсетте стажанти и пет секретарки от Лудницата; адвокатите от йейлския клон, които до този момент се помещаваха някъде другаде, също се прехвърлиха на Кънетикът Авеню — в царството на високите наеми, където се чувстваха повече у дома си. Клей искаше всичките си служители под един покрив, поддръка, понеже смяташе да ги скъса от работа.

Той започна новата година със свръхнапрегнато разписание. Появяваше се в шест в кабинета и редовно закусваше, обядваше, а понякога и вечеряше на бюрото. Обикновено работеше до девет, като не оставяше съмнение, че очаква подобно поведение и от онези свои подчинени, които се надяваха да останат на работа,

Джона не беше между тях. Той напусна към средата на януари, като набързо изпразни и освободи кабинета си и още по-набързо се сбогува. Яхтата го очакваше. Не ме търсете. Просто преведете парите по сметката ми в Аруба.

Още преди Джона да бе затворил вратата след себе си, Оскар Мълрони вече оглеждаше кабинета му. Беше по-голям и с по-хубава гледка, което не значеше нищо за Оскар, освен че беше по-близо до шефа — тъкмо каквото му бе нужно. Мълрони подушваше големите пари, сериозните хонорари. Бе пропуснал да спечели нещо от случая „Дайлофт“, но това щеше да бъде последният му пропуск. Мълрони и другите йейлски възпитаници се чувстваха прецакани от корпоративното право, което бяха обучени да прилагат и почитат, и сега намеренията им бяха да си отмъстят, търсейки възмездие. А какъв по-добър начин за постигане на това от откровено подтиквање и гонене на линейки с умиращи? И какъв по-голям кошмар за онези тузари с колосаните ризи в големите юридически фирми? Груповите искиве нямаха нищо общо с правото; те си бяха обикновено предприемачество с елемент на бандитизъм.

Застаряващият гръцки плейбой, който се водеше женен за Полет Тълос, преди да я изостави, бе успял някак да надуши новото ѝ богатство. Неочаквано се бе появил във Вашингтон, обадил ѝ се бе в луксозния апартамент, който ѝ бе купил навремето, и ѝ бе оставил съобщение на телефонния секретар. Когато Полет чу гласа му, тя хукна да бяга и се спря чак в Лондон, където прекара коледните празници. Оттогава беше неоткриваема. От Лондон тя изпрати поне десет имейла на Клей в Мустак, като му разказа за патилата си и го инструктира да подаде от нейно име документи за развод. Клей направи необходимото, но този път гръкът се оказа на свой ред неоткриваем, за да му връчат призовката. Полет също изчезна. По едно време му се обади, за да го информира, че може да се върне до няколко месеца, а може и да не го направи.

— Извинявай, Клей — заяви тя по телефона. — Просто не ми се работи повече.

И така, Оскар Мълрони стана негов довереник и неофициален съдружник с огромни амбиции. Оскар и неговият екип системно и внимателно бяха изучили плаващите пясъци в сферата на груповите граждански иски. Те отлично познаваха и закона, и процедурата. С еднакво настървение четяха както научни трудове на мастити теоретици, така и клюки за бойните подвизи на практикуващи адвокати. В интернет имаше десетки сайтове по темата: един съдържаеше списък на всичките единайсет хиляди групови иски, заведени към момента в Съединените щати; в друг се даваха съвети на потенциални ищци как да се запишат към съществуващ групов иск; трети се специализираше в правно значими проблеми на женското здраве; четвърти на мъжкото; само за фиаското с „Тънкия Бен“, онова злополучно лекарство за отслабване, имаше десетина сайта; други няколко бяха посветени изключително на иски срещу тютюневите компании. Никога преди толкова мозъчна енергия, подплатена с такива чудовищни суми, не беше отивала за преследване на производителите на дефектни стоки.

Мълрони си бе изработил план. При толкова много заведени групови иски фирмата можеше да насочи значителните си ресурси към привличането на нови клиенти. Тъй като Клей разполагаше с нужните пари за маркетинг и реклама, те можеха да подбират най-сочните скандали и да съсредоточат усилията си за издирване на онези

потенциални ищци, които все още нямаха кой да ги представлява. Както и при случая „Дайлофт“, почти всеки иск, по който бе постигнато споразумение, беше оставен отворен за срок от няколко години, за да могат и нови участници да получат полагащите им се обезщетения. Фирмата на Клей можеше просто да обира остатъците и от други големи групови искове, да помага — срещу съответния тлъст процент — на нови ищци да се възползват пост фактум от правата си по тях. Мълрони даде за пример скандала с „Тънкия Бен“. По най-нови изчисления общият брой на засегнатите от този случай бил около триста хиляди души, като поне сто хиляди от тях все още не били идентифицирани и със сигурност нямало кой да ги представлява. Делата били приключили и компанията раздавала милиарди долари обезщетения на засегнатите. Всеки нов ищец просто трябвало да се регистрира при координатора на груповия иск, да докаже с медицинско удостоверение правата си и да прибере парите.

Подобно на генерал, който придвижва войски за бой, Клей изпрати двама адвокати и един стажант на този фронт. Като жива сила това беше по-малко, отколкото Мълрони се бе надявал да получи, но Клей имаше други, по-мащабни планове. Изложи им ситуацията с „Максатил“ — съдебна война, която се готвеше да командва лично. Федералният здравен доклад, все още непубликуван и явно задигнат от Макс Пейс, беше в обем от сто и четирийсет страници, изпълнени с ужасяващи разкрития. Клей го прочете два пъти, преди да го предостави на Мълрони.

През една снежна вечер в края на януари двамата останаха до късно след полунощ в офиса, за да разгледат доклада, след което съставиха подробен план за атака. Клей възложи делото „Максатил“ на Мълрони и още двама адвокати, като им зачисли двама стажанти и три секретарки.

В два сутринта, докато вятърът блъскаше обилния сняг в прозореца на залата за съвещания, Мълрони обяви, че трябва да повдигне един неприятен въпрос.

— Нужни са ни повече пари — каза той.

— Колко? — запита Клей.

— Вече сме тринайсет души, всички от големи фирми, където получавахме добри заплати. Десет от нас са женени, повечето с деца, и никак не ни е лесно, Клей. Ти ни назначи на едногодишни договори по

за седемдесет и пет хиляди и, повярвай ми, тогава те ни дойдоха добре. Нямах представа какво е да си завършил Йейл или някакво подобно учебно заведение, да си бил ухажван от най-големите юридически фирми, да си се хванал някъде на работа, да си създал семейство и изведнъж да се намериш на улицата. Доста сериозен удар върху самочувствието, повярвай ми.

— Вярвам ти.

— Ти удвои заплатата ми и аз съм ти толкова благодарен, колкото не можеш да си представиш. Оправям се. Но на останалите им е доста трудно. А са горди мъже.

— Колко?

— Би било жалко да ги загубя. Способни хора са. Скъсват се от бачкане.

— Виж сега какво ще направим, Оскар. Тези дни се чувствам щедър. Ще подпиша нови едногодишни договори на всичките, като ще ви дам по двеста хиляди. Срещу това искам да работите без прекъсване. На прага сме на нещо огромно, много по-голямо от миналата година. Ако оправдаете доверието, ще има и премии. Големи, тлъсти премии. Аз обичам премиите, Оскар, ясно ти е защо. Разбрано?

— Дадено, шефе!

Снегът беше натрупал; двамата се отказаха да си ходят и продължиха работния маратон. Клей разполагаше с предварителни сведения за фирмата в Рийдсбърг, Пенсилвания, която произвеждала дефектен хоросан. Уес Солсбъри му беше изпратил секретния доклад, за който бе споменал в Ню Йорк. Разбира се, да четеш за вар и цимент не беше толкова вълнуващо както за тумори, съсиреци и разхлабени сърдечни клапи, но от това доларите не ставаха по-малко зелени. Клей и Оскар определиха двама адвокати и един стажант да подготвят груповия иск и да тръгнат на лов за ищци.

Двамата прекараха заедно десет часа без прекъсване в залата за съвещания, като се наливаха с кафе, тъпчеха се с изсъхнали гевреци, гледаха как вятърът върти снежинките пред прозореца и правеха планове за предстоящата година. Макар разговорът да бе започнал като обмяна на идеи, той постепенно прерасна в нещо много по-важно. Полагаха се основите на една напълно нова фирма, с ясни цели и не по-малко ясна представа за настоящето и бъдещето.

Президентът имаше нужда от него! До изборите оставаха цели две години, наистина, но опонентът му вече събираше с вагони дарения за кампанията си. Той беше приятел с колегията още от времето, когато бе избран за млад сенатор; преди това дори сам бе работил като практикуващ адвокат в някакъв малък град, с което още се гордееше; сега имаше нужда от помощта на Клей, за да се изправи срещу егоистичните интереси на едрият бизнес. Предлагаше лично да се запознае с Клей на форум, наречен Президентска комисия за правен надзор — подбрана група влиятелни адвокати по наказателни дела, граждански и трудови конфликти, които бяха в състояние да подписват тлъсти чекове и да отделят време за разговори по наболелите въпроси.

Враговете подготвиха поредната масирана атака, наречена „За незабавна реформа в системата на гражданските искиове“. Целта им беше да наложат драконовски тавани на размера както на действителните, така и на наказателните обезщетения, с което да съсипят самата система на групови искиове. С други думи, те искаха да лишат обикновения човек от възможност да съди доктора си.

Както винаги президентът беше готов да защитава своите приятели, но имаше нужда от помощта им. Красиво оформеното писмо от три страници, върху дебела бланка с релефен златен герб, завършваше с молба за парично дарение — колкото по-голямо, толкова по-добре. Клей позвъни на Патън Френч, който — о, чудо на чудесата! — се намираше този път в офиса си в Билокси. Както обикновено, Френч бе пределно лаконичен.

— Напиши скапания чек, глупако! — заяви той.

Клей проведе няколко телефонни разговора с председателя на Президентската комисия за правен надзор. В един момент той вече не помнеше първоначалната сума, която бе имал намерение да дари, но тя със сигурност нямаше нищо общо с чека за 250 000 долара, който накрая подписа и изпрати по куриер в Белия дом. Четири часа по-късно от Белия дом по друг куриер пристигна малък плик с написана на ръка бележка, с подписа на президента на Съединените щати.

„Драги Клей, на съвещание на кабинета съм (като се опитвам да не заспя), иначе щях да ти позвъня. Благодаря

ти за подкрепата. Какво ще кажеш да вечеряме заедно и да се запознаем?“

Много мило, наистина, но за четвърт милион долара Клей си го бе заслужил.

На следващия ден трети куриер му донесе дебела покана от Белия дом; върху плика имаше печат: МОЛИМ ЗА БЪРЗ ОТГОВОР. Клей и компания (1 лице) се поканваха на официална вечеря в чест на президента на Аржентина. Разбира се, смокинги за мъжете. Моля, потвърдете незабавно, събитието е само след четири дни. Наистина, какво ли не можеше да се купи във Вашингтон за 250 000 долара!

Естествено, Ридли също имаше нужда от подходяща рокля и понеже, така или иначе, Клей щеше да плати покупката, той реши да участва в избора. Ако я оставеше без надзор, тя като нищо щеше да шокира аржентинците, пък и всички останали, с някакви прозрачни тъкани и цепки до кръста. Не, господа, този път Клей искаше лично да види дрехата, преди да я плати.

Ридли обаче се оказа учудващо скромна по отношение както на стила, така и на цената. На нея всичко ѝ стоеше като излято; все пак беше професионален модел, макар напоследък да нямаше много изяви в професията. Накрая се спря на една зашеметяваща с простотата си червена рокля, която разкриваше много по-малко от обичайното за нея. Освен това за 3000 долара си беше направо подарък. После обувки, семпла перлена огърлица, златна гривна с диаманти — Клей се отърва с щети за по-малко от 15 000 долара.

Докато седяха в лимузината пред портала на Белия дом и чакаха пътниците от предната лимузина да бъдат претърсени от цяла глутница бодигардове, Ридли прошепна:

— Направо не мога да повярвам. Аз, бедното грузинско момиче, на прием в Белия дом!

Тя се бе вкопчила в десния лакът на Клей; дланта му я галеше високо по бедрото. Акцентът ѝ се бе усилил както обичайно, когато се чувстваше притеснена.

— Наистина не е за вярване — каза той не по-малко развълнуван от нея.

Когато слязоха от лимузината под навеса на Източното крило, един морски пехотинец в парадна униформа хвана Ридли под ръка и я придружи до Източния салон на Белия дом, където гостите вече се събираха за по едно питие преди вечерята. Клей тръгна след тях, като се наслаждаваше на Ридли отзад. Пехотинецът с видима неохота пусна ръката ѝ и се върна да поеме следващата дама. Един фотограф им направи снимка.

Двамата се присъединиха към първата групичка разговарящи и се представиха на хора, с които едва ли някога щяха да се видят отново. По микрофона обявиха началото на вечерята и гостите се понесоха към Тържествената банкетна зала, където бяха наредени петнайсет маси, всяка за десет души, отрупани с повече порцелан, сребро и кристал, отколкото човек можеше да си представи. Местата бяха определени предварително, като нито един от гостите не седна до дамата или кавалера си. Клей придружи Ридли до нейната маса, настани я на мястото ѝ, целуна я по бузата и ѝ прошепна:

— На добър час!

Тя се обърна и му се усмихна с ослепителната, самоуверена усмивка на модел, но той осъзна, че в този момент Ридли е само едно изплашено грузинско момиче. Още преди да се бе отдалечил на три метра от нея, двама мъже я нападнаха едновременно, задрусаха ръцете ѝ и започнаха да ѝ се представят в един глас.

Очакваше го дълга вечер. От дясната му страна седеше светска лъвица от Манхатън — сбръчкана, съсухрена стара вещица, която цял живот се бе подлагала на такива диети, че приличаше на труп в морга. При това беше глуха и викаше с пълен глас. От лявата му страна беше дъщерята на някакъв строителен магнат от Средния запад, който навремето бил състудент на президента в колежа. Клей насочи вниманието си към нея и в продължение на пет минути самоотвержено се опитваше да подхване някакъв разговор, докато не установи, че тя просто няма какво да каже.

Стрелките на часовника замръзнаха.

Беше с гръб към Ридли и не можеше да види как се справя.

Президентът произнесе реч, после започнаха да поднасят вечерята. Някакъв оперен певец, позамаян от виното, започна на висок глас да разправя мръсни вицове. Говореше меко и разлято, по акцента

беше някъде от Средния запад, и пет пари не даваше, че се намира в смесена компания, при това не другаде, а в Белия дом.

Точно три часа след като бе седнал на масата, Клей стана и се сбогува със своите очарователни нови познайници. Вечерята беше приключила; в Източния салон свиреше оркестър. Той грабна Ридли за ръка и двамата тръгнаха по посока на музиката. Малко преди полунощ, когато от поканените бяха останали по-малко от половината, президентът и първата дама излязоха на дансинга да се поразкършат с по-навитите гости. Президентът изглеждаше видимо доволен да се запознае с Клей.

— Доста съм чел за теб, синко — каза той. — Браво!

— Благодаря, господин президент.

— Коя е тази мацка?

— Моя приятелка. — Какво ли щяха да кажат феминистките, ако го чуеха да използва думата „мацка“?

— Може ли да я поканя?

— Разбира се, господин президент.

И така мис Ридал Петашнакол, двайсет и четири годишната грузинка, дошла навремето на студентски обмен, се озова в обятията на президента на Съединените щати, който я притисна до себе си и започна да я мачка, опипва и всячески да я опознава.

Срокът за доставка на нов „Гълфстрийм 5“ беше минимум двайсет и два месеца, може би и повече, но забавянето далеч не беше най-голямата пречка. Понастоящем цената на този модел беше точно 44 милиона долара — с всички екстри, разбира се, с разните му там електронни играчки и глезотии. Клей беше сериозно изкушен, но парите наистина бяха много. Дилърът му обясни, че в повечето случаи тези самолетчета се купуват от големи корпорации с оборот от милиарди долари, които поръчвали по два-три наведнъж, за да ги ползват непрекъснато. За него, като едноличен собственик, било по-изгодно да вземе малко по-стара машина на лизинг — да кажем, за шест месеца, докато се убеди, че отговаря на изискванията му. След това можело да преправят договора и той да доплати разликата, като 90 процента от предварителните вноски се приспадали от продажната цена.

На всичко отгоре дилърът разполагал точно с това, което му трябвало — Г-4, модел 1998 г., който една голяма корпорация тъкмо била разменила за Г-5. Още щом зърна величествената машина на рампата на „Рейгън Интърнешънъл“, сърцето на Клей подскочи и заби в гърлото. Беше грациозна снежнобяла птица, отстрани с дискретно тъмносиньо райе. Шест часа до Париж. Пет до Лондон.

Качи се на борда, придружен от дилъра. Поне на вид Г-4 не изглеждаше и със сантиметър по-малък от Г-5. Отвътре целият беше в кожа, махагон и лъснат месингов обков. В предната част на салона имаше кухня и бар, отзад тоалетна; пилотската кабина беше натъпкана със свръхмодерна електронна апаратура. Едното от канапетата се разгъваше на легло; за един блажен миг Клей си представи Ридли, сгушена до него под завивките на дванайсет хиляди метра височина. Сложна стереоуредба, видеоекран, бордна телефонна система, контакти за факс, компютър и достъп до интернет.

Самолетът изглеждаше чисто нов; дилърът обясни, че отвън бил прясно боядисан, а отвътре изцяло преоборудван. Когато Клей го

притисна, той каза:

— Ваш е за трийсет милиона.

Седнаха на една масичка и започнаха да преговарят по сделката. Твърде скоро идеята за лизинг се изпари. При сегашните си доходи Клей можеше да си осигури най-добрите условия за ипотечен заем. Щеше да му струва само 300 000 долара месечно — съвсем малко повече, отколкото на лизинг. Ако ли пък в един момент Клей решише да го замени с някой по-нов модел, дилърът щеше да си го вземе обратно по най-високата пазарна цена и да му достави каквото пожелае.

Двамата пилоти щяха да му струват 200 000 годишно, и то бруто — осигуровки, обучение, всичко. Освен това Клей би могъл да предоставя самолета и за чартърни полети.

— В зависимост от интензивността, с която го ползвате, през останалото време можете да го давате под наем и да си докарвате до един милион годишно от чартъри — каза дилърът, предвкушвайки лесна сделка. — Това изцяло ще ви покрие разноските за поддръжка, хангари и пилоти.

— Имате ли представа колко ще го ползвам? — запита Клей; от всичко чуто леко му се виеше свят.

— Продам съм много такива на адвокати — каза дилърът, като се пресегна за съответната справка. — Максимум триста часа годишно. А можете да го давате под наем за още два пъти по толкова.

Я виж ти, помисли си Клей. Че аз като нищо може и да изляза на печалба с това чудо.

Гласът на разума му нашепваше да внимава, но той не искаше да чака повече. Пък и с кого ли би могъл да се посъветва? Единствените хора с опит по тези въпроси, които познаваше, бяха неговите нови приятелчета, адвокатите по групови искове, а всеки един от тях щеше да възкликне: „О, ти още нямаш собствен самолет? Какво чакаш, купувай го!“

И той го купи.

В резултат на рекордните продажби приходите на „Гофман“ за четвъртото тримесечие бележеха значително увеличение спрямо същия период на миналата година. Акциите на компанията се търгуваха по 65

долара — най-високата цена от две години насам. От първата седмица на януари компанията бе започнала необичайна рекламна кампания, обект, на която бе не някой от многобройните ѝ продукти, а самата тя. Мотото на рекламата гласеше: „Гофман е винаги до вас“, а всеки клип представляваше колаж от добре известни продукти, доставящи сигурност и комфорт на Америка: майка, която слага пластир на раненото коляно на сина си; красив млад мъж с атлетична фигура и плосък корем се бръсне, а на лицето му е изписано удоволствие; възрастна двойка с прошарени коси се разхожда по плажа, щастлива, че е излекувала хемороидите си; бегач на дълги разстояния с навехнато коляно посяга към хапчето против болка, и така нататък. Списъкът от надеждни продукти с марката „Гофман“ наистина беше безкраен.

Само дето Оскар Мълрони, който наблюдаваше „Гофман“ повнимателно и от борсов анализатор, беше убеден, че тази рекламна кампания не е нищо друго, освен хитрост, с която фирмата подготвя инвеститорите за шока от максатилата. Той бе направил справка и не бе успял да открие нито една реклама в цялата история на „Гофман“, която да излъчва подобни общи и успокояващи послания. Компанията беше между петте най-големи рекламодатели в Съединените щати, но всичките ѝ рекламни кампании досега бяха насочени към един-единствен продукт и бяха изключително агресивни и ефикасни.

Неговото мнение се споделяше напълно от Макс Пейс, който този път бе отседнал, сякаш за дълго, в хотел „Хей-Адамс“. Клей се отби в апартамента му на късна вечеря, поръчана от рум сървис. Пейс беше нервен и напрегнат; нямаше търпение да започне атаката. Беше чел последната редакция на груповия иск, който трябваше да бъде подаден във Вашингтон, и както обикновено си бе водил бележки в полетата.

— Каква е стратегията ти? — запита той, без да докосне храната и виното.

Клей обаче се хранеше с апетит.

— Рекламите започват в осем сутринта — каза той с пълна уста. — Блиц кампания едновременно по осемдесет телевизионни канала из цялата страна. С открити телефони и интернет страница. Фирмата ми е готова и само чака сигнал за атака. В десет часа ще отида пеша до съда, за да подам лично иска.

— Звучи добре.

— Не ми е за пръв път. Фирма „Дж. Клей Картър Втори“ е една съвършена машина за групови искове, благодаря много.

— Твоите нови приятелчета нищо ли не подозират?

— Разбира се, че не. Защо да им казвам? Бяхме заедно в леглото по случая „Дайлофт“, наистина, но Патън Френч и останалите са ми и конкуренти. Тогава ги хвърлих в шок, готов съм да го направя отново. Нямам търпение да видя как ще го приемат.

— Запомни обаче, че това тук не ти е „Дайлофт“. Тогава извади късмет, понеже изненада една отслабена компания в неизгоден за нея момент. С „Гофман“ ще ти бъде много по-трудно.

Най-после Пейс хвърли папката върху тоалетката и седна да се храни.

— Само дето и те произвеждат лошо и опасно лекарство — казваше Клей в този момент. — А с лошо лекарство не се ходи на съд.

— Не и при групов иск — каза Пейс. — Моите източници твърдят обаче, че били готови да се съдят с оня ищец във Флагстаф, понеже бил един.

— Делото на Мунихъм, така ли?

— Да. Ако го загубят, ще омекнат и по отношение на груповите обезщетения. Ако обаче спечелят, пригответи се за дълга война.

— Ти сам ми каза, че Мунихъм не е губил дело.

— Така е, поне от двайсет години насам. Съдебните състави го обожават. Той се явява в съда с каубойски шапки, велурени якета, червени ботуши и тъй нататък. Като в доброто старо време, когато адвокатите уж взимали присърце интересите на клиента. Струва си едно пътуване, за да се запознаеш с него.

— Ще го имам предвид. — Гълфстриймът и без това го чакаше в хангара, готов за полет.

Иззвъня телефон и Пейс се усамоти за пет минути приглушен разговор в другия край на апартамента.

— Беше Валерия — каза той, като се върна на масата. Клей си представи как онова безполово същество гризе суров морков. Горкият Макс. Заслужаваше нещо по-добро.

Тази нощ Клей спа в офиса. Беше си обзавел малка спалня и баня до залата за съвещания. Често му се налагаше да работи до полунощ, после подремваше няколко часа, взимаше си бърз душ и се връщаше в шест на бюрото. Работният му режим се бе превърнал в легенда не

само в собствената му фирма, но и из целия град. Голяма част от клюките сред адвокатската гилдия бяха посветени на него, а шестнайсетчасовите му работни дни се разтягаха по коктейли и барове до осемнайсет или дори дваисет часа.

А какво всъщност му пречеше да работи денонощно? Беше на трийсет и две години, неженен, без каквито и да било сериозни задължения, които да отнемат от времето му. С малко късмет и с известни способности бе успял да се възползва от една уникална възможност и бе постигнал невероятни резултати. Защо да не вложи още няколко години труд в тази фирма, после да зареже всичко и да прекара остатъка от живота си в забавления?

Мълрони пристигна на работа малко след шест; бе успял да изпие вече четири кафета и мозъкът му преливаше от нови идеи.

— Започваме ли десанта? — запита той, като нахлу в кабинета на Клей.

— И още как!

— Еее-хаа! Да им покажем как се правят нещата!

Към седем офисът вече гъмжеше от адвокати и стажанти, нетърпеливо поглеждащи към часовниците по стените и очакващи сигнала за атака. Секретарки разнасяха кафе и гевреци по стаите. В осем всички се наблъскаха в залата за съвещания и впериха жадно погледи в телевизионния екран. Първият рекламен клип мина по местния телевизионен канал, филиал на Ей Би Си.

Привлекателна жена малко над шейсетте, с късо подстригана посребрена коса и елегантни очила, седи на кухненската маса и тъжно гледа през прозореца. Глас (доста зловец) зад кадър: „Ако сте взимали продължително време хормоналния препарат «Максатил», много е възможно да сте изложени на повишен риск от рак на гърдата, сърдечни заболявания и мозъчен удар.“

Камерата се приближава към ръцете на жената и показва в близък план шишенцето на масичката пред нея, на което с едри букви е написано: МАКСАТИЛ. (Дори на етикета да бе нарисуван череп с кръстосани кости, едва ли ефектът би бил толкова стряскащ.) Отново глас зад кадър: „Съветваме ви незабавно да се обърнете към лекар. Възможно е «Максатил» да застрашава сериозно вашето здраве.“

Близък план на лицето на жената, което изглежда още по-тъжно — очите ѝ са навлажнени. Глас зад кадър: „За повече информация

позвънете на нашите открити телефони.“ В долната част на екрана се появява безплатен телефонен номер. В последния кадър жената сваля очилата си и попива сълзата, която се стича по бузата ѝ.

Всички избухнаха в ръкопляскания и радостни викове, сякаш всеки момент щяха да получат парите си по специален куриер. После Клей ги изкомандва да седат до телефоните и да бъдат готови да записват клиенти. Първите обаждания започнаха буквално след минути. Точно в девет, по план, копия от иска бяха разпратени по факса на основните вестници и финансови канали. Клей лично позвъни на своя стар приятел в „Уолстрийт Джърнъл“ и му пусна неофициално тази информация, като му намекна, че до ден — два евентуално би склонил и на интервю.

Тази сутрин акциите на „Гофман“ започнаха да се търгуват при цена 65,25 долара, но бързо се устремиха надолу при новината за груповия иск, заведен във Вашингтон. Докато внасяше иска в съда, Клей бе издебнат от някакъв фотограф.

Към обяд акциите на „Гофман“ вече бяха паднали на 61 долара. Компанията незабавно излезе с комюнике, в което най-категорично се отричаха ужасяващите обвинения, съдържащи се в иска, и се твърдеше, че „Гофман“ е готов да защитава препаратата си със зъби и нокти.

Патън Френч позвъни на Клей на обяд. Клей тъкмо дъвчеше някакъв сандвич, застанал зад бюрото си, а пред него се трупаха телефонни съобщения.

— Надявам се, че знаеш какво вършиш — каза подозрително Патън.

— Ох, Патън, да ти кажа честно, и аз се надявам. Ти как си?

— Екстра. Ние също поровихме около този максатил преди шест месеца, решихме обаче да бъдем пас. Много е трудно да се докаже причинно-следствена връзка.

Клей изпусна сандвича си и се опита да диша. Патън Френч да се откаже от групов иск?! Да пропусне възможност да съди една от най-богатите корпорации в страната? Клей си даде сметка, че разговорът е замрял и че трябва да каже нещо.

— Виж, Патън, ние гледаме на нещата по различен начин. — Ръката му се пресегна зад гърба, търсейки стола. Най-после го откри и тялото му се срути тежко.

— Не съм единственият, който е пас. Солсбъри, Дидие, Карлос от Маями... Познавам един тип в Чикаго, който е събрал доста случаи, но засега се колебае да заведе иск. Знам ли, може ти да се окажеш прав. Може пък ние да не сме догледали нещо.

Френч пускаше въдици.

— Изровихме мръсното пране — каза Клей. Разбира се! Федералният доклад! С който той — Клей — разполагаше, а Патън Френч не. Най-после успя да си поеме дълбоко дъх, а кръвта му отново тръгна по жилите.

— Гледай да си изпишаш добре работата, Клей. Тия типове са опасни. Пред тях старият Уикс и другите мухльовци от „Акърман“ са като църковен хор.

— Теб май те е страх, Патън? Изненадваш ме.

— Не ме е страх. Ако имаш обаче и една дупка в обвинението и доказателствения материал, ще те изядат с парцалите. Във всеки случай не се надявай на бързо споразумение.

— С нас ли си?

— Не. Този случай не ми харесва, нито преди шест месеца, нито сега. Освен това аз вече тъка на няколко стана. На добър час!

Клей затвори вратата на кабинета си и я заключи. Отиде до прозореца и поне пет минути стоя неподвижен, докато усети, че ризата му лепне на гърба. Потърка челото си и откри едри капки пот.

Заглавието на първа страница в „Дейли Профит“ крещеше: **НЯКАКВИ СИ МИЗЕРНИ СТО МИЛИОНА НЕ СТИГАТ!** По-нататък ставаше още по-зле. Статията започваше с кратък абзац за „с нищо неоправдания“ групов иск, заведен предишния ден срещу „Гофман“, една от най-уважаваните фирми за производство на потребителски стоки в Америка. Превъзходният препарат „Максатил“, който бил помогнал на безброй американски жени да преодолеят кошмара на менопаузата, сега бил обект на коварна атака от страна на същите кръвожадни акули, които били довели до фалит „А.Х. Робинс“, „Джонс Манвил“, „Оуенс-Илинойс“ и практически цялата останала азбестова промишленост на Америка.

Тонът на статията се извисяваше в кресчендо, когато стана дума за главния злодей — някакво самонадеяно вашингтонско парвеню на име Клей Картър, който — според добре информирани източници — нито веднъж през живота си не бил пледирал по гражданско дело пред състав от съдебни заседатели. Кое то не му попречило да спечели 100 милиона долара само за миналата година от лотарията на масовите иски. Очевидно репортерът разполагаше с цял взвод надеждни източници, готови да се притекат при нужда. Първият от тях беше някакъв високопоставен служител от Търговската камара на САЩ, който бълваше огън и жупел против системата на съдопроизводство и против адвокатите в частност. „Клей Картърците на този свят могат само да заразят останалите със собствената си алчност. В тази страна има повече от милион адвокати. Ако един неизвестен новобранец може да спечели такива пари от групов иск за толкова кратко време, то нито една сериозна компания не може да се чувства в безопасност.“ Някакъв професор по право от факултет, за който Клей никога не бе й чувал, заявяваше: „Това са безскрупулни типове. Алчността им е безгранична, но точно от алчност те ще извият врата на гъската, която снася златните яйца.“ Един празноглав конгресмен от Кънетикът се бе възползвал от възможността да призове за незабавна реформа в

законодателството, за която дори бил подготвил законопроект. Насрочени били спешни изслушвания в неговата комисия, а мистър Картър щял да получи призовка, за да даде показания пред Конгреса.

Неназовани източници от „Гофман“ споделяха, че компанията имала намерение да се защитава най-енергично, че тя никога нямало да се поддаде на шантажа на груповите иски и че веднага щом станело възможно, щяла да поиска да бъде обезщетена за всички съдебни и адвокатски разноси, произтичащи от отправените срещу нея безобразни, с нищо неоправдани обвинения.

Междувременно акциите на компанията били поевтинели с 11 процента, което се равняваше на 2 милиарда долара — все заради този необоснован иск. „Защо акционерите на «Гофман» да нямат право да съдят Клей Картър?“ — се бе провикнал професорът от неизвестния юридически факултет.

Новините не бяха приятни, но Клей не можеше да си позволи да ги игнорира. Редакционна статия в „Инвестмънт Таймс“ призоваваше Конгреса да се заеме по-сериозно със съдебната реформа. В статията се акцентираше върху факта, че младият мистър Картър е натрупал огромно състояние за по-малко от година. Той се описваше като обикновен „бандит“, чиито злоупотреби и кражби можело само да подтикнат и други бандити и мошеници да се съдят с всеки, който им се изпречи насреща.

През следващите няколко дни Клей стана известен сред подчинените си в офиса като Бандита, като новият му прякор постепенно измести Краля на исковете. Клей се усмихваше, сякаш за него това беше голяма чест.

— Само преди година никой не ме споменаваше — похвали се той. — А сега не могат да ми се наситят.

Ала зад заключените врати на кабинета той беше силно притеснен и се укоряваше заради привързаността, с която бе завел делото срещу „Гофман“. Обстоятелството, че досега никой от някогашните му приятели не бе пожелал да се прикрепи към иска му, дълбоко го разстройваше. Нападките в пресата не му даваха мира. До този момент никой не се бе обадил, за да го защити. Пейс бе изчезнал вдън земя, в което нямаше нищо необичайно. Само дето Клей имаше жизнена нужда от него.

Четири дни след подаването на иска Пейс му се обади от Калифорния.

— Утре е големият ден — заяви той.

— Имам нужда да чуя нещо окуражаващо — прекъсна го Клей.
— Какво става с доклада?

— Не мога да ти отговоря — каза Пейс. — И стига с тия телефонни разговори. Някой може да ни подслушва. Ще ти обясня, когато съм във Вашингтон.

Някой може да подслушва? От коя страна — тази на Клей или тази на Пейс? И кой може да е този някой? Клей го чакаше още една безсънна нощ.

Изследването на Американския съвет по застаряването първоначално предвиждаше наблюдения върху двайсет хиляди жени на възраст между четирийсет и пет и седемдесет и пет години в течение на седемгодишен период. Половината от тях бяха приемали ежедневна доза максатил, а другата половина — плацебо. Само след четири години изследването бе преустановено, понеже резултатите бяха отчайващи. При тревожно висок процент от пациентките бе установен повишен риск от рак на гърдата, сърдечни заболявания и мозъчен удар. Така например в групата на приемалите препарата рискът от рак на гърдата бе увеличен с 33 процента, от инфаркт с 21 процента и от удар с 30 процента.

В изследването се прогнозираше, че на всеки сто хиляди жени, приемали „Максатил“ за период над четири години, при четиристотин ще се развие рак на гърдата, при триста някаква форма на сърдечно заболяване, а други триста щяха да получат умерени до силни мозъчни удари.

Следващата сутрин този доклад излезе в пресата. Акциите на „Гофман“ понесоха нов удар, като се сринаха до 51 долара едната. Клей и Мълрони прекараха целия следобед пред телевизора и компютрите си в очакване някаква официална реакция на фирмата да се появи по кабелните канали и в интернет сайтовете. Такава нямаше. Същите репортери, които бяха полели Клей с вряла вода в деня след завеждането на иска, сега пропуснаха да го потърсят за коментар по доклада. Самата случка бе спомената съвсем накратко в пресата на следващия ден. „Уошингтън Поуст“ пусна твърде кратко резюме на доклада, като името на Клей изобщо не се цитираше. Той се почувства

отмъстен, но и забравен. Толкова много имаше да каже на критиците си, но никой не искаше да го чуе.

Единствено лавината от телефонни обаждания на жени, ползвали „Максатил“, донякъде облекчаваше притеснението му.

Гълфстриймът имаше нужда от малко разходка. Осем дни не бе изкарван от хангара, а на Клей му се летеше. Той натовари Ридли на борда и пое на запад, първо към Лас Вегас, макар никой от офиса да не знаеше, че смята да се отбива там. Клей се водеше в командировка, при това много важна. Имаше насрочена среща с великия Дейл Мунихъм от Тусон; темата беше „Максатил“.

Клей и Ридли прекараха две нощи в Лас Вегас, в един хотел с истински гепарди и пантери, които се разхождаха в миниатюрния резерват пред главния вход. Клей загуби 30 000 долара на блек джек, докато в това време Ридли пръсна 25 000 за покупки в дизайнерските бутици, с които беше изпълнено огромното фоайе. Оттам гълфстриймът ги отнесе в Тусон.

Офисът на „Мот и Мунихъм“ се намираше в изоставена железопътна гара, специално преоборудвана за целта, като с времето бе придобила очарователно занемарен вид. Някогашната чакалня служеше за фоайе и приемна; в двата ѝ края бяха поставени бюра с две секретарки — на почетно разстояние една от друга, сякаш имаше опасност да се сбият. Отблизо се виждаше, че и двете едва ли са в състояние да нападнат когото и да било — бяха над седемдесетте, всяка зареяна в някакъв си неин свят. Фоайето представляваше нещо като музей, където беше изложена колекция от предмети, ползвани от Дейл Мунихъм като доказателствен материал по разни дела. Във висок стъклен шкаф беше изложен газов бойлер, а на бронзова табелка над вратичката се посочваше името на делото и размера на полученото обезщетение: *4,5 милиона долара, 3 октомври 1988 г., окръг Стоун, Арканзас*. Имаше и повреден триколесен мотор, който бе струвал на „Хонда“ 3 милиона долара в Калифорния, както и евтина карабина, която до такава степен бе възмутила един съдебен състав в Тексас, че съдът бе присъдил на ищеца 11 милиона. Имаше още десетки дефектни или опасни предмети: моторна косачка, овъглено шаси на „Тойота Селика“, промишлена бормашина, неизправна спасителна

жилетка, прегъната на две стълба. На стените висяха изрезки от вестници и големи снимки на великия адвокат в момента, когато връчва чековете на своите пострадали и оцетени клиенти. Клей — сам, понеже Ридли отново беше по магазините — пристъпваше с любопитство от витрина на витрина, очарован от завоеванията на домакина си, без да си дава сметка, че го бяха накарали да чака вече близо час.

Най-накрая една секретарка дойде да го вземе и го поведе по дълъг коридор с обширни кабинети от двете страни. И тук стените бяха покрити с увеличени снимки от вестникарски изрезки, в които се разказваше за зашеметяващи победи в съдебната зала. Който и да беше Мот, той почти никъде не се споменаваха. Върху официалната бланка на фирмата бяха отпечатани имената на още четирима адвокати.

Дейл Мунихъм седеше зад бюрото и само леко се надигна от стола, когато Клей влезе. Никой не благоволеше да го представи, чувстваше се едва ли не като натрапник. Ръкостискането беше студено и формално. Явно не беше добре дошъл на това място и се почувства объркан от приема. Мунихъм беше поне на седемдесет — едър мъж с широк гръден кош и изпъкнал корем. Сини джинси, червени каубойски ботуши, измачкана карирана риза — разбира се, без вратовръзка. Боядисваше косата си черна, но боята имаше нужда от подновяване, тъй като отстрани прозираше бяло, а тъмната част отгоре беше зализана с твърде много гел. Имаше дългнесто лице и подпухнали очи на пияница.

— Хубав офис, направо уникален — каза Клей, като се опитваше да поразчупи леда.

— Купих го преди четирийсет години — каза Мунихъм. — За пет хиляди долара.

— Внушителна колекция от сувенири имате.

— Добре се справям, синко. Не съм губил дело от двацет и една години. Сигурно ми е ред вече да загубя, поне така казват моите опоненти.

Клей се огледа и предпазливо се отпусна на ниския дървен кожен стол. Кабинетът на Мунихъм беше поне пет пъти по-голям от неговия, стените бяха покрити с препарирани глави на животни, които следяха със стъклен поглед всяко негово движение. Не звъняха телефони, не потракваха факс машини. Мунихъм нямаше дори компютър.

— Вижте, дошъл съм да поговорим за „Максатил“ — каза Клей, който се боеше, че всеки момент може да бъде изхвърлен.

Кратко колебание — никакво помръдване на тялото, само едва забележимо присвиване на очите.

— Лошо лекарство — каза той, сякаш Клей не го знаеше. — Подадох иск преди пет месеца във Флагстаф. Тук в Аризона имаме ускорена процедура, до есента ще насрочат дело. За разлика от вас аз подавам иск едва когато случаят е детайлно проучен и подготвен и се чувствам готов да се явя в съда. Ако постъпвате по този начин, другата страна никога не може да ви догони. Автор съм на книга за предварителната подготовка на делата. Все още си я чета. Препоръчвам я и на вас.

Да си тръгвам ли? — искаше да попита Клей. Вместо това каза:

— Разправете ми за клиентката си.

— Представявам една-единствена жена. Груповите искове за мен са групова измама, поне във вида, в който ги водите вие и вашите приятелчета. Те са мошеничество, прецакване на клиента, лотария, движена от алчност, която един ден ще се обърне срещу всички ни. Тази необузdana алчност ще тласне махалото в обратната посока. Ще има реформи и те ще бъдат драстични. С такива като вас ще е свършено, но не ви пука, понеже вече сте се напечелили. Ощетени ще бъдат истинските ищци, дребните хорица, които няма да могат повече да съдят производителите на некачествени стоки, защото вие ще сте предизвикали промяна в закона.

— Питам ви за вашата клиентка.

— Шейсет и шест годишна, бяла, не пуши, приемала „Максатил“ в течение на четири години. Запознах се с нея преди година. Тук ние пипаме полека, най-напред си приготвяме домашното, а после вадим пищова да гърмим.

Клей бе дошъл, за да говори за големи неща, да обменя големи идеи, като например колко потенциални клиенти сред взимащите „Максатил“ има в страната, какво обезщетение очаква Мунихъм от „Гофман“, какви експерти смята да призове по време на процеса. Вместо това усети, че му се иска да приключи по-бързо.

— Не очаквате извънсъдебно споразумение, така ли? — запита той, като си придаде професионално заинтересуван вид.

— Аз не гоня споразумения, синко. Моите клиенти знаят това от самото начало. Поемам по три случая годишно, всичките до един подбрани лично от мен. Обичам заплетени случаи, обичам продукти и правни казуси, които никога не съм срещал преди. Съдилища, където не съм стъпвал. Имам избор, понеже всеки ден ме търсят адвокати. При това винаги отивам на съд. Когато поемам даден случай, знам, че извънсъдебното споразумение е изключено. По този начин не си отвлечам излишно вниманието. От самото начало казвам на ответника: „Не си губи времето, даже и да мислиш за споразумение, става ли?“ — Мунихъм най-после се размърда и леко премести тежестта на тялото си на една страна, сякаш го болеше кръстът. — Това трябва да те радва, синко. Аз ще се явя пръв на дело с „Гофман“ и ако съдебните заседатели виждат нещата като мен, моята клиентка ще получи добро обезщетение. После идвате вие, ти и твоите приятелчета, използвате моето дело като прецедент, пускате реклами, набирате клиенти, продавате ги евтино и си прибирате вашето от брутната сума. Заради мен ще изкарате още едно състояние.

— Бих искал и аз да стигна до съда — каза Клей.

— Ако е вярно това, дето пишат за теб, ти дори не знаеш къде е съдът.

— Все ще го намеря.

Мунихъм вдигна рамене.

— Може пък и да не ти се наложи. Веднъж да приключи с „Гофман“, и повече няма да припарят в съдебна зала.

— Не съм длъжен да търся споразумение.

— Но ще го направиш. Ще ти се струпат хиляди дела. Няма да имаш куража да идеш на съд. — При тези думи той бавно се изправи, протегна неохотно ръка и каза: — Хайде, че имам работа.

Клей не усети как излезе от кабинета, мина по коридора, пресече фойето музей и се озова отвън, на безмилостната пустинна жегла.

Малшанс в Лас Вегас, катастрофа в Тусон, но най-после, някъде на 12 600 метра над Оклахома, се случи нещо, което оправи настроението на Клей. Ридли спеше на канапето, завита през глава, когато някъде наблизко забръмча факс. Клей отиде до задната част на салона и извади получената страница от машината. Беше от Оскар

Мълрони, подадена от офиса. Оскар бе свалил някаква статия от интернет с обичайните класации на списание „Америкън Атърни“ за най-големите правни фирми и най-високите хонорари в бранша. В списъка на двайсетте най-високо платени адвокати в страната беше и мистър Клей Картър — на осмо място със 110 милиона предполагаем доход за миналата година. Отдолу имаше малка снимка на Клей с надпис „Новобранец на годината“.

Горе-долу познахте, помисли си Клей. За жалост 30 милиона от парите за „Дайлофт“ бяха отишли за възнаграждения на Полет, Джона и Родни — жест, който тогава му се бе сторил щедър, но сега му изглеждаше направо глупав. Никога вече. Само че ония приятели от списанието едва ли подозираха за неговата щедрост. Не че Клей се оплакваше. От района на Вашингтон той беше единственият адвокат в челната двайсетица.

На първо място в списъка беше една жива легенда от Амарило на име Джак Рамзи, който бе договорил споразумение едновременно с няколко петролни и химически компании по обвинение за изхвърляне на токсични отпадъци. Делото се бе влачило цели девет години. Делът на Рамзи беше 450 милиона. На второ беше някакъв адвокат от Палм Бийч, специализиран по тютюневи компании, с 400 милиона предполагаем хонорар. Патън Френч беше едва на четвърто място — нещо, което несъмнено не можеше още да си прости.

Седнал в гордото усамотение на своя личен Гълфстрийм, загледан в собствената си снимка в списанието, Клей още веднъж си каза, че сънува. В района на Вашингтон имаше 76 000 адвокати, а той беше номер едно. Само преди година не беше чувал за „Тарван“, „Дайлофт“ и „Максатил“, нито се бе занимавал с проблематиката на груповите иски. Само преди година най-голямата му мечта беше да избяга от СОЗ и да си намери работа в някоя уважавана фирма, а заплатата да му позволи да си купи няколко нови костюма и по-хубава кола. Ако успееше да види името си отпечатано на официална бланка, това щеше да впечатли Ребека и да постави родителите ѝ на място. Хубав кабинет, малко по-свистна клиентела, колкото да не се срамува пред състудентите си от факултета. Какви скромни мечти!

Каза си, че не бива да показва статията на Ридли. Тази жена развиваше апетит към парите и все повече се интересувахе от бижута

и пътешествия. Никога не бе ходила в Италия и непрекъснато наемкваше за Флоренция и Рим.

Сега цял Вашингтон щеше да говори за това, че Клей се е класирал в челната двайсетица. Той се сети за своите приятели и за своите съперници — състудентите му от факултета и старата тайфа от СОЗ. Но най-вече мислеше за Ребека.

Циментовата компания „Хана“ бе създадена в град Рийдсбърг, Пенсилвания, през 1946 г. — тъкмо навреме, за да улови следвоенния бум в жилищното строителство. Още с основаването си тя се превърна в най-големия работодател в града. Братята Хана я управляваха с железен юмрук, но наред с това се стараеха да бъдат справедливи към работниците, които бяха и техни съседи. Когато бизнесът вървеше, работниците получаваха щедри възнаграждения. Когато икономиката зацикляше, всички затягаха коланите и преживяваха кризата. Съкращения се предприемаха рядко и само в краен случай. Работниците бяха доволни и не се обединяваха в профсъюзи.

Братята инвестираха печалбите си обратно във фабриката, а също и в града. Построиха читалище, болница, театър и може би най-хубавото училищно игрище в целия район. През годините на два пъти се бяха изкушавали да продадат предприятието за добри пари и да отидат да играят голф, но не бяха сигурни, че фабриката им ще остане в Рийдсбърг. Затова я задържаха.

След петдесет години разумно управление компанията даваше хляб на четири хиляди измежду единайсетте хиляди жители. Годишният обем на продажбите възлизаше на 60 милиона долара, макар че беше трудно да се изчисли печалбата. Безмилостната конкуренция и застоят в жилищното строителство водеха до свиване на приходите на фирмата. Циментовият бизнес по принцип се развиваше циклично — нещо, което като млади братята се бяха опитвали да компенсират, развивайки паралелни производства.

Но напоследък финансовите отчети показваха по-голяма задлъжнялост, отколкото беше обичайно.

Понастоящем Маркърс Хана беше президент на компанията, макар че той самият никога не използваше тази титла. В собствените си очи беше просто шефът, или главата на фамилията. Син на един от основателите, Маркърс беше прекарал целия си живот във фабриката. В управата имаше поне осем души с фамилията Хана, а още неколцина

от по-младото поколение можеха да се видят из цеховете — метяха пода и вършеха същата черна работа, както родителите им навремето.

В деня, когато пристигна искът, Маркърс имаше делова среща с първия си братовчед Джоуел Хана — неофициалния юрисконсулт на фирмата. Един призовкар изблъска встрани портиера и секретарките в приемната и нахълта лично при Маркърс и Джоуел с дебел плик.

— Вие ли сте Маркърс Хана?

— Да. А вие кой сте?

— Служител на съда. Ето ви призовката — Той му подаде плика и си тръгна.

Искът беше подаден в окръжния съд в Хауард, Мериленд; предявяваха се претенции за неуточнени по размер обезщетения за група собственици на сгради, оцетени в резултат на дефекти в хоросана, произведен с цимент на фирмата „Хана Портланд“. Джоуел го прочете бавно и го преразказа на Маркърс. Двамата мъже дълго време не помръднаха от местата си, само ожесточено ругаеха целокупното адвокатско съсловие.

За нула време една секретарка успя да свали от интернет впечатляваща колекция от статии, посветени на адвоката на ищците, някой си Клей Картър от Вашингтон.

Нямаше нищо чудно, че бедите им идваха именно от окръг Хауард. Преди няколко години там бе попаднала една некачествена партида от техния цимент и различни предприемачи я бяха изкупили за строеж на нови домове. Оплакванията бяха сравнително отскоро и фирмата се опитваше да установи размера на проблема. По всичко личеше, че хоросанът отслабваше на третата година, след което тухлите започваха да падат. Ала междувременно Маркърс и Джоуел бяха ходили до Хауард и бяха разговаряли с дистрибуторите си и със строителните предприемачи. Бяха направили оглед и на няколко от къщите. По сегашни изчисления бяха засегнати около 500 къщи, като стойността на ремонта на всяка една беше около 12 000 долара. Компанията имаше застраховка за дефектна продукция в размер на 5 милиона долара, с която щяха да покрият голяма част от неустойката.

Само дето в иска се твърдеше, че са увредени интересите „на поне две хиляди потенциални ищци“, а исканото обезщетение беше по 25 000 долара на ищец.

— Та това са петдесет милиона долара — каза Маркърс.

— А този гаден адвокат ще прибере четирийсет процента от брутната сума — добави Джоуел.

— Не може да постъпи така! — възкликна Маркъс.

— Няма да му е за пръв път — отвърна Джоуел.

Последваха още ругатни по адрес на адвокатите като цяло, този път примесени с някои конкретни по адрес лично на мистър Картър. После Джоуел грабна плика и тръгна да уведомява застрахователната компания, която щеше да възложи защитата на адвокатска фирма, вероятно във Филадельфия. Това им се случваше поне веднъж годишно, но никога в такъв огромен мащаб. Понеже исканото обезщетение далеч надхвърляше застраховката, „Хана“ трябваше да наеме и свои адвокати, които да сътрудничат със застрахователя. А те нямаше да им излязат евтино.

Рекламата на цяла страница в „Ларкин Газет“ предизвика смут в градчето, забутано в планините на Югозападна Вирджиния. Със своите три фабрики и население от десет хиляди души, Ларкин беше центърът на този миньорски край. Защото десет хиляди души население беше долният праг, определен от Оскар Мълрони, при който се предвиждаха реклами на цяла вестникарска страница и масови медицински прегледи за вземалите „Тънкия Бен“. Освен това той бе направил проучване и бе установил, че жените в провинцията и особено в планинските райони като цяло са по-пълни, отколкото тези в градовете. Тази точно бе територията на „Тънкия Бен“!

Според рекламата масовите прегледи щяха да се проведат на следващия ден в един мотел северно от града, и то от истински доктор. При това безплатно. Можеха да се явят всички, вземали препарата „Бенофаксидил“, известен още като „Тънкия Бен“. Поверителността на прегледа беше гарантирана. Освен това някои от явилите се на преглед можеха да получат обезщетение от производителя на препарата.

В долната част на страницата с дребен шрифт бяха набрани името, адресът и телефонният номер на фирма „Дж. Клей Картър II“ във Вашингтон, макар че още преди да стигнеха дотам, повечето читатели на вестника или се отказваха, или бяха твърде развълнувани от предстоящия преглед.

Нора Такет обитаваше фургон на около километър и половина извън града. Тя не видя рекламата, понеже не четеше вестници. Нито каквото и да било друго. Гледаше телевизия по шестнайсет часа дневно, като през повечето време се хранеше. Нора Такет живееше с двете си осиновени деца, завещани от съпруга ѝ, който преди дванайсет години бе тръгнал да пътешества и оттогава не се бе връщал. Децата бяха негови, не нейни, и тя още не можеше да си отговори как изведнъж се бяха оказали при нея. Но него го нямаше — ни вест, ни кост, ни цент издръжка, не се сещаше да прати дори пощенска картичка или да позвъни по телефона, за да се осведоми как са двете копелета, който ѝ бе нахлузил на шията. Тя седеше пред телевизора и се тъпчеше.

Нора Такет стана клиент на Дж. Клей Картър, когато сестра ѝ видя рекламата във вестника и уреди да я закара на прегледа. Нора бе взимала „Тънкия Бен“ една година, докато изведнъж нейният лекар престана да ѝ го предписва, понеже препаратът бил спрян. Дали с него бе успяла да свали някой килограм, беше трудно да се каже.

Сестра ѝ Мери Бет я натовари на пикапа и завря рекламата в очите ѝ.

— Чети! — каза тя. Самата Мери Бет бе започнала да затлъстява преди двайсетина години, но изведнъж се опомни, когато на двайсет и шест получи удар. Отдавна ѝ беше писнало да назидава Нора, двете сестри се бяха карали с години. И сега, докато пикапът ги отнасяше към мотела, те отново се скараха.

Секретарката на Оскар Мълрони се бе спряла на мотел „Вилидж Ин“, понеже изглеждаше сравнително нов. Освен това беше единственият със собствена страница в интернет, което все пак означаваше нещо. Самият Оскар бе прекарал нощта в мотела и докато закусваше в мръсното кафене, се питаше как е успял толкова бързо да падне толкова ниско.

Трети по успех във випуска в Йейл! Ухажван навремето от най-големите компании на Уолстрийт и най-престижните фирми във Вашингтон. Баща му беше известен лекар в Бъфало. Чичо му — съдия във Върховния съд на щата Върмонт. Брат му — съдружник в една от най-преуспяващите юридически фирми в Манхатън, чиито клиенти бяха звезди от шоу бизнеса.

Съпругата му се срамуваше от него, че отново е хукнал да гони клиенти из пуцинаците. И беше права! Оскар Мълрони също го досрамя от себе си.

Партньор в екипа му беше някакъв стажант-лекар от Боливия, който говореше английски, но с такъв ужасен акцент, че дори когато кажеше „добро утро“, трудно му се разбираше. Беше на двацет и пет години, а изглеждаше на шестнайсет дори в зелените болнични одежди, които Оскар го бе накарал да облече за по-убедително. Доктор Ливан бе завършил медицина на остров Гренада, в Карибско море. Оскар го бе открил по обява и му плащаше твърде сериозната сума от 2000 долара дневно.

Мълрони бе заел позиция в предната част на залата за прегледи, а д-р Ливан се бе настанил отзад. Единственото по-голямо помещение в мотела беше преградено с разнебитен параван, който с общи усилия бяха успели да разпънат напънато, разделяйки залата на две приблизително равни части. Когато Нора влезе в предната половина в осем и четирийсет и пет, Оскар погледна часовника и изрече с най-любезния си глас:

— Добро утро, мадам.

Тя беше подранила с петнайсет минути, но на такива прегледи хората обикновено се явяваха преди обявения час.

Обръщението „мадам“ не беше нещо, което Оскар Мълрони бе усвоил от ранна възраст. Напротив — докато шофираше неотдавна колата си във Вашингтон, той се хвана, че си го повтаря наум, за да не го забрави.

Тая ми е в кърпа вързана, каза си той още щом погледна Нора. Имаше поне сто и петдесет кила, по-вероятно някъде към двеста. Колко жалко, че не можеше да отгатва теглото им като някой фокусник по панаирите. Още по-жалко, че се опитваше да го прави.

— Вие ли сте адвокатът? — запита подозрително Мери Бет.

За хиляден път Оскар отговаряше на този въпрос.

— Да, мадам. Докторът е отсреща. Най-напред ще ви дам да попълните едни формуляри. — Той ѝ подаде няколко въпросника, зашипани с кламер. Въпросите бяха съставени така, че да не затруднят и най-глупавите посетители. — Ако нещо не разбирате, моля, питайте.

Мери Бет и Нора се дръпнаха и седнаха на два сгъваеми стола. Нора се отпусна тежко; вече започваше да се поти. Скоро и двете бяха

изцяло погълнати от формулярите. Настана тишина, после вратата отново се отвори и вътре надникна друга едра жена. Очите ѝ веднага се спряха на Нора, която вдигна глава и погледите им се срещнаха; известно време двете се гледаха като два заека, заслепени от фарове. Две дебелани се улавят, че си търсят правата.

— Моля, заповядайте — каза Оскар, приветливо усмихнат като търговец на коли на старо. Той я подкани да престъпи прага, набута ѝ формулярите в ръцете и я поведе към отсрещния ъгъл на стаята. Между сто и двайсет и сто и трийсет кила, прецени той на око.

Прегледът и изследването струваха по 1000 долара на човек. Всеки десети прегледан щеше да стане техен клиент по делото „Тънкия Бен“. Средното обезщетение щеше да се движи между 150 000 и 200 000 долара. Освен това те обираха само остатъците, понеже 80 процента от всички случаи вече бяха установени и включени в групови искове по цялата страна.

Но и от остатъците можеше да се натрупа състояние. Не като при „Дайлофт“, ала все пак милиони.

Когато въпросникът бе попълнен, Нора успя някак си да се вдигне на крака. Оскар пое формулярите, прегледа ги, запита я още веднъж дали наистина е взимала „Тънкия Бен“, после се подписа най-отдолу.

— Минете оттук, мадам, докторът ви очаква.

Нора се провря през една голяма цепка в паравана, а Мери Бет остана да си бъбри с адвоката.

Ливан се представи на Нора и я заговори, но тя не разбра нищо от казаното. Той също не разбираше какво му говори тя. Премери кръвното ѝ налягане и поклати неодобрително глава: 180 на 140. Посочи ѝ кантара в ъгъла — индустриален, от кланица — и тя с неохота стъпи отгоре: 161 килограма.

Четирийсет и четири годишна. В нейното състояние би било истински късмет, ако доживееше до петдесет.

Той отвори страничната врата и я изведе навън, където беше паркиран медицински фургон.

— Ще ви направим изследването тук — каза той. Задните врати на фургона бяха широко отворени; вътре имаше ехограф и мъж и жена в бели престилки. Те помогнаха на Нора да се качи и я сложиха да легне на кушетката.

— Какво е това? — запита ужасена тя, като сочеше с пръст най-близкия уред.

— Това е ехограф — отговори мъжът; уж приказваше на английски, а Нора не разбра нищо.

— С него се преглежда гръдният кош — каза лаборантката. — Освен това ще ви направим дигитална снимка на сърцето. Прегледът трае само десет минути.

— И не боли — добави мъжът.

Нора затвори очи и започна да се моли.

Делото „Тънкия Бен“ беше апетитно, понеже уврежданията се доказваха извънредно лесно. С времето препаратът, който иначе почти не помагаше на пациента да свали килограми, увреждаше аортата. При това видимо и трайно. А за двайсетпроцентна аортна инсуфициенция, или както още се наричаше, декомпенсация на митралната сърдечна клапа, автоматично се полагаше обезщетение.

Доктор Ливан прочете разпечатката с резултатите на Нора още докато тя се молеше, и зад гърба ѝ показва на лаборантите вдигнат палец: 22 процента. Той веднага я занесе на Оскар, който седеше на бюрото си, заровен в някакви книжа; в предното помещение вече се бяха събрали двайсетина души. Оскар грабна разпечатката и изтича в задната стая.

Пребледняла като вар, Нора преглъщаше портокалов сок и той за малко се сдържа да не ѝ каже: „Честито, току-що установихме, че аортата ви е достатъчно увредена!“, но се сети, че поздравленията са само за адвокатите. Мери Бет бе извикана да присъства и Оскар им разясни накратко бъдещия иск, като наблегна само на основните положения.

Ехо-кардиограмата ще бъде прегледана от специалист кардиолог, който ще изпрати препоръка до адвоката, подал груповия иск. Размерът на обезщетението вече е одобрен по принцип от съдията.

— Колко? — запита Мери Бет, която явно се притесняваше повече за парите, отколкото за сестра си. Нора май отново се молеше.

— Зависи от възрастта. В случая някъде около стотина хиляди долара — обясни Оскар, като засега им спести малката подробност, че 30 процента ще отидат за юридическа фирма „Дж. Клей Картър II“.

Нора изведнъж се ококори.

— Сто хиляди долара!

— Да, мадам. — Като хирург преди рутинна операция, Оскар бе свикнал да не се хвали излишно. Ако очакванията им не бяха прекалено високи, а получеха повече, това щеше впоследствие да смекчи шока от адвокатския хонорар.

Нора вече си представяше своя нов фургон, двойно по-широк и със сателитна антена. Мери Бет пък си мечтаеше да се запаси с цял камион диетични препарати. Книжата бяха попълнени и подписани, Оскар им благодари и ги отпрати по живо, по здраво.

— Кога ще получим парите? — запита Мери Бет.

— Ти пък къде се буташ! — сръза я Нора.

— До шейсет дни — отвърна Оскар Мълрони.

За жалост при следващите седемнайсет души не бяха открити сериозни изменения на аортата; Оскар усети, че му се пие. Но номер деветнайсети се оказа истинска златна мина. Беше млад мъж, който почти строши кантара със своите 238 килограма. Ехо-кардиограмата му също беше прекрасна: цели 40 процента аортна инсуфициенция! Беше вземал „Тънкия Бен“ в течение на две години. А понеже беше едва на дваисет и шест и статистически имаше да живее още цели дваисет и седем години с болното си сърце, в неговия случай обезщетението щеше да е поне половин милион.

Късно следобед се случи нещо неприятно. Някаква едра млада дама искрено се възмути, когато д-р Ливан я уведоми, че нищо ѝ няма на сърцето. Никакво увреждане. Само дето тя вече била чула при фризьорката, че Нора Такет е спечелила сто хиляди долара, и макар самата тя да не беше дебела колкото Нора, също била взимала препарата и ѝ се полагало законно обезщетение.

— Тези пари ми трябват — настояваше жално тя.

— Съжалявам — повтаряше д-р Ливан.

Оскар трябваше да се намеси. Младата дама започна да крещи и да ругае и за да я изкара по някакъв начин от мотела, той ѝ обеща да помоли кардиолога да прегледа изследванията ѝ още веднъж.

— Ще насрочим втори тест във Вашингтон и тогава не е изключено стойностите ви да са различни — успокои я той, сякаш разбираше за какво става дума.

Какво правя тук? — не спираше да се пита Оскар. Много малко вероятно беше някой жител на Ларкин изобщо да е стъпвал в Йейл, но

от това не му ставаше по-леко. Ако се разчуеше с какво се занимава, свършено беше с него. Парите, отговаряше си той, мисли за парите!

В Ларкин на преглед минаха общо четирийсет и един човека, взимали „Тънкия Бен“. От тях само трима се класираха за иска. Оскар ги привлече за свои клиенти и си тръгна от града с радостната мисъл за 200 000 долара адвокатски хонорар. Не беше лошо за едnodневен излет. Той даде газ на беемвето и се понесе към Вашингтон. Поредната му авантюра в провинцията беше насрочена в подобно градче в Западна Вирджиния. За следващия месец имаше запланувани още дузина.

Вземи парите, мислеше си той, докато караше. Това си е чиста далавера. Няма нищо общо с адвокатската професия. Издирваш ги, записваш ги, уреждаш им обезщетенията, вземаш парите и бягаш.

На първи май Рекс Критъл напусна счетоводната къща, където бе работил осемнайсет години, и се премести на горния етаж, за да поеме поста директор по административните въпроси на „Дж. Клей Картър II“. Клей му бе предложил такава заплата и допълнително възнаграждение, че той нямаше как да откаже. Правната фирма процъфтяваше, но се разрастваше толкова хаотично, че никой не се занимаваше с нейното управление. Клей му даде големи правомощия и го настави в кабинет точно срещу своя.

Макар Критъл да се радваше искрено на собствените си големи доходи, той беше твърде скептичен по отношение на заплатите на останалите. По негово мнение — което засега предпочиташе да запази за себе си — мнозинството служители получаваха повече, отколкото им се полагаше. Във фирмата вече работеха четиринайсет адвокати, като всеки изкарваше поне 200 000 долара годишно; двајсет и един стажанти по 75 000; двајсет и шест секретарки по 50 000 (с изключение на мис Глик, която получаваше 60 000); и още дузина служители от всякакъв вид, които изкарваха средно по 20 000 долара на година плюс четири момчета за всичко — всеки по за 15 000 долара. Общо седемдесет и седем души, без да се броят Клей и самият Критъл. Ако се добавеха и осигуровките, общият фонд работна заплата достигаше 8,4 милиона долара годишно, като при това нарастваше едва ли не всяка седмица.

Месечният наем беше 72 000 долара. Режимните — компютри, телефони, вода, ток... списъкът беше доста дълъг — излизаха около 40 000 на месец. Гълфстриймът — бездънна яма за пари и последното притежание, с което Клей би се разделил — струваше на фирмата 300 000 месечно под формата на вноска по изплащането плюс още 30 000 за пилоти, поддръжка и наем на хангари. Приходите от чартърни полети, на които Клей така се надяваше, още не бяха започнали да се отразяват на счетоводния баланс. Една от причините беше, че той всъщност ревнуваше, ако други ползваха самолета.

Според цифрите, които Критъл следеше неотклонно, фирмата пръскаше около милион и триста хиляди на месец за режийни, което правеше някъде около 15–16 милиона годишно. Това само по себе си беше достатъчно, за да влуди всеки счетоводител, но след шока от огромните приходи по делото „Дайлофт“ той не смееше да протестира. Поне засега. Критъл се срещаше с Клей поне три пъти седмично, а всякакви негови възражения за неоправдани разходи Клей парираше с обичайното: „Трябва да похарчиш, за да спечелиш.“

А че харчеха здраво, в това нямаше съмнение. Ако режийните караха Критъл да се гърчи, разходите за реклама и за изследвания направо щяха да му предизвикат язва. Само по случая „Максатил“ фирмата бе прарасала през първия месец 6,2 милиона долара за реклами по радиото, телевизията, вестниците и в интернет. За това той вече бе счел за нужно да протестира.

— Пълен напред! — бе заявил в отговор Клей. — Искam да набера двайсет и пет хиляди случая.

До момента бройката бе достигнала около осемнайсет хиляди. Беше трудно да се следи точно, понеже положението се променяше с всеки час.

Според една интернет страница за правни анализи причината по иска на Клей да има толкова много регистрирани случаи била, че много малко други фирми изобщо набирали кандидати. Само че Критъл запази тази подробност за себе си.

— „Максатил“ ще ни донесе повече пари от „Дайлофт“ — повтаряше Клей, за да повдигне духа на хората си. Освен това явно го вярваше.

„Тънкия Бен“ струваше по-евтино на фирмата от „Максатил“, но и там разходите се трупаха, докато от приходи нямаше и следа. Към 1 май бяха похарчили вече 600 000 долара за реклама и горе-долу още толкова за медицински прегледи. Фирмата бе набрала 150 клиенти, като според един доклад на Оскар Мълрони средното обезщетение за случай се очакваше да бъде около 180 000 долара. При 30 процента адвокатски хонорар Мълрони прогнозираше приходи от около 9 милиона през „следващите няколко месеца“.

Всички се зарадваха при новината, че един от проектите на фирмата може да донесе такива приходи, но самото чакане ги изнервяше. До момента от „Тънкия Бен“ не бяха получили нито цент, а

уж обезщетенията по груповите искове се изплащаха автоматично. В случая обаче бяха намесени стотици адвокати и не беше чудно, че между тях непрекъснато избухваха разпри. Критъл още не разбираше тънкостите на юриспруденцията, но постепенно се самообразоваше. Иначе не беше нужно да е кой знае какъв експерт, за да му е ясно, че разходите и режимните далеч надхвърляха приходите.

Ден, след като Критъл постъпи във фирмата, Родни напусна, макар между двете събития да нямаше видима връзка. Родни просто бе решил да инкасира полагащото му се и да се премести в хубав нов дом някъде в предградията. На безопасна улица, в единия край с църква, в другия с училище, с градски парк някъде наблизо. Мечтаеше да се заеме с възпитанието на децата си. Може би в един по-късен момент щеше да помисли за платена работа. По-скоро не. Той отдавна бе забравил за незавършения Юридически факултет. С десет милиона в банката, макар и облагаеми с данъци, нямаше конкретни планове за живота, само твърдата решимост да бъде добър съпруг и баща и завършен скъперник. Час преди да напусне, двамата с Клей се измъкнаха за малко от офиса и седнаха на една маса в близкия ресторант да се сбогуват. Бяха работили заедно шест години — пет в СОЗ и една в новата фирма.

— Гледай да не прахосаш всичко, Клей — предупреди Родни приятеля си.

— Не мога. Много е.

— Не ставай глупак.

В действителност фирмата нямаше повече нужда от такъв като Родни. Йейлските възпитаници и останалите адвокати бяха учтиви и се държаха почтително с него главно заради старото му приятелство с Клей, но той си оставаше един стажант. А и Родни нямаше нужда от фирмата. Той искаше да скрие парите си на сигурно място и да ги харчи полека. Цялото му същество се бунтуваше от начина, по който Клей пръскаше състоянието си. Прахосничеството рано или късно се плаща.

Междувременно Джона беше на яхтата си, а Полет още се криеше в Лондон — от първоначалната тайфа не бе останало нищо. Тъжно, наистина, но Клей нямаше време за носталгични спомени.

Патън Френч бе свикал съвещание на Координационния съвет на ищците. Само по себе си това начинание беше истински логистичен

кошмар и бе минал цял месец, докато го организира. Клей го запитва защо не се разберат по телефона, с факсове, имейли или чрез секретарките си, но Френч настояваше, че е нужно да се срещнат за един ден — петимата лице в лице, в едно помещение. А понеже искът бе подаден в Билокси, той държеше да са там.

Ридли както винаги беше готова за път. Кариерата ѝ на модел бе напълно замряла; тя прекарваше времето си във фитнес залата, като отделяше по няколко часа на ден и за ходене по магазините. Клей не се оплакваше от физическите ѝ упражнения — напротив, наслаждаваше се на резултатите, а и при пазаруването си Ридли проявяваше завидна сдържаност. Беше в състояние да оглежда с часове и накрая да похарчи сравнително скромна сума.

Месец преди това, след един дълъг уикенд в Ню Йорк, те се бяха върнали във Вашингтон и бяха отишли с колата до къщата му в Джорджтаун. Тя остана да пренощува при него. Не ѝ беше за пръв път, явно не и за последен. Макар да не се бяха разбирали да живеят заедно, това просто се случи. Клей така и не можеше да си спомни как халатът, четката за зъби, гримът и финото ѝ дамско бельо се озоваха при него. Така и не я видя кога пренесе всичките си неща в дома му — те изведнъж просто се появиха там. Ридли не беше нахална; той не каза нищо, нито пък тя. Остана при него три нощи поред, като се държеше коректно и не му се пречкаше, после прошепна, че ѝ е нужно да прекара една нощ у дома си. Двамата не се чува два дни, после тя се върна.

Никой не споменава за женитба, макар че Клей купуваше толкова дамски дрехи и бижута, сякаш се готвеше да завъди харем. Явно засега и двамата не бързаха да се обвързват. Хубаво им беше заедно, радваха се на близостта си, но всеки се оглеждаше и за нещо друго. Около нея витаеха тайни, които Клей нямаше желание да разгадава. Тя беше великолепно жена, с приятни маниери и доста добра в леглото, а не беше и алчна. Но си имаше своите тайни.

Както и Клей. Най-голямата му тайна беше, че ако Ребека се обади в подходящ момент, той мигновено щеше да разпродаде всичко, освен гълфстрийма, да я качи на него и да тръгнат, ако трябва, и за Марс.

Вместо това Клей летеше сега за Билокси с Ридли, която се беше облякла за пътуването с велурена мини пола, едва покриваща най-

същественото — а и то едва ли имаше нужда от покриване, доколкото двамата бяха сами на борда. Някъде над Западна Вирджиния на Клей му мина палавата мисъл да разгъне канапето за някоя и друга забавна игричка, но той я потисна, донякъде раздражено. Защо идеята за сексуални удоволствия трябваше винаги да е негова? Тя се включваше с желание, но никога не поемаше инициативата.

Освен това куфарчето му беше пълно с документи, които трябваше да прегледа преди срещата на Координационния съвет.

* * *

На летището в Билокси ги посрещна лимузина, за да ги откара до близкото пристанище, където ги чакаше моторница. Напоследък Патън Френч прекарваше повече време на яхтата си, закотвена на петнайсет километра навътре в залива. Отново беше в развод — този път особено неприятен. Последната съпруга искаше половината му пари и цялата му кожа. Животът беше по-спокоен на лодката — както наричаше своята шейсетметрова яхта.

Той ги посрещна бос и по къси панталони. Уес Солсбъри и Деймън Дидие вече бяха на борда, с чаши в ръка. Карлос Ернандес от Маями трябваше да пристигне всеки момент. Френч ги разведе набързо, да им покаже яхтата, при което Клей преброи поне осем души в бели моряшки униформи, готови да се притекат при първото му желание, докато Френч търпеливо го информира, че яхтата била на пет етажа, имала шест официални спални за гости, струвала 20 милиона долара и така нататък. В това време Ридли се шмугна в една от спалните и започна да се съблича.

Момчетата се събраха за по едно питие на „верандата“, както я наричаше домакинът — а всъщност една издигната палуба на кърмата. След две седмици Френч имаше реално насрочено дело — голяма рядкост, доколкото неговите опоненти обикновено бяха корпорации, дотолкова наплашени от славата му, че веднага му предлагаха пари. Той твърдеше, че с нетърпение чака делото, и докато пиеха уискито на палубата, ги отегчи с подробности по него.

Изведнъж Френч млъкна по средата на изречението и замръзна на място. На долната палуба се бе появила Ридли, без горнище и —

поне на пръв поглед — без долнище на банския, ако не се броеше тънката връвчица, закрепена едва ли не на магия на нужното място. Тримата останали скочиха на крака с изцъклени очи.

— Европейка е — обясни Клей, докато чакаше първия инфаркт. — Само като се приближи до вода, и дрехите ѝ сами падат.

— Че купи ѝ яхта, по дяволите! — каза Солсбъри.

— Направо ѝ давам моята! — обади се с отслабнал гласец Френч.

Ридли вдигна поглед, видя какъв смут е предизвикало появяването ѝ и се скри. Без съмнение подире ѝ припкаха тълпи от келнери и всякакъв друг корабен екипаж.

— Докъде бях стигнал? — запита Френч, който вече си бе поел дъх от видяното.

— Беше приключил каквото там разправяше — отвърна Дидие.

Към тях се приближаваше друга моторница. Беше Ернандес, повлякъл със себе си не една, а две млади дами. След като разтовариха багажа и Френч ги настани, Карлос се качи на верандата при момчетата.

— Кои са тези момичета? — запита Уес.

— Стажантки при мен.

— Само гледай да не ти станат съдружници — обади се Френч и няколко минути говориха за жени. Оказа се, че всеки един от тях е бил женен по няколко пъти. Може би затова имаха такава мотивация за работа. Клей не се включи в разговорите, освен като слушател.

— Какво става с макситила? — запита Карлос. — Аз самият имам хиляда случая, а не знам какво да ги правя.

— Питаш ме мен какво да правиш с твоите случаи? — възкликна Клей.

— Ти колко имаш? — попита Френч. Изведнъж настроението се промени; темата беше сериозна.

— Двайсет хиляди — послъга Клей. Истината беше, че самият той не знаеше колко случая бяха регистрирали в офиса. Но какво значи една невинна лъжа между колеги адвокати?

— Още не съм подал моите — каза Карлос. — Ще е истински кошмар да се докаже причинно-следствена връзка.

Това бяха думи, които Клей бе чувал по-често, отколкото му се искаше. Вече близо месец чакаше поне още една голяма фирма да се

заеме със случая „Максатил“

— Никак не ми харесва тая история — обади се Френч. — Вчера говорих със Скоти Гейнс в Далас. Той самият има две хиляди случая, но също не може да реши какво да ги прави.

— Изключително трудно е да се докаже причинно-следствена връзка само въз основа на едно изследване — обясни Дидие, обръщайки се към Клей, сякаш му четеше лекция. — На мен също не ми харесва тази работа.

— Проблемът е, че заболяванията, предизвикани от „Максатил“, се предизвикват от още сума ти неща — добави Карлос. — Възложих на четирима експерти да проучат въпроса. Те твърдят, че ако една жена взима „Максатил“ и развие рак на гърдата, е невъзможно да се докаже връзката между препаратите и заболяването.

— Обадиха ли ти се от „Гофман“? — запита Френч.

Клей, който едва не скочи през борда след чутото, отпи голяма глътка от чашата си и се опита да си даде вид, че корпорацията му е в кърпа вързана.

— Нищо засега — каза той. — Тепърва започваме да подготвяме доказателствения материал. Мисля, че най-напред трябва да изчакаме Мунихъм.

— Вчера говорих с него — каза Солсбъри.

Може и да не им харесваше случаят „Максатил“, но при всяко положение го следяха внимателно. Клей вече имаше достатъчно опит в груповите искове, за да знае, че един адвокат не се бои от нищо толкова, колкото да не изпусне големия удар. А пък „Дайлофт“ го бе научил, че няма по-голяма тръпка от това да предприемеш атаката, докато всички останали спят.

Засега не знаеше каква ще е поуката от „Максатил“. Колегите му душеха наоколо, опипваха почвата, слухтяха с надеждата да научат нещо. Ала още откакто бе подаден искът, „Гофман“ до такава степен се въздържаха от официална реакция, че и да искаше, Клей нямаше какво да му подхвърли.

— Познавам добре Мунихъм — казваше тъкмо в този момент Солсбъри. — Навремето водихме заедно няколко дела.

— Голям фукульо е — обади се Френч, сякаш типичният адвокат беше образец на дискретност, а самохвалството се смяташе за най-големия позор в тази професия.

— Така е, но е много добър. Старецът не е губил дело от двайсет години.

— От двайсет и една — каза Клей. — Поне така каза на мен.

— Както и да е — прекъсна ги Солсбъри, който имаше новини. — Ти си прав, Клей, сега всички гледат Мунихъм. Дори и „Гофман“. Делото е насрочено за септември. Те твърдят, че искат да се явят в съдебната зала. Ако Мунихъм може да сглоби доказателствения материал и да ги изобличи в неправомерно деяние, довело до причиняване на вреда, много е възможно компанията да си изработи стратегия за обезщетения в национален мащаб. Но ако съдебният състав ги оправдае, се готви за война, понеже компанията няма да плати и цент на когото и да било.

— Мунихъм ли твърди това? — запита Френч.

— Да.

— Фукльо.

— Не, Мунихъм е прав, знам го и от другаде — обади се Карлос. — Имам източник, който твърди същото.

— Никога досега не бях чувал ответник да настоява за дело — каза Френч.

— „Гофман“ са печени копелета — каза Дидие. — Съдих ги веднъж, преди петнайсет години. Ако успееш да докажеш причинно-следствена връзка, ще ти платят добре. Но ако не успееш, ще те смачкат.

За пореден път Клей усети, че му е дотегнало и му се плува в морето. За негов късмет разговорите за „Максатил“ секнаха, когато двете девиси на Карлос се появиха на долната палуба с оскъдните си бански костюмчета.

— Стажантки, дрън-дрън! — обади се Френч, като се наведе напред, за да ги огледа по-добре.

— Коя е твоята? — запита Солсбъри, извил шия назад.

— Вие избирайте, момчета — каза Карлос. — Това са опитни професионалистки. Доведох ви ги вместо подарък. Ще си ги разменяме.

Големите адвокати на горната палуба се умълчаха.

* * *

Малко преди разсъмване ги връхлетя буря и разлюля яхтата. Френч, с тежък махмурлук и гола стажантка в леглото, се обади по вътрешния телефон на капитана и му нареди да поема курс към брега. Закуската бе отложена — не че някой беше гладен. Вечерята бе продължила четири часа — истински маратон, изпъстрен с бойни подвизи, мръсни вицове и накрая със задължителното скарване между порядъчно пийнали колеги и съперници. Клей и Ридли се бяха оттеглили рано в спалнята си и бяха заключили добре вратата.

На котва в пристанището на Билокси, Координационният съвет се събра, за да разгледа документацията и записките, заради които ги бе извикал Френч. Имаше указания до координатора на груповия иск, както и десетки формуляри за подписване. Докато приключиха, на Клей вече му се повръщаше, имаше нужда да стъпи на твърда земя.

Сред всичките листа хартия не мина незабелязано и последният график за плащане на хонорарите им. Клей — или по-точно фирмата му — скоро трябваше да получи още четири милиона долара по делото „Дайлофт“. Радостна новина, макар самият Клей да не беше сигурен дали сумата изобщо ще бъде забелязана на фона на огромните режимни разходи.

Във всеки случай, каза си той, поне Рекс Критъл временно ще го остави на мира. Сега Рекс крачеше по коридорите на фирмата като съпруг, който очаква жена му да роди, и все питаше за тия проклети хонорари.

Никога вече, закле се той, докато слизаше от яхтата. Никога вече няма да се остави да прекара нощта с хора, които са му толкова противни. Лимузината ги чакаше, за да ги откара до летището. Оттам гълфстриймът ги отнесе право на Карибите.

Вилата беше тяхна за цяла седмица, макар Клей да се съмняваше дали ще може да отсъства толкова време от офиса. Беше кацнала на един склон над оживеното пристанищно градче Густавия, изпълнено с туристи и с яхти, които непрекъснато пристигаха и заминаваха във всички посоки. Ридли я бе открила в един каталог за луксозни частни имоти, които се даваха под наем. Беше красива сграда в традиционния карибски стил, с покрив от червени цигли и няколко обширни веранди. В къщата имаше истински лабиринт от спални и бани; на тяхно разположение бяха две камериерки, готвач и градинар. Двамата с Ридли бързо разопаковаха багажа си, после Клей се настани в едно кресло и запрелиства каталозите за недвижими имоти, които някой услужливо бе оставил наблизко.

Първоначалните впечатления на Клей от нудисткия плаж бяха крайно разочароваци. Първата гола жена, която видя, беше някаква сбръчкана баба, която, ако имаше кой да я посъветва, щеше да прикрие по-голяма част от себе си, вместо да я разкрива. След нея пристъпваше съпругът ѝ, с огромен бирен корем, който почти покриваше срамните му части; на задника си имаше грозен обрив и някои още по-неприятни неща. Изведнъж човешката голота му се стори нещо отвратително. Разбира се, Ридли беше в стихията си, пристъпвайки като газела по плажа, докато около нея се извиваха шии и увисваха челюсти. След два часа на пясъка, те избягаха от жегата и прекараха следващите два часа в уюта на един приказан френски ресторант. Всички добри ресторанти на този остров бяха френски и бяха навсякъде.

Густавия беше пълна с живот. Времето беше твърде горещо и не беше точно туристическият сезон, но някой бе забравил да каже това на туристите, които изпълваха тротоарите, шляеха се мързеливо по магазините или задръстваха улиците с наетите си джипове и малолитражни коли. Гълчавата в пристанището не стихваше и за миг, малки рибарски лодки се разминаваха с огромните яхти на богаташи и знаменитости.

Докато остров Мустик беше тих и усамотен, Сейнт Барт беше гъсто застроен и претъпкан с хора. Кое то не намаляваше чара му. На Клей и двата острова много му харесваха. Ридли, която напоследък развиваше подчертан интерес към недвижимите имоти на Карибите, предпочиташе Сейнт Барт — най-вече заради луксозните магазини и хубавата кухня. Тя обичаше оживени градове и гъсти тълпи, главно мъже, които да я зяпат захласнато.

След три дни Клей свали часовника си и излезе да спи в един хамак на верандата. Ридли четеше романи и през повечето време гледаше стари филми. И на двамата вече им доскучаваше, когато Джарет Картър гордо навлезе в пристанището на Густавия на борда на величествен катамаран на име „Пенсионирания адвокат“. Клей го очакваше в един бар наблизко пред чаша газирана вода.

Екипажът на „Пенсионирания адвокат“ се състоеше от германка на четирийсет и няколко години, с крака горе-долу като на Ридли, и един приличен на пират шотландец на име Маккензи, инструктор по ветроходство. Жената, която се казваше Ирмагърд, му бе представена като първи помощник, което на моряшки език звучеше може би твърде неопределено, но що се отнася до отношенията между половете, не оставяше никакво съмнение. Клей ги натовари на джипа си и подкара към вилата, където всички се къпаха безкрайно дълго, а после прекараха в пиене оставащите часове, докато слънцето потъна в морето. Маккензи получи свръхдоза бърбън и скоро захърка в един хамак.

Бизнесът с яхти под наем беше доста замрял, също както и този с чартърни полети. „Пенсионираният адвокат“ била ангажирана общо четири пъти за шест месеца. Най-дългото й пътуване било от Насау до Аруба и обратно — общо три седмици, за което двойка англичани пенсионери заплатили 30 000 долара; а най-късото — двудневно отскачане до Ямайка, където за малко не загубили яхтата в тропическа буря. Маккензи, тогава по чудо трезвен, ги спасил. После близо до Куба ги нападнали пирати. Историйките извираха една след друга.

Естествено, Джарет се заглеждаше похотливо в Ридли. Този път той наистина беше горд със сина си. Ирмагърд кротко пиеше, пушеше цигара и гледаше светлините на Густавия.

Късно след вечеря и след като жените се бяха оттеглили, Джарет и Клей се преместиха на друга веранда за по още едно питие.

— Къде я намери? — запита Джарет и Клей набързо му разказа. Дватама практически живеят заедно, обясни той, но никой не повдига дума за трайно обвързване. Ирмагарт също била временно завоевание.

Минаха на правни теми; там Джарет имаше безброй въпроси. Той беше разтревожен от размерите, до които се бе разраснала фирмата, и се принуди да даде някои съвети, без да го молят. Клей го изслуша търпеливо. На яхтата имаше компютър с достъп до интернет и Джарет знаеше за делото „Максатил“ и за всички враждебни отзиви в пресата, които бе предизвикало. Когато Клей заяви, че е събрал двайсет хиляди случая, баща му отбеляза, че това е твърде много за една фирма.

— Не разбираш нищо от групови иски — каза Клей.

— На мен това ми звучи повече като групов риск, отколкото като групов иск — отвърна Джарет. — Колко ти е застраховката за професионална небрежност?

— Десет милиона.

— Няма да ти стигне.

— Толкова ми предложиха от застрахователната компания. Успокой се, татко, знам какво правя.

Разбира се, Джарет не можеше да отрече успеха на сина си. Парите, които Клей сякаш печаташе, го караха да си спомня с нея за славните битки, които самият той бе водил в съдебната зала. В ушите му звучаха онези далечни, магически думи на председателя на съдебните заседатели: „Ние, съдебните заседатели, намираме ответника за виновен и присъждаме на ищеца десет милиона долара обезщетение.“ След това Джарет Картър прегръщаше своя клиент, подхвърляше нещо великодушно на адвоката на защитата и важно напускаше поредната съдебна зала с поредния си трофей.

Известно време и двамата мълчаха. Спеше им се. Джарет стана и пристъпи до края на верандата.

— Сещаш ли се понякога за онзи чернокож младеж? — запита той, вперил поглед в мрака. — Който беше застрелял някого, без сам да знае защо?

— Текила ли?

— Същият. Беше ми разправил за него, когато купувахме яхтата в Насау.

— Да. Сещам се от време на време.

— Хубаво. Парите не са всичко на този свят.
С тези думи Джарет отиде да си легне.

Почти целият следващ ден премина в обиколка на острова. Капитанът се оправяше с платната и вятъра, но ако не беше Маккензи, имаше реална опасност да отплава в открито море и да не се върне повече — до такава степен вниманието му беше погълнато от Ридли, която през повечето време се пържеше гола на палубата. Джарет не можеше да откъсне очи от нея. Същото се отнасяше и за Маккензи, но затова пък той беше в състояние да управлява яхта и насън.

Обядваха в закътано заливче откъм северната страна на острова. Край Сейнт Мартин Клей пое руля, докато баща му се захвана с бирата. Вече осем часа на Клей не спираше да му се гади, а новата му роля на капитан с нищо не облекчи състоянието му. Животът на яхта не беше за него, нито пък особено го привличаше идеята за околосветско плаване — щеше да оповръща целия океан. Виж, самолетите бяха друго нещо.

След две нощи на твърда земя Джарет беше готов да се върне в морето. Баща и син се сбогуваха рано на третата сутрин, после катамаранът, със запален двигател, отплава на собствен ход от пристанището на Густавия без определена цел. Клей си представяше как баща му и Маккензи спорят накъде да поемат, докато яхтата ги носи в открито море.

Така и не разбра откъде една брокерка на недвижими имоти се бе появила на верандата на вилата. Беше там, когато се върна от пристанището — очарователна францужойка, която седеше с Ридли на чаша кафе. Двете бърбеха оживено. Обясни, че минавала наблизко и просто се отбила да нагледа къщата, която била собственост на нейни клиенти — семейство канадци, които тъкмо в момента се развеждали. А иначе вие как сте?

— Страхотно — отвърна Клей, като седна до тях. — Къщата е превъзходна.

— Ах, колко се радвам! — зачурулика брокерката. — Един от най-добрите имоти, които управляваме. Тъкмо разказвах на Ридли, че е построена преди четири години от канадците, които са идвали тук само два пъти, доколкото знам. Бизнесът на съпруга бил доста

западнал. Тя пък тръгнала с личния си лекар, нещата съвсем се оплели, с две думи, къщата се продава на много разумна цена.

Заговорническо споглеждане с Ридли. Колкото да запълни паузата, Клей зададе единствено възможния въпрос:

— Колко?

— Само три милиона. Започнаха от пет, но между нас казано, пазарът сега е доста замрял.

След като жената си тръгна, Ридли го завлече в спалнята. Сутрешният секс беше нещо непознато за тях, но тя се представи великолепно. Също и следобед. По време на вечерята в ресторанта непрекъснато го опипваше. Среднощният сеанс започна в басейна, мина през джакузито, после се пренесе в спалнята и след цяла нощ бурни страсти, на другия ден по обяд брокерката се появи отново.

Клей беше напълно изтощен и не му беше до недвижими имоти. Ала Ридли искаше тази къща повече от всичко друго на света, поне до този момент, и накрая той я купи. В действителност цената беше дори ниска; един ден, когато пазарът се съвземеше, винаги можеше да я продаде с печалба.

Докато оформяха документите, Ридли попита Клей насаме дали не би било по-разумно да впишат къщата на нейно име с оглед на данъците. Тя беше точно толкова запозната с американските и френските данъчни закони, колкото той с наследственото право в Грузия, ако там изобщо имаше такова. Не си познала обаче, каза си той наум. А на нея отговори кратко, но твърдо:

— Не. Няма да стане, именно с оглед на данъците.

Тя изглеждаше обидена, но обидата ѝ премина още докато Клей встъпваше във владение на имота. Той се яви сам в банката в Густавия и преведе парите от офшорната си сметка. После отиде да се срещне с адвокатата по недвижими имоти, като също не взе Ридли със себе си.

— Бих желала да поостана малко — заяви Ридли, след като двамата прекараха поредния дълъг следобед на верандата. Той смяташе да отпътува на следващата сутрин и предполагаше, че тя ще дойде с него. — Искам да пооправя малко тук — добави тя. — Ще потърся декоратор. Пък и ще си почина седмица — две.

Защо не? — помисли си Клей. След като така и така купих тази тъпа къща, поне да не стои празна.

Той се върна сам във Вашингтон и за пръв път от няколко седмици се наслади на усамотението на своя дом в Джорджтаун.

В продължение на няколко дни Джоуел Хана се чудеше дали да не действа соло — само той от едната страна, изправен срещу цяла армия от адвокати и техните асистенти.

Смяташе да им представи плана за оцеляване на компанията; за това действително не се нуждаеше от помощ, понеже този план беше лично негово творение, негова свидна рожба.

Ала Бабкок, адвокатът на застрахователната компания, също държеше да присъства. Техният клиент се сражаваше за 5 милиона долара и ако Бабкок бе решил да присъства, Джоуел не можеше да го спре.

Двамата влязоха заедно в сградата на Кънетикът Авеню. Асансьорът спря на четвъртия етаж и те се озоваха в пищния офис на „Дж. Клей Картър II“. Логото на фирмата, излято от бронз, бе вградено в стена от масивно дърво, което можеше да е само череша или може би дори махагон. Мебелите в приемната бяха елегантни и видимо италиански. Прелестна млада блондинка зад бюро от стъкло и хром ги удостои с делова усмивка и им посочи една врата малко по-нататък по коридора. До вратата ги очакваше адвокат на име Уайът, който ги въведе вътре, представи ги на глутницата от отсрещната страна и докато Бабкок и Джоуел разтваряха куфарчетата си, друга, не по-малко прелестна млада дама се появи отнякъде и прие поръчките им за кафе. След малко тя се появи със сребърен кафеник, отново с логото на фирмата, което беше отпечатано със златни букви и върху крехките порцеланови чашки. Когато всички бяха заели местата си и бяха толкова готови, колкото изобщо беше възможно, Уайът изляз на една секретарка:

— Кажи на Клей, че всички сме тук.

Мина дълга минута в очакване на мистър Дж.К. Картър. Най-после и той нахълта в залата със свалено сако, даващ през рамо нареждания на подтичващата секретарка — образец на деловитост. Клей се насочи право към Хана и Бабкок и любезно им се представи, сякаш двамата бяха дошли тук по своя воля и за да служат на общото

благо. После шумно заобиколи масата и седна на трона си точно по средата на своя екип, на два метра и половина срещу тях.

Някак против волята си Джоуел Хана си помисли: „Този тип е изкарал миналата година сто милиона долара.“

Мистър Бабкок бе споходен от същата мисъл, към която се добави и клюката, че този хлапак никога не се е явявал пред съдия по гражданско дело. Наистина, пет години бе защитавал откачалки, но досега не бе пледирал пред съдебни заседатели за един цент обезщетение. При цялата си заучена поза, Клей Картър изглеждаше притеснен.

— Казахте, че имате план — започна мистър Картър. — Да го чуем.

Стратегията на Джоуел за оцеляване беше пределно проста. Компанията беше готова да признае само за целите на настоящата среща, че е произвела некачествена партида цимент за хоросан, вследствие на което х на брой жилища в района на Балтимор се нуждаят от пренареждане на тухлите. За целта е необходимо да се образува фонд за изплащане на обезщетения на собствениците на жилищата, като същевременно това не бива да доведе до разорение на компанията. Колкото и да беше проста стратегията, Джоуел я излага в продължение на половин час.

После от името на застрахователя се изказа Бабкок. Той призна, че компанията има застраховка в размер на 5 милиона долара — нещо, което по принцип рядко разкриваше толкова рано в хода на делото. Неговият клиент бил готов да добави към застраховката остатъка до пълния размер на сумата за обезщетение.

След това Джоуел Хана обясни, че фирмата му не разполага с достатъчно свободни средства, но е готова да тегли големи кредити, за да обезщети пострадалите.

— Това е наша грешка и ние смятаме да я поправим — повтори неколkokратно той.

— Имате ли точната бройка на жилищата? — запита мистър Картър, а всеки един от неговите подчинени внимателно си записа въпроса.

— Деветстотин двайсет и две — отвърна Джоуел. — Обърнахме се към дистрибуторите на цимента, те ни насочиха към строителните

предприемачи, оттам стигнахме до подизпълнителите. Мисля, че бройката е точна, най-много да има пет процента отклонение.

Мистър Картър усърдно си водеше записки. Когато свърши, запита:

— Следователно, ако приемем, че двайсет и пет хиляди долара е достатъчно обезщетение за всеки от нашите клиенти, общата сума излиза около двайсет и три милиона.

— Ние сме абсолютно убедени, че ремонтът на едно жилище няма да струва двайсет хиляди — обясни Джоуел.

Сътрудник подаде на мистър Картър някакъв документ.

— Получихме експертни становища от четири строителни фирми подизпълнители от района на Хауард. Всяка от тях е изпратила представители на място да оценят щетите. Всяка от четирите ни е представила оценка. Най-ниската е осемнайсет хиляди и деветстотин, най-високата е двайсет и една и петстотин. Тоест средната е двайсет хиляди долара.

— Бих желал да се запозная с тези оценки — каза Джоуел.

— Може би, но по-нататък. Освен това има и други щети. Собствениците имат законно право на обезщетение за причинено неудобство, разочарование и емоционален дискомфорт. В резултат от станалото един от нашите клиенти е получил силни пристъпи на главоболие. Друг не е успял да продаде жилището си изгодно, тъй като тухлите са почнали да падат.

— Нашите оценки са от порядъка на дванайсет хиляди долара — каза Джоуел.

— Ние не сме съгласни на споразумение за по дванайсет хиляди на жилище — отвърна мистър Картър и всички от неговата страна на масата поклатиха глави.

Петнайсет хиляди долара беше една справедлива компромисна сума, с която всяка засегната къща щеше да получи полагащата ѝ се нова зидария. Само че, когато мистър Картър прибереше своя дял, от нея за собственика щяха да останат едва десет хиляди. А десет хиляди долара щяха да стигнат колкото да се свалят старите тухли и да се докарат нови, но не и да се иззидат наново. Така че с по десет хиляди долара на жилище нещата щяха само да се влошат още повече: къщата щеше да се оголи до носещите колони, дворът да се покрие с кал,

пространството пред гаража да се задръсти с палети, натоварени с тухли. Но нямаше да има кой да ги иззидва в нови стени.

Деветстотин двайсет и два случая по 5000 долара всеки — това правеше 4,6 милиона адвокатски хонорар. Мистър Картър сам се изненада от лекотата, с която беше почнал да прехвърля наум дългите редици нули. От тях 90 процента бяха негови; 10 трябваше все пак да раздели между неколцина адвокати, които се бяха включили със закъснение в иска. Не беше лошо като хонорар. Щеше да покрие цената на новата вила на Сейнт Барт, където Ридли продължаваше да се укрива без видимо желание да се връща във Вашингтон; после, като се приспаднеха данъците, нямаше да остане много.

При 15 000 долара на клиент компанията щеше да оцелее. Към петте милиона долара застраховка щяха да добавят още около два милиона в налични средства, заделени за машини и оборудване. Останалите осем милиона можеха да се вземат назаем от банките в Питсбърг. Разбира се, тази информация се държеше в тайна между Джоуел Хана и Бабкок. Все пак това беше първа среща и още беше рано да разкриват картите си.

Накрая въпросът щеше да опре до това колко очаква да получи за труда си мистър Картър. Той можеше да уреди справедливо споразумение, може би дори да свали своя процент и пак да спечели някой милион, като едновременно защити клиентите си, помогне на една уважавана стара фирма да се закрепят и на всичко отгоре се обяви за победител.

Или пък можеше да играе твърдо — и тогава всички щяха да пострадат.

Гласът на мис Глик звучеше някак притеснено по интеркома:

— Търсят те двама души, Клей — каза тя почти шепнешком. —
От ФБР.

Новаците в играта на групови искове често поглеждат през рамо, сякаш това, което вършат, е донякъде незаконно. С времето обаче кожата им загрубяват и започват да се смятат за неуязвими. При споменаването на ФБР Клей отначало подскочи, после се засмя на собственото си малодушие. С положителност не беше сторил нищо нередно.

Двамата сякаш бяха извадени от някой холивудски филм: стегнати, гладко избръснати, те показаха със замах значките си, сякаш очакваха околните да изпадат от възхищение. Чернокожият беше агент Спунър, а белият — агент Луш. Двамата разкопчаха едновременно саката си и също едновременно се отпуснаха в две кресла в ъгъла за високопоставени гости в кабинета на Клей.

— Познавате ли човек на име Мартин Грейс? — започна Спунър.

— Не.

— А Майк Паркър? — запита Луш.

— Не.

— Нелсън Мартин?

— Не.

— Макс Пейс?

— Да.

— Става въпрос за едно и също лице — каза Спунър. — Имате ли представа къде би могъл да е сега?

— Не.

— Кога се видяхте за последно?

Клей отиде до бюрото, грабна един календар и се върна при тях. Започна бавно да го разлиства, като се опитваше да подреди мислите си. В никакъв случай не бе длъжен да отговаря на въпросите им. Можеше във всеки един момент да ги помоли да напуснат и да не се

връщат, докато не си наеме адвокат. Ако споменеха тарвана, веднага щеше да прекъсне разговора.

— Не съм сигурен — каза неуверено той. — Някъде в средата на февруари.

Спунър водеше разпита, а Луш водеше записки.

— Къде се срещнахте?

— В хотела му, за вечеря.

— В кой хотел?

— Не си спомням. Защо ви интересува Макс Пейс?

Двамата се спогледаха. Спунър продължи:

— Провеждаме разследване по поръчка на Комисията за търговия с ценни книжа. Имаме сведения, че Пейс е замесен в серия от измами с използване на вътрешна информация. Вие какво знаете за него?

— Нищо съществено. Доста загадъчен тип.

— Как и по какъв повод се запознахте?

Клей хвърли календара върху ниската масичка.

— Да кажем, че имахме делови взаимоотношения.

— Повечето от хората, с които е имал делови взаимоотношения, са в затвора. Съветвам ви да измислите нещо по-добро.

— Това, което ви казах, ви стига засега. Защо сте дошли?

— Издирваме свидетели. Знаем, че Пейс е прекарал известно време във Вашингтон. Знаем също, че ви е бил на гости на остров Мустик миналата Коледа. Знаем, че през януари е извършил къси продажби на акции на „Гофман“ по шейсет и два и половина долара, и то точно в деня, когато вие заведохте иска срещу тях. После ги е изкупил обратно по четирийсет и девет и е спечелил няколко милиона. Смятаме, че е имал достъп до поверителен федерален доклад относно конкретен препарат на „Гофман“, наречен „Максатил“, и е използвал тази вътрешна информация, за да извърши измама с ценни книжа.

— Друго?

Луш спря да пише и вдига глава.

— Вие продавали ли сте акции на „Гофман“, преди да заведете иска?

— Не съм.

— Притежавали ли сте изобщо някога акции на „Гофман“?

— Не.

— А членове на семейството ви, съдружници, фиктивни фирми, офшорни фондове, контролирани от вас?

— Не, не и не.

Луш прибра писалката в джоба си. Един добър полицаи не протака излишно първата среща. По-добре свидетелят (обектът, заподозреният) да се поизпоти и по възможност да направи някоя глупост. Тогава втората среща може да бъде и много по-дълга.

Двамата се надигнаха и тръгнаха към вратата.

— Ако ви се обади Пейс, бихме желали да знаем — каза Спунър.

— Не разчитайте на мен — отвърна Клей. Никога нямаше да издаде Макс Пейс; двамата имаха твърде много общи тайни.

— Напротив, мистър Картър, разчитаме на вас. А при следващата ни среща ще поговорим и за „Акърман“.

След две години непрекъснати битки и осем милиарда долара обезщетения, „Здравословен живот“ най-после вдигна бялото знаме. Компанията смяташе, че добросъвестно се е постарала да компенсират жертвите на злополучния си препарат за отслабване, известен като „Тънкия Бен“ — онези половин милион увредени пациенти, които се бяха доверили на агресивната ѝ реклама и бяха вземали лекарството въпреки премълчаните истини за него. Тя търпеливо бе устояла на бесните атаки на онези ненаситни акули — адвокатите по групови искове, които бяха натрупали състояния за нейна сметка.

Смачкана, унижена, висяща на косъм, компанията стана обект на поредна атака — този път на два смахнати групови иска от някакви още по-съмнителни адвокати, представляващи няколко хиляди „пациенти“, които били вземали препарата, но без неблагоприятни странични ефекти. Сега пък те искаха милиони долари обезщетение само заради това, че след като веднъж били вземали препарата, били уплашени от този факт и занаят тази уплаха щяла да уврежда все повече и без това разклатеното им емоционално здраве.

Тези два иска бяха последната капка. Компанията нямаше намерение да понася повече всичко това.

„Здравословен живот“ махна с ръка на цялата тая каша и обяви несъстоятелност съгласно Глава 11 от Закона за фалитите. Три от нейните филиали моментално бяха обявени за продан; скоро самата

компания щеше да престане да съществува. Тя просто показва среден пръст на всички адвокати и техните клиенти и напусна сцената.

Новината разтърси деловите среди, но нито едно съсловие не беше толкова шокирано, колкото гилдията на адвокатите по групови искове. Братството най-после бе успяло да удуши гъската, която снасяше златните яйца. Оскар Мълрони прочете за случилото се в интернет и се заключи в кабинета си. Според неговата визионерска стратегия фирмата бе похарчила 2,2 милиона долара за реклама и медицински прегледи, срещу което засега бе привлякла 215 легитимни случая на хора, увредени от „Тънкия Бен“. При средно обезщетение от 180 000 долара това означаваше поне 15 милиона адвокатски хонорари, което беше залог за заслужена премия в края на годината.

През последните три месеца Оскар така и не успя да включи своите нови клиенти в груповия иск. Носеха се слухове за разногласия между безбройните адвокати и организации на потребителите. Други ищци се натъквали на трудности при изплащането на вече одобрени обезщетения.

Плувал в пот, в продължение на един час Оскар не пусна телефона, за да се обаждат колеги адвокати. Опити се безуспешно да се свърже и със съдията. Най-ужасните му страхове се потвърдиха от разговора с един адвокат в Нашвил, който сам имаше неколкостотин случая и бе подал своя иск преди Оскар.

— Прецакаха ни — заяви колелата. — Пасивите на „Здравословен живот“ са четири пъти по-големи от активите, те просто нямат пари. Прецакаха ни жестоко.

Оскар се овладя, оправи вратовръзката, закопча ръкавите на ризата и отиде да съобщи на Клей.

Точно след час той състави писмо до всичките 215 клиенти, в което не се даваха напразни надежди. Нещата изглеждаха твърде нерадостни. Фирмата щяла да следи отблизо процедурата по фалита и съдбата на компанията. Щяла твърдо да отстоява всякакви възможни начини за получаване на обезщетение.

Ала причини за оптимизъм на практика нямало.

Два дни по-късно Нора Такет получи въпросното писмо. Почтальонът я познаваше лично и знаеше, че е сменила адреса си. Сега живееше в двойно по-широк фургон съвсем близо до града. Беше си у дома както винаги, заглеждана в поредния сапунен сериал на новия си

широкоекранен телевизор, с ръка, заровена в кутия нискокалорични бисквити, когато той мушна в пощенската ѝ кутия писмото, три сметки и няколко рекламни дипляни. Напоследък тя получаваше твърде много поща от вашингтонските си адвокати и всички в Ларкин знаеха защо. Отначало в града се шушукаше, че обезщетението за лекарството ѝ за отслабване щяло да бъде около 100 000 долара, после тя бе споменала пред някого в банката, че ще е по-скоро някъде към 200 000, и оттам нататък сумата започна да се раздува от само себе си.

Ърл Джитър, чийто магазин беше южно от града, ѝ продаде новия, двойно по-голям фургон на кредит в момента, когато сумата бе достигнала половин милион и се говореше, че всеки миг ще ѝ бъде изплатена. Освен това и сестра ѝ Мери Бет бе подписала договора.

Пощалъонът знаеше също, че Нора е почнала да си навлича всевъзможни неприятности. Всички с името Такет от целия окръг се обръщаха към нея, когато трябваше да се внесе парична гаранция при арест. Децата ѝ, или по-точно децата, които отглеждаше, бяха жертва на тормоз в училище, задето майка им е толкова дебела и богата. Баща им, когото никой не бе виждал от дванайсет години, изведнъж се завърна и заразправя на всеослушание в бръснарницата, че Нора била най-готината жена, за която някога е бил женен. Собственият ѝ баща бе заплашил да го застреля, ако му се мерне пред очите, което беше още една причина Нора да си седи заключена във фургона.

Само дето повечето ѝ сметки бяха просрочени. Съвсем неотдавна, миналия петък, някой в банката ѝ каза, че засега нямало и следа от обезщетението. Какво ли ставаше с парите? Това беше големият въпрос, който вълнуваше градчето Ларкин, Вирджиния. Дали пък не бяха в този плик?

След около час, когато се убеди, че наоколо няма никой, тя излезе, клатушкайки се, от фургона и прибра пощата от кутията. После цял ден звъня на мистър Мълрони във Вашингтон, но не можа да го открие. Секретарката му твърдеше, че не бил в града.

Разговорът се проведе късно вечерта, когато Клей излизаше от кабинета си. Започна с неприятна новина, която зададе общия му тон.

Критъл се приближи към него с кисела физиономия и обяви:

— Застрахователят ни уведомява, че е прекратил договора ни с тях.

— Какво?! — извика Клей.

— Чу какво казах.

— Защо ми го казваш сега? Закъснявам за вечеря.

— Цял ден съм се разправял с тях.

Кратка пауза, колкото Клей да хвърли сакото си на канапето и да пристъпи до прозореца.

— Защо? — запита той.

— Направили са оценка на цялостната ни дейност и това, което са установили, никак не им е харесало. Двайсет и четири хиляди случая по делото „Максатил“! Това направо ги плаши. Ако нещо се оплеска, и те ще станат за смях. Техните десет милиона могат да се окажат капка в морето, затова дезертират.

— Имат ли право?

— Разбира се, че имат. Всяка застрахователна компания може да прекрати даден договор, когато си поиска. Дължат ни неустойка, наистина, но това са дребни пари. Нямаме застраховка, Клей. Все едно сме без гащи.

— Не ни трябва застраховка.

— Чувам какво ми казваш, но съм притеснен.

— Ти и при делото „Дайлофт“ беше притеснен, доколкото си спомням.

— Тогава не бях прав.

— Рекс, стари ми приятелю, и за „Максатил“ не си прав. Когато мистър Мунихъм приключи с „Гофман“ във Флагстаф, компанията сами ще ни гони да сключим споразумение. Вече заделя милиарди за групови искове. Имаш ли представа колко може да й излязат тези дваайсет и четири хиляди случая? Познай.

— Изненадай ме.

— Близо милиард долара, Рекс. А „Гофман“ е в състояние да ги плати.

— И все пак се притеснявам. Ами ако се обърка нещо?

— Имай ми вяра, приятелю. Тия неща изискват време. Делото на Мунихъм е насрочено за септември. Когато приключи, парите отново ще потекат.

— Похарчихме вече осем милиона за реклама и изследвания. Не може ли сега поне да караме малко по-полека? Защо просто не приемеш, че дваайсет и четири хиляди случая стигат?

— Защото не стигат. — При тези думи Клей се усмихна, взе самото си, потупа Критъл по рамото и отиде на вечеря.

Имаше среща с един състудент от колежа в „Олд Ебит Грил“ в осем и половина, но след като чака на бара почти цял час, мобилният му телефон иззвъня. Състудентът бил на съвещание, което нямало изгледи да свърши скоро. Последваха обичайните извинения.

Докато си тръгваше, Клей хвърли поглед към ресторанта и зърна Ребека, която вечеряше с две други момичета. Той се върна на бара и поръча още една тъмна бира. Помисли си, че случайността за пореден път го среща с нея и че нищо не може да направи, за да ѝ противостои. Искаше отчаяно да я заговори, но същевременно се боеше да не изглежда, че се натрапва. Каза си, че едно отиване до тоалетната може да свърши работа.

Докато минаваше покрай тяхната маса, Ребека вдигна поглед, видя го и моментално му се усмихна. Когато го представи на двете си приятелки, той обясни, че чака свой състудент за вечеря. Човекът бил задържан по работа, можело още да закъснее, извинявайте за безпокойството. Приятно ми беше да се видим.

След петнайсет минути Ребека се появи в оживения бар и застана до него. Доста близко.

— Имам само минута — каза тя. — Чакат ме. — Тя кимна по посока на ресторанта.

— Изглеждаш страхотно — възкликна Клей, който едва се сдържаше да не я стисне в прегръдките си.

— Ти също.

— Къде е Майърс?

Тя вдигна рамене, сякаш не я интересуваше особено.

— По работа. Той все работи.

— Как е семейният живот?

— Самотен — каза тя, като извърна поглед встрани. Клей отпи от бирата. Ако не бяха в този претъпкан бар и ако приятелките ѝ не я чакаха, тя щеше всичко да си каже. Явно думите напиреха на устата ѝ.

Бракът ѝ не беше щастлив! Клей с мъка сподави злорадата си усмивка.

— Още те чакам — заяви той.

Когато се наведе да го целуне по бузата, очите ѝ бяха пълни със
сълзи. После Ребека се извърна и си тръгна, без да каже дума.

В момента, когато „Ориолс“ изоставаха с шест точки, и то не от някой друг, а тъкмо от „Девил Рейс“ — каква обида! — мистър Тед Уърли се събуди от леката си привечерна дрямка — нещо, което му се случваше сравнително рядко — и започна да се пита веднага ли да иде до тоалетната, или да изчака, докато разликата се увеличи още. Бе спал цял час, което беше необичайно, още повече, че преди това си бе изкарал редовния следобеден сън. Нима „Ориолс“ вече му действаха приспивателно?

След историята с „Дайлофт“ мистър Уърли бе решил да щади повече мехура си. Никакви излишни течности, във всеки случай нито капка бира. И никакво изчакване — още при първия сигнал за препълване на резервоара тичаше да го източи. Дори да изтървеше няколко хвърляния, какво пък толкова? Той отиде до малката тоалетна за гости в съседство със спалнята, където мисис Уърли седеше на люлеещия се стол, изцяло погълната в плетене на дантели на една кука — нейното любимо занимание, придаващо смисъл на живота ѝ. Затвори вратата, разкопча панталона си и започна да уринира. Леко парене го накара да погледне надолу, в чинията, при което за малко не припадна.

Урината му беше ръждива на цвят — тъмна, червеникавокафява течност. Той ахна и се подпря с ръка на стената. Когато приключи, не пусна водата, а седна на капака на тоалетната чиния и няколко минути се опитва да събере мислите си.

— Какво толкова правиш там? — изрева жена му.

— Не е твоя работа! — кресна в отговор той.

— Добре ли си, Тед?

— Нищо ми няма.

Кое то не беше вярно. Той вдигна капака на чинията, погледна още веднъж сигнала за смъртна опасност, който тялото му току-що бе подало, пусна водата и се върна в стаята си. „Девил Рейс“ вече водеха с осем точки, но за мистър Уърли играта отдавна бе загубила значение.

Двайсет минути по-късно, след като изпи три чаши вода, той се спусна тихо в мазето, за да се изпикае там в малката тоалетна, колкото се може по-далеч от обсега на жена си.

Кръв е, реши той. Туморите се бяха появили отново, и то в много по-сериозна форма отпреди.

Уърли каза истината на жена си чак на следващата сутрин, докато закусваха препечени филии с конфитюр. Ако зависеше от него, би я запазил за себе си възможно по-дълго, но двамата бяха свързани като сиамски близнаци и между тях не можеше да има никакви тайни, особено отнасящи се до здравето им. Тя незабавно взе нещата в свои ръце, обади се на уролога и крещя на секретарката му, докато не уреди час още за същия ден следобед. Случаят беше спешен и просто не можеше да чака.

След четири дни в бъбреците на мистър Уърли бяха открити злокачествени образувания. Той се подложи на операция и за пет часа хирурзите му извадиха всички тумори, които успяха да открият.

Началникът на хирургическото отделение наблюдаваше лично пациента. Колега от Канзас Сити му бе разказал за идентичен случай преди около месец — поява на тумори в бъбреците след прекратяване на курс на лечение с „Дайлофт“. Пациентът в Канзас Сити бил подложен на химиотерапия, но бързо гаснел.

Същият процес можеше да се очаква да се развие и при мистър Уърли, макар онколозите да го изследваха много по-внимателно на контролните прегледи. Докато плетеше дантелите на една кука, мисис Уърли не преставаше да се оплаква от качеството на болничната храна — не че някой бе очаквал да е вкусна, но не можеха ли поне да я стоплят? При тези цени? Свит под завивките в болничната стая, мистър Уърли гледаше телевизия. Когато онкологът влезе, той любезно изключи звука, но беше твърде увил и потиснат, за да участва в разговора.

Щели да го изпишат след около седмица, а когато укрепнел достатъчно след операцията, щели да се заемат сериозно с рака му. Когато визитацията приключи, мисис Уърли плачеше неутешимо.

По време на следващия разговор с колегата от Канзас Сити шефът на урологията научи за още един случай. И тримата пациенти били ищци първа категория по случая „Дайлофт“. Сега и тримата

умирали. Споменаха се и имена на адвокати. Пациентът от Канзас Сити се представлявал от малка фирма в Ню Йорк.

За един лекар беше рядка професионална награда да бъде в състояние да натопи един адвокат пред друг, който ще го съди, и шефът на урологията в никакъв случай нямаше намерение да се лиши от тази проста човешка радост. Той влезе в стаята на мистър Уърли, представи му се, понеже двамата още не се познаваха, и обясни собствената си роля в неговото лечение. На мистър Уърли му беше писнало от доктори и ако не бяха тръбичките, които стърчаха във всички посоки от измъченото му тяло, отдавна би си вдигнал багажа и би се самоизписал. Скоро разговорът се насочи към „Дайлофт“, после към обезщетението и накрая към богатата тема за адвокатската професия. Това донякъде възвърна цвета на лицето на стареца; очите му заблестяха от злоба.

Обезщетението, и без това мизерно, било изплатено против волята му, каза той. След като адвокатът си прибрал своя дял, за него били останали някакви си жалки 43 000 долара. Звънял им бил поне сто пъти, докато накрая попаднал на някакъв млад тарикат, който го посъветвал да прочете внимателно дребния шрифт от договора, който лично бил подписал. Там наистина имало клауза, според която адвокатът се упълномощавал да приеме всякаква сума, надвишаваща определен праг, и без това твърде нисък.

Впоследствие мистър Уърли бил изпратил две остри писма на мистър Картър, но последният не ги удостоил с отговор.

— Аз поначало бях против това споразумение — не спираше да повтаря мистър Уърли.

— Късно е вече — добавяше мисис Уърли.

— Може и да не е — възрази накрая докторът. Той им разказа накратко за пациента в Канзас Сити, чийто случай бил много подобен на този на мистър Уърли. — И накрая той наел адвокат и дал под съд предишния си адвокат — завърши с удоволствие разказа си докторът.

— Писна ми от адвокати — сопна се мистър Уърли. И от доктори, искаше да добави той, но възпитано се сдържа.

— Имате ли телефонния му номер? — запита мисис Уърли, която мислеше много по-рационално от съпруга си. За съжаление мислите ѝ я носеха година — две напред във времето, когато Тед нямаше вече да го има на този свят.

Съвсем случайно урологът имаше желания номер.

Един адвокат по групови иски не се бои от нищо толкова, колкото от колега ренегат, който върви по петите му, за да поправя неговите грешки. В адвокатската гилдия се беше формирала тясна прослойка от изключително професионални и напълно безскрупулни юристи, които безмилостно съдеха собствените си братя за неиздържани извънсъдебни споразумения. Интелектуален водач на тази прослойка беше Хелън Уоршо.

За каста, която се гордееше със своя героизъм в съдебната зала, адвокатите по групови иски изпитваха смразяващ ужас само при мисълта някой от тях да се озове на отсрещната страна, на скамейката на ответника, треперещ пред съдебни заседатели, които настървено се ровят в личните му финансови дела и сделки. А Хелън Уоршо считаше за свое призвание да докарва колегите си именно дотам.

Това обаче се случваше рядко. Техните бойни викове „Готови сме да съдим целия свят!“ и „Да живеят съдебните заседатели!“ очевидно се отнасяха за други и секваха при представяне на първите доказателства за собствената им вина. Никой не е по-склонен на извънсъдебно споразумение от адвокат по групови дела, притиснат в ъгъла. Никой, дори най-гузният лекар, не бяга от съдебната зала с такава енергия, както един ас на телевизионната реклама и шампион по гонене на линейки, хванат, че е измамил хиляди ищци по групов иск.

В нюйоркския си офис Уоршо имаше четири жалби от ищци по случая „Дайлофт“ и беше по следите на още няколко, когато ѝ се обади мисис Уърли. Във фирмата ѝ се пазеше досие на Клей Картър, както и много по-дебела папка за Патън Френч. Тя внимателно следеше двайсетте най-големи кантори, занимаващи се с групови иски, и няколкото десетки най-мащабни групови дела в страната. Имаше достатъчно клиенти и значителни хонорари, но нищо не занимаваше въображението ѝ така, както фиаското по случая „Дайлофт“.

Няколко минути разговор по телефона с мисис Уърли бяха достатъчни на Хелън, за да разбере какво точно се бе случило.

— Ще се видим в пет — каза тя.

— Днес?!

— Да. Още днес.

Хелън Уоршо взе рейса до летище Дълес. Тя не притежаваше собствен самолет по две много уважителни причини. Първо, внимаваше с парите си и не одобряваше пражосничеството. И второ, ако някога се стигнеше дотам да съдят нея, тя не искаше съдебните заседатели да чуят, че притежава частен самолет. Само преди година, по време на единственото нейно дело, което стигна до съд, бе показала на съдебните заседатели снимки на двата частни самолета на ответника, отвън и отвътре, а също и на вилата му в Аспен, на яхтата и т.н. Съдебните заседатели бяха подобаващо впечатлени. Двайсет милиона долара наказателно обезщетение.

Тя нае кола — и лимузини не ползваше — и отиде в болницата в Бетесда. Мисис Уърли бе донесла книгата по делото, които двете преглеждаха в продължение на един час, докато мистър Уърли подремваше. Той се боеше от адвокати, особено когато бяха видимо нахални, от Ню Йорк и от женски пол. Съпругата му обаче имаше предостатъчно време, а ѝ беше и по-лесно да се довери на друга жена. Двете седнаха в кафенето на болницата на чаша капучино и проведоха дълъг делови разговор.

Основен виновник за трагедията беше и си оставаше „Акърман Лабораторис“. Фирмата бе произвела лошо лекарство, бе претрупала процедурата по одобрението му, бе пропуснала да го изследва както трябва, като на всичко отгоре бе запазила в тайна онова, което знаеше за него. Сега светът научаваше, че „Дайлофт“ е дори по-коварен, отколкото се смяташе първоначално. Мисис Уоршо вече разполагаше с достатъчно доказателства, че вторичната поява на тумори също е свързана с препарата.

Вторият виновник беше лекарят, предписал препарата, макар неговата вина да беше сравнително по-малка. Той се бе доверил на „Акърман“. Лекарството било чудодейно и така нататък.

За съжаление първите двама виновници бяха напълно и окончателно освободени от отговорност по силата на извънсъдебното споразумение, сключено между тях и мистър Уърли по груповия иск, заведен в Билокси. Макар че докторът, лекувал артритата на мистър Уърли, изобщо не бе съден, споразумението се отнасяше и за него.

— Но Тед беше против това споразумение! — не преставаше да повтаря мисис Уърли.

Нямаше значение. Той бе подписал договора. Бе упълномощил адвокатата си да сключи извънсъдебно споразумение от негово име. С което адвокатът бе станал третият виновник. И последният оцелял.

Седмица след това мисис Уоршо подаде иск срещу Дж. Клей Картър, Патън Френч, М. Уесли Солсбъри и всички знайни и незнайни адвокати, сключили прибързани споразумения по делото „Дайлофт“. Главен ищец и този път беше мистър Тед Уърли от Ъпър Марлборо, щата Мериленд, действащ от името на всички засегнати, знайни и незнайни към момента на подаване. Делото бе заведено в Окръжния съд на федералния окръг Колумбия, недалеч от офиса на мистър Картър.

Използвайки напълно умишлено методите на ответниците, петнайсет минути след завеждането на иска мисис Уоршо изпрати копия до дузина от най-влиятелните вестници в страната.

Намусен и делови на вид разносвач на призовки се яви в офиса на мистър Картър и поиска от секретарката в приемната да говори лично със самия шеф.

— Спешно е — настоя той.

Секретарката го отпрати при мис Глик в края на коридора, която след кратка съпротива се видя принудена да извика шефа. Клей излезе с неохота от кабинета си и получи на ръка призовката, която щеше да съсипе остатъка от деня му. А може би и цялата му следваща година.

Още докато четеше груповия иск, репортерите вече звъняха. Оскар Мълрони беше при него; двамата бяха заключили вратата.

— Никога не бях чувал такова нещо — мънкаше под носа си Клей; изведнъж му стана болезнено ясно колко малко всъщност разбираше от играта на групови иски.

В една успешна засада няма нищо лошо, но поне компаниите, които бе съдил, знаеха, че са направили нещо нередно. „Акърман“ знаеше, че е произвела дефектен продукт още преди дайлофтът да се появи на пазара. Циментовата компания „Хана“ вече бе изпратила свои хора в Хауард да оценяват щетите по първоначалните иски. „Гофман“ вече се съдеше с Дейл Мунихъм за максатилата, а други адвокати кръжаха наоколо. Но това тук?! Та Клей нямаше и представа,

че Тед Уърли се е разболял повторно. Нито дори намек за предстоящата беда. Не, не беше справедливо.

Мълрони беше толкова зашеметен, че не можеше да говори.

По интеркома се чу гласът на мис Глик:

— Клей, дошъл е репортер от „Уошингтън Поуст“, настоява за интервю.

— Застреляй го — изръмжа Клей.

— Да разбирам ли, че отговорът е „не“?

— Отговорът е: „Не, по дяволите!“

— Кажи му, че Клей го няма — успя да подсказе Оскар.

— И повикай охраната — добави Клей.

Трагичната смърт на близък приятел не би могла да хвърли всички в такова траурно настроение. Можеха да говорят само за едно: как и кога да реагират, за да ограничат пораженията в пресата. Дали още сега да съставят категорично опровержение и да го разпратят до всички вестници? Дали Клей все пак да не приеме репортерите?

Решението им се изплъзваше. За пръв път бяха поставени в ситуация, в която друг бе поел инициативата.

Оскар предложи да съобщи новината на персонала, като я представи в максимално позитивна светлина, за да поддържа висок бойния дух.

— Ако съм сгрешил, ще платя обезщетението — заяви Клей.

— Да се надяваме само, че мистър Уърли е единственият клиент на тази фирма, който е заболял.

— Там е въпросът, Оскар. Колко ли още Тед Уърлиевци ще ни се изсипят на главата?

Не можеше да спи. Ридли беше в Сейнт Барт за ремонта на вилата; Клей беше благодарен, че поне нея я няма. Беше достатъчно унижен и посрамен, а в нейно присъствие щеше да се чувства още по-неудобно.

Мислите му отново се насочиха към Тед Уърли. Не че му се сърдеше, нищо подобно. Обвиненията в повечето граждански искиове са пословично неточни, но в конкретния случай звучаха напълно правдоподобно. Неговият бивш клиент едва ли щеше да твърди, че има злокачествени тумори, ако ги нямаше. Само дето неговият рак беше

предизвикан от лошо лекарство, а не от лош адвокат. И все пак този адвокат бе сключил прибързано споразумение по случая за 62 000 долара, когато всъщност щетите струваха милиони. Това вече намирисваше на алчност и професионална недобросъвестност. Кой можеше да обвини горкия човек, че си търси правата?

Клей прекара безкрайна нощ, потънал в самосъжаление. Самолюбието му беше наранено; унизен бе пред колеги, приятели и подчинени; враговете му тържествуваха; страхуваше се от утрешния ден и от канибалския пир, който пресата щеше да си устрои с него; и най-накрая — нямаше кой да го защити.

На моменти беше истински уплашен. Дали наистина можеше да изгуби всичко? Дали това не беше началото на края? Сигурно много хора щяха да се натискат да станат съдебни заседатели, за да го накажат! А колко ли потенциални ищци имаше изобщо? Като всеки един случай щеше да му струва милиони...

Глупости. С двайсет и пет хиляди регистрирани клиенти по случая „Максатил“ той беше готов на всичко.

Ала мислите му за пореден път се върнаха на мистър Уърли — клиент, който не бе получил добра защита от своя адвокат. Чувството му за вина беше толкова силно, че му идваше да се обади на човека, за да се извини. Може би трябваше да му пише лично. Той живо си спомняше двете писма, които бе получил от стареца. Двамата с Джона здравата се бяха посмели тогава.

Беше едва четири сутринта, когато Клей стана и си направи първото за деня кафе. Точно в пет влезе в интернет и прочете електронното издание на „Уошингтън Поуст“. През последните двайсет и четири часа не бе имало никакви терористични атаки. Никакви масови убийци. Конгресът беше във ваканция. Президентът също. Денят беше беден на новини — какво им пречеше да сложат „Краля на исковете“ на първа страница? В цялата долна половина се мъдреше статия под заглавие: АДВОКАТ ПО ГРУПОВИ ИСКОВЕ — ОБЕКТ НА ГРУПОВ ИСК. Първият абзац гласеше:

„Вашингтонският адвокат Дж. Клей Картър II, новоизлюпеният Крал на исковете, сам стана обект на групов иск, заведен вчера от недоволни клиенти. В иска са

повдигнати обвинения, че Картър, който по неофициални изчисления е спечелил през изминалата година 110 милиона долара под формата на адвокатски хонорари, прибързано е сключил извънсъдебни споразумения за незначителни обезщетения по случаи, за които клиентите му са могли да получат милиони долари.“

Останалите осем абзаца не бяха по-ласкави. На всичко отгоре през нощта бе получил разстройство. Клей се затича към тоалетната.

Неговият приятел от „Уолстрийт Джърнъл“ се бе присъединил към тежката артилерия. На първа страница вляво се мъдреше познатият шарж на Клей — същата самодоволно ухилена физиономия, а под нея заглавие: КРАЛЯТ НА ИСКОВЕТЕ — ДЕТРОНИРАН? Тонът на статията беше такъв, сякаш Клей заслужаваше не просто детрониране, а линч или поне затвор. На всичко отгоре всяка професионална гилдия във Вашингтон явно имаше мнение по въпроса, зад всеки ред прозираше злорадство. Дори президентът на Националната академия на пледиращите адвокати оставял случая без коментар.

Без коментар! И това — от единствената професионална организация, която неотклонно, при всякакви обстоятелства, се бе обявявала в защита на адвокатите! Следващият абзац обясняваше тази мистерия: Хелън Уоршо се оказа активен член на Нюйоркския клон на академията. Професионалната ѝ компетентност — извън всякакво съмнение. Квалифициран адвокат, способен да пледира в съдебната зала. Редактор на списание „Юридически преглед“, издание на Юридическия факултет на Колумбийския университет. На трийсет и осем години, бяга за удоволствие в Нюйоркския маратон, а по думите на бивши опоненти се отличава с „блестящи способности и завидна упоритост“.

Смъртоносна комбинация, помисли си Клей, докато тичаше обратно към тоалетната.

Седнал на чинията, той си даде сметка, че адвокатската колегия просто няма как да вземе страна по този случай. Това си беше семейна свада. Не можеше да очаква съчувствие и защита от никого.

Неназован източник оценяваше общия брой на ищците по делото на около дузина. Очакваше се искът да бъде заведен като групов, понеже към него можело да се присъедини значителна група пострадали. „Колко голяма? — запита се той. — Колко още Тед Уърлиевци ме дебнат?“

Мистър Картър, трийсет и две годишен, не бе открит за коментар. Мистър Патън Френч бе определил иска срещу себе си като „фриволен“ — заимствайки според автора на статията една фраза от възраженията на поне осем компании, които лично той бил съдил през последните четири години. Френч не се бе задоволил с това, а бе добавил, че искът „намирисва на заговор между поддръжници на съдебната реформа и техните благодетели, застрахователните компании“. Можеше да се предположи, че репортерът е изненадал стария Патън на няколко двойни уискита.

Трябваше да се вземе бързо решение. Понеже наистина беше болен, Клей можеше да си остане вкъщи и да изчака да мине бурята. Или да излезе сред настървения за кръв свят и да си понесе последиците. Естественият му порив беше да вземе приспивателно, да се върне в леглото и да се събуди след седмица, когато целият кошмар щеше да е приключил. Или — още по-добре — да се метне на самолета и да избяга при Ридли.

Вместо това в седем беше в офиса. На лицето му беше изписано ясно желание за борба. Превъзбуден от твърде много кафе, крачеше по коридорите и се шегуваше с подчинените си за кръвожадни пристави, любопитни репортери и зловеци призовки. Не му беше до смях, но хората му имаха нужда от малко театър, за да повдигнат духа си. Те му бяха благодарни за усилието.

Веселбата продължи докъм десет часа, когато мис Глик влезе в кабинета му и грубо я прекъсна:

— Клей, двамата от ФБР пак са дошли.

— Прекрасно — провикна се Клей и потри доволно ръце, сякаш се готвеше да им хвърли един хубав бой.

Спунър и Луш се явиха пред него със загадъчни усмивки и без ръкостискания. Клей затвори вратата, стисна зъби и си заповяда да продължи да играе театър. Но умората си казваше думата. Също и страхът.

Този път бе ред на Луш да говори, докато Спунър си водеше записки. Явно портретът на Клей на първа страница им бе напомнил, че му дължат още една визита. Цената на славата.

— Някакви следи от вашия приятел Пейс? — започна Луш.

— Не, никакви. — Кое то си беше самата истина. А така имаше нужда от съвета на Пейс в момент като този!

— Сигурен ли сте?

— А вие глух ли сте? — сопна се Клей. Бе твърдо решен да ги изгони, когато въпросите им станеха прекалено нагли. В края на краищата двамата бяха само следователи, а не прокурори.

— Имаме основание да вярваме, че миналата седмица е бил в града.

— Браво на вас. Аз лично не съм го виждал.

— Вие подадохте иска срещу „Акърман Лабораторис“ през юли миналата година, нали така?

— Да.

— Притежавахте ли акции на компанията, преди да заведете делото?

— Не.

— Случайно да сте извършили къси продажби на акции, за да ги изкупите впоследствие на по-ниска цена?

Точно това бе направил, и то по съвета на своя добър приятел Макс Пейс. Те вече знаеха отговора на въпроса. Имаха данните за трансакцията, сигурен беше. След първия им разговор той щателно бе проучил законите за борсови измами с вътрешна информация. Намираще се в нещо като сива зона, доста бледо сива наистина — не особено приятно място, но все още в нищо не можеха да го обвинят. Като се замислеше, може би беше по-добре да не бе търгувал с тези акции. Точно така, хиляди пъти по-добре.

— Това разпит ли е? — запита той. — Разследвате ли ме?

Спунър закима още преди Луш да каже:

— Да.

— В такъв случай разговорът ни е приключил. Моят адвокат ще ви се обади. — С тези думи Клей се изправи и пристъпи към вратата.

За следващата среща на Координационния съвет на ищците по делото „Дайлофт“ обвиняемият Патън Френч бе избрал един хотел в центъра на Атланта, където между другото участваше и в някакъв от многобройните си семинари по бързо забогатяване за сметка на фармацевтичните компании. Срещата беше свикана по спешност.

Френч, разбира се, бе отседнал в президентския апартамент — ярко безвкусен шедьовър на разточителството на последния етаж на хотела. Там се проведе и самата среща, която се различаваше от предишните по това, че на нея не се обсъждаха най-новите модели яхти и луксозни коли. Петимата дори не бяха в настроение да се хвалят с последните си спечелени дела. От момента, в който се появи Клей, атмосферата беше напрегната и си остана такава до края. Богатите бяха изплашени.

И с право. Карлос Ернандес от Маями знаеше за седем от неговите ищци първа категория, които междувременно били развили злокачествени тумори в бъбреците. И седемте се били присъединили към груповия иск на Хелън Уоршо.

— Никнат като гъби — каза той, изпаднал в паника. Имаше вид, сякаш не е спал с дни. Всъщност всички изглеждаха недоспали и съсипани.

— Тази кучка е напълно безскрупулна — обади се Уес Солсбъри и останалите закимаха в знак на съгласие. Явно легендата за Хелън Уоршо беше добре позната в тези среди. Само дето бяха забравили да предупредят Клей.

Уес Солсбъри го съдеха четирима клиенти. Деймън Дидие трима. Френч — петима. Клей се чувстваше донякъде облекчен, че него го съди само един, но облекчението му не трая дълго.

— Всъщност твоите са седем — каза Френч и му подаде една разпечатка, на която най-отгоре се мъдреше името му, а отдолу имаше списък на негови бивши клиенти, понастоящем ищци. — Уикс от „Акърман“ твърди, че списъкът тепърва ще нараства.

— Какво е настроението при тях?

— Те са в тотален шок. Препаратът им убива хора наляво и надясно. Във „Фило“ се разкайват, че изобщо някога са чували за тях.

— Влизам им в положението — обади се Дидие, като хвърли злобен поглед на Клей, сякаш искаше да каже: „Ти си виновен!“

Клей се зачете в седемте имена от своя списък. С изключение на Тед Уърли, нито едно от тях не му говореше нищо. По един от Канзас, Южна Дакота и Мейн и по двама от Орегон, Джорджия и Мериленд. Как се бе стигнало дотам, че тези хора му бяха станали клиенти? Какъв абсурден начин на упражняване на адвокатската професия — да представляваш и да уреждаш споразумения за хора, които не си виждал през живота си! И после същите хора да те съдят!

— Можем ли да приемем, че медицинските доказателства са съществени? — запита Уес. — Искам да кажа, в състояние ли сме да ги оспорим, да се опитаме да докажем, че този рецидивиращ рак не е свързан с „Дайлофт“? Ако успеем, ще се отървем, а с нас ще спасим и „Акърман“. Не ми е приятно да споделям съдбата на някакви идиоти, но като се е случило...

— Не! Прецакаха ни, това е — отрязва Френч. На моменти той успяваше да се изрази толкова ясно, че чак болеше. Нямаше смисъл от шикалкаване. — Кое то показва, че препаратът е по-опасен и от куршум в главата. Хората от собствения им научен отдел ги напускат масово. Провалят се кариери. Фирмата може никога да не се съвземе.

— „Фило“ ли имаш предвид?

— Да. Когато купи „Акърман“, „Фило“ си мислеше, че проблемът „Дайлофт“ е под контрол. Но скоро случаите от втора и трета категория ще станат толкова много, че ще трябва купища пари. Те се борят за оцеляване.

— Като нас — промърмори Карлос и също хвърли на Клей такъв поглед, сякаш си мислеше, че един куршум в главата му наистина ще оправи работата.

— Ако носим отговорност, няма начин да защитим онези случаи — изрече Уес онова, което всички вече знаеха.

— Трябва да преговаряме — каза Дидие. — Това е въпрос на оцеляване.

— Колко може да ни струва всеки един случай?

— Зависи от съдебните заседатели. Между два и десет милиона, ако се стигне до наказателни обезщетения.

— Това ми се струва малко — каза Карлос.

— Никакви съдебни заседатели няма да видят физиономията ми — отсече Дидие. — Не и при такива факти.

— Средният ищец е шейсет и осем годишен пенсионер — каза Уес. — Така че, икономически погледнато, дори и да умре, щетите не са големи. Разбира се, понесените страдания повишават сметката. Но, теоретично погледнато, всеки отделен случай би могъл да се уреди по за един милион долара.

— Дума не може да става за теория! — сопна се Дидие.

— Виж ти! Аз пък да не знам — не му остана дължен Уес. — Но като прибавиш за обвиняеми такива прекрасни индивиди като нас, алчните адвокати, размерът на обезщетението се качва до тавана.

— Направо съм готов да се сменя с ищците по това дело — каза Карлос, като разтриваше подпухналите си очи.

Клей забеляза, че никой не пие алкохол — всички бяха на кафе и вода. Самият той умираше за една от отровните смеси на Френч.

— Най-вероятно ще загубим груповия иск — продължи Френч. — Всички, които все още са ни клиенти, напират да се откажат. Както знаете, досега твърде малко от ищците от втора и трета категория са получили обезщетение. По понятни причини те вече не искат да имат нищо общо с нас. Аз лично знам поне пет групи адвокати, които са готови да се обърнат към съда да отмени нашия групов иск и да ни изрита. Не мога да им се сърдя.

— Можем да се борим — каза Уес. — Имаме да вземаме хонорари. Ще ни трябват!

Явно обаче този ден никой не беше в настроение да се бори. Колкото и пари да твърдяха, че имат, всеки от тях беше силно разтревожен, макар и по различен начин. Клей ги слушаше, заинтригуван от различните им реакции. Патън Френч вероятно имаше повече пари от всеки един от тях, затова беше уверен, че ще устои на финансовия натиск на предстоящото дело. Същото се отнасяше и за Уес, който бе изкарал 500 милиона само от надлъгването с тютюневите компании. Карлос ту си придаваше важност, ту нервничеше, докато Деймън Дидие — мъжът с каменното лице — беше изпаднал в паника.

При това всеки от тях имаше много повече пари от Клей, докато Клей имаше много повече случаи по делото „Дайлофт“. Тази аритметика никак не му харесваше.

Ако приемеше три милиона като възможно обезщетение за случай и при условие, че неговият списък се състоеше засега от седем имена, той би могъл да поеме един удар в рамките на двайсет милиона. Но ако списъкът набъбнеше...

Клей повдигна темата за застраховките и с ужас научи, че нито един от четиримата не е застрахован. Много малко компании, предлагащи застраховка за професионална небрежност, бяха склонни да се занимават с адвокати по групови дела. Случаят „Дайлофт“ беше прекрасна илюстрация.

— Бъди благодарен, че имаш ония десет милиона — каза Уес. — Поне те няма да ти излязат от джоба.

Полза от вайкане и натяквания нямаше. Участниците в срещата имаха нужда да споделят с някого собственото си нещастие, но само за кратко. Накрая се споразумяха в много общи линии да поискат среща с мисис Уоршо в неопределеното бъдеще, за да обсъдят възможността за започване на преговори. Тя вече ясно бе показала, че не се стреми към извънсъдебни споразумения. Искаше съдебни процеси — мащабни, сензационни, евтини зрелища за тълпите, на които минали и настоящи крале на груповите искиве да бъдат събличани голи и шибани с камшици пред съдебните заседатели.

Клей уби остатъка от следобеда и нощта си в Атланта, където никой не го познаваше.

През годините, прекарани като обществен защитник, Клей бе провел стотици предварителни разговори с обвиняеми, повечето в ареста. Обикновено всички започваха бавно; обвиняемият, който почти винаги биваше чернокож, не можеше да прецени точно колко може да се довери на своя бял адвокат. Събирането на странична информация донякъде разтапяше леда между тях, но конкретните въпроси за самото престъпление почти никога не водеха до установяване на фактите, поне при първата среща.

По ирония на съдбата Клей, който беше бял, сега се чувстваше не по-малко притеснен като обвиняем преди първата си среща със своя

чернокож адвокат. Хонорарът на Зак Батъл беше 750 долара на час. При такава цена време за губене, увъртане и шикалкаване просто нямаше. Батъл щеше да научи истината за Клей със скоростта, с която изобщо можеше да я записва.

Ала Батъл държеше най-напред да си побъбрят по мъжки. Двамата с Джарет Картър навремето бяха другари по чашка — това беше дълго преди Батъл да остави пиенето и да стане най-големият адвокат по наказателни дела във Вашингтон. А какви истории за Джарет знаеше само!

За 750 долара на час не искам и да ги чуя, помисли си Клей. Спри часовника и ще си говорим до утре, ако искаш.

Офисът на Зак Батъл гледаше към парка „Лафайет“; в дъното се виждаше Белият дом. Двамата с Джарет една вечер се напили и решили да идат да обърнат по една бира с пияниците и клошарите в парка. Наобиколили ги неколцина полицаи, които ги взели за извратени типове, тръгнали да си търсят жертви. Накрая ги арестували и двамата използвали всичките си връзки, за да не се разчуе в пресата. Клей се засмя, защото това се очакваше от него.

След този случай Батъл отказал пиенето, като го заменил с пушене на лула. Тесният му претрупан и мръсен кабинет вонеше на застоял дим.

— Как е баща ти? — осведоми се той. Клей набързо му обрисова идилична картина: Джарет пори вълните на борда на яхтата си.

Когато накрая минаха по същество, Клей му разказа историята с дайлофта, от появяването на Макс Пейс до разпита от агентите на ФБР. Отначало не спомена тарвана, но беше готов да разкаже и за него, ако се наложеше. За негово учудване Батъл не си водеше бележки. Само слушаше намръщено и пушеше, като от време на време отместваше замислено поглед встрани, но нито веднъж не издаде мислите си.

— Откраднатият доклад, който Макс Пейс ти бил дал — каза той, после замълча и дръпна от лулата... — у теб ли беше, когато продаде акциите и заведе иска?

— Разбира се. Исках да съм сигурен, че ще мога да докажа вината на „Акърман“, ако се стигне до съд.

— Това си е чиста борсова измама. Виновен си. Пет години затвор. Кажете ми обаче, могат ли федералните да я докажат?

Когато сърцето му започна отново да бие, Клей успя да изрече:

— Предполагам, да, ако Макс Пейс го потвърди.
— Кой друг разполага с доклада?
— Патън Френч, може би още един-двама души.
— Патън Френч знае ли, че си разполагал с тази информация, преди да подадеш иска?
— Не знам. Никога не съм му казвал откога точно я имам.
— С други думи, Макс Пейс е единственият, който може да те изпее.

Историята беше напълно ясна. Клей бе подготвил груповия иск по случая „Дайлофт“, но не беше готов да го заведе, докато не получи достатъчно доказателства от Пейс. Двамата на няколко пъти се бяха карали. Един ден Пейс бе нахълтал в кабинета му с две издути куфарчета и му бе казал: „Ето ти всичко, но не си го получил от мен.“ След което незабавно си бе тръгнал. Клей бе прегледал материалите, след което бе помолил един приятел от колежа да оцени тяхната надеждност. Приятелят му понастоящем беше виден лекар в Балтимор.

— Може ли да се разчита на него? — запита Батъл.

Преди Клей да успее да отговори, Батъл му помогна:

— Тук е ключът, Клей. Ако федералните не подозират, че си разполагал с този таен доклад, когато си продал акции на „Акърман“, няма как да те подведат за борсова измама. Може да имат разпечатки от трансакцията, но сами по себе си те не значат нищо. Трябва да докажат, че си притежавал вътрешна информация.

— Не е ли редно да говоря с моя приятел в Балтимор?

— Не. Ако федералните знаят за него, може да подслушват телефона му. И тогава отиваш в затвора не за пет, а за седем години.

— Няма ли да престанеш да го повтаряш?

— А дори и федералните да не знаят нищо за него, ти можеш, без да искаш, да го издадеш. Те най-вероятно те следят. Може би подслушват телефоните ти. На твоє място бих се освободил от доклада. Бих прочистил архива си, ако случайно пристигнат със заповед за обиск или конфискация. Бих се молил ден и нощ Макс Пейс да е умрял или да се крие някъде в Европа.

— Друго? — запита Клей, готов да започне да се моли.

— Върви да се срещнеш с Патън Френч, убеди се, че докладът няма да ги отведе до теб. Както ми изглежда, делото „Дайлофт“ едва сега започва.

— Така ми казаха и те.

* * *

На „Адрес на подателя“ беше вписано името на затвор. Клей имаше много бивши клиенти зад решетките, но не си спомняше нито един, който да се казва Пол Уотсън. Той разпечата плика и извади писмо от една страница, чистичко отпечатано на принтер. Писмото гласеше:

Драги мистър Картър,

Сигурно ме помните като Текила Уотсън. Смених името си, понеже старото вече не ми отива. Всеки ден чета Библията, любимият ми герой е апостол Павел и затова се кръстих на него. Даже повиках нотариус да го смени официално.

Моля ви за една услуга — ако има начин, да предадете на семейството на Тиквата, че наистина много съжалявам за това, което се случи. Моля се на Бог и той вече ми е простил. Ще ми стане по-леко, ако семейството на Тиквата също ми прости. И досега не вярвам, че съм могъл просто така да го убия. Не съм бил аз, лично дяволът го е застрелял, ако питате мен. Но нямам право да се оправдавам.

Още съм чист. Тук е пълно с дрога, има какво ли не, но Бог ми помага да изкарам деня, без да се друсам.

Много ще се радвам, ако ми пишете. Не получавам много писма. Жалко, че се отказате да ми бъдете адвокат. Бях решил, че сте готин пич.

С най-добри пожелания,
Пол Уотсън

Потрай още малко, Пол, каза си Клей. Както съм я подкарал, един ден можем да станем съкилийници. Телефонът го стресна. Беше

Ридли. Доскучало ѝ в Сейнт Барт и искала да се прибира. Не може ли Клей да изпрати утре самолета?

Няма проблем, съкровище, въздъхна той. Това нещо ми струва, има-няма, 3000 долара на час полет. По четири часа натам и насам — какво са някакви си 24 000 долара в сравнение с парите, които пръскаш за ремонта на вилата!

Който нож вади, от нож умира. Няколко пъти Клей бе снасял пикантна информация на репортерите — анонимно, разбира се; после от свое име самодоволно бе отказвал коментар и отказът му биваше отпечатан на няколко реда под съответната пикантерия. Тогава му беше забавно, но сега, вече като потърпевш, видя колко боли. Освен това не можеше да си представи кой би имал интерес да го изложи по такъв начин.

Поне този път бе получил предупреждение. Един репортер от „Уошингтън Поуст“ се бе обадил в офиса, откъдето го бяха насочили към почитаемия Зак Батъл. Репортерът го бе открил и бе получил стандартен отговор. После Батъл се бе обадил на Клей и му бе предал разговора.

Статията се появи в раздела с градската хроника, на трета страница, което все пак беше приятна изненада след месеците на хвалебствия и впоследствие скандали на първа. Понеже почиваше на оскъдни факти, а трябваше все пак да се запълни с нещо, бяха поместили голяма снимка на Клей. Заглавието гласеше: **КРАЛЯТ НА ИСКОВЕТЕ РАЗПИТВАН ОТ КТЦК**. В текста навсякъде се използваше изразът: „Според неназовани източници...“ Имаше няколко цитата от Зак, всеки от които караше Клей да изглежда все по-виновен. Докато четеше статията, си спомни колко пъти бе наблюдавал Зак да повтаря едно и също действие — да отрича, да увърта, да обещава енергична защита на своя клиент, който обикновено се оказваше някой от най-големите мошеници във Вашингтон. Колкото по-голям, толкова по-бързо притичваше до офисите на Зак Батъл, помисли си Клей, като за пръв път от началото на тази история се усъмни, че може би се е обърнал към неподходящия адвокат.

Прочете статията вкъщи, където — слава Богу! — беше сам, понеже Ридли бе решила да прекара ден — два в новия си апартамент (на който Клей плащаше наема). Тя държеше на личната си свобода и затова живееше на две места, в неговата къща и в самостоятелен

апартамент, и понеже старият ѝ беше тесен, Клей се бе съгласил да я премести в по-голям и по-хубав. В действителност личната ѝ свобода изискваше и трето жилище — вилата на Сейнт Барт, която тя все по-често наричаше „нашата вила“.

Не че Ридли четеше вестници. Тя на практика не знаеше почти нищо за проблемите на Клей. Единственото, което я занимаваше напоследък, бе да харчи парите му, без много-много да се пита как точно ги печели. Дори и да бе видяла статията на трета страница, с нищо не се издаде. Нито пък той.

Докато поредният непоносим ден се влачеше покрай него, Клей си даде сметка колко малко хора бяха показали, че знаят за тази статия. Един състудент от факултета му се бе обадил, за да му даде кураж, и това беше всичко. Той се зарадва на обаждането, макар то да не му помогна много. Къде бяха останалите му приятели?

Макар с всички сили да си го забраняваше, Клей не можеше да не мисли за Ребека и семейство Ван Хорн. Само допреди няколко седмици те със сигурност бяха болни от завист и злоба, когато той бе коронясан като новия Крал на исковете. Какво ли си казваха сега? Не ме интересува, повтаряше си Клей. Но ако наистина не го интересуваеше, защо не успяваше да ги прогони от мислите си?

Полет Тълос се отби по обяд и нейната поява повдигна духа му. Изглеждаше страхотно — излишните килограми бяха стопени, гардеробът ѝ бе изцяло подновен. През последните месеци Полет обикаляше Европа, докато очакваше съдебното решение за развода. Слуховете за Клей обаче я бяха застигнали и тя се безпокоеше за него. По време на продължителния обяд, за който тя настоя да плати, стана ясно, че Полет се безпокои и за себе си. Нейният собствен дял от делото „Дайлофт“ беше малко над десет милиона и тя се поинтересува дали с нещо не е уязвима. Клей я увери, че не е. По време на споразумението тя не беше съдружник във фирмата, а само сътрудник. На всички съдебни документи фигурираше името на Клей.

— Ти постъпи умно — каза ѝ той. — Взе парите и избяга.

— Чувствам се гузна.

— Няма защо. Грешките са мои, не твои.

Макар че дайлофта щеше да му струва скъпо — досега поне двайсет от бившите му клиенти вече се бяха записали в груповия иск

на Уоршо, — той все още много разчиташе на максатилата. При двайсет и пет хиляди регистрирани случая хонорарите щяха да са огромни.

— Сега може да се поизтормозя малко, но скоро нещата ще се оправят. До една година отново ще се зарина в пари.

— А федералните?

— Нищо не могат да ми направят.

Полет явно му повярва и не скри облекчението си. Де да можех и аз да си повярвам, помисли си Клей, докато се хранеха.

Третата им среща щеше да бъде и последна, макар че нито Клей, нито който и да било друг от неговата страна на масата не го знаеше. Джоуел Хана бе довел братовчед си Маркъс, президента на компанията, вместо адвоката Бабкок. Както обикновено срещу тях се бе разположила малка армия, а точно по средата седеше мистър Картър — Кралят на исковете.

След кратка размяна на любезности Джоуел обяви:

— Успяхме да открием още осемнайсет жилища, които трябва да се добавят към списъка. С това стават деветстотин и четирийсет. Убедени сме, че други няма.

— Това е добре — отсече Клей. По-дълъг списък означаваше повече клиенти и по-голямо обезщетение. В момента Клей представляваше около 90 процента от всички ищци по груповия иск, като останалите бяха разпределени между няколко дребни адвокати. Той бе създал специален екип, който майсторски се бе справил със задачата да убеди болшинството от собствениците на жилища да се запишат при него. Те бяха получили уверения, че мистър Картър ще им издейства повече пари, понеже е майстор в професията. Всеки от потенциалните му клиенти бе получил професионално изработен рекламен пакет, в който се възхваляваха подвизите на новия Крал на исковете. Това си беше най-безсрамно гонене на клиенти, гарнирано със самореклама, но такива бяха правилата на играта.

При последната среща Клей бе свалил исканата сума от 25 000 на 22 500 долара на жилище — едно обезщетение, което щеше да му донесе адвокатски хонорар от около 7,5 милиона. От циментовата компания бяха контрирали със 17 000 долара на жилище; това бил максимумът, който можели да скърпят с банков кредит.

При 17 000 на жилище мистър Картър щеше да получи 4,8 милиона долара, ако продължаваше да настоява за 30-процентна комисиона. Ако обаче се съгласеше да намали своя дял на разумните 20 процента, всеки от клиентите му щеше да получи чисти 13 600 долара обезщетение. За това той трябваше да се лиши приблизително от милион и половина адвокатски хонорар. Същевременно мистър Хана бе намерил надежден предприемач, който бил готов да ремонтира всички засегнати жилища по за 13 500 долара.

По време на последната им среща бе станало ясно, че въпросът за адвокатския хонорар е поне толкова, ако не и по-важен, от обезщетяването на собствениците на жилища. Само че от последната им среща насам в пресата се бяха появили публикации, в които за мистър Картър се разправяха някои не дотам ласкави неща. Намаляването на адвокатския хонорар явно не беше нещо, което неговата фирма бе готова да разисква.

— Някакво придвижване от ваша страна? — запита направо той.

Вместо да отговори с „не“, Джоуел накратко изложи стъпките, предприети от компанията за преоценка на финансовото ѝ състояние, положението със застраховката, както и възможността да получи поне 8 милиона долара заеми в допълнение към фонда за обезщетения. Но за съжаление позициите ѝ оставали непроменени. Циментовият бизнес бил в цикличен спад. Поръчките били в застой. Нови жилища почти не се строили, поне в техния пазарен сегмент.

Ако от гледна точка на „Хана“ нещата изглеждаха нерадостни, от другата страна на масата положението не беше по-розово. Клей рязко бе преустановил рекламната кампания по случая „Максатил“ — ход, който бе донесъл значително облекчение. Рекс Критъл работеше с удвоени усилия, за да снижи разходите, макар фирмената политика да беше трудно пригодима към подобни радикални решения. Той дори бе повдигнал въпроса за съкращения, с което само си бе навлякъл гнева на шефа. Фирмата почти не получаваше приходи. Вместо да им донесе ново състояние, фиаското с „Тънкия Бен“ им струваше милиони. А откакто бившите им клиенти по случая „Дайлофт“ се бяха насочили към Хелън Уоршо, фирмата бе сериозно разклатена.

— Значи няма придвижване? — запита Клей, когато Джоуел привърши.

— Не. За нас седемнайсет хиляди е таванът. А от ваша страна?

— Двайсет и две хиляди и петстотин е справедлива сума — заяви Клей, без да му мигне окото. — Ако вие не сте готови да отстъпите, ние също няма да отстъпим. — Гласът му беше твърд като стомана. Хората му бяха впечатлени от неговата непреклонност, макар тайно да се надяваха на компромис. Но в момента Клей си представяше Патън Френч на онази среща в Ню Йорк с велможите на „Акърман“ и си казваше, че ако и той като Френч се държи мъжки и ги навика и заплаши, рано или късно „Хана“ също ще клекне.

Единственият от страната на Клей, който бе дръзнал да се усъмни на глас в неговата тактика, беше Ед Уайът, ръководителят на екипа по делото „Хана“. Преди срещата той бе обяснил на Клей, че по негово мнение циментовата компания само ще спечели, ако получи държавна закрила и реорганизация по Глава 11 от Закона за фалитите. Тогава всякакви извънсъдебни споразумения със собствениците на жилища щяха да се отложат, докато размерът на обезщетенията им не се определише от независим оценител. При обявен фалит по Глава 11 ищците щяха да бъдат благодарни, ако получеха по 10 000 долара на случай. Компанията засега не бе заплашила с обявяване на фалит, но това беше обичайна хитрост в такива случаи. Самият Клей бе проучил счетоводните книги на „Хана“ и знаеше, че компанията има твърде много активи и собствена гордост, за да предприеме такъв драстичен ход. Така че той бе хвърлил заровете. Фирмата му имаше нужда от всеки долар адвокатски хонорар, който можеше да изстиска.

Тогава Маркърс Хана каза:

— Е, в такъв случай да тръгваме.

Той и неговият братовчед събраха книжата си от масата и напуснаха залата, без да кажат повече дума. Клей също се въртна и излезе, колкото да покаже на хората си, че нищо не е в състояние да го уплаши.

Два часа по-късно, във Фирменото отделение към Източния съдебен окръг на щата Пенсилвания, циментовата компания „Хана“ подаде молба за обявяване в несъстоятелност съгласно Глава 11, с което поиска закрила от своите кредитори, най-големите от които бяха ищците по груповия иск, заведен от юридическа фирма „Дж. Клей Картър II“ със седалище във Вашингтон, окръг Колумбия.

Очевидно поне един от братята Хана разбираше важността на подхвърлената информация като средство за въздействие срещу

противника. Във вестник „Балтимор Прес“ излезе дълга статия за фалита на компанията и непосредствената реакция на собствениците на жилища. Статията изобилстваше със стряскащо точни подробности, които някой твърде информиран източник бе подшушнал на репортера. Компанията била предложила по 17 000 долара на ищец, докато по най-щедри изчисления ремонтът на едно жилище щял да струва около 15 000 долара. Делото можело да се реши справедливо, ако не бил въпросът за адвокатските хонорари. Още от самото начало на преговорите „Хана“ била поела цялата отговорност, готова била да вземе големи заеми, само и само да обезщети пострадалите, и така нататък.

Ищците били изключително недоволни. При една разходка до предградията репортерът на вестника се бил натъкнал на тяхно импровизирано събрание в някакъв гараж. Хората го поканили да види жилищата им, за да се убеди сам в размера на щетите. По пътя той записал следните коментари:

„Трябваше да преговаряме директно с фирмата!“

„От «Хана» бяха изпратили хора да ни платят обезщетения много преди този адвокат да се намеси.“

„Един предприемач, с когото се съветвах, ми каза, че е готов да направи ремонта за единайсет хиляди. А сега какво, отказахме седемнайсет?! Нищо не разбирам.“

„Не го познавам този адвокат.“

„Дори не знаех, че съм ищец по групов иск, докато не го подадох.“

„Нямах желание «Хана» да фалира.“

„Аз също. Те се оказаха свестни хора, искаха да ни помогнат.“

„Не можем ли да го осъдим тоя адвокат?“

„Опитах се да му се обадя, но телефоните му все дават заето.“

После репортерът се бе почувствал длъжен да поразкаже това-онова за въпросния Клей Картър, като, разбира се, бе започнал със случая „Дайлофт“. По-нататък нещата загубяваха съвсем. Статията бе

илюстрирана с три снимки: една на собственик на жилище, който сочи падащата стена; втората — на събранието на измамените собственици в гаража; и третата — на самия Клей със смокинг, придружен от Ридли в елегантна рокля, на вечерята в Белия дом. Тя изглеждаше ослепително; той също беше красив мъж, макар в контекста на публикацията да не будеха особено възхищение като двойка. Доста евтин трик. Текстът под снимката гласеше: „Мистър Картър, заснет на вечеря в Белия дом, не бе открит за коментар.“

Разбира се, че няма да ме откриете лесно, помисли си Клей.

Така започна още един ден в офиса на Дж. Клей Картър II. Телефоните звъняха непрекъснато, понеже раздразнените клиенти имаха нужда да си го изкарат на някого. Сътрудници се събираха на групички и обсъждаха шансовете на фирмата да оцелее. Всички коментираха решенията на шефа, който седеше заключен в кабинета си. Нямаше нови дела, ако не се смятаха купищата папки по случая „Максатил“, но и с тях не знаеха какво да правят, понеже от „Гофман“ не отговаряха на обажданията им.

Из целия окръг Колумбия името на Клей Картър бе станало за посмешище, но той го осъзна едва с появяването на статията в „Балтимор Прес“. Всичко обаче бе започнало много по-рано, с публикациите по случая „Дайлофт“ в „Уолстрийт Джърнъл“. Те предизвикаха разпрацането на разни факсове из града, та всички, които познаваха Клей — било от колежа, Юридическия факултет, покрай баща му или от СОЗ — да бъдат поставени в течение на последните новини. После атаката набра скорост, когато класацията на „Америкън Атърни“ го нареди на осмо място по доходи в страната — тогава последваха нови факсове и имейли, нови клюки, шегички и пикантерии по негов адрес. Популярността му нарасна още повече, когато Хелън Уоршо заведе своя гнусен иск. Тогава някой анонимен безделник, скрит в бърлогата си някъде в града, му измисли прякора „Кралят на дрисковете“, илюстриран с недодялана карикатура на Клей по гащета, смъкнати до глезените, гледащ жално и виновно. Клей се превърна в литературен герой.

Всяка следваща новина за него предизвикваше ново издание, обилно гарнирано със статии от интернет във формат на електронен бюлетин, който адвокатите си разменяха. Наказателното разследване

срещу Клей беше голяма новина. Появи се и снимката му в Белия дом, описания на гълфстрийма, клюки за баща му.

Още от самото начало анонимните издатели бяха изпращали факсове и до офиса на Клей, но вярната мис Глик ги беше хвърляла направо в коша. Неколцина служители от йейлския клон също бяха получили подобни факсове, но те пазеха гърба на шефа си. Този ден обаче Оскар донесе копие от най-новото издание, което се позоваваше на статията в „Балтимор Прес“, и му го хвърли на бюрото с думите:

— Просто да знаеш.

— Имаш ли представа кой стои зад това? — запита Клей.

— Не. Разпраца се из целия град, нещо като циркулярно писмо.

— Тия хора нямат ли си друга работа?

— Явно не. Не им обръщай внимание, Клей. На върха винаги е самотно.

— Значи аз съм вече герой на комикс. Божичко, само като си помисля, че преди осемнайсет месеца никой не беше чувал за мен!

Отвън се разнесоха резки, сърдити гласове. Клей и Оскар изтичаха в коридора и видяха как охраната се бори с някакъв силно възбуден господин. От околните стаи наизлизаха служители и секретарки.

— Къде е Клей Картър? — извика мъжът.

— Ето ме! — отвърна Клей, като пристъпи него. — Какво искате?

Изведнъж мъжът се умири, макар че пазачът продължаваше да го държи. Ед Уайът и още един сътрудник също се приближиха.

— Аз съм ваш клиент — обясни непознатият, като дишаше тежко. — Пуснете ме! — изкрещя той на пазача и се изскубна от ръцете му.

— Оставете го — нареди Клей.

— Настоявам да се посъветвам с адвоката си — изкрещя мъжът.

— Не е това начинът да си насрочите среща — заяви невъзмутимо Клей. Подчинените му го гледаха.

— А, така ли? Опитах всички други начини, но телефоните ви дават заето. Вие ни измамихте, тъкмо щяхме да получим добро обезщетение от циментовата компания. Бихме желали да знаем защо стана така. Какво, малко ви бяха парите ли?

— Вие явно вярвате на всичко, което пишат вестниците.

— Аз вярвам, че нашият собствен адвокат ни мами. И ние няма да оставим тая работа току-така.

— Вижте какво, успокойте се и престанете да четете вестници. Още работим по споразумението. — Това беше лъжа, но продиктувана от добри намерения. Бунтът трябваше да бъде потушен поне тук, в офиса.

— Намалете си хонорара и уредете да вземем пари и ние — озъби се мъжът. — Говоря от името на вашите клиенти.

— Ще ви уредя обезщетение — каза с усмивка Клей. — Само се успокойте.

— В противен случай ще се обърнем към адвокатската колегия във Вашингтон.

— Само по-спокойно.

Човекът се поукроти, после се обърна и напусна офиса.

— Хайде, всички на работа! — извика Клей и плесна няколко пъти с ръце, сякаш ги чакаха неотложни задачи.

Час по-късно в офиса се появи Ребека, сякаш просто ѝ бе хрумнало да се отбие. Тя подаде сгъната бележка на секретарката в приемната.

— Моля ви, предайте това на мистър Картър.

След кратко споглеждане с пазача, който бдеше отстрани, секретарката явно реши, че младата дама не представлява заплаха.

— Аз съм негова стара позната — увери я Ребека.

Която и да беше загадъчната посетителка, тя успя да измъкне мистър Картър от скривалището му по-бързо от който и да било друг в кратката история на фирмата. Той я въведе в кабинета си и двамата седнаха в ъгъла — Ребека на диванчето, а той на един стол, който придърпа колкото се можеше по-близо до нея. Дълго време мълчаха. Клей си бе глътнал езика от вълнение. Присъствието ѝ можеше да означава стотици неща, всичките едно от друго по-хубави.

Той с мъка се сдържаше да не се нахвърли върху нея, да почувства тялото ѝ, да подуши парфюма на шията, да прокара ръце по бедрата ѝ. Нищо във външния ѝ вид не се бе променило — същата прическа, същият грим, същото червило, същата гривна.

— Оглеждаш краката ми — каза тя накрая.

— Вярно е — призна той.

— Клей, какво става? Толкова лоши неща пишат вестниците...

— Затова ли си дошла?

— Да, разтревожих се.

— Това означава ли, че още се интересуваш от мен?

— Да. Интересувам се.

— И че не си ме забравила?

— Не, не съм. В момента съм на друга вълна, с този мой брак и така нататък, но все още мисля за теб.

— През цялото време ли?

— Да. Все повече.

Клей затвори очи и сложи ръка на коляното ѝ, но тя рязко я отмести.

— Аз съм омъжена, Клей.

— Тогава да извършим прелюбодеяние!

— Не.

— На друга вълна, а? Звучи, сякаш е нещо временно. Какво има, Ребека?

— Не съм дошла да обсъждаме брака ми. Минавах наблизо, сетих се за теб и реших да се отбия.

— Като куче, което се е загубило? Не го вярвам.

— Не си длъжен. Как е онази кухня блондинка?

— Виждаме се от време на време. Имаме споразумение.

Ребека се замисли върху думите му. Явно това споразумение не ѝ харесваше. На нея ѝ беше позволено да е омъжена за друг, но, виж, Клей нямаше право на споразумения.

— Как е плужекът? — запита той.

— Горе-долу.

— Горе-долу значи. Звучи изключително ласкаво от устата на една младоженка.

— Караме я някак.

— Женени сте едва от година, а я карате някак? Само толкова?

— Да.

— Ти не спиш с него, нали?

— Аз съм омъжена за него.

— Той е един жалък мухльо. Видях ви да танцувате на сватбата ти и щях да повърна. Кажи ми, че е гола вода в леглото.

— Гола вода е в леглото. А блондинката как е?

— Пада си по девойки.

Двамата избухнаха в искрен, продължителен смях. После отново замлъкнаха, понеже нямаше нищо за казване. Тя кръстоса крака. Клей не отделяше очи от нея. Коленете им почти се допираха.

— Ще оцелееш ли? — запита тя.

— Да не говорим за мен. Да поговорим за нас.

— Нямам намерение да изневеря на мъжа си.

— Но си го мислила, нали?

— Надявай се!

— Ама ще бъде хубаво, не мислиш ли?

— И да, и не. Във всеки случай аз не мога така.

— Нито пък аз, Ребека. Нямам намерение да те дяля с никого. Някога те имах цялата и те изпуснах. Ще те чакам, докато си отново свободна. Само побързай, по дяволите!

— Това няма да го бъде, Клей.

— Ще го бъде, и още как!

Ридли лежеше до него, но Клей прекара нощта в мисли за Ребека. Ту заспиваше, ту се събуждаше — всеки път глуповато и щастливо ухилен. Точно в пет обаче усмивката му замръзна на лицето, защото телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, после прехвърли разговора в кабинета си.

Беше Мел Снелинг, негов съквартирант от колежа, сега лекар в Балтимор.

— Трябва да поговорим, приятелю — каза Мел. — Спешно е.

— Добре — отвърна Клей с подкосени крака.

— Точно в десет срещу Линкълн Мемориъл.

— Става.

— Много е възможно да ме следят — каза Мел и линията прекъсна. Доктор Снелинг беше този, който прегледа откраднатия доклад като лична услуга за Клей. Явно от ФБР бяха стигнали до него.

За пръв път на Клей му мина безумната мисъл просто да побегне. Да преведе това, което бе останало от парите му, в банка в някоя бананова република, да избяга от този скапан град, да си пусне брада, да изчезне. Като, разбира се, вземе Ребека със себе си.

Само дето майка ѝ щеше да ги открие преди ФБР.

Направи си кафе и взе душ. Нахлузи едни джинси и влезе да се сбогува с Ридли, но тя не бе помръднала.

Много беше вероятно Мел да носи записващо устройство. След като от ФБР го бяха пипнали, положително му бяха приложили всичките си до болка познати мръсни номера. Може би го бяха заплашвали със съд и затвор, ако откажеше да натопи приятеля си. Сигурно му бяха досаждали с неочаквани посещения, телефонни обаждания, следене. Накрая като нищо го бяха принудили да си сложи микрофон и да постави капан на Клей.

Зак Батъл не беше в града и Клей трябваше да решава сам. Той пристигна пред Линкълн Мемориъл в девет и двайсет и се смеси с малкото туристи по това време. Няколко минути по-късно дойде и

Мел, което му се стори подозрително. Защо му трябваше на Мел да идва половин час преди уговорената среща? Дали не му готвеха засада? Дали агентите Луш и Спунър не дебнеха наоколо с микрофони, фотоапарати и пушки? От един поглед към лицето на Мел Клей разбра, че носи лоши новини.

Двамата се здрависаха, размениха поздравии, опитаха се да се държат любезно. Клей подозираше, че всяка дума се записва. Беше началото на септември; времето беше хладно, но не студено, а Мел се беше увил, сякаш очакваше да завали сняг. Под всичките дрехи можеше да има и видеокамери.

— Да се разходим — посочи с ръка Клей по посока на Уошингтън Монюмънт.

— Защо не? — вдигна рамене Мел, сякаш му беше все едно. Ако имаше капан, той не беше в близост до мистър Линкълн.

— Следят ли те? — запита Клей.

— Не мисля. Пътувах със самолет от Балтимор до Питсбърг, оттам взех друг до „Рейгън Интърнешънъл“, оттам такси. Не смятам, че някой ме следи.

— Спунър и Луш ли те откриха?

— Да, ти познаваш ли ги?

— Отбиха се и при мен два-три пъти. — Вървяха покрай Огледалото, откъм южната му страна. Клей нямаше намерение да казва нищо, което един ден да му се наложи да чуе отново. — Мел, знам как действат федералните. Обичат да притискат свидетеля. Да поставят капани със записващи устройства и микрофони и с разни други играчки. Не ти ли предложиха да си сложиш и ти микрофон?

— Предложиха ми.

— А ти?

— Аз им казах да се гръмнат.

— Благодаря.

— Имам страхотен адвокат, Клей. Той ми отдели достатъчно време, разказах му всичко. Не съм направил нищо нередно, понеже не съм търгувал с акции. Разбирам, че си правил къси продажби и не би повторил, ако имаше възможност да избираш. Може би и аз съм имал вътрешна информация, но важното е, че не съм я използвал. Но трудното ще дойде, когато получа призовка да дам показания пред разширен съдебен състав.

Делото още не бе стигнало до разширен състав, който трябваше да реши дали то ще отиде в съда, или не. Очевидно беше, че Мел се съветва с добър адвокат. За пръв път от четири часа насам дишането на Клей се поуспокои.

— Продължавай — прошепна той. Ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете на джинсите. Зад тъмните очила очите му наблюдаваха внимателно всички наоколо. Ако Мел бе изпял всичко на ФБР, за какво им беше да го кичат с микрофони и жици?

— Големият въпрос е: как са стигнали до мен? На никого не съм казвал за доклада, който ме помоли да прегледам. А ти споделял ли си с някого?

— С никого, Мел.

— Не вярвам.

— Кълна ти се. За какво ми е да споделям с когото и да било?

Спряха се за момент на кръстовището на Седемнайсета улица. Когато тръгнаха отново, свиха вляво, за да избегнат тълпата. Мел прошепна:

— Ако излъжа пред заседателите за доклада, не могат да те обвинят. Но ако ме хванат, че лъжа, самият аз отивам в затвора. Кой, освен теб знае, че съм го преглеждал? — запита отново той.

Чак тогава Клей се убеди, че няма никакви жици и микрофони и че никой не ги подслушва. Мел не бе тръгнал да събира улики от него — искаше просто да се успокои.

— Името ти не фигурира никъде, Мел — обясни Клей. — Просто ти пратих материала. Не си преснимал нищо, нали?

— Разбира се.

— После ти ми го върна. Отново го прегледах. От теб нямаше никъде следа. Бяхме говорили по телефона поне шест-седем пъти. Всички твои коментари и оценки бяха устни.

— А останалите адвокати, които работиха по делото?

— Някои от тях са го виждали. Знаеха, че е у мен още преди да подадем иска. Знаеха, че съм го дал на лекар за становище, но нямат представа кой е той.

— Може ли ФБР да ги принуди да дадат показания, че си разполагал с доклада, преди да заведеш делото?

— Изключено. Могат да се опитат, но тези хора са адвокати, и то от големите, Мел. Те не са направили нищо лошо, не са продавали

акции и, най-важното, няма да кажат на федералните нито дума. Тук съм защитен.

— Сигурен ли си? — запита подозрително Мел.

— Абсолютно.

— А аз какво да правя?

— Продължавай да слушаш какво те съветва адвокатът ти. Има всички шансове това никога да не стигне до съда. — На Клей много му се искаше да стане така, но, уви, не беше сигурен. — Ако си държиш устата затворена, всичко ще се размине.

Двамата повървяха мълчаливо още стотина метра. Приближаваха се към Уошингтън Монюмънт.

— Ако получа призовка — каза бавно Мел, — предлагам ти да се срещнем пак.

— Разбира се.

— Нямам намерение да ходя в затвора, Клей.

— Нито пък аз.

Двамата се спряха сред една тълпа на тротоара пред паметника.

— Изчезвам, Клей. Довиждане. Ако не ти се обадя повече, значи всичко е наред.

С тези думи той се сля с тълпата от ученици и изчезна.

Съдебната палата на окръг Коконино беше сравнително спокойна в деня преди процеса. Всеки си вършеше тихо работата, нямаше и намек за историческите сблъсъци, които щяха да се разразят съвсем скоро във Флагстаф. Беше втората седмица на септември, а температурите не падаха под 38 градуса. Клей и Оскар обиколиха набързо градския център и се шмугнаха в сградата на съда, където работеха климатици.

В самата съдебна зала обаче атмосферата беше напрегната, тъй като двата екипа адвокати се бяха събрали да уточнят изходните си позиции по делото. В ложата още не седяха съдебни заседатели; процесът по подбора им щеше да започне точно в девет на другата сутрин. Дейл Мунихъм и неговият екип бяха заели места от едната страна на арената. Групата на „Гофман“, предвождана от самоуверен адвокат от Лос Анджелис на име Роджър Рединг, заемаше другата половина. Викаха му Роджър Ракетата, понеже удряше бързо и

безпощадно. А също и Роджър Шилото, понеже обикаляше цялата страна като защитник по най-големите дела и винаги успяваше да промуши клиента си през някоя дупка в закона.

Клей и Оскар заеха местата си сред публиката, която още на предварителните дебати беше твърде внушителна. Уолстрийт наблюдаваше отблизо делото. Финансовата преса се готвеше да го отразява във всеки пореден брой. Разбира се, лешояди като Клей също не криеха любопитството си. Първите два реда седалки бяха заети от идентични корпоративни типове в еднакви костюми — без съмнение адвокати и хора от висшата йерархия на „Гофман“, които трепереха за изхода на делото.

Мунихъм нахълта в съдебната зала като кръчмарски побойник и избуча с плътният си бас нещо заядливо на съдията и после на Роджър. Той беше стара кримка; накуцваше леко с единия крак, но невинаги. Понякога се подпираше на бастун, понякога забравяше за него.

Роджър беше невъзмутим като холивудски актьор в типична роля — с безупречен костюм, прошарена коса, издадена брадичка и мъжествен профил. Може би самият той в един момент от живота си бе желал да бъде актьор. Изразяваше се стилно, с добре оформени изречения, които се лееха без запъване от устата му. Никакво хъмкане, мънкане и излишни паузи. Никакви словесни гафове. Когато започнеше да излага дадена теза, демонстрираше превъзходен речник, богат и в същото време достъпен, като притежаваше способността едновременно да изгражда три или четири отделни аргумента, които впоследствие виртуозно свързваше в безупречно логическо заключение. Роджър Рединг не се боеше нито от Мунихъм, нито от съдията, нито от фактите по делото.

Когато Рединг вземеше думата дори по някоя съвсем дребна тема, Клей се улови, че слуша като омагьосан. Изведнъж му мина смразяващата мисъл: ако се стигнеше до дело във Вашингтон, „Гофман“ нямаше да се поколебае да изпрати Роджър Ракетата, за да го унищожи.

Докато двамата велики адвокати изнасяха своето представление на сцената, Клей бе разпознат. Един от сътрудниците на Рединг на масата се огледа и си каза, че е видял познато лице. Смушка колегата до себе си и двамата заедно идентифицираха обекта. Извадиха се

писалки, написаха се бележки, които бяха подадени на звездите пред тях.

Съдията обяви петнайсетминутна пауза, за да отиде до тоалетната. Клей излезе от залата и тръгна да търси нещо газирано за пиене. Последваха го двама мъже, които го застигнаха в края на коридора.

— Мистър Картър? — заговори учтиво първият. — Аз съм Боб Мичъл, вицепрезидент и главен юрисконсулт на „Гофман“. — Той стисна здраво ръката на Клей.

— Приятно ми е — каза Клей.

— А това е Стърлинг Гиб, един от нашите нюйоркски адвокати. — Клей се видя принуден да се здрависа и с Гиб.

— Искях просто да ви кажа „добър ден“ — продължи Мичъл. — Не съм изненадан, че ви виждам тук.

— Имам известен интерес към делото — каза Клей.

— Това е твърде меко казано. Колко случая имате досега?

— Знам ли? — скромно каза Клей. — Доста. — Гиб, който не взимаше участие в разговора, се подсмихна ехидно.

— Всеки ден следим вашата интернет страница — продължи Мичъл. — При последното преброяване са били двайсет и шест хиляди. — Усмивката на Гиб стана още по-язвителна; той не криеше презрението си към играчите, занимаващи се с групови искиове.

— Нещо такова — отвърна Клей.

— Струва ми се, че сте прекратили рекламите. Какво, достатъчно клиенти ли събрахте вече?

— Клиентите никога не стигат, мистър Мичъл.

— Какво смятате да правите с всички тези хора, ако сега спечелим делото? — обади се най-после Гиб.

— А какво смятате да правите вие, ако загубите? — не му остана длъжен Клей.

Мичъл пристъпи крачка напред.

— Ако сега спечелим, мистър Картър, ще ви бъде много трудно да намерите адвокат, който да поеме вашите двайсет и шест хиляди случая. Те няма да имат никаква стойност.

— А ако все пак загубите? — настоя Клей.

Гиб също пристъпи крачка напред.

— Тогава идваме право във Вашингтон, за да защитаваме своя клиент срещу вашия измислен групов иск — просъска той. — Ако дотогава не сте в затвора.

— Бъдете спокоен, ще ви чакам — отвърна на атаката Клей.

— Ще можете ли да намерите сградата на съда?

— Вече играх голф със съдията — отвърна Клей. — Освен това спя със стенографката — Това бяха лъжи, разбира се, но за момент двамата се поколебаха.

Мичъл се съвзе пръв, протегна ръка и каза:

— Е, хубаво, просто исках да ви кажа „добър ден“.

Клей разтърси ръката му и отвърна:

— Много ми беше приятно да се запозная с някого от „Гофман“, Вие май не реагирахте на иска ми.

— Да свършим първо тук — каза Мичъл. — После ще говорим и с вас.

Клей се готвеше да влезе в залата, когато някакъв напорист репортер му прегради пътя. Казвал се Дерек Еди-кой си от „Файнаншъл Уикли“ и искал да разменят набързо няколко думи. Вестникът му беше крайнодесен, ултраконсервативен, ненавиждащ адвокатите рупор на големите корпорации, и Клей съобрази, че не върви да го отпрати само с едно „Без коментар“ или „Чупката!“. При това името на Дерек му беше смътно познато. Дали не беше същият, който бе написал всичките онези гадости по негов адрес?

— Мога ли да ви запитам какво правите тук? — започна Дерек.

— Защо да не можете?

— Та какво правите тук?

— Същото, което и вие.

— Тоест?

— Радвам се на топлото време.

— Вярно ли е, че имате дваисет и пет хиляди клиенти, взимали „Максатил“?

— Не.

— Тогава колко?

— Дваисет и шест хиляди.

— На колко възлиза искът ви?

— Между нула и два милиарда долара.

Клей не подозираше, че съдията е издал нареждане и на двете страни да спазват пълна конфиденциалност по всички въпроси, свързани с делото. Тъй като на него му се говореше, наоколо веднага се събра тълпа. За негова изненада повечето бяха репортери. Той отговори на още няколко въпроса, без да им каже кой знае какво.

* * *

„Аризона Леджър“ писа, че случаите на Клей Картър били на стойност два милиарда долара. Вестникът помести снимка на Клей пред сградата на съда, с гора от микрофони, наврени в лицето му. Текст отдолу гласеше: „Кралят на исковете е в града“. Следваше кратко резюме на посещението на Клей и няколко абзаца за самото дело. Без пряко да го нарече алчен опортюнист, репортерът бе намекнал, че един гладен лешояд кръжи над съдебната зала, готов да заръфа пресния труп на „Гофман“.

Залата бе пълна с потенциални съдебни заседатели и зяпачи. Девет часа дойде и отмина, а от съдията и адвокатите по делото нямаше и следа. Бяха се затворили в кабинета на съдията, без съмнение улисани в спор по предварителните позиции на страните. Около съдийската маса се суетяха пристави и чиновници. От задната стаичка излезе млад мъж в костюм, заобиколи преградата и тръгна по централната пътека между седалките за публиката. Той рязко се спря пред Клей, наведе се и шепнешком запита:

— Вие ли сте Клей Картър?

Изненадан, Клей кимна.

— Съдията ви вика.

Насред бюрото на съдията имаше разтворен вестник. Дейл Мунихъм седеше в единия ъгъл на обширния кабинет. Роджър Рединг стоеше прав до прозореца, облегнат на една маса. Съдията се люлееше на своя въртящ се стол. И тримата имаха много ядосан вид. Клей се представи неловко. Мунихъм дори не си даде труд да дойде и да се здрависа с него; едва благоволи да кимне и го изгледа с нескрита омраза.

— Вие знаете ли, че съм издал нареждане за конфиденциалното, мистър Картър? — запита съдията.

— Не, сър.

— Сега ви го казвам.

— Аз не съм адвокат по делото — каза Клей.

— Стараем се да водим справедливо съдебните дела в щата Аризона, мистър Картър. И двете страни искат съдебните заседатели да са възможно най-неинформирани и безпристрастни. А сега благодарение на вас потенциалните заседатели знаят, че този случай не е единствен, че освен него има още поне двайсет хиляди подобни.

Клей не желаше да се извинява или да изглежда разкаян, във всеки случай не и пред Роджър Рединг.

— Може да е било неизбежно — каза Клей. Той, така или иначе, никога не би водил дело пред този съдия. И сега нямаше да се остави да го сплашват.

— Защо просто не напуснете щата Аризона? — протътна гласът на Мунихъм от неговия ъгъл.

— Не съм длъжен — сопна се Клей.

— Искате да загубя, така ли?

Клей си каза, че е чул достатъчно. Не можеше да си представи с какво присъствието му ще навреди на Мунихъм, но защо да рискува?

— Е, добре, ваша светлост, тогава си тръгвам.

— Отлична идея — каза съдията.

Клей погледна към Рединг и каза:

— А с вас ще се видим във Вашингтон.

Рединг се усмихна учтиво, но поклати глава: Не.

Оскар прие да остане във Флагстаф и да наблюдава процеса. Клей се качи на гълфстрийма и се прибра мрачен вкъщи. Току-що бе изгонен от щата Аризона.

Новината, че „Хана“ освобождава хиляда и двеста работници, предизвика смут в Рийдсбърг. Всички засегнати служители в предприятието получиха писмо, подписано лично от Маркър Хана.

За петдесет години компанията бе освобождавала персонал само четири пъти. Тя бе преживяла икономически цикли, кризи и рецесии, като мъжествено се бе борила за мястото на всеки работник. Но този път, при обявен фалит, правилата бяха различни. „Хана“ бе изложена на натиск от съдилищата и кредиторите си да покаже, че има добро финансово бъдеще.

Виновни за сегашната криза бяха събития извън контрола на ръководството. Един фактор беше застоят в продажбите, но това не беше нещо, с което фирмата не се бе справяла преди. Страшният удар обаче дойде с неуспеха на фирмата да сключи извънсъдебно споразумение по груповия иск. Тя бе преговаряла добросъвестно, но някаква алчна и педантична адвокатска фирма от Вашингтон бе отправила неприемливи искания.

На карта бе заложено самото оцеляване на „Хана“; Маркър уверяваше хората си, че компанията няма да се остави да потъне. Нужни бяха драстични съкращения на разходите. Ако успееш да свият изтичането на пари през следващата година до минимум, бъдещето им беше осигурено.

На хилядата и двеста души, които получиха известия за съкращение, Маркър обеща всичката помощ, която компанията бе в състояние да им предостави. Щяха цяла година да получават пълни компенсации за безработица. Естествено, „Хана“ щеше да се опита да ги наеме отново на работа при първа възможност, но нищо конкретно не им бе обещано. Възможно беше съкращенията да останат трайни.

По бирарии и бърснарници, в училищните коридори и на пейките в църквите, по трибуните на стадиона и по тротоарите около градския площад, в билиардни и кафенета не се говореше за нищо друго. Всеки от единайсетте хиляди жители на града познаваше по

някой, загубил работата си в „Хана“. Тези съкращения бяха най-катастрофалното събитие в безметежната история на Рийдсбърг, Макар и закътан в гънките на планината, градът започна да привлича внимание.

Репортерът от „Балтимор Прес“, който бе написал три статии за груповото дело в Окръжния съд на Хауард, внимателно следеше процедурата по фалита. Той продължаваше да си бъбри със собствениците на жилища, на които падаха тухлите. Новината за съкращенията го подсети да отиде и до Рийдсбърг, където обиколи бирарии и кафенета, билиардни и трибуните на градския стадион.

Първата от двете му статии беше дълга като новела. Дори да бе искал да убие обекта на писанието си, едва ли би могъл да избере по-жесток начин. Цялото нещастие, сполетяло Рийдсбърг, можело лесно да се избегне, ако адвокатът по груповия иск — Дж. Клей Картър II от Вашингтон, не бил толкова безскрупулен в преследването на собствената си печалба.

Понеже Клей не четеше „Балтимор Прес“, а в последно време и повечето останали вестници и списания, на първо време новините от Рийдсбърг му бяха убегнали. Ала все още неизвестните редактори на апокрифния комикс, посветен лично на него, не пропуснаха да го уведомят. Новият брой на „Краля на дрисковете“, очевидно съставен набързо и припряно, съдържаше препечатка от статията.

След като я прочете, Клей си помисли да съди вестника.

Твърде скоро обаче той забрави за „Балтимор Прес“, понеже го очакваше още по-голям кошмар. Седмица по-рано в офиса бе звънял репортер от „Нюзуик“ и както обикновено мис Глик му бе треснала телефона. Всеки адвокат мечтае името му да се появи в националната преса, но само ако поводът е зрелищна победа в някое заплетено дело или присъдено обезщетение за милиарди долари. Клей имаше основание да подозира, че в случая не става въпрос за нито едно от двете. В действителност „Нюзуик“ не се интересуваше толкова от Клей Картър, колкото от неговия архиваг.

Когато броят излезе, в него се съдържаше хвалебствена статия за Хелън Уоршо — две страници безплатна слава, за които всеки адвокат би дал всичко, което има. Статията беше илюстрирана с изразителна снимка на мисис Уоршо, застанала пред празната ложа на съдебните заседатели, олицетворяваща блестящи способности и завидна

упоритост, в съчетание с видим талант да убеждава. Клей никога не я бе виждал преди и очакваше донякъде да прилича на „безскрупулна кучка“, както му я бе описал Уес Солсбъри, но нищо подобно. В действителност Хелън Уоршо беше много привлекателна жена — с късо подстригана тъмна коса и големи кафяви очи, способни да приковат вниманието на всеки съдебен заседател. Докато я гледаше, Клей си каза, че по това дело с удоволствие би си разменил ролята с нейната. Надяваше се единствено, че няма да им се наложи да се срещнат. Никога. Или поне не в съдебна зала.

Мисис Уоршо беше съдружник в неголяма нюйоркска фирма, специализирана в нарушения на професионалната етика от страна на практикуващи адвокати — малка, но непрекъснато разрастваща се пазарна ниша. Сега бе обявила война на едни от най-богатите и могъщи адвокати в страната, като нямаше намерение да сключва извънсъдебни сделки. „Никога не съм срещала дело, при което нещата да са толкова ясни, и да ми е толкова лесно да изложа аргументите си в съдебната зала“ — казваше тя, а на Клей му идеше да си пререже вените.

Имала петдесет клиенти, жертви на „Дайлофт“ — всички умиращи, всички настояващи за правосъдие. В статията се излагаше накратко мръсната история на предишни групови иски.

От петдесетте жертви по някаква своя причина репортерът си бе избрал мистър Тед Уърли от Ъпър Марлборо, Мериленд; имаше снимка на бедния човечец и съпругата му, седнали на пейка в задния двор на къщата си, сплели тревожно ръце и с мрачни, тревожни изражения на лицата. Мистър Уърли, отслабнал, треперещ от болестта и много гневен, си спомняше ясно за първия си контакт с Клей Картър — телефонно обаждане от непознат юрист, докато той кротко си гледал бейзболния мач по телевизията; страшната новина за „Дайлофт“; изследванията на урината; посещението на младия адвокат; подаването на иска. Всичко. „Не го желяех това споразумение!“ — не спираше да повтаря старецът.

Пред репортера на „Нюзуик“ мистър Уърли услужливо бе наизвадил всичките си книжа — здравни картони, съдебни преписки, вероломния договор с Картър, който упълномощаваше адвоката да приеме всякакви обезщетения, надхвърлящи 50 000 долара. Всичко,

включително копия от двете писма, които мистър Уърли бе изпратил на Картър, за да протестира срещу неговата „продажност“.

Според лекарите на мистър Уърли му оставали около шест месеца живот. Докато бавно препрочиташе всяка дума от статията, Клей се почувства едва ли не виновен за рака на Тед Уърли.

По-нататък Хелън Уоршо обясняваше, че част от показанията на нейните клиенти щели да бъдат представени в залата на видеозапис, понеже те едва ли щели да оживеят до процеса. Доста зловещо изказване, каза си Клей, но пък кое в тази история не беше зловещо!

Мистър Картър отказал коментар. За по-сигурно към статията бе поместена снимката на Клей и Ридли от Белия дом, както и пикантната клюка за дарението от 250 000 долара. „На Клей Картър ще му трябват приятели като президента“ — заявяваше Хелън Уоршо и Клей едва ли не усети куршума между очите си. Той хвърли списанието на пода; в този момент му се искаше никога да не бе стъпвал в Белия дом, да не се бе запознавал с президента, да не бе подписвал този проклет чек, да не бе срещал Тед Уърли, нито Макс Пейс, изобщо да не бе следвал право.

Той се обади на пилотите си и им заповяда да го чакат на летището.

— Закъде, сър?

— Не знам. На вас къде ви се ходи?

— Моля?

— За Билокси, Мисисипи.

— Един пътник или двама?

— Само аз. — Не бе виждал Ридли от двайсет и четири часа и нямаше желание да я води със себе си. Искаше да се махне за малко от Вашингтон и от всичко, което му напомняше за него.

Ала двата дни, които прекара на яхтата на Френч, с нищо не му помогнаха. Имаше нужда от компанията на някой съзаклятник, но Патън беше твърде зает с други дела и двамата сядаха заедно само колкото да се тъпчат и наливат с алкохол.

Двама от адвокатите на Френч бяха в съдебната палата във Финикс, Аризона, и час по час го засипваха с факсове. Той все още не разглеждаше „Максатил“ като потенциален обект за групов иск, което не му пречеше да следи отблизо случая. Това му влизало в задълженията, казваше той, като най-голям адвокат по групови дела,

разполагащ с достатъчно пари, опит и репутация. Всеки групов иск, подаден в страната, рано или късно трябвало да стигне до него.

Клей прочете факсовете и се сети да се обади на Мълрони. Подборът на съдебни заседатели бил отнел цял ден. Дейл Мунихъм вече излагал позицията на ищеца по отношение на препарата. Федералният доклад бил силно доказателство. Съдебните заседатели слушали с интерес.

— Дотук добре — каза Оскар. — Мунихъм е голям артист, но Роджър е по-ловък в съдебната зала.

Докато Патън говореше едновременно по три телефона, като се бореше и с махмурлука си, Клей се печеше на горната палуба и се опитваше да не мисли за собствените си проблеми. Късно следобед на втория ден, след като изпиха по две уискита на палубата, Френч го попита:

— Колко пари са ти останали?

— Не знам. Страх ме е да пресметна.

— Горедолу?

— Някъде към двайсет милиона.

— А колко е застраховката ти?

— Десет милиона. Прекратиха договора, но все още са готови да помагат за „Дайлофт“.

Френч, който замислено дъвчеше кубче лед, каза:

— Не съм сигурен, че трийсет милиона ще ти стигнат.

— Не са достатъчно, така ли мислиш?

— Не са. Имаш вече двайсет и един ищци, а оттук нататък могат само да се увеличават. Ще е истински късмет, ако минеш с по три милиона на ищец.

— Ти колко ищци събра?

— Деветнайсет, към вчерашна дата.

— А колко пари имаш?

— Двеста милиона. Ще се оправя.

Защо тогава не ми дадеш петдесет милиона назаем, а? — запита се развеселен Клей, докато двамата се замеряха с цифри. Един стюард им поднесе още алкохол, който те приеха с благодарност.

— А другите? — запита Клей.

— Уес също е добре. Карлос може и да оцелее, стига броят на ищите да се задържи под трийсет. Дидие обаче е умрял. Последните

му две съпруги го обраха до шушка. Той първи ще фалира, не че не го е правил и преди!

Той първи значи. А кой ли ще бъде вторият?

След дълга пауза Клей запитва:

— Какво ще стане, ако „Гофман“ спечели делото във Флагстаф? С всичките тези случаи, дето ги имам...

— Спукана ти е работата, това поне е сигурно. И на мен ми се случи преди десет години с някакви увредени бебета. Разтичах се, записах ги за клиенти, подадох прибързано иска, после всичко отиде по дяволите. Не успях да си възвърна нито цент. Моите клиенти очакваха милиони, понеже децата им се раждаха с деформации, нали разбираш, и понеже бяха ужасно разстроени, с тях не можеше да се общува. Някои от тях ме дадоха под съд, но аз не им платих. Един адвокат не може да обещава резултати на всяка цена. Но, така или иначе, доста пари ми струва тази работа.

— Никак не ми е приятно да го чуя.

— Колко си похарчил за „Максатил“?

— Осем милиона само за реклама.

— На твоє място бих поизчакал малко да видя как ще постъпи „Гофман“. Много се съмнявам, че ще ти предложат нещо. Големи инати са. След време клиентите ти ще се разбунтуват и тогава можеш да им кажеш да ти се махат от главата. — Той отпи голяма глътка от чашата си. — Но гледай позитивно на нещата. Мунихъм не е губил дело от години. Ако сега изкара голяма присъда, това ще преобърне нещата. Отново ще откриеш златна мина.

— От „Гофман“ ми казаха, че като приключат с него, идват право във Вашингтон.

— Може да блъфират, зависи как ще се развият нещата във Флагстаф. Ако загубят и им друснат голяма сума, може да размислят и сами да поискат споразумение. Ако ги признаят за виновни, но сумата не е голяма, може да пробват друга тактика. Ако решат да се съдят с теб, ще наемеш някой ас да води делото, та да ги побърка.

— Ти не би ме посъветвал да си водя сам делото, така ли?

— Не. Нямах опит. Ще минат години, преди да си готов да се изправиш пред съперник като тях, Клей. Много години.

Колкото и да се перчеше като стар боец в големите процеси, за Клей беше ясно, че самият Патън не изгаря от ентусиазъм да се

включи в подобен сценарий. Иначе би си предложил услугите като въпросния ас в делото на Клей. Докато сега просто се опитваше да утешава своя по-млад колега.

На другата сутрин Клей се сбогува и отлетя за Питсбърг — където и да е, само не във Вашингтон. От самолета позвъни на Оскар, после прочете имейлите и факсовете за процеса във Флагстаф. Ищцата — шейсет и шест годишна жена с рак на гърдата — била дала показания и изложила убедително случая от своя гледна точка. Била много симпатична, а Мунихъм я водел като кукла на конци. Дай им да се разберат, старче! — промърмори Клей на себе си.

На летището той нае кола и два часа кара право на север, докато се озова в дебрите на планината Алигени. Да намери Рийдсбърг на картата се оказа по-лесно, отколкото да го открие по шосето. След като прехвърли един хълм и навлезе в покрайнините на градчето, в далечината пред него се изправи гигантски завод. ДОБРЕ ДОШЛИ В РИЙДСБЪРГ, ПЕНСИЛВАНИЯ — ГРАДА НА ЦИМЕНТОВИТЕ ЗАВОДИ „ХАНА“, ОСНОВАНИ ПРЕЗ 1946 Г. — гласеше голям надпис край пътя. Два високи комина бълваха тебеширено бял прах, който вятърът отнасяше надалеч. Поне засега работи, помисли си Клей.

По знаците той се ориентира за центъра на града и намери място за паркиране на главната улица. С джинси и бяла бейзболна шапка, небръснат от три дни, той не се боеше, че някой може да го познае. Влезе в „Кафенето на Етел“ и седна на клатещо се високо столче до бара. Етел лично го поздрави и прие поръчката му. Кафе и сандвич със сирене.

На една маса зад гърба му двама старци си приказваха за футбол. Отборът „Кугарс“ на местната гимназия бил загубил три мача един след друг, тренинговият за нищо не го бивало, те и двамата можели да се справят по-добре от него. Тази вечер „Кугарс“ отново щяха да играят като домакини според разписанието, окачено до касовия апарат.

Етел му донесе кафето и го запита:

— Само минавате, така ли?

— Да — отвърна Клей, като си каза, че тя сигурно познава по лице всичките единайсет хиляди души, които живееха в тоя град.

— Откъде сте?

— От Питсбърг.

Не можеше да прецени дали тя хареса отговора му, или не, но във всеки случай го остави на мира. На друга маса двама по-млади мъже разговаряха за работа. Скоро стана ясно, че са безработни. Единият беше с платнена шапка с емблемата на заводите „Хана“. Докато дъвчеше сандвича си, Клей ги слушаше как обсъждат социални помощи, ипотeki, сметки, почасова работа. Единият се канеше да закара пикапа си при местния дилър на „Форд“, който можел да го продаде вместо него.

На сгъваема масичка до витрината имаше голяма пластмасова бутилка. Ръчно нарисуван плакат приканваше всички да дадат пари за фонда „Хана“. Бутилката беше пълна до половина с монети и банкноти.

— За какво ги събират? — запита Клей, когато Етел дойде да допълни чашата му.

— А, това ли? Инициатива за подпомагане на семействата на съкратените работници от завода.

— От кой завод?

— От циментовия завод „Хана“, най-големия в града. Миналата седмица хиляда и двеста души останаха без работа. Ние тук се поддържаме. Сложили сме касички навсякъде из града, по магазини, кафенета, църкви, дори в училищата. Досега сме събрали над шест хиляди долара. Ако нещата се закучат, парите ще са за електричество и за храна на семействата. Ако се оправят, ще ги дадем на болницата.

— Бизнесът ли не върви? — запита Клей, като дъвчеше сандвича си; последните хапки пресядаха на гърлото му.

— Не, фабриката се управлява много добре. Братята Хана знаят какво правят. Изведнъж обаче някакви си там от Балтимор ги дали под съд. Адвокатите се полакомили за пари, искали майка си и баща си и накрая компанията фалира.

— Тъпа работа — обади се един от старците. В разговорите в кафенето се намесваха всички присъстващи. — Не трябваше да се стига дотук. Братята Хана се опитали да уредят нещата, да платят обезщетение, както се полага, постъпили добросъвестно хората, но онези мизерници от Вашингтон им опрели пистолет в челото. Тогава Маркърс им рекъл „Да го духате!“ и си тръгнал.

Доста точно резюме на случилото се, каза си Клей.

— Работил съм в този завод четирийсет години, нито веднъж не се е случило да не получа заплата. Ама че тъпа работа!

От Клей явно се очакваше да каже нещо, за да върви разговорът, и той запита:

— Тук съкращенията са рядкост, така ли?

— Братята Хана не обичат да съкращават работници.

— Дали ще ги вземат отново на работа?

— Ще се опитат. Само че сега са в процедура на фалит и съдът ще реши.

Клей кимна и се съсредоточи в сандвича си. Двамата по-млади мъже станаха и тръгнаха към касата. Етел ги отпрати с думите:

— Без пари, момчета. За сметка на заведението.

Те кимнаха учтиво, а като си тръгваха, и двамата пуснаха по няколко монети в касичката за фонда „Хана“. След няколко минути Клей се сбогува, плати сметката, благодари на Етел и на излизане пусна една банкнота от сто долара в бутилката.

След като мръкна, той седна сам откъм страната за гости и погледа как „Кугарс“ се сражават геройски с „Инид Елк“. Трибуните на домакините бяха пълни почти до пръсване. Оркестърът свиреше гръмко, тълпата беше възбудена и викаше за победа. Но мислите на Клей бяха другаде. Той гледаше списъка с играчите и се питаше на колко ли от тях семействата бяха засегнати при съкращенията. После поглеждаше отсреща, към трибуните на поддръжниците на Рийдсбърг, и се чудеше кои от тях имат работа и кои не.

Преди първия съдийски сигнал, веднага след като изсвириха националния химн, местен свещеник се помоли за безопасността на играчите и за икономическото възраждане на града. Той завърши молитвата си с думите:

— Помогни ни, о, господи, в тези трудни времена! Амин!

Никога през живота си Клей Картър не се бе чувствал по-зле.

Ридли му се обади в събота вечер. Беше силно разстроена. Цели четири дни го била търсила и не могла да го открие! Никой в офиса не знаел къде е или ако знаели, не искали да ѝ съобщят. От друга страна, той самият изобщо не се бил сетил да ѝ се обади. А и двамата имали по няколко телефона. Така ли си представял той, че може да се развива тяхната връзка? След като я остави да похленчи няколко минути, той чу някакво бръмчене по линията и запита:

— Къде си всъщност?

— На Сейнт Барт. На нашата вила.

— Че как стигна дотам? — Разбира се, самият Клей бе използвал гълфстрийма.

— Наех по-малък самолет. Толкова беше малък, че трябваше да презареждаме в Сан Хуан. Не можа да вземе разстоянието на един път.

Горката. Клей се чудеше откъде е взела номера на чартърната служба.

— Какво правиш там? — запита той. Глупав въпрос.

— Бях силно стресирана, понеже не можех да те открия. Нямах право да постъпваш така с мен, Клей.

Той се опита да свърже двете събития — своето собствено бягство и нейното отскачане до Сейнт Барт, но бързо се отказа.

— Съжалявам — каза той. — Трябваше да замина по спешност. Патън Френч имаше нужда от мен в Билокси. Толкова бях зает, че не можах да ти се обадя.

Дълга пауза, през която тя спореше със себе си дали да му прости веднага, или да изчака още ден — два.

— Обещай ми, че няма да правиш повече така — изскимтя накрая тя.

На Клей не му беше до хленчеши жени, нито пък му се даваха обещания; освен това усети, че се радва, задето тя е извън страната.

— Няма да се повтори — успокои я той. — Почини си, гледай да прекараш приятно там.

— Ти няма ли да дойдеш? — запита тя, но без особено чувство. По-скоро колкото да отбие номера.

— Не мога сега, делото във Флагстаф наближава. — Клей искрено се съмняваше, че тя изобщо е чувала за някакво си дело във Флагстаф.

— Ще ми се обадиш ли утре? — запита тя.

— Разбира се.

Джона се бе върнал за малко във Вашингтон, пълен с истории за морските си приключения. Насрочиха си среща в девет в едно бистро на Уисконсин Авеню за късна и продължителна вечеря. В осем и половина телефонът иззвъня, но когато Клей отговори, от другата страна му затвориха, без да кажат дума. Малко по-късно телефонът отново иззвъня и Клей го вдигна, докато закопчаваше ризата си.

— Ало, Клей Картър ли е? — запита мъжки глас.

— Да, кой се обажда? — Поради големия брой озлобени бивши клиенти, първо по делата за „Дайлофт“ и „Тънкия Бен“, а напоследък и разярените собственици на жилища от окръг Хауард, през последните два месеца Клей на два пъти си бе сменял номера на телефона. Стигаха му обидите, които понасяше в офиса. Вкъщи предпочиташе да живее на спокойствие.

— Аз съм от Рийдсбърг, Пенсилвания, и притежавам ценна информация за случая „Хана“.

Клей приседна на ръба на леглото; при тези думи косите му настръхнаха. Помъчи се да го заприказваш, каза си той, докато се опитваше да събере мислите си.

— Слушам ви — каза той. Някой от Рийдсбърг се беше добрал до новия му телефонен номер, дето го нямаше в указателя.

— Не е за телефон — каза мъжът. Гласът му беше на сравнително млад човек, вероятно бял.

— Защо да не е?

— Много е сложно. Имам документи...

— Откъде се обаждате?

— В града съм. Ще ви чакам във фойето на хотел „Фор Сийзънс“ на Ем Стрийт. Там ще говорим.

Планът не беше лош. В случай че на някого му скимнеше да извади пистолет и да почне да стреля по адвокати, във фойето поне щеше да е пълно с хора.

— Кога? — запита Клей.

— Сега — каза гласът. — Ще бъда там след пет минути. На вас колко време ви трябва?

Клей не си даде труд да спомене, че живее на шест преки от хотела. Непознатият сигурно знаеше и това.

— Десет минути — отсече той.

— Добре. Аз съм с джинси и черна шапка на „Стийлърс“.

— Ще ви намеря — каза Клей и затвори. После се облече и забързано излезе от къщи. Докато крачеше по Дъмбартън Авеню, озадачено се питаше каква ли още информация му е нужна, или изобщо го интересува, за циментовата компания „Хана“. Та нали току-що бе прекарал осемнайсет часа в Рийдсбърг и се опитваше, без особен успех, да забрави преживяното. На Трийсет и първа улица сви на юг, като си мърмореше нещо под носа, напълно объркан от мисли за конспирации, подкупи и шпионски сценарии. Покрай него мина дама с кученце, което търсеше подходящо място на тротоара да се облекчи. Насреща се приближаваше млад мъж с черно кожено яке и цигара, провиснала в ъгъла на устата. Клей не му обърна внимание. Докато се разминаваха пред една слабо осветена къща под разперените клони на стар клен, мъжът внезапно, но със завидна точност стовари едно остро дясно кроше право в челюстта на адвоката.

Клей така и не видя нищо. По-късно щеше да си спомни, че е усетил удар в лицето и в следващия миг главата му се е ударила в желязната ограда зад него. Появи се нещо като бухалка, после втори мъж, двамата го удряха, сетне замахваха и отново го удряха. Той се претърколи на една страна и се опита да се повдигне на коляно, но в следващия миг бухалката се стовари на тила му.

В далечината се чу женски глас, после Клей загуби съзнание.

Дамата с кученцето внезапно чу зад себе си врява. Обърна се — улично сбиване, двама срещу един, който вече бе паднал на земята. Дамата се затича и с ужас видя двама мъже с кожени якета, които налагаха падналия с бухалки. Тя изпищя и мъжете побягнаха. Жената извади мобилния си телефон и позвъни на 911.

Двамата мъже завиха тичешком зад ъгъла и изчезнаха в мрака зад църквата на Ем Стрийт. Жената се опита да помогне на падналия млад мъж, но той беше в безсъзнание, с множество кървящи рани.

Клей бе откаран в болницата на университета „Джордж Уошингтън“, където екип от спешното отделение му оказа първа помощ. При първоначалния преглед бяха открити две големи рани по главата, предизвикани от тъп предмет, разкъсване на лявото ухо и многобройни контузии. Дясната му пищялна кост беше строшена точно по средата, капачката на лявото му коляно беше разбита и левият му глезен беше счупен. Обръснаха му косата още на място и зашиха двете големи рани с общо осемдесет и един шева. Черепът му бе здравата натъртен, но не беше пукнат. Още шест шева на челюстта, единайсет на ухото, след което го закараха на количка в травматологията, за да му наместят краката.

Джона изчака нетърпеливо половин час, после започна да звъни. Когато мина цял час от срещата, той си тръгна от ресторанта. Стигна пеша до къщата на Клей. Почука на вратата, позвъни и тъкмо да хвърли камъче по прозореца, когато забеляза колата на шефа си, паркирана на улицата между две други. Или поне приличаше на неговата.

Джона бавно се приближи до колата. Нещо не беше наред, но отначало не се сети какво. Беше си същото „Порше Карера“, само дето беше покрито с белезникав прах. Той позвъни в полицията.

Под поршето бе открит разкъсан и празен чувал от цимент марка „Хана“. Някой явно го бе изсипал върху колата, после я бе залял с вода. На места, особено върху покрива и предния капак, бяха полепнали големи буци втвърден цимент. Докато полицаите я оглеждаха, Джона им съобщи, че собственикът е в неизвестност. Те вкараха името му в компютъра на патрулната кола и след дълго търсене го откриха в болницата. Джона веднага тръгна натам, като пътем се обади на Полет; като пристигна в болницата, Полет вече го чакаше. Клей беше в травматологията, но имаше само счупени кости и вероятно сътресение на мозъка. Нищо застрашаващо живота.

Дамата с кученцето бе описала и двамата нападатели пред полицията като бели мъже. Трима студенти, които тъкмо влизали в един бар на Уисконсин Авеню, бяха забелязали двама бели мъже с кожени якета да свиват забързано откъм Ем Стрийт. Те се метнали в зелен ван металик, в който ги чакал шофьор. В тъмното студентите не могли да видят номерата.

Позвъняването в къщата на Клей в 20:39 бе проследено до улична телефонна кабина на Ем Стрийт, на около пет минути от дома му.

Много скоро следите се загубиха. В края на краищата това беше само побой. Същата нощ във Вашингтон станаха две изнасилвания, две стрелби от минаващи коли, при които бяха ранени петима души, и две убийства — всичките без видима причина.

Понеже Клей нямаше роднини в града, Джона и Полет се съгласиха да вземат решенията вместо него. В 1:30 през нощта една лекарка от екипа ги уведоми, че операцията била минала гладко, костите на Клей били наместени, някои били закрепени с болтове и пирони — с други думи, всичко било наред. Мозъчната дейност се наблюдавала внимателно.

— Изглежда ужасно — предупреди ги тя.

Минаха още два часа и Клей бе преместен на горния етаж. Джона бе настоял на отделна стая. Успяха да го видят едва в четири сутринта. Беше увит в толкова бинтове, че приличаше на мумия.

И двата му крака бяха в гипс и висяха на една педя над леглото върху сложна система от въжета и макари. Ръцете и раменете му бяха скрити под чаршафа. Черепът и половината от лицето му бяха покрити с дебела марля. Очите му бяха подпухнали и напълно затворени; за щастие беше още в безсъзнание. Долната му челюст беше подута, устните му насинени. По шията му имаше засъхнала кръв.

Двамата го наблюдаваха смълчани, докато около тях писукаха и цъкаха болнични апарати, а гръдният му кош бавно се повдигаше и спускаше. По едно време Джона се засмя:

— Добре са го подредили, копелето нещастно!

— Млъкни, Джона — изсъска Полет, готова да го зашлеви.

— Тук почива Кралят на исковете — добави Джона, като се тресеше от сподавен смях.

Полет също я досмеша. Известно време двамата се смееха беззвучно, застанали до леглото на Клей, като едва се сдържаха да не прихнат на глас.

Когато им мина, тя каза:

— Не те е срам!

— Срам ме е — отвърна Джона. — Много съжалявам.

Един санитар докара в стаята подвижно легло. Полет щеше да дежури първата нощ, Джона втората.

За щастие нападението срещу Клей бе станало твърде късно, за да го надушат от неделното издание на „Уошингтън Поуст“. Мис Глик позвъни на всички служители на фирмата и ги предупреди да не посещават болния и да не изпращат цветя. Може би щеше да има нужда от тях през седмицата, но засега трябваше само да се молят.

Клей най-после дойде в съзнание в неделя около обяд. Полет тъкмо бе приседнала върху тясното легло, когато той чу шума и запита:

— Кой е там?

Тя скочи и притича до него.

— Аз съм, Клей.

През подутите си мътни очи Клей видя нечие черно лице. Със сигурност не беше Ридли. Той протегна ръка и повтори:

— Кой е?

— Аз съм, Клей, Полет. Не ме ли виждаш?

— Не. Полет? Какво правиш тук? — Езикът му беше набъбнал, думите излизаха с мъка от устата му.

— Грижа се за теб, шефе.

— Къде съм?

— В университетската болница „Джордж Уошингтън“.

— Защо, какво се е случило?

— Дето има една приказка, малко са те посритали.

— Какво?!

— Нападнали са те. Двама мъже с бухалки. Имаш ли нужда от болкоуспокояващо?

— Да, ако обичаш!

Тя изтича от стаята и намери сестрата. След няколко минути се появи и лекарят и обясни на Клей колко зле всъщност е пребит, без да му спести нито една от ужасяващите подробности. Клей получи още едно хапче и отново се унесе. По-голямата част от неделата мина в приятна мъгла, докато Джона и Полет се редуваха да го наглеждат, четяха вестници и гледаха мачове по телевизията.

Сензационната новина гръмна в понеделник сутрин; всички се надпреварваха да разправят едно и също. Полет намали докрай звука на телевизора, а Джона скри вестниците. Мис Глик и останалите

служители във фирмата се приготвиха за кръгова отбрана; отговорът им за всички беше: „Без коментар!“ Същия ден тя получи имейл от капитана на някаква яхта, който твърдеше, че бил бащата на Клей. Намирал се в близост до полуостров Юкатан в Мексиканския залив и молеше някой да го осведоми за състоянието на Клей. Мис Глик набързо му докладва: стабилно състояние, няколко счупени кости, сътресение на мозъка. Той й благодари и обеща на следващия ден отново да се обади.

Ридли се появи в понеделник следобед. Полет и Джона моментално се изнесоха, доволни за известно време да се махнат от болницата. Явно беше обаче, че грузинската представа за грижи за болен човек се различаваше твърде много от американската. Докато американците обикновено остават неотлъчно в болничната стая до своите близки, хората от други култури смятат за достатъчно да се отбият за един час, след което да оставят грижата за пациента на болничния персонал. В продължение на няколко минути Ридли влюбено гугука на Клей, като се опита да го занимае с подробности по ремонта на „тяхната“ вила. От това само го заболя глава и той поиска болкоуспокояващо. Тя се отпусна на подвижното легло и се опита да подремне — изтощена, както го осведоми, от полета. Макар този път без междинно кацане. С гълфстрийма. Той също заспа, а когато се събуди, нея я нямаше.

Един детектив от полицията се отби, за да вземе допълнителни показания. Съмненията се насочвали към побойници, изпратени от Рийдсбърг, но нямало почти никакви доказателства.

— Нищо не видях — каза Клей, като разтриваше челюстта си.

Вероятно за да го утеши, полицаят му показва четири големи цветни снимки на черното порше, покрито със спечен цимент, и Клей поиска още едно болкоуспокояващо.

Всички му прашаха цветя — Аделфа Тико, Гленда от СОЗ, мистър и мисис Рекс Критъл, Родни, Патън Френч, Уес Солсбъри, един познат съдия. Джона донесе лаптоп и Клей побъбри виртуално с баща си.

Комиксът „Кралят на дрисковете“ излезе с три извънредни издания този понеделник, препълнени с най-новите клюки и цитати от вестници за побоя над Клей. Той не видя нищо от това. Бе скрит в болничната си стая, отвсякъде заобиколен от приятели.

Рано сутринта във вторник Зак Батъл се отби на път за офиса и му донесе радостната новина: Комисията за търговия с ценни книжа била преустановила разследването срещу Клей. Зак бил говорил с адвокатата на Мел Снелинг в Балтимор. Мел се държал мъжки, отказвал да се поддаде на натиска на ФБР, а без неговите показания те не били в състояние да сглобят никакви улики срещу Клей.

— Викам си: федералните сигурно са прочели във вестника за него и са си казали, че е наказан достатъчно — подметна Зак.

— Вестниците пишат за мен ли? — ахна Клей.

— Има два-три материала.

— Дали си струва да ги чета?

— Съветвам те да не го правиш.

Скуката и болничните несгоди му се отразяваха — екстензията, подлогите, тормозът на сестрите, ежедневната размяна на страховити термини с дежурния лекар, безкрайните смени на превръзките, вземането на кръвни проби за нови и нови изследвания, влудяващата досада на неподвижността...

Краката му щяха да останат в гипс няколко седмици, а той не си представяше как ще оцелее във Вашингтон на инвалидна количка или с патерици. Освен това се планираха още две допълнителни операции — съвсем незначителни, както се твърдеше.

Травмата от понесения побой не му даваше мира; с времето той си припомняше все по-ясно звуците и болката, изпитана, докато нападателите му го налагаха. Спомни си и лицето на мъжа, нанесъл първия удар, но не беше сигурен дали наистина го е видял, или му се е сторило. Затова не каза и на детектива. Бе чул и писъци в тъмното, но те като нищо можеха да са плод на въображението му. Спомни си черната бейзболна бухалка, която бе зърнал във въздуха. За късмет бе загубил съзнание и не бе усетил останалите удари.

Отоците започнаха да спадат, главата му да се прояснява. Той престана да взема болкоуспокояващи, за да събере мислите си и да се опита да ръководи фирмата по телефона и с имейли. Всички, с които успя да разговаря, го уверяваха, че в офиса кипи работа. Но той не им вярваше — предполагаше, че е затишие пред буря.

Ридли се отбиваше за по един час сутрин и следобед. Стоеше права до леглото му и беше много мила с него, особено в присъствието

на сестрите. Полет я ненавиждаше и бягаше от стаята още при появяването ѝ.

— Тая жена е влюбена в парите ти — казваше тя.

— А пък аз в тялото ѝ — отвърщаше той.

— Да, ама засега тя е в по-изгодна позиция.

За да може да чете, Клей беше принуден да повдигне едната половина от леглото, а понеже краката му и без това бяха вирнати нагоре, тялото му се сгъваше като римско V. В това положение можеше да престои не повече от десет минути, след което трябваше отново да сваля леглото, за да облекчи натиска върху корема си.

Закрепил лаптопа на Джона върху гипсираните си крака, той преглеждаше вестникарските статии от Аризона, когато телефонът иззвъня и Полет вдигна слушалката.

— Оскар е — каза тя.

Двамата бяха разговаряли накратко в неделя вечер, но тогава Клей беше упоен и не можеше да мисли. Сега обаче беше буден и готов да чуе подробностите.

— Разправяй! — нареди той, като свали леглото и се опита да се протегне.

— Мунихъм произнесе обвинителната си реч в неделя сутрин. Тезата му беше изпипана перфектно. Този човек е блестящ, съдебните заседатели попиват всяка негова дума. В началото на процеса от „Гофман“ бяха доста наперени, но ми се струва, че сега са готови да вдигнат бяло знаме. Вчера следобед Роджър Рединг извика главния им експерт, някакъв учен, който заяви, че нямало доказана пряка връзка между максатилата и появата на рак на гърдата у ищцата. Мисля, че човекът е много добър, вдъхва доверие, в края на краищата има три доктората. Съдебните заседатели го слушаха внимателно. После стана Мунихъм и го накълца на кайма. Измъкна отнякъде някакво изследване, което бил фалшифицирал преди двайсет години. Нападна професионалната му компетентност. Когато приключи, онзи беше като убит. Рекох си: „Някой да повика линейка да го изнесат!“ Никога не бях виждал свидетел да напуска съдебната зала по-унижен. Роджър беше блед като платно. Баровците от „Гофман“ седяха на пейките с такива изражения, сякаш те бяха подсъдимите.

— Прекрасно, прекрасно — повтаряше Клей, залепил слушалката за лявата страна на бинтованото си лице, откъм здравото ухо.

— Чуй сега най-хубавото. Открих къде са отседнали хората на „Гофман“ и смених хотела. Сега се виждаме на закуска. Виждаме се и късно вечер в бара. Те знаят кой съм и само седим и се гледаме като бесни кучета. Техният юрисконсулт се казва Флийт. Обади ми се вчера във фоайето на хотела след края на заседанието, около час след като Мунихъм беше заклал свидетеля им. Каза, че искал да пийнем по едно питие. Той наистина изпи едно, а аз три. Би ми правил още компания, обясни той, но трябвало да се връща в апартамента на „Гофман“ на последния етаж, където по цели нощи си блъскали главите и обмисляли стратегията за споразумение.

— Я повтори!

— Добре ме чу. В този момент в „Гофман“ обмислят извънсъдебно споразумение с Мунихъм. Баровците са в ужас. Подобно на всички останали в залата и те са убедени, че съдебните заседатели не биха се поколебали да взривят компанията им с атомна бомба. Каквото и споразумение да сключат, ще им струва цяло състояние, понеже старият кон не ще и да чуе за споразумение. Клей, старецът им скри топката! Роджър е много добър, наистина, но с Мунихъм си намери майстора.

— Каж ми за споразумението.

— Казвам ти. Флийт поиска да знае колко от нашите случаи са легитимни. А пък аз му викам: Всичките двайсет и шест хиляди! Няколко минути той шикалкави и усуква, и накрая попита дали не бихме приели обезщетение по около сто хиляди на пациент. Това са два милиарда и шестстотин, Клей! Направи си сметката!

— Направих я вече.

— А нашата част?

— И нея я сметнах. — При тези думи Клей усети как болката му моментално изчезна. Пулсирането в черепа му спря. Тежкият гипс на двата му крака стана лек като перце. Разранената му кожа мигом зарасна. Идваше му да се разплаче от радост.

— Както и да е, това не беше официална оферта, само опипване на почвата. И то много предпазливо. Из съдебната зала можеш да чуеш какво ли не. Особено ако се вслушаш в разговорите на адвокатите и

финансовите анализатори. Говори се, че в „Гофман“ били заделили специален фонд за обезщетения по случая в размер до седем милиарда долара. А ако компанията склучи споразумение в момента, акциите ѝ ще се закрепят, понеже кошмарът с максатилата ще приключи. Това засега е само теория, но след онова кръвопускане вчера изглежда доста правдоподобна. Флийт дойде първо при мен, защото нашият групов иск е най-голям. Според клюките общият брой на всички случаи е към шейсет хиляди, така че ние владеем около четирийсет процента от пазара. Ако отсега си направят сметката на базата на сто бона на пациент, могат с голяма точност да предвидят колко общо ще им излезе.

— Кога ще се виждаш отново с него?

— Тук приближава девет, делото започва след час. Разбрахме се да се чакаме пред залата.

— Обади ми се веднага щом можеш.

— Не се бой, шефе. Как са ти счупените кокали?

— Вече много по-добре.

Полет взе слушалката от ръката му. След секунди телефонът отново иззвъня. Тя отговори, подаде слушалката на Клей и каза:

— Теб търсят, а аз изчезвам.

Беше Ребека, обаждаше се по мобилния си телефон от фоайето на болницата, за да попита дали е удобно да мине за малко. След минута тя се появи на вратата и се стъписа при вида му. После се наведе и го целуна между синините по бузата.

— Бяха с бухалки — каза Клей — за изравняване на силите. Иначе щях да имам неправомерно надмощие. — Той натисна копчетата на леглото и започна да се изправя във формата на V.

— Изглеждаш ужасно — каза тя. Очите ѝ се навлажниха.

— Благодаря. Затова пък ти изглеждаш фантастично.

Тя го целуна отново на същото място и започна да разтрива дясната му ръка. И двамата се умълчаха.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — запита той.

— Разбира се.

— Къде се намира в момента съпругът ти?

— В Сао Паоло или в Хонконг. Не помня вече.

— Знае ли, че си тук?

— Не, разбира се.

— Какво щеше да направи, ако знаеше?

— Щеше да се ядоса много. Сигурно щяхме да се скараме.

— Това щеше ли да е някакво изключение?

— Не. Ние непрекъснато се караме. Боя се, че бракът ни не върви, Клей. Искам развод.

Въпреки раните си този ден Клей се чувстваше превъзходно. Едно ново огромно състояние изглеждаше все по-реално, а сега и Ребека. Вратата на стаята тихо се отвори и влезе Ридли. Тя се приближи до таблата на леглото, без да я забележат, и заяви:

— Извинявайте, ако ви преча.

— Здравсти, Ридли — каза Клей с отслабнал глас.

Двете жени си размениха погледи, които биха убили кобра на място. Ридли заобиколи откъм другата страна на леглото, точно срещу Ребека, която бе положила ръка върху натъртеното му рамо.

— Ридли, това е Ребека. Ребека, това е Ридли — представи дамите Клей. После единственото, което му дойде наум, беше да се завие през глава и да се направи на умрял.

Нито една не се усмихна, Ридли се пресегна и започна да масажира другото му рамо. Макар и под грижите на две красиви жени едновременно, Клей се чувстваше като сгазено на шосето животно, малко преди да пристигнат вълците.

Понеже никой не се сецаше какво да каже, Клей кимна към лявата си страна и каза:

— Тя ми е стара приятелка. — После към дясната страна: — А тя ми е нова приятелка.

И двете жени, поне в момента, се смятаха за нещо повече от приятелки на Клей. И двете бяха силно ядосани. Всяка се бореше за мястото си.

— Мисля, че бяхме на сватбата ви — каза накрая Ридли. Не особено деликатно напомняне, че Ребека всъщност е омъжена.

— Неканени, доколкото си спомням — отвърна Ребека.

— Ай, да не забравя, време е за клизмата ми! — обади се Клей, но никой не се засмя. Ако двете тигрици се сбият над главата ми, каза си той, ще ме довършат. Само преди пет минути Оскар му бе докладвал по телефона, че ги очакват рекордни хонорари. Сега две жени се готвеха да се дуелират заради него.

Е, поне жените бяха красиви. Можеше и да е по-лошо, каза си той. Къде ли се бяха скрили сестрите? Иначе нахълтваха по всяко време, без да ги интересува дали му се спи, или предпочита да е сам. Понякога идваха на двойки. А ако пък в стаята му имаше посетител, тогава идването беше гарантирано. „От нещо да имате нужда, мистър Картър?“ „Да ви повдигна ли леглото?“ „Да ви включа ли телевизора?“ „Да го изключи ли?“

Но сега в коридорите не се чуваха сестрински стъпки. Двете жени продължаваха да го масажират.

Ребека мигна първа. Нямаше избор. В края на краищата беше омъжена.

— Е, аз да си тръгвам...

Тя излезе с видима неохота, сякаш не ѝ се искаше да отстъпи завоюваната територия. Клей го забеляза и беше на седмото небе.

Още щом вратата се затвори, Ридли пристъпи до прозореца и дълго време гледа навън към нищото. Клей невъзмутимо се зачете във вестника, без изобщо да го интересуват нейните настроения. Нещо повече — беше доволен, че му се цупи и поне не му досажда.

— Обичаш я, нали? — запита накрая тя, без да се обръща, като се опитваше да изглежда обидена.

— Кого?

— Ребека.

— А, нея ли? Ами ние сме само приятелчета.

Тя се извърна на токове и се приближи до леглото му.

— Не съм глупачка, Клей!

— Никой не е казал, че си глупачка. — Той не вдигна нос от вестника, абсолютно безразличен към разигравания от нея театър. Тя грабна чантата си и изхвъркна навън, като чаткаше с токетата си колкото се може по-гръмко. Малко след това се появи сестрата, за да го огледа за нови наранявания.

След няколко минути отново позвъни Оскар; бяха обявили почивка.

— Носи се слух, че тази сутрин Мунихъм бил отказал десет милиона обезщетение — каза той.

— Флийт ли ти го съобщи?

— Не, днес не сме се срещали. Бил зает с някакви предложения. Ще се опитам да го хвана по време на обяда.

— Кой дава показания в момента?

— Друг експерт на „Гофман“, някаква професорка от университета „Дюк“, която се опитва да дискредитира федералния доклад за максатилата. Мунихъм я слуша и си точи ножа. Ще бъде грозна сцена.

— Ти вярваш ли на този слух?

— И аз не знам вече на какво да вярвам. Приятелите от Уолстрийт изглеждат много въодушевени. Те са за споразумение, понеже така ще могат що-годе точно да предвидят загубите си. Ще ти се обадя отново по време на обяда.

Делото във Флагстаф имаше три възможни изхода. Два от тях бяха твърде благоприятни. Тежка присъда срещу „Гофман“ би принудила компанията да сключи набързо споразумения с всички останали ищци, за да си спести години на разтакаване по съдебни инстанции и постоянен риск от нови тежки присъди. Спешно споразумение по средата на делото също би означавало създаване на стратегия за обезщетение на всички ищци в национален мащаб.

От друга страна, присъда в полза на „Гофман“ би принудила Клей да се разтича, за да подготви собственото си дело във Вашингтон. Само при мисълта за това отново рязко го заболяха краката и черепът.

Лежането неподвижен с часове в това болнично легло само по себе си беше достатъчна мъка. Сега се добави и мълчащият телефон, за да увеличи страданията му. Във всеки момент от „Гофман“ можеха да предложат на Мунихъм достатъчно пари, за да го подмамят да приеме споразумение. От друга страна, неговото самолюбие щеше да го подтиква да търси присъда, но можеше ли да си позволи да пренебрегне интересите на клиента?

Една сестра спусна щорите, угаси лампите и телевизора. Когато тя излезе, Клей закрепил телефона на корема си, зави се през глава и зачака.

На следващата сутрин Клей бе откаран отново в хирургията за някои дребни намествания на болтовете и гвоздеите в краката му. „Лека центровка“ ги бе нарекъл лекуващият лекар. Колкото и лека да беше, Клей бе поставен под пълна анестезия, която му изяде половината от деня. Малко след обяд го върнаха в стаята му, където спа още три часа, докато мине действието на упойката. Когато се свести, видя срещу себе си не Ридли, не и Ребека, а Полет.

— Някакви новини от Оскар? — запита той с набъбнал език.

— Обади се и каза, че делото вървяло добре, това е всичко — докладва Полет. Тя нагласи леглото и възглавницата, донесе му вода и когато той напълно се разсъни, тръгна по задачи. Преди да излезе, му подаде запечатан плик, пристигнал с куриер.

Беше от Патън Френч. Написана на ръка бележка с най-добри пожелания за скорошно оздравяване, плюс още нещо, което Клей не можа да дешифрира. Имаше прикрепена записка до членовете на Координационния съвет на ищците (понастоящем обвиняеми). Почитаемата Хелън Уоршо била представила на съда седмичните добавки към груповия иск. Списъкът на ищците набъбвал. Остатъчни увреждания от дайлофта никнели из цялата страна. Броят на ищците бил нараснал на 291 души, от които 24 били бивши клиенти на мистър Картър, т.е. с трима повече от предишната седмица. Както обикновено Клей прочете бавно имената им, като се питаше как бе станало така, че житейските им пътища се бяха кръстосали с неговия.

Дали неговите бивши клиенти биха се зарадвали да го видят сега в болницата — бит, насинен, натрошен? Може би някой от тях беше на същия етаж, за да му вадят тумори и цели органи от тялото, заобиколен от разстроени близки и роднини, докато часовникът гръмко отброяваше последните му дни? Клей знаеше, че не той е причинил болестта им, но по някаква причина се чувстваше отговорен за тяхното страдание.

Най-после и Ридли се отби на път от фитнес залата за вкъщи. Тя мъкнеше със себе си някакви книги и списания и се опитваше да си придава загрижен вид. След няколко минути каза:

— Клей, обади се декораторът. Трябва да се върна във вилата.

Този декоратор дали случайно не беше декораторка? Клей поразсъждава няколко секунди по въпроса, но не запита.

Каква прекрасна идея!

— Кога? — запита той.

— Може би утре. Ако самолетът е свободен. — Защо пък да не бъде? Да не би Клей да пътуваше за някъде?

— Разбира се. Ще позвъня на пилотите. — Ако тя се разкараше, животът му щеше да стане по-лек. И без това не му помагаше с нищо в болницата.

— Благодаря. — Тя седна на стола и запрелиства едно от списанията. След трийсет минути времето ѝ изтече. Целуна го набързо по челото и изчезна.

После се появи детективът. Трима жители на Рийдсбърг били арестувани в неделя сутрин пред един бар в Хейгърстаун, Мериленд. Станало сбиване, те се опитали да избягат с тъмнозелен ван металик, но шофьорът се объркал и заорал в канавката. Детективът извади три цветни снимки на заподозрените — и тримата яки, нискочели мъжаги. Клей не можа да разпознае нито един от тях.

Според шефа на полицията в Рийдсбърг и тримата работели в завода „Хана“. Двамата неотдавна били съкратени, но това била единствената информация, която детективът успял да изкопчи от властите в града.

— Не може да се каже, че ни съдействат — оплака се той. След като лично бе ходил в Рийдсбърг, Клей прекрасно разбираше защо. — Ако не можете да ги разпознаете, нямаме друг избор, освен да приключим случая — добави той.

— Никога не съм ги виждал преди — отговори Клей.

Детективът прибра снимките в папката и си тръгна завинаги. На негово място се появи цяла процесия от лекари и сестри, които започнаха да опипват, бодат и оглеждат. Изтощен, след час Клей отново заспа.

Около девет и половина вечерта Оскар се обади. Съдията току-що бил обявил край на днешното заседание. Всички били изтощени главно защото Дейл Мунихъм бил обърнал залата на бойно поле. От „Гофман“ с неохота извадили третия си експерт — някакъв жалък лабораторен плъх с дебели очила, който отговарял за клиничните изследвания на максатила. След една виртуозна, творческа серия от навеждащи въпроси от страна на Роджър Шилото, Мунихъм взел думата и заклал човечеца при кръстосания разпит.

— Направо му разката фамилията по класическия начин — засмя се Оскар. — Адвокатите на „Гофман“ трябва да са луди, за да призоват още свидетели.

— Нещо за споразумение? — запита Клей. Избиваше го на дрямка от лекарствата и трудно вникваше в детайлите.

— Не, но тази нощ в „Гофман“ едва ли ще спят. Носи се слух, че утре щели да изкарат още един свидетел, после щели да клекнат и да очакват присъдата. Мунихъм отказва дори да разговаря с тях. Държи се така, сякаш очаква рекордно обезщетение.

Клей заспа, притиснал телефона до бузата си. Една сестра мина след час и го извади от ръката му.

* * *

Президентът на „Гофман“ пристигна във Флагстаф в сряда вечерта и веднага бе откаран във високата сграда в центъра, където заговорничеа неговите адвокати. Роджър Рединг и останалият екип на защитата докладваха за хода на делото, а финансовите експерти го запознаха с най-новите цифри. Цялата дискусия се въртеше около възможно най-катастрофалния сценарий.

Понеже задникът на Рединг вече беше достатъчно насинен, той упорито настояваше защитата да се придържа към първоначалния план и да извика останалите свидетели. Все някога нещата щели да се обърнат в тяхна полза. Все някога Роджър щял да си възвърне формата и да покаже какво може в съдебната зала. Само че Боб Мичъл, главният юрисконсулт на компанията, и Стърлинг Гиб, дългогодишен адвокат и личен приятел на президента, смятаха, че са видели достатъчно. Още един разпнат свидетел, и съдебните заседатели като

нищо щяха да наскочат от местата си и да нападнат най-близкия мениджър на „Гофман“. Самолюбието на Рединг беше наранено, той настояваше да се бият докрай, като се надяваше на чудо. Но това, което предлагаше, не беше разумно.

Мичъл и Гиб се срещнаха насаме с президента на компанията в три сутринта, на кафе с понички. Само тримата. Колкото и да изглеждаха зле нещата за „Гофман“, все още оставаха някои тайни за максатилата, до които никой никога не биваше да се добере. Ако Мунихън разполагаше с тази информация или ако успееше да я изцеди от някой свидетел, тогава наистина небето над „Гофман“ щеше да се продъни. Най-накрая президентът взе решението да сложи край на това кръвопролитие.

Когато съдът се събра на съвещание в 9 сутринта, Роджър Рединг обяви, че защитата е приключила с призоваването на свидетели.

— Никакви свидетели повече, така ли? — запита съдията. Току-що един процес, който смяташе, че ще продължи петнайсет дни, бе съкратен наполовина. Очакваше го седмица голф!

— Точно така, ваша светлост — отвърна Рединг и се усмихна на съдебните заседатели, сякаш всичко беше наред.

— Възражения, мистър Мунихъм?

Адвокатът на ищцата бавно се надигна. Почеса се по главата, погледна Рединг и каза:

— Ако те са приключили, ние не възразяваме.

Съдията обясни на съдебните заседатели, че трябва да се оттеглят на едночасова почивка, докато той изясни някои неща с адвокатите. Когато се върнеха, щяха да изслушат двете пледоарии и до обяд делото щеше да им бъде предадено за решение.

Оскар последва тълпата в коридора, стиснал в ръка мобилния си телефон. В болничната стая на Клей не отговаряше никой.

Клей бе прекарал три часа в чакане за рентгенов преглед — три безкрайни часа на болнична количка в оживен коридор, по който се блъскаха лекари, сестри и санитарии, улигани в глупави разговори. Беше забравил мобилния си телефон в стаята и в продължение на три часа беше изолиран от целия свят, забравен някъде в търбуха на университетската болница „Джордж Уошингтън“.

Самият преглед също продължи близо час, но би могъл да отнеме и по-малко, ако пациентът не беше толкова упорит, агресивен и

на моменти направо невъзпитан. Накрая санитарят го върна с количката в стаята му и с облекчение го остави.

Клей беше задрямал, когато Оскар му се обади. Беше пет и дваайсет във Вашингтон, три и дваайсет във Финикс.

— Къде се губиш? — поинтересува се Оскар.

— Не питай.

— Адвокатите на „Гофман“ вдигнаха бяло знаме още от сутринта, настояваха за споразумение, но Мунихъм не искаше и да чуе. След това всичко се разви много бързо. Заключениеите речи започнаха към десет. Съдебните заседатели получиха делото точно в дванайсет.

— Значи делото е при съдебните заседатели?

— Беше.

— Какво?

— Беше, Клей. Всичко приключи. Съвещаваха се около три часа и накрая решиха в полза на „Гофман“. Много съжалявам. Всички са в шок.

— Не може да бъде!

— Боя се, че може.

— Оскар, кажи, че ме лъжеш!

— Де да беше така. Не знам какво стана. Никой не разбра. Рединг произнесе зрелищна пледоария, но аз наблюдавах съдебните заседатели. Струваше ми се, че са на страната на Мунихъм.

— Дейл Мунихъм загуби дело?

— Да, Клей. И то не кое да е, а нашето!

— Но как?

— Не знам. Аз бих заложил къщата си, че „Гофман“ ще загуби.

— Ние всъщност това направихме.

— Съжалявам, Клей.

— Виж какво, Оскар, лежа в болнично легло, съвсем сам. Сега ще затворя очи, а ти ми говори. Не ме оставяй. Около мен няма никой. Говори ми.

— След прочитането на присъдата при мен дойдоха Флийт и още двама, Боб Мичъл и Стърлинг Гиб. Големи сладури. Толкова бяха доволни, че щяха да се пръснат. За начало ме запитаха дали си още жив. Какво ще кажеш? Пратиха ти много поздравя, страшно искрено при това. Казаха да ти предам още, че скоро ще ни навестят. В близко

време Роджър Ракетата и компания ще се явят във Вашингтон за своето следващо дело, този път срещу Клей Картър Втори, Краля на исковете, за когото се знае, че досега не е водил нито едно дело в съда през живота си. Какво можех да им отговоря? Та те току-що бяха победили един велик адвокат на негов терен!

— Сега нашите случаи не струват пет пари, Оскар.

— Те със сигурност мислят така. Мичъл каза, че оттук нататък няма да предложат и цент на нито един пациент, вземал максатил. Сега искали да се съдят до победа. Да очистели името си. Такива ми ти работи.

Клей държа Оскар на телефона повече от час, докато в неосветената му болнична стая падна здрач. Оскар му предаде най-подробно заключителните пледоарии на страните и напрежението в залата преди произнасяне на присъдата. Описа му шока и ужаса по лицето на ищцата — умираща жена, чийто адвокат бе отказал да приеме предлаганото от „Гофман“ обезщетение, предполагаемите 10 милиона. Също и Мунихъм, който — отдавна забравил какво е да губиш дело — настоявал съдебните заседатели да попълнят въпросници, за да обяснят решението си. След като успял да си поеме дъх и да се вдигне на крака — този път с помощта на бастуна си, разбира се, — старецът се развикал, разбеснял се и станал за посмешище. Не по-малко изненадани били тъмните костюми от страната на „Гофман“, които само допреди секунди седели на банката с наведени глави, сякаш се молели, докато председателят на съдебните заседатели важно произнасял съдебовните думи. Още с произнасянето на присъдата на изхода на залата настанала блъсканица, понеже анализаторите от Уолстрийт се втурнали навън, за да звънят по телефоните.

Оскар приключи разказа си с думите:

— Отивам да се напия.

Клей повика сестрата и поиска приспивателно.

След единайсет дни на легло Клей най-после бе изписан. На левия му крак бе сложен нов, по-лек гипс и макар да не можеше да ходи, поне беше в състояние да се движи малко по-свободно. Полет го изкара с инвалидната му количка от болницата и го качи на взет под наем ван; Оскар беше на волана. След петнайсет минути го вкараха в къщата му в Джорджтаун и заключиха вратата. Полет и мис Глик бяха превърнали любимата му стая за почивка на долния етаж във временна спалня. Всичките му телефони, факсът и компютърът бяха инсталирани на съгъваема маса близо до леглото. Дрехите му бяха съгнати и подредени на временни пластмасови лавици до камината.

Първите два часа след завръщането си у дома той прекара в четене на получената поща, на финансови доклади и вестникарски изрезки, внимателно подбрани от Полет, която умишлено му бе спестила повечето материали, отнасящи се лично до него.

По-късно, след като подремна, Клей седна с Полет на кухненската маса и Оскар обяви, че е време за работа.

Започваше последното действие от драмата.

Първият проблем, който се заеха да решават, беше тяхната фирма. Критъл бе успял да намали донякъде разходите, но само режийните си оставаха от порядъка на около милион долара месечно. И понеже нямаха текущи приходи, нито очакваха в бъдеще, съкращенията бяха неизбежни. Те прегледаха внимателно списъка на служителите — адвокати, стажанти, секретарки, технически персонал — и заедно взеха болезнените решения. Макар случаите по делото „Максатил“ вече да нямаха никаква стойност, все пак се искаше едно последно усилие, за да приключат преписките. Клей остави четирима адвокати и четирима стажанти, за да свършат това. Беше твърдо решен да спази всички договори със служителите на фирмата, което щеше да му струва още пари.

Докато гледаше имената на хората, които трябваше да уволни, Клей усети, че му призява.

— Искам да поразмисля още малко — каза той, неспособен да вземе окончателното решение.

— Клей, повечето го очакват — намеси се Полет.

Той седеше, взираше се в списъка и се опитваше да си представи ключките, които се носеха по негов адрес по коридорите на собствената му фирма.

Два дни преди това Оскар с неохота бе приел да отиде до Ню Йорк и да се срещне с Хелън Уоршо. Той ѝ бе представил в общи линии състоянието на фирмата, активите и потенциалните пасиви, като буквално я бе помолил за милост. Шефът му не искал да подава заявление за фалит, но ако бъдел принуден под натиска на мисис Уоршо, нямало да има избор. Тя бе останала неумолима. Клей бил член на група адвокати, обвиняеми по нейния групов иск, чието общо богатство тя била изчислила на около милиард и половина долара. Затова нямала намерение да допусне Клей да се отърве с някакъв мизерен милион на ищец, след като от Патън Френч можела да изцеди три пъти повече. Освен това просто не била в настроение за извънсъдебни споразумения. Това дело било важно и с друго — то представлявало смел опит за реформиране на системата срещу бъдещи злоупотреби, заради което на помощ били привлечени медиите. И тя с нетърпение се готвела да се наслади на всеки миг от него.

Оскар се върна във Вашингтон с подвита опашка, убеден, че Хелън Уоршо — адвокат на най-голямата група кредитори на Клей — е жадна за кръв.

Ужасната дума „фалит“ бе произнесена за пръв път от Рекс Критъл в болничната стая на Клей. Тогава тя бе подействала като бомба на всички присъстващи. След това обаче и други започнаха да я изричат. Самият Клей я споменаваше, отначало единствено пред себе си. Полет също я произнесе веднъж. Оскар я бе употребил в Ню Йорк. Не им беше приятно да я казват, устите им някак не я побираха, но постепенно през последните две седмици тя се бе превърнала в част от речника им.

С обявяване на фалит юридическата фирма щеше да бъде ликвидирана.

С обявяване на фалит договорите със служителите щяха да бъдат анулирани.

С обявяване на фалит гълфстриймът можеше да бъде върнат на дилъра при по-добри условия.

С обявяване на фалит недоволстващите им клиенти по делото „Максатил“ щяха да бъдат оставени с празни ръце.

С обявяване на фалит ищците по делото „Хана“ щяха да бъдат убедени да се съгласят на споразумение.

И най-важното — с обявяване на фалит Хелън Уоршо щеше да бъде неутрализирана.

Оскар беше почти толкова потиснат, колкото и Клей, и след няколко мъчителни часа тръгна за офиса. Полет изкара Клей на верандата с количката и двамата изпиха по чаша зелен чай с мед.

— Имам да ти казвам две неща — обяви тя, като го гледаше отблизо в очите. — Първото е, че смятам да ти дам от моите пари.

— Дума да не става!

— Напротив. Ти ме направи богата, без да си ми бил длъжен. Не съм аз виновна, че си умопобъркан бял глупак, но това не ми пречи да те обичам още. Затова ще ти помогна, Клей.

— Можеш ли да повярваш какво се случи, Полет?

— Не мога. Не е за вярване. Само че се случи. А преди нещата да почнат да се оправят, те трябва напълно да се объркат. Не чети вестници, Клей. Моля те. Обещай ми, че няма да четеш.

— Не се безпокой.

— Аз ще ти помогна. Ако загубиш всичко, ще се погрижа да не останеш на улицата.

— Не знам какво да ти кажа.

— Нищо не ми казвай.

Полет го хвана за ръката и Клей с мъка сподави сълзите си. Мина един безкраен миг.

— Второ — продължи тя. — Говорих с Ребека. Тя се страхува да идва при теб, за да не я открият. Затова си е купила нов мобилен телефон, за който съпругът ѝ не знае. Даде ми номера, иска да ѝ се обадиш.

— Ще дадеш ли някой женски съвет?

— Не го искай от мен. Знаеш отношението ми към оная руска пачавра. Ребека е симпатично момиче, но при нея нещата са сложни, ако мога така да се изразя. Така че решавай сам.

— Благодаря ти все пак.

— Не ми благодари. Тя каза да ѝ се обадиш днес следобед. Съпругът ѝ нямало да бъде в града. Аз те оставям след няколко минути.

Ребека паркира зад ъгъла и почти се затича по улицата към дома на Клей. Не я биваше особено по тайните срещи, нито пък него, затова първото нещо, което си обещаха, беше, че го правят за пръв и последен път.

Двамата с Джейсън Майърс били решили да прекратят брака си по взаимно съгласие. Отначало той предложил да се обърнат към брачен консултант и да не избързват с развода, но продължавал да работи постарому — по осемнайсет часа дневно, ту във Вашингтон, ту в Ню Йорк, Пало Алто или Хонконг. Фирмата му имала офиси в трийсет и два града ѝ клиенти по целия свят. За него работата била по-важна от всичко на света. Той просто я бил изоставил, без извинения и без планове за промяна. Бракоразводните документи щели да бъдат подадени до две седмици. Тя вече си опаковала багажа. Апартаментът щял да остане на Джейсън; тя нямала ясна представа къде смята да живее. За близо година брак не били събрали почти никакво общо имущество. Той бил съдружник във фирмата с 800 000 долара годишна заплата, но тя не искала и цент от парите му.

Според Ребека родителите ѝ избягвали да се месят. Нито пък имали възможност. Майърс не ги обичал — нищо чудно! — а Клей допускаше, че една от причините да се задържа толкова дълго в хонконгския клон на фирмата беше, че е най-далеч от семейство Ван Хорн.

И двамата имаха своите причини за бягство. Клей при никакви обстоятелства не би останал във Вашингтон през следващите години. Унижението, което бе претърпял в този град, беше твърде прясно и жестоко, а по широкия свят никой нямаше да го познава. Той копнееше за анонимност. За пръв път през живота си Ребека искаше просто да се махне — от проваления брак, от семейството си, от онзи противен клуб и непоносимите хора в него, от принудата да печели пари и да трупа имущество, далеч от Маклийн и единствените приятели, които някога бе имала.

Мина час, преди Клей да я склони да легне при него, но за секс не можеше да става и дума с гипсирания крак и другите му рани. Просто искаше да я гушне, да я целува, да навакса пропуснатото време.

Тя прекара нощта в къщата и реши да не си тръгва повече. По време на сутрешното кафе той започна с Текила Уотсън и тарвана и не спря, докато не ѝ разправи всичко.

Полет и Оскар се върнаха от офиса с още неприятни новини. Някакъв адвокат в окръг Хауард насъсквал собствениците на жилища да подават жалби срещу Клей за нарушаване на правната етика заради проваленото споразумение с „Хана“. Няколко десетки жалби вече се били получили във Вашингтонската адвокатска колегия. Същият адвокат бил завел шест дела срещу Клей и активно насърчавал и други пострадали да го съдят. Фирмата на Клей била съставила план за извънсъдебно споразумение, който щял да бъде представен на съдията по делото за фалит на „Хана“. Странното в случая било, че фирмата можела да получи дори хонорар, макар и много по-малък от онова, което Клей бе отказал.

Междувременно Хелън Уоршо била поискала спешни показания от няколко ищци по делото „Дайлофт“. Спешността била продиктувана от факта, че някои от тях вече умирали, затова показанията им щели да бъдат записани на видеокасета и изслушани на процеса, който щял да започне след около година. Ето защо всякакво бавене, протакане, отлагане и други дребни хитрости, които обикновено използвала защитата в такива случаи, щели да бъдат крайно несправедливи по отношение на ишците. Клей прие графика за изслушванията, предложен от мисис Уоршо, макар лично да не възнамеряваше да присъства.

Под натиска на Оскар, Клей най-после се съгласи да съкрати десет адвокати и повечето стажанти, секретарки и служители. Лично подписа кратки, но искрени извинителни писма до всеки от засегнатите, като пое върху себе си цялата отговорност за провала на фирмата.

Честно казано, нямаше кого друг да вини.

Съставено бе и писмо до клиентите по случая „Максатил“. В него Клей преразказваше накратко делото, водено от Мунихъм във Финикс. Той поддържаше старото си схващане, че лекарството е опасно, но наред с това щяло да е „трудно, ако не и невъзможно, да се докаже причинно-следствена връзка“. Компанията не желаела да преговаря за извънсъдебно споразумение, а с оглед на сегашните си здравословни проблеми Клей не бил в състояние да се подготви за продължителен съдебен процес.

Беше му крайно неприятно да използва понесения побой като извинение, но Оскар надделя. В криза като тази човек беше склонен да се хваща и за сламка.

Писмата щяха да предизвикат вълна от възмущение.

— Ще се оправим — повтаряше Оскар. — Поне ще ни се махнат от главата.

Клей не можеше да не се сеца от време на време за Макс Пейс, неговия стар познайник, който го бе натопил в тази история. Пейс — който се подвизаваше под още четири имена — междувременно бе осъден задочно за измама с ценни книжа, но беше неоткриваем. В присъдата се казваше, че е използвал вътрешна информация, за да продаде близо един милион акции на „Гофман“, непосредствено преди Клей да заведе иска срещу тях. После ги изкупил обратно по ниския курс и напуснал страната с около 15 милиона долара печалба. Бягай, Макс, бягай! — мислеше си Клей. Ако го хванеха и докараха под стража в страната, Пейс можеше да издаде всичките им мръсни тайни.

В списъка от задачи, който Оскар му бе съставил, имаше още стотина неща, но Клей започна да се изморява.

— Аз ли ще ти бъда болногледачка тази нощ? — прошепна Полет в кухнята.

— Не, Ребека е тук.

— Май си търсиш белята.

— Тя още утре подава молба за развод. По взаимно съгласие.

— А русата кукла?

— С нея съм приключил, ако изобщо се върне от Сейнт Барт.

През цялата следваща седмица Клей нито веднъж не напусна дома си. Ребека опакова всички неща на Ридли в големи чували за боклук и ги свали в мазето. После донесе част от собствения си багаж, макар Клей да я бе предупредил, че твърде скоро ще загуби къщата.

Готвеше вкусни обеда и вечери и се грижеше за него като истинска болногледачка.

Двамата гледаха стари филми до полунощ, после спяха до късно на следващата сутрин. Ребека го караше с колата си на лекар.

Ридли се обаждаше през ден от острова. Клей не ѝ съобщи по телефона, че мястото ѝ е заето; предпочиташе да го направи лично, ако и когато се завърнеше. Ремонтът на вилата вървял превъзходно, докладваше тя, макар Клей сериозно да бе орязал бюджета. Ридли явно не се интересуваше от неговите финансови проблеми.

Последният адвокат, който се появи в живота на Клей, беше Марк Мансън — специалист по фалити, който се занимаваше с особено тежки и заплетени случаи на фалирали фирми. Критъл го бе открил. След като Клей го нае, Критъл му показа счетоводните книги, договорите, съдебните дела, активите и пасивите. Всичко. Когато Мансън и Критъл дойдоха в къщата на Клей, той помоли Ребека да излезе. Искаше да ѝ спести ужасяващите подробности.

За седемнайсетте месеца, откакто бе напуснал СОЗ, Клей бе спечелил 121 милиона долара. От тях 30 милиона бяха изплатени като премии на Родни, Полет и Джона; 20 милиона бяха отишли за наеми и режийни на офиса, изплащане и поддръжка на гълфстрийма; 16 милиона бяха прахосани за реклама и медицински изследвания по случаите „Дайлофт“, „Максатил“ и „Тънкия Бен“; 34 милиона бяха за данъци, платени или натрупани; четири милиона за вилата и три милиона за яхтата. Още по милион тук и там — за къщата в Джорджтаун, за „заема“ на Макс, за всичките обичайни изхвърляния на един новобогаташ.

Лъскавият нов катамаран на Джарет беше особен случай — Клей го беше платил, но бахамската компания, на която се водеше, беше изцяло собственост на баща му. Според Мансън съдът, който водеше процедурата по фалита, щеше да заеме една от две възможни позиции: или яхтата беше подарък и в такъв случай Клей трябваше да заплати данък дарение, или просто беше чужда собственост и не представляваше част от имуществото на Клей. При всички положения катамаранът щеше да остане собственост на Джарет Картър.

Освен това Клей бе спечелил 1,7 милиона от търговия с акции на „Акърман“ и макар част от сумата да беше скрита в офшорна сметка, тя трябваше да се върне и декларира.

— За укриване на активи се ходи в затвора — наизидателно каза Мансън, който очевидно сам не беше склонен да извинява подобни нарушения.

Финансовият баланс на Клей Картър показва актив от близо 19 милиона долара с малко на брой кредитори. Потенциалните пасиви обаче бяха катастрофални. Понастоящем двайсет и шест бивши клиенти на фирмата я съдеха в групов иск за фиаското с дайлофта. Техният брой се очакваше да нараства и макар да беше невъзможно да се оцени стойността на всеки отделен случай, в един момент след приключване на делата Клей щеше да дължи много повече пари, отколкото притежаваше. Ищците по делото „Хана“ се организираха и точеха зъби. Разплатата за максатила щеше да отнеме време, но да го досъсипе. Бе невъзможно да се изчисли отсега размерът на тези разходи.

— Оставете на синдиците да се занимават с това. Когато всичко приключи, ще притежавате само ризата на гърба си, но поне няма да дължите нищо.

— Много ви благодаря! — заяви Клей, като си мислеше за яхтата. Ако успееше да я скрие от ръцете на съдия-изпълнителя, впоследствие Джарет би могъл да я продаде, да си купи нещо по-скромно, а на Клей да му останат малко пари, с които да живее.

След два часа, прекарани с Мансън и Критъл, масата в кухнята му бе покрита с таблици, разпечатки и ръкописни бележки — всичко, което бе останало от последните осемнайсет месеца от живота му. Чувстваше се засрамен от своята алчност и глупост. Призляваше му при мисълта какво бе допуснал да направят от него парите.

Само надеждата, че скоро ще се махне от всичко, му помагаше да издържи.

* * *

Ридли позвъни от Сейнт Барт с тревожната новина, че пред „тяхната“ вила се е появил надпис „ПРОДАВА СЕ“.

— Това е, защото вилата се продава — обясни Клей.

— Нищо не разбирам.

— Ела и ще ти го обясня.

— Неприятности ли имаш?

— Може и така да се каже.

След дълга пауза тя каза:

— Предпочитам да остана.

— Не мога насила да те накарам да се върнеш, Ридли.

— Така е. Не можеш.

— Добре тогава. Живей във вилата, докато се продаде. Не ме интересува.

— Колко време ще отнеме?

Той си представи как тя прави всичко възможно да провали всяка евентуална продажба. Но в този момент на него просто не му пукаше.

— Може би месец, може би година. Наистина не знам.

— Оставам — каза тя.

— Много добре.

Родни завари своя стар приятел, седнал на стълбите на хубавата си стара къща, с подпрени до него патерици и шал около врата заради есенния хлад. Вятърът въртеше в кръг листата по Дъмбартън Стрийт.

— Излязох да глътна въздух — обясни Клей. — Бях заключен вътре цели три седмици.

— Как са кокалите ти? — запита Родни, като приседна до него и се загледа в улицата.

— Зарастват.

Родни бе заприличал на типичен обитател на предградията — меки памучни панталони, маратонки, голям нов джип, за да вози децата.

— Главата ти как е?

— Нямам допълнителни увреждания на мозъка.

— А душата?

— Измъчена, меко казано. Но ще оживея.

— Полет ми каза, че напускаш.

— Поне временно се махам отук. Идната седмица подавам молба за обявяване на фалит и ще гледам да ме няма, докато трае процедурата. Полет има апартамент в Лондон, където мога да се скрия за няколко месеца.

— Не може ли да се избегне фалитът?

— Няма как. Срещу мен са подадени много искове, всичките основателни. Спомняш ли си първия ищец по делото „Дайлофт“, Тед Уърли?

— Как да не го помня!

— Вчера е починал. Не съм го убил аз, но не го и защитих. Всеки съдебен състав би му присъдил пет милиона долара обезщетение. А като него са общо дваисет и шест. Не, отивам в Лондон.

— Клей, искам да ти помогна.

— Няма да приема пари от теб. Затова си дошъл, нали? Водих този разговор два пъти с Полет и веднъж с Джона. Ти сам спечели парите си и беше достатъчно умен, за да ги прибереш и да се оттеглиш навреме. Докато аз продължих и загубих.

— Няма да те оставим да умреш я! Не беше длъжен да ни даваш по десет милиона, а го направи. Сега ние ще ти върнем една част.

— Не!

— Да. Тримата вече говорихме. Ще изчакаме, докато мине делото по фалита, след което ще ти преведем някаква сума. Нещо като подарък.

— Ти си изкара честно парите, Родни. Задръж ги.

— Никой не изкарва десет милиона за шест месеца. Можеш да ги откраднеш, да ги спечелиш на лотария, да ти паднат от небето, но никой не изкарва пари по този начин. Направо е смешно и неприлично. Така че аз ще ти върна една част. Също и Полет. Не съм сигурен за Джона, но мисля, че и той ще го направи.

— Как са децата?

— Ето че сменяш темата!

— Така е. Сменям темата.

И те заговориха за деца, за старите приятели в СОЗ, за бивши клиенти и дела. Останаха на стълбището, докато започна да се стъмва. Пристигна Ребека и стана време за вечеря.

Репортерът от „Уошингтън Поуст“ се наричаше Арт Мариани, млад мъж, който познаваше Клей Картър добре. Бе проследил неговия зашеметяващ възход и не по-малко зашеметяващо падение с усет към детайла и разумна доза безпристрастност. Когато Мариани пристигна в къщата, бе посрещнат от Полет и отведен по тесния коридор към кухнята, където го очакваха. Клей се надигна с мъка на болните си крака и се представи, след което представи и тримата насядали около масата: Зак Батъл, негов адвокат; Ребека Ван Хорн, стара приятелка; Оскар Мълрони, съдружник във фирмата. Наизваждаха се магнетофони, Ребека обиколи масата с кана кафе.

— Това е дълга история — започна Клей, — но ние имаме време.

— Нямам срок — добави Мариани.

Клей отпи от кафето, пое дълбоко дъх и започна да разказва. Като начало се спря на убийството на Рамон (Тиквата) Тико от Текила Уотсън, неговия бивш клиент. С дата, място и час. Клей си бе водил бележки за всяко нещо, а разполагаше и с папките по делото. После мина на Уашад Портър с неговите две убийства. После останалите четири. Лагер „Спасение“, „Чисти улици“, изумителната ефективност на някакъв препарат, наречен „Тарван“. Макар за нищо на света да не бе готов да спомене името на Макс Пейс, той предаде подробно чутото от него за тарвана: тайните клинични изпитания в Мексико Сити, Белград и Сингапур, желанието на производителя да го изпита и върху чернокожи, по възможност в САЩ, появяването на препарата във Вашингтон.

— Кой е производителят на този препарат? — попита Мариани, видимо разтърсен от чутото.

След дълга пауза, през която сякаш търсеше верните думи, Клей отговори:

— Не съм сигурен. Но мисля, че е „Фило“.

— „Фило Продъктс“?

— Да — Клей се пресегна за някакъв дебел документ и го бутна по масата към Мариани. — Това е едно от извънсъдебните споразумения за обезщетение. Както виждате, тук се споменават две офшорни фирми. Ако си дадете труд да ги проучите, ще откриете следите на друга компания в Люксембург, която ще ви отведе до „Фило“.

— Разбирам. Но защо се усъмнихте във „Фило“?

— Имам си източник. Само това мога да ви кажа.

Беше същият загадъчен източник, който бе избрал Клей измежду всички адвокати във Вашингтон и го бе убедил да продаде душата си за 15 милиона. След това Клей незабавно бе напуснал СОЗ и бе открил частна фирма. Мариани вече знаеше доста от тези неща Клей бе привлякъл за клиенти семействата на шестте жертви, лесно ги бе убедил да приемат по пет милиона и да си затварят устата. За трийсет дни случаят беше приключен. Заредиха се подробности, документи и споразумения за обезщетение.

— Когато публикувам материала, какво ще стане с вашите клиенти, семействата на убитите? — запита Мариани.

— Мислил съм и за тях, но ми се струва, че няма да бъдат засегнати — отвърна Клей. — Първо, те получиха парите преди повече от година. Може да се предположи, че голяма част от тях са вече похарчени. Второ, от фармацевтичната компания трябва да са луди, за да се опитат да анулират споразуменията с тях.

— Ако това стане, семействата могат да съдят компанията директно — обади се Зак Батъл. — Като ще получат такива присъди, които могат направо да я унищожат. Аз лично никога не съм виждал по-взривоопасна комбинация от улики.

— Компанията няма да посмее да пипне тези споразумения — каза Клей. — За нея беше истински късмет, че се отърва с петдесет милиона.

— Може ли самите семейства да се опитат да анулират споразуменията, когато научат истината?

— Няма да бъде лесно.

— А вие? Нали сте подписали декларация за конфиденциалност?

— Аз вече не съм фактор по случая. Предстои да обявя фалит и да върна разрешителното си да практикувам право. Не могат да ме пипнат.

Едно тъжно признание, от което приятелите на Клей ги заболя не по-малко, отколкото самия него.

Мариани записа нещо в бележника си и смени темата.

— А какво ще стане с Текила Уотсън, Уашад Портър и останалите осъдени за убийствата?

— Първо, вероятно могат да съдят фармацевтичната компания, което няма да им помогне особено в затвора. Второ, има възможност делата им да бъдат върнати за преразглеждане, поне що се отнася до присъдите.

Зак Батъл се покашля и всички млъкнаха.

— Ще ви кажа нещо, без да ме цитирате. Когато публикувате статията си и когато бурята попремине, аз възнамерявам да се заема с тези случаи. Ще заведа иск от името на седемте обвиняеми срещу фармацевтичната компания, стига да можем да я идентифицираме. Мога, освен това да подам жалба до съответните съдилища да върнат делата и да преразгледат присъдите.

— Заемате се с взривоопасна материя — каза Мариани и никой не му възрази. Той дълго преглежда бележките си. — А какво доведе до делото „Дайлофт“?

— Това е друга тема за друг ден — каза Клей. — Вие знаете почти всичко. Не ми се говори за нея.

— Добре. Приключихме ли с тази история?

— Аз лично да — отвърна Клей.

* * *

Полет и Зак ги откараха до летището. Любимият някога Гълфстрийм на Клей беше паркиран близо до мястото, където го бе видял за пръв път. Понеже заминаваха за шест месеца, носеха със себе си много багаж, главно на Ребека Клей, който през последния месец трябваше да се лиши от различни неща, не носеше почти нищо. Оправяше се добре с патериците, но не и с чантите и Зак му помагаше.

Клей гордо им показва самолета, макар всички да знаеха, че това е последното му пътуване с него. Клей прегърна Полет, стисна ръката на Зак, благодари и на двамата и обеща да им се обади до няколко дни.

Когато вторият пилот затвори вратата, Клей дръпна щорите на прозорците, за да не гледа Вашингтон отвисоко.

За Ребека този самолет беше зловещ символ на разрушителната сила на парите. Тя копнееше да останат сами в малкия апартамент в Лондон, където никой не ги познаваше, никой не се интересуваеше какви дрехи носят, каква кола карат, къде пазаруват, с какво се хранят или къде прекарват ваканциите си. Ребека нямаше намерение да се връща. Бе се скарала с родителите си за последен път.

Клей пък копнееше за два здрави крака и да започне живота си отново. Бе оживял след един от най-срамните провали в историята на американското правораздаване и беше доволен, че всичко е вече зад гърба му. Освен това сега, когато Ребека беше само и изцяло негова, нищо друго нямаше значение.

Някъде над Нюфаундленд двамата разгънаха канапето и заспаха прегърнати под завивките.

ОТ АВТОРА

На това място авторите често предлагат обстойни обяснения, водени от желанието да си подсигурят тила и да избягат от отговорност. Човек винаги се изкушава да създаде измислени места или герои, вместо да проучва и пресъздава реално съществуващите. Признавам си, че бих направил почти всичко, за да си спестя проверяването на подробностите. Художествената измислица е чудесен щит, зад който е много лесно да се скриеш. Но когато борави с реални ситуации, трябва да е максимално близо до истината. В противен случай авторът се нуждае от няколко реда в края на книгата.

Служба „Обществени защитници“ във Вашингтон е достойна и жизнеспособна организация, която продължава да защитава ревностно бедните. Адвокатите ѝ са много способни, предани на каузата и невероятно мълчаливи. Направо тайнствени. Функционирането на службата отвътре остава загадка, затова аз създадох моя собствена Служба „Обществени защитници“. Всяка прилика между двете е напълно случайна.

Марк Твен казва, че често мести градове, окръзи, дори цели щати, когато историята го изисква. Аз също не признавам никакви пречки. Ако не намирам къщата, ще я построя веднага. Ако някоя улица липсва на картата, няма да се поколебая да я преместя или да начертая нова карта. Струва ми се, че около половината от местата в тази книга са описани горе-долу вярно. Останалите или не съществуват в действителност, или са преместени или променени.

Издание:

Джон Гришам. Кралят на исовете

ИК „Обсидиан“, София, 2003

ISBN: 954-769-047-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.